

Giới thiệu Trùng Sinh Nông Phu

Truyện Trùng Sinh Nông Phu, anh vẫn cho rằng do mình sơ sẩy mới làm hại phụ thân tử vong, tiểu muội bị bắt, cho nên trong lòng tự trách, tận tâm tận lực hiếu thuận mẫu thân.

Liều mạng muốn cho trong nhà trải qua ngày tốt lành, thậm chí tự bán thân đi làm hạ nhân cho người ta. Chờ hần áo gấm trở về, lại phát hiện thê tử nữ nhi toàn bộ đều chết hết, mà làm hại các nàng chết sớm chính là nương cùng huynh đệ của hần.

Làm một tướng công tốt, một phụ thân tốt, mà ở đời này, khi tiểu muội trở về, hần mới biết được chân tướng mà hần không rõ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Trương Thanh Thạch cảm thấy đầu rất đau, hần khó chịu một tiếng, con mắt còn chưa mở ra, người đã hoàn hồn. Hần nghĩ chính mình đây là thế nào, sao lại khó chịu như vậy? Sau đó hần nghĩ tới. Đúng rồi, tiểu thiếu gia bị người đẩy xuống sông, hần đi cứu tiểu thiếu gia, dùng hết khí lực đem tiểu thiếu gia đẩy đến trên bờ, sau đó khí lực của mình dùng hết, chìm xuống nước, nước hồ lạnh như băng đem toàn thân hần đều đông lạnh đến không còn tri giác, nước lạnh như băng tấp vào mũi cùng trong miệng của hần, rất lạnh, thật khó chịu a...

Trương Thanh Thạch nghĩ đây là có người cứu hần lên sao? Chính mình nhất định là đông lạnh không nhẹ, phỏng đoán là đã phát sốt, nếu không sao lại lúc lạnh lúc nóng.

Không được, hần phải nhanh hơn một chút, nếu không tiểu thiếu gia làm sao bây giờ? Cũng chỉ có Lữ đại ca, Lữ tẩu tử cũng không biết có thể chiếu cố tốt tiểu thiếu gia hay không.

Trương Thanh Thạch liều mạng muốn mở mắt ra, trong lòng hần, tiểu thiếu gia giống như con của hần, hần nhất định phải bảo vệ tốt tiểu thiếu gia, không thể để cho hần (tiểu thiếu gia) giống như ba nữ nhi đáng thương kia của hần (TTT), tuổi còn nhỏ phải chết sớm!

Trương Thanh Thạch cuối cùng mở mắt, mở tròng hai mắt, thấy rõ ràng tình cảnh trước mắt, hần ngây ngẩn cả người, nghĩ mình nhất định còn chưa tỉnh lại, mình nhất định ở trong mộng, nếu không chính mình tại sao lại ở chỗ này?

Ánh vào mi mắt Trương Thanh Thạch là xà nhà qua nhiều năm mà biến thành đen, còn có cò lau cùng rom rạ đồ nát sớm không thấy màu sắc, đòn dông treo một sợi dây thừng cò, liên tục rủ xuống, người nằm ở trên giường vươn tay lên có thể sờ đến, phía trên có một cái hoa cầu.

Chứng kiến hoa cầu này, Trương Thanh Thạch trong lòng dâng lên vô biên bi thống, hần nhớ tới đại nữ nhi Đại Hoa tuổi còn trẻ đã mất sớm.

Trương Thanh Thạch đã từng có ba nữ nhi, đại nữ nhi gọi Đại Hoa, nhị nữ nhi gọi Nhị Hoa, tiểu nữ nhi gọi Tiểu Hoa. Đại Hoa ôn nhu, Nhị Hoa xinh đẹp đánh đá, Tiểu Hoa bởi vì sinh non, từ nhỏ thân thể yếu, có chút nhất gan, nhưng mà nhu thuận. Chỉ tiếc các nàng đều đã qua đời, tiểu nữ nhi bệnh chết, nhị nữ nhi tự tử, đại nữ nhi thì hai mệnh! Hần đến bây giờ còn nhớ rõ gương mặt đại nữ nhi khi chết được che kín sắc mặt xanh trắng, con mắt còn tròng lón, như thế nào cũng không khép được, dưới thân tất cả đều là huyết, thời tiết đầu mùa đông, lại nằm trên đồng cỏ khô ở phòng chứa củi, nàng chính là ở nơi này sinh con...

Đại Hoa thích nhất hoa, nàng thích hái hoa đại làm thành hoa cầu, sau đó cầm lại nhà treo trên đầu sợi dây thừng, nói như vậy không chỉ đứng ngồi có thể nhìn thấy, chính là nằm xuống cũng có thể nhìn, hơn nữa còn có thể ngửi được hương hoa trong phòng.

Trương Thanh Thạch về sau gặp qua vô số đóa hoa hoặc diễm lệ hoặc thanh nhã động lòng người, cũng đã gặp những nha hoàn, tiểu thư lúc không có chuyện gì làm, kết vòng hoa làm hoa cầu, những vòng hoa hoa cầu kia tự nhiên đẹp mắt hơn so với Đại Hoa làm, những nữ hài tử kia ăn ngon mặc đẹp, tự nhiên cũng đẹp hơn so với Đại Hoa nhà hần, nhưng trong lòng hần, Đại Hoa của hần là đẹp nhất, Đại Hoa kết hoa cầu cũng đẹp hơn. Hần có đôi khi chỉ cần vừa nằm xuống liền nhớ đến Đại Hoa kết hoa cầu, nghĩ đến những người kia tuy vất vả lại có người nhà làm bạn, lúc nào trong lòng cũng hồi hận và hận, không tự chủ được lệ rơi đầy mặt.

Hiện tại nhìn hoa cầu trước mắt, Trương Thanh Thạch nhìn không được lại chảy nước mắt, hần nghĩ chính mình lại nằm mơ, lần này mộng thật sự rất rõ ràng a, những thứ hoa kia màu sắc sáng rõ, rực rỡ như lúc mặt trời lặn, giống như là một mặt trời lớn, chiếu ấm áp tâm của hần.

Trương Thanh Thạch nhìn không được đưa tay ra muốn sờ hoa cầu kia, hần biết mình sờ không tới, nhưng hần chính là muốn sờ, như muốn đem ngày đã mất đi đem trở lại, đem người nhà của hần mang trở lại, cho dù là ở trong mộng, hần cũng muốn dùng hết toàn lực.

"Cha, cha đã tỉnh? Cha muốn làm gì, nói với con, con lấy cho cha! Nương cùng đại tỷ đi ra ruộng, các nàng nếu là biết rõ cha đã tỉnh nhất định sẽ thật cao hứng."

Một thanh âm thanh thúy vang lên, giống như tiếng chuông vang, làm cho người không tự chủ được muốn nhìn một chút người nói chuyện lớn lên hình

đáng ra sao, có thể có được giọng nói động lòng người như vậy.

Trương Thanh Thạch nghe được thanh âm này lại toàn thân cứng ngắc, có chút không dám nhìn người nói chuyện, hấn sợ chính mình vừa nhìn thì liền tỉnh mộng. Thanh âm này hẳn đương nhiên biết là ai, đây là nhị nữ nhi của hắn, đứa nhỏ vì có khuôn mặt đẹp, đáng về động lòng người mà bị người bán, cuối cùng tự sát. Nhị nữ nhi của hắn, Nhị Hoa!

Lúc Nhị Hoa chết, hắn không ở nhà, chờ lúc trở lại ngay cả mộ phần của nàng cũng không thấy! Mẹ tốt, huynh đệ tốt của hắn ngay cả mộ chôn quần áo và di vật cũng không làm cho Nhị Hoa đáng thương của hắn! Bởi vì như vậy làm cho nàng thành cô hồn dã quỷ! Dù cho về sau hắn nghĩ hết biện pháp dựng lên một cái phần mộ hoa lệ cho Nhị Hoa, nhưng làm sao có thể tiêu tan được thê lương bị thương trong lòng hắn?

Nhị Hoa thấy mình kêu cha một tiếng, ông ngược lại bất động, cái tay kia duỗi ở giữa không trung, đột nhiên dừng lại, dọa nàng nhảy dựng. Nàng lập tức bỏ nhào qua, trong miệng hét lớn: "Cha, cha làm sao vậy? Có phải hay không ở đâu không thoải mái? Mau nói cho con biết! Cha! Cha đừng dọa con!"

Trương Thanh Thạch nhìn xem gương mặt rất gần mình kia, nhìn về mặt lo lắng sợ hãi trên gương mặt kia, còn có cặp mắt giống như hắc bồ đào, Trương Thanh Thạch nước mắt chảy gấp hơn.

"Nhị Hoa..."

Trương Thanh Thạch đưa tay muốn sờ mặt nữ nhi, nhưng không dám chạm cũng không dám hạ xuống, sợ vừa hạ xuống giấc mộng đẹp này liền tỉnh, trước kia cũng là như vậy, chỉ cần hắn vừa nghĩ chạm vào hoặc là vừa muốn đụng phải người nhà của hắn, hắn liền tỉnh, chỉ để lại một mình hắn cô đơn sống trên cõi đời này.

Nhị Hoa thấy Trương Thanh Thạch khóc thành cái dạng này cũng rất kinh ngạc, phát hiện tay của ông muốn sờ mặt của mình càng kinh ngạc hơn, ở trong trí nhớ của nàng, cha mặc dù đối với tỷ muội các nàng coi như không tệ, cũng ôm các nàng, nhưng lại không có hành vi thân cận hơn. Ánh mắt của cha nhìn nàng trong thần thiết sẽ mang theo chút ít thất vọng, nàng biết rõ đó là bởi vì các nàng không phải là nam oa tử, cha bị người nói là tuyệt hậu, trong lòng ông khó chịu. Hiện tại cha đang nhìn nàng, ánh mắt kia giống như nhìn bảo bối, tựa như ánh mắt Lý đại bá đầu thôn Tây Lý gia ôm con trai hắn lúc vừa mới sinh.

Nhị Hoa trong lòng đột nhiên thật cao hứng, nghĩ nguyên lai trong lòng cha chính mình cũng là bảo bối của cha sao? Cho dù mình không phải là con trai, cho dù cha thất vọng không có con trai, nhưng là vẫn rất đau nàng!

Nhị Hoa lập tức đem tay cha nàng bắt lấy, đưa tới trên mặt mình, hốc mắt ướt át nói: "Cha, con là Nhị Hoa! Cha đã tỉnh? Thật sự là quá tốt, con thực sợ cha chưa tỉnh lại, cha không cần nương cùng tỷ muội ba người chúng con. Cha đã tỉnh thì tốt rồi, lần này nãi nãi khẳng định nguyện ý xuất tiền thỉnh lang trung cho cha."

Tay Trương Thanh Thạch đụng phải mặt Nhị Hoa, khuôn mặt kia vừa nhỏ vừa nóng, mềm mại, bàn tay nhỏ bé cầm lấy tay hắn cũng mềm mại như vậy. Trương Thanh Thạch đột nhiên có chút phản ứng không kịp, ngay người một hồi lâu, chứng kiến ánh mắt Nhị Hoa lại trở nên kinh hoàng lo lắng, hắn mới phản ứng lại, vội vàng muốn đem cái tay còn lại nâng lên, lại cảm giác được đau đớn đến tan lòng nát dạ. Hắn nhìn không được kêu lên một tiếng đau đớn, trên mặt hiện ra thống khổ.

Nhị Hoa vội vàng buông tay Trương Thanh Thạch ra, sốt ruột nói: "Cha, cha không nên lộn xộn, cánh tay phải của cha bị thương."

Lúc này Trương Thanh Thạch mới chú ý tới tay trái của hắn vừa đen lại cầu thả, trong đó vài đầu ngón tay còn được bao lại. Hắn vừa rồi chỉ chú ý hoa cầu cùng Nhị Hoa, thế nhưng không có chú ý tay của mình. Bây giờ nhìn đến, mới cảm giác được đau đớn, tay của hắn đau, đầu của hắn đau, trên người hắn đau, cánh tay của hắn lại càng đau.

Cánh tay phải bị thương? Hắn đời này bị qua mấy lần thương, nhưng là cánh tay phải chỉ chịu qua một lần thương, cũng chính là một lần kia, cánh tay phải của hắn mặc dù không có toàn bộ phế đi, cũng rất cuộc không làm được việc nặng, đối với nhà nông, một người nam nhân tay phải không thể dùng lực, đó chính là phế nhân. Một lần tai nạn đó, làm cho cuộc sống của hắn vốn không phải đặc biệt tốt đẹp càng trở nên u ám. Trương Thanh Thạch nghĩ tới những thứ này sắc mặt lại khó coi, nhưng chỉ dừng lại trong chốc lát, hắn lại bắt đầu khiếp sợ, ánh mắt của hắn mở thật to, nhìn chăm chăm Nhị Hoa trước mặt không rời mắt.

Nhị Hoa bị Trương Thanh Thạch xem có chút nhút nhát, nghĩ cha đây là thế nào, vừa rồi sắc mặt thật là dọa người, hiện tại lại dùng loại ánh mắt này xem chính mình, cha không phải là nóng sốt hồng đầu óc đi?

"Cha, cha làm sao vậy? Có phải khó chịu không? Cha nóng rần lên, liên tục bất tỉnh, con lặng lẽ nghe được nãi nãi nói cha hoặc là mất mạng hoặc là nóng sốt tới ngốc, không chịu thỉnh lang trung xem thương cho cha, chỉ dùng phương thuốc dân gian cho cha, nói con sốt của cha nhất định có thể lui, nhưng cha vẫn sốt liên tục không hạ. Cha, cha đừng ngốc, cha nếu ngốc chúng con phải làm sao bây giờ? Nương sẽ khóc chết, đại tỷ cũng sẽ khóc chết, muội muội còn nhỏ như vậy, cha..."

Nhị Hoa nói nói nước mắt ào ào chảy, vừa nghĩ tới cuộc sống sau này liền không nhịn được phát run.

Trương Thanh Thạch nhìn nữ nhi khóc đến thê thảm, trong lòng như bị một tảng đá lớn đập vào, trên người đau cũng không đau như trong lòng. Trong cổ họng hắn như chặn vật gì đó, như thế nào cũng nói không ra lời, nghĩ an ủi một chút nàng đều làm không được, muốn dùng tay lau lệ cho Nhị Hoa, lại cảm giác tay mình quá lớn, sợ làm đau mặt nữ nhi, cứ như vậy duỗi ở giữa không trung.

Nhị Hoa nhìn tay Trương Thanh Thạch, một tay cầm cái tay kia, một tay lau nước mắt, vừa khóc vừa kiên cường nói: "Cha, nếu cha thật sự ngốc rồi cũng không cần sợ, con sẽ che chở cha, che chở nương cùng đại tỷ còn có muội muội! Đừng xem con là cô nương, con khẳng định không kém hơn so

với con trai! Chờ con trưởng thành, con tìm một tên tiểu tử khỏe mạnh làm con rể, để cho hắn giúp đỡ chúng ta làm việc đánh nhau, ai cũng đừng nghĩ bắt nạt chúng ta, ngay cả nãi nãi cũng không được!"

Trương Thanh Thạch nghe lời này trong lòng chua xót, nhưng lại muốn cười, nghĩ đây chính là nhị khuê nữ của hắn a, ăn to nói lớn, chính là Nhị Hoa đánh đá của hắn!

"Cũng không biết là tên tiểu tử nào có thể xứng với Nhị Hoa của cha, phải khỏe, biết chữ, thương Nhị Hoa, nếu không thì cha nuôi con cả đời cũng không gả con ra ngoài."

Trương Thanh Thạch cười nói, hắn bây giờ còn hết sức suy yếu, nói thanh âm cũng không lớn, nói cực kỳ chậm, nhưng lại rõ ràng rành mạch làm cho Nhị Hoa nghe được.

Nhị Hoa con mắt trừng lớn, vừa mừng vừa sợ, nghĩ cha không có ngốc a! Nhưng là nháy mắt liền vừa tức vừa thẹn, nghĩ cha thật là! Rõ ràng thật tốt, lại làm cho mình tưởng cha như vậy, nói ra lời nói xấu hổ muốn chết, cha thật xấu!

"Cha! Cha sao lại như vậy a? ! Hại con mất mặt! Con không gả, không gả, về sau cả đời đều không lấy chồng!"

"Ha ha."

Trương Thanh Thạch nhìn Nhị Hoa khuôn mặt nhỏ nhắn khô vàng bởi vì vừa tức vừa thẹn mà hồng thông thông, sinh động như vậy, tốt đẹp như vậy, trong lòng cao hứng cực kỳ. Hắn mới vừa mới cảm nhận được trên người mình đau, cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ trên tay Nhị Hoa, hắn mới ý thức tới chính mình không phải là đang nằm mơ, hắn sống sót! Mặc dù không hiểu ra sao, nhưng là hắn ý thức được chính mình trùng sinh, trở lại quá khứ mà hắn nằm mơ cũng muốn trở về!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Không hề ngu hiếu nữa

"O, đây là thế nào? Nhị Hoa sao lại nói lời không biết ngược như vậy? Nho nhỏ nữ nhi gia, nói cái gì lấy chồng với không lấy chồng? Chẳng lẽ gấp như vậy muốn lập gia đình? Cũng tốt, tam thẩm ta biết không ít người muốn tìm cô vợ nhỏ, những người đó đều trải qua ngày tốt lành, có ăn có uống, cũng không sợ nhiều thêm một miệng ăn, cháu đi qua khẳng định sống tốt, đến lúc đó cũng đừng quên ta tốt là được!"

Một tràng tiếng nói từ ngoài cửa truyền vào, trong thanh thúy mang theo chút ít bén nhọn, ý tứ mỉa mai vô cùng. Theo tiếng nói chuyện, một bóng dáng thon thả đi tới, áo hồng nhạt, váy màu lam sẫm, không thấy mặt khiến người ta sẽ cảm thấy nữ nhân này lớn lên cũng không tệ lắm, chờ sau khi thấy mặt sẽ có chút ít thất vọng, gương mặt đó lớn lên quá bình thường, hơn nữa làm cho người ta cảm giác có sự chanh chua, một đầu tóc đen búi sau gáy, phía trên là một đóa hoa lớn hồng nhạt, trên lỗ tai có hai cái hoa tai ngân đình hương nhỏ, khiến cho bà ta nhìn như có vài phần tư sắc, ít nhất so với những người trong thôn cả ngày làm việc bất chấp cách ăn mặc, không có y phục sắc sỡ cùng hoa cài trên đầu.

Trương Thanh Thạch vừa nhìn thấy nữ nhân này mặt liền trầm xuống, nữ nhân này là đệ muội của hắn, tên gọi Đỗ Quyên Hồng, không phải nữ nhân tốt lành gì, quả thực chính là quấy gia tinh (phá nhà phá cửa), Đại Hoa chính là bị nữ nhân này đề ra hôn sự! Lúc ấy cảm thấy là một nhà tốt nên đồng ý, người nhà này cô làm ra vẻ, Đại Hoa bị gạt, hắn còn tưởng rằng Đại Hoa sống tốt, cho đến khi Đại Hoa sinh con mà chết mới biết được Đại Hoa ở nhà chồng chịu nhiều tội. Đỗ Quyên Hồng nói là bà ta mất bị mù, làm bộ như không biết lai lịch người nhà này, nhưng là về sau, hắn mới biết được bà ta len lút thu tiền của họ!

Nhị Hoa vốn đang cười vui vẻ thoáng cái sắc mặt trắng bệch, đứng phắt lên, xoay người nói: "Tam thẩm! Thẩm nói bậy bạ gì đó?! Những người trong sạch kia toàn bộ để lại cho Lan Tâm của thẩm đi! Lan Tâm nhà thẩm tuổi so với ta còn nhỏ hơn một tuổi, thích hợp hơn làm con dâu nuôi từ bé!"

Đỗ Quyên Hồng có một trai một gái, nữ nhi gọi Lan Tâm, so với Nhị Hoa nhỏ hơn một tuổi, năm nay bảy tuổi, tướng mạo giống như Đỗ Quyên Hồng, tính tình cũng vậy, ghen tị với mấy nữ hài tử trong nhà đẹp nhất hơn nàng, thường thường tìm phiền toái với bọn Đại Hoa. Nhị Hoa hết sức chán ghét Lan Tâm.

Đỗ Quyên Hồng vừa nghe Nhị Hoa nói như vậy liền không vui, nói: "Lan Tâm nhà ta cũng không giống như cháu vợ mà muốn lập gia đình như vậy, cháu sao lại không hiểu tâm lòng của thẩm? Đánh đá không hiểu lễ nghi như vậy, lớn lên dù đẹp về sau cũng không ai dám cưới!"

Nhị Hoa tức giận đến mặt càng đỏ hơn, đang muốn mở miệng, bị người kéo lại.

Trương Thanh Thạch mặt không thay đổi nói: "Đệ muội, Nhị Hoa nhà ta có người cưới hay không là chuyện của ta, không nhọc người phí tâm, người chỉ cần quản tốt mình là được. Có người không quy củ như vậy sao? Đây không phải là phòng của người, đệ muội người không có việc gì xông loạn cái gì? Trên người ta còn bị thương, người không hỏi một tiếng, lại làm phiền khuê nữ ta, còn nói cái gì? Có nương như người, khó trách tính tình Lan Tâm không tốt, vì con trai con gái mình, cho dù giả bộ, cũng phải sửa đổi tính tình của người một chút. Hiện tại người đi giúp ta tìm lang trung đến đây, những lời khác sau này hãy nói."

Trương Thanh Thạch chịu đựng đầu choáng váng nói một hơi, không chút khách khí. Hắn đòi trước vì trong nhà nhện nửa đời người, cuối cùng đem mệnh người thân nhất toàn bộ dâng lên, đời này hắn sẽ không nhện nữa!

Đỗ Quyên Hồng cùng Nhị Hoa tất cả đều tròn tròn mắt, đều không nghĩ tới Trương Thanh Thạch sẽ nói như vậy, nên biết trước kia Trương Thanh Thạch mặc dù cũng có bất mãn với Đỗ Quyên Hồng, nhưng nhìn ở nàng là đệ muội nên chưa từng có nói qua lời nói quá mức, hiện tại thế nhưng lại không khách khí như vậy? Thật là có chút cảm giác gặp quý! Đỗ Quyên Hồng cùng Nhị Hoa đều nghĩ Trương Thanh Thạch có phải hay không hồ đồ rồi.

"Cha, đầu cha có đau hay không? Cha uống chút nước đi!" Nhị Hoa nghĩ tới cha mình còn sốt, không biết có phải hay không là nói mê sảng, vội để cho ông uống chút nước! Nhưng mà nàng phải thừa nhận, dù sốt ruột nhưng đồng thời trong lòng nàng thật cao hứng, cha lúc này đứng phía bên nàng! Cha vì nàng mắng tam thẩm! Cha mặc dù bị bệnh, bị thương, nằm ở trên giường, nhưng lúc này cha uy mãnh hơn so cả khi ông đang đứng!

Trương Thanh Thạch uống một chén nước từ tay Nhị Hoa, cảm thấy thoải mái hơn, cười nói với Nhị Hoa: "Ngoan, thỉnh tam thẩm con ra ngoài, bà ấy không chịu thỉnh lang trung, con đi thỉnh, dù sao đến lúc đó sẽ có người trả thù lao."

Đỗ Quyên Hồng mặt vặn vẹo, nói: "Nhị bá, chuyện thỉnh lang trung phải nói cho nương một tiếng đi? Lời vừa rồi của bá cũng quá tự chủ trương."

Thỉnh lang trung sẽ phải dùng tiền, Đỗ Quyên Hồng đau lòng a. Hơn nữa vừa rồi bà bị Trương Thanh Thạch nói cho một hơi, bà không muốn để lang trung đến nhà dễ dàng như vậy.

Trương Thanh Thạch nhàn nhạt nói: "Ta cũng tỉnh rồi, không sốt chết, cũng không ngốc, nương sẽ đồng ý thỉnh lang trung. Ta nghĩ nương cũng lo lắng cho ta, hiện tại đi nói cho bà biết, nói không chừng bà còn mắng nguoi làm trễ nãi thời gian. Nhị Hoa, đi mời lang trung đi, để cho tam thẩm con đi nói cho nãi nãi một tiếng là được."

Nhị Hoa thấy cha mình nghe được Nhị thẩm nhắc tới nãi nãi cũng không có một chút vẻ do dự, còn kiên trì để cho nàng đi mời lang trung, trong lòng cao hứng cực kỳ, nàng đột nhiên cảm thấy cha thay đổi, không như trong quá khứ vậy! Nếu là lúc trước, cha chắc chắn sẽ không như vừa rồi mắng tam thẩm, cũng sẽ không nói cho nãi nãi để cho nàng đi mời lang trung!

"Dạ! Cha chờ con, con đi thỉnh lang trung ngay! Tam thẩm, phiền thẩm đi nói một tiếng với nãi nãi, để nãi nãi chuẩn bị tiền a!"

Nhị Hoa nói với Đỗ Quyên Hồng, vòng qua Đỗ Quyên Hồng, cười chạy.

Đỗ Quyên Hồng rất tức giận, vừa muốn nói chuyện lại bị Trương Thanh Thạch cắt đứt.

"Đệ muội, nguoi đi ra ngoài đi, đừng quấy rầy Tiểu Hoa ngủ."

Trương Thanh Thạch thấy được Tiểu Hoa ngủ ở giường bên kia, hắn nghĩ đến đứa bé kia thân thể không tốt, lá gan nhỏ, cảm giác như đang ngủ, nếu như bị đánh thức nhất định sẽ bị kinh sợ, cho nên vội vàng đuổi Đỗ Quyên Hồng ra ngoài. Hắn lúc nói lời này thanh âm giảm thấp xuống, sợ âm ỉ đến Tiểu Hoa, nhưng là thanh âm lại mang theo uy nghiêm, ánh mắt cũng âm trầm nhìn về phía Đỗ Quyên Hồng, giống như bà ta không ra hắn sẽ đối với bà ta không khách khí, trên thực tế Trương Thanh Thạch trong lòng đã đem Đỗ Quyên Hồng cấp xé nát hao mấy trăm lần, hắn hận thấu nữ nhân này.

Đỗ Quyên Hồng sợ hết hồn, cảm thấy Trương Thanh Thạch giống như con cọp, hù dọa bà xoay người đi ra ngoài, chờ đi đến trong viện tử mới phục hồi tinh thần lại, vỗ ngực một cái, nghĩ thầm Nhị bá hôm nay là thế nào, như thế nào dọa người như vậy? Còn dọa bà đi ra! Vừa rồi sao bà lại cảm thấy hắn đáng sợ như vậy chứ? Thật là lạ! Rõ ràng chỉ là một phế vật nằm trên giường dậy không nổi! Trong lòng Đỗ Quyên Hồng sợ hãi qua đi lại tức giận, nghĩ tới đi cáo trạng với bà bà! Hừ, muốn mời lang trung? Ta không cho nguoi thoải mái!

Đỗ Quyên Hồng chạy vào chính phòng, vừa vén rèm từ liền vào đông thứ gian.

"Ai yêu! Nguoi cái đồ lỗ mãng này như thế nào cũng không kêu một tiếng liền vén màn tiến vào? Quy củ đâu?! Hừ chết ta, ta để cho lão Tam đánh nguoi!"

Giọng nói khô cứng mang theo tức giận mắng chửi, giọng nói này là từ trong miệng một bà lão ngồi ở trên giường phát ra, lão bà từ này đúng là đương gia của Trương gia - Trương Bà Từ.

Trong phòng Trương Bà Từ thu thập gọn gàng, một bên đặt giường tử, trên mặt để một chút tạp vật, bên kia bày đệm chăn gối đầu, đều là vải thô xanh, nửa mới nửa cũ, trên mặt không có một miếng vá, đúng là rất khó có được, dù sao hiện tại rất nhiều người mặc y phục đều đánh miếng vá. Giữa giường có một bàn đất nho nhỏ, phía trên có một ấm nước một cái chén, mặt khác còn bày biện một cái khay, bên trong có chút ít hạt dưa.

Trương Bà Từ người gầy gò nhỏ nhỏ, trên mặt nếp nhăn không nhiều lắm, khuôn mặt khô vàng, tóc hoa râm búi một cái toản nhĩ, một thân xiêm y vải thô xanh, chân cũng không nhỏ, hiện tại không mang hài, chỉ mặc tất ngồi xếp bằng ở trên giường, trong phòng có mùi hôi thoang thoảng. Đôi mắt già bình thường hay híp lại, lúc này đang trừng lớn hướng Đỗ Quyên Hồng phát hỏa, giống như một con dao nhỏ, vừa nhìn chính là một lão bà từ hung dữ.

Đỗ Quyên Hồng không sợ bà bà, nhà mẹ đẻ bà lợi hại, bà bà sẽ không dám cho người đánh bà ta, lại nói Trương Thanh Ngọc cũng không dám đánh bà ta, nếu bà ta tức giận còn dám đánh cả Trương Thanh Ngọc!

"Nương! Nhị bá tỉnh, hắn thật dữ tợn với ta, ta nghe được hắn cùng Nhị Hoa nói đùa, Nhị Hoa nói chuyện lập gia đình, ta nói giỡn nói tìm cho Nhị Hoa một nhà khá giả, bọn họ liền mắng ta mũi không phải là mũi mắt không phải là mắt! Còn nói đến trên đầu Lan Tâm nhà ta. Còn có, Nhị bá để Nhị Hoa đi mời lang trung, cũng không nói cho nương một tiếng."

Đỗ Quyên Hồng biết bà bà nhất định sẽ tức giận, bà bà là người cái gì cũng muốn giữ lấy, hơn nữa đặc biệt yêu tiền, lần này Nhị bá bị thương, bà cũng không thỉnh lang trung cho Nhị bá, nghĩ để Trương Thanh Thạch tự mình tốt lên, tình nguyện buông tha mạng của con trai cũng không muốn bỏ tiền! Tâm của bà ngoan độc, khiến người cảm thấy trái tim băng giá!

Trương Bà Tử quả nhiên tức giận, bà nghĩ tới thỉnh lang trung làm gì? Không phải gãy tay thôi sao? Xương cốt rồi cũng sẽ lành, uống một liều dược, nóng sốt lên là khỏi, sao phải mời lang trung? Trong thôn một lần Phụng lang trung đến cần không ít tiền đâu! Còn có, thế nhưng không hướng bà xin chỉ thị tự đi tìm lang trung, còn xem bà là nương sao?

"Hừ! Ta đi xem hán một chút!" Trương Bà Tử nói rồi xuống đất, đột nhiên nhớ tới đồ đạc của mình còn chưa cất kỹ, trùng Đỗ Quyên Hồng một cái, "Người đi ra ngoài trước! Giữa trưa rồi, cơm làm xong chưa? Người khác đều ra ruộng, người ở nhà làm việc nhẹ nhàng, người cũng đừng quá lười, nếu đề ta và con ta đói bụng, ta và người không xong!"

Đỗ Quyên Hồng ừ hai tiếng, xoay người đi ra ngoài, lúc vén màn ra ngoài cực nhanh nhìn Trương Bà Tử bên kia một cái, thì nhìn thấy Trương Bà Tử lại xoay người sang chỗ khác thu vật gì đó, bà ta bĩu môi, nghĩ thâm lão bà tử vừa rồi chắc lại kiếm được tiền? Hừ, đem tiền giữ bo bo, thực cho rằng chết xuống mồ còn có thể mang theo? Lão bất tử! Kỳ thật Trương Bà Tử thích nhất đúng là tiểu nhi tử Trương Thanh Ngọc, nhưng Đỗ Quyên Hồng không phải là người bà bà thích, bởi vì nàng dâu này không phải là bà làm chủ cưới về, mà là Trương Thanh Ngọc nhìn trúng, vì thế không cưới cháu gái nhà mẹ đẻ Trương Bà Tử, Trương Bà Tử trong lòng ghi hận, không thể oán con trai, cũng chỉ có thể oán nhi tức phụ, nếu không phải là nhà mẹ đẻ Đỗ Quyên Hồng lợi hại, phỏng đoán Đỗ Quyên Hồng còn chịu khổ hơn so với Tuyết Nương nhi phòng!

Trương Bà Tử đi tây sương phòng, gặp Trương Thanh Thạch quả nhiên tỉnh, bà cũng có chút cao hứng, mặc dù bà không bỏ được tiền thỉnh lang trung cho đứa con trai này, nhưng hán có thể không chết không ngốc, bà cũng cao hứng, dù sao cũng là miếng thịt trên người bà, cũng là lao động tốt, lại là đứa con trai hiếu thuận nhất trong bà đứa con của bà.

Trương Thanh Thạch thấy Trương Bà Tử tới, trong lòng hận đến dờn sông lấp biển, hán đã từng rất hiếu thuận với bà, nhưng hiện tại hán hận, bởi vì hán hiếu thuận hại chết vợ và nữ nhi của hán, hán hận chính mình, lại hận mẹ hán! Làm con xác thực cần phải hiếu thuận, nhưng là, đời trước hán đã tận đủ hiếu, đời này hán sẽ không lại ngu hiếu nữa!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Lang trung đến

"Thanh Thạch a, con tỉnh rồi! Làm mẹ gấp muốn chết! Con nếu còn chưa tỉnh, mẹ sẽ đi theo con! Coi như con còn chút lương tâm, gắng gượng qua được! Con phải mau chút dưỡng tốt thân thể mình, trong nhà không thể thiếu con."

Trương bà tử vừa vào cửa, thấy Trương Thanh Thạch mở to mắt, lập tức liền cầm cái khăn lau mắt thương tâm nói, mặc kệ bà nhần tâm bao nhiêu, dù sao ngoài mặt vẫn phải ra vẻ từ mẫu. Chỉ cần giả vờ giả vịt để đứa con thứ hai hiếu thuận với bà, đem lời bà nói thành thánh chỉ mà thi hành, bà đã cảm thấy rất giá trị.

Trương Thanh Thạch mặt không chút thay đổi, cuối cùng đem phần hận trong mắt đè nén xuống, hán nghĩ bất kể thế nào dù sao bà ấy cũng là mẹ của mình, dù hận bà cũng không thể biểu hiện ra bên ngoài, hiện tại chuyện trọng yếu nhất không phải là phát hỏa với bà, không phải là chất vấn bà vì sao lại có lòng dạ ác độc như vậy, mà là tìm cách chữa lành thân thể, sau đó mang theo thể tử chúng nữ nhi rời đi cái nhà này!

Đúng, rời đi cái nhà này! Trước khi trùng sinh, Trương Thanh Thạch đã từng vô số lần nghĩ tới nếu như mình sớm một chút mang theo thể tử chúng nữ nhi rời đi cái nhà này, cho dù hán không có bao nhiêu bản lĩnh, nhưng cũng có thể để cho các nàng sống khá hơn một chút, ít nhất sẽ không mệt mỏi hay ghen ghét như khi ở tại cái nhà này! Hiện tại hán đã trở lại, hán lập tức muốn mang mấy mẹ con các nàng rời đi, hán sống lâu hơn được mấy năm, ở bên ngoài cũng lăn lộn nhiều hơn, so với trước sẽ tốt hơn nhiều, hán nhất định có thể để cho thể tử chúng nữ nhi trải qua ngày tốt lành!

"Nương, mẹ thật đúng là hồ đồ, sao không sớm thỉnh lang trung đến? Thỉnh lang trung đến, con nói không chừng sẽ sớm tốt lên, mẹ cũng không cần khăn cấp như vậy. Đại ca, Tam đệ bọn họ cũng thiệt là, thế nhưng không có một người nhắc nhở mẹ, làm hại mẹ gấp gáp như vậy, thiệt thòi bọn họ bình thường là người khôn khéo, xem ra thật sự là hồ đồ!"

Trương Thanh Thạch nhần nhật nói, nghe như đang khuyên Trương bà tử, nhưng trong lời nói mang theo châm chọc.

Trương bà tử vừa nghe hết sức chột dạ, hạ mí mắt nói: "Đúng vậy, đều hồ đồ. Nhưng mà phương thuốc kia cũng có tác dụng, người trong thôn chúng ta đều dùng cái này, con xem con hiện tại không phải đã tốt hơn? Đương nhiên, còn nhờ có mẹ cầu thần bái phật giúp con, cuối cùng là không có uống phí một phen khổ tâm của mẹ."

Kỳ thật Tuyết nương vợ Trương Thanh Thạch còn có Đại Hoa Nhị Hoa các nàng đều cầu xin bà thỉnh lang trung cho Trương Thanh Thạch, nhưng bị bà cự tuyệt, nói là dùng phương thuốc dân gian là được, sợ các nàng đi thỉnh lang trung, nên lừa gạt các nàng nói nếu như đến buổi tối Trương Thanh Thạch vẫn sốt, thì thỉnh lang trung cho hán, nếu như các nàng không nghe lời mời lang trung, đó chính là không có đem khổ tâm cầu thần bái phật của bà để vào mắt. Nếu các nàng đều không đem bà để vào mắt, vậy tiền thỉnh lang trung bà sẽ không ra. Đỗ Quyên Hồng cũng ở một bên đi theo phụ họa, cuối cùng

Tuyết nương cùng Đại Hoa đều chỉ có thể không yên tâm đi ra ruộng, Nhị Hoa lưu lại chiếu cố Trương Thanh Thạch cùng Tiểu Hoa. Tuyết nương cùng Đại Hoa làm việc đều có người nhìn, trong nhà Nhị Hoa cũng có người để ý.

Trương Thanh Thạch trong lòng cười lạnh một tiếng, nghĩ đây là nương hán a, thật sự là bất được nương điểm cả nhà bọn họ.

Phượng lang trung rất nhanh được Nhị Hoa mời tới, ông tên là Phượng Tê, y thuật coi như không tệ, vốn dĩ không phải là người thôn này, hơn mười năm trước đến thôn, bỏ ra ít tiền, ở trong thôn Lạc Hộ. Ông có một vợ, còn có một đứa con trai, một nhà ba người sống rất tốt.

Phượng lang trung bắt mạch xem thương cho Trương Thanh Thạch, nhìn đến thương thế của hán liền nhíu mày, nói là ban đầu lúc nổi xương làm không tốt, nổi sai lệch, nếu cứ tiếp tục như vậy, cánh tay này phải phế đi, biện pháp duy nhất chính là nổi xương một lần nữa, nhưng sẽ rất đau. Còn nếu lại sốt, khai chút được là được.

Trương Thanh Thạch đời trước cũng bị sốt, chính là dựa vào phương thuốc dân gian mà đỡ, sốt hạ, cánh tay bị gãy cũng được nối, lại uống một thang thuốc, nên không thỉnh Phượng lang trung tới nhà xem cánh tay hán, kết quả xương cốt phát triển sai lệch, cuối cùng không thể dùng, chỉ có thể phế đi. Bây giờ nghe Phượng lang trung nói cánh tay mình còn có thể cứu, Trương Thanh Thạch mừng rỡ, lập tức yêu cầu Phượng lang trung nối xương một lần nữa giúp hán.

"Ta không sợ đau! Phượng lang trung, ông cứ việc làm!"

Trương Thanh Thạch kiên định nói, đời này hán có được thân thể bình thường, hán sẽ vì thế từ chúng nữ nhi chống lên một mảnh trời!

Phượng lang trung thấy Trương Thanh Thạch không có chút e ngại nào, nghĩ thầm người này thật đúng là một hán tử.

Đỗ Quyên Hồng ở một bên hỏi: "Phượng lang trung, nối xương một lần nữa sẽ tốn không ít tiền phải không?"

Phượng lang trung nhìn cũng không nhìn bà ta, nói: "Đều là cùng thôn xóm, nối xương ta có thể ít đi chút ít tiền, nhưng tiền thuốc không thể thiếu, xem tình huống, ít nhất cũng phải bỏ ra ba bốn ngàn văn tiền. Lần này đi lao dịch, Thanh Thạch huynh đệ đi, vì trong nhà giảm đi 5 lượng bạc, ba bốn ngàn tiền này, các người vẫn có thể bỏ ra chứ?"

Phượng lang trung cũng biết chuyện nhà họ Trương, trong lòng bất bình thay Trương Thanh Thạch, hàng năm đi lao dịch đều là Trương Thanh Thạch đi, ca ca đệ đệ chưa từng phải đi, tuy nói là thân thể hán tốt, Trương Thanh Mộc cùng Trương Thanh Ngọc thân thể không được rắn chắc như Trương Thanh Thạch, nhưng cũng không thể lúc nào cũng bắt hán đi chứ? Hiện tại người bị thương, dù sao cũng phải chữa trị phải không? Phượng lang trung nghĩ tới có nên hay không nói thể cốt Trương Thanh Thạch không thể lại một nhọc, miễn Trương Thanh Thạch về sau lại phải đi lao dịch.

Trương bà tử và Đỗ Quyên Hồng đều đau lòng, ba bốn ngàn văn tiền a! Có thể mua bao nhiêu thịt a, có thể mua bao nhiêu vải a!

Trương bà tử giả bộ đáng thương, nói trong nhà tiền bạc không có nhiều, có thể hay không ít đi chút ít.

Nhị Hoa ở một bên nói: "Nãi nãi, cháu nghe tam thẩm nói thẩm ấy len lén thấy bà kiếm được tiền, nghe đâu cũng phải bốn năm ngàn tiền! Chẳng lẽ mấy ngày này tiền đều xài hết? Hay là cho ai mượn, bà nói cho cháu, cháu đi đòi! Cháu nghĩ người vay tiền kia thấy cha cháu cần tiền, nhất định sẽ đem tiền trả lại! Nãi nãi, bà nói có đúng hay không?!"

Nhị Hoa cũng không muốn cha mình bị tàn tật, vốn dĩ cha nàng có khả năng nhất, ở nhà kiếm tiền nhiều nhất, nhưng nãi nãi luôn luôn không tốt với cha, nếu như cha bị tàn phế, vậy thì có thể tưởng tượng được ngày sau của nhị phòng bọn họ thảm thế nào! Cho nên nhất định phải giúp chữa lành cánh tay của cha nàng! Nhị Hoa vốn tính cách dũng cảm, cho dù bị cái nhà này đè nén, nhưng hiện tại cũng bất cứ giá nào, đối mặt trực diện với người lợi hại nhất quán gia trong nhà này - Trương bà tử.

"Người tiểu nha đầu nói bậy bạ gì đó?! Ta nói lúc nào?" Đỗ Quyên Hồng vừa nghe liền gào lên, bà ta xác thực nhìn len qua bà bà kiếm tiền, cũng xác thực từng nói với Trương Thanh Ngọc là trong tay bà bà có ít nhất bốn năm ngàn, không nghĩ tới cư nhiên bị nha đầu chết tiết này nghe được. Nha đầu chết tiết kia, lỗ tai sao không bị hư đi?! Bà ta mắng xong Nhị Hoa sau đó bất an nhìn về phía bà bà, phát hiện bà bà đang hung hăng nhìn mình lom lom, "Nương a! Ta là bị oan uổng, Nhị Hoa nàng nói bậy! Ngồi đừng nghe nàng, nàng chính là muốn ngài ra tiền! Nàng đây là đang bức ngài!"

Trương bà tử trong lòng nghĩ Nhị Hoa khẳng định không có nói láo, tức phụ lão Tam thật đúng là người có thể làm được chuyện như vậy, bà sớm đã phát hiện Đỗ Quyên Hồng thích nhìn len động tĩnh trong phòng bà, nếu không làm sao phải đề phòng bà ta (ĐQH). Tuy nhiên bây giờ chuyện trọng yếu không phải là trừng phạt bà ta, mà là đối phó nhị phòng. Bà cũng biết số tiền này không ra không được, nhưng bớt được chút nào hay chút ấy!

"Trong tay ta nào có nhiều tiền như vậy a? Bất quá ba bốn ngàn tiền vẫn phải có. Phượng lang trung, người thông cảm cho chúng ta, không thể nhiều hơn số này." Trương bà tử trong lòng một trận đau, tiền của bà a, sẽ phải bay đi ba bốn ngàn đồng! Không được, đến lúc đó phải làm cho nhà lão Nhị trả lại!

"Ta sẽ tận lực." Phượng lang trung nhàn nhạt nói.

Nhị Hoa đưa Phượng lang trung ra ngoài, Trương Thanh Thạch trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nghĩ cánh tay đời này không bị phế nữa.

Tiểu Hoa sớm đã tỉnh lại, hài tử mới ba tuổi đã rất hiểu chuyện, một người ngoan ngoãn ngồi nơi đó, hai mắt to nháy nháy, khiến trái tim Trương Thanh Thạch run rẩy. Hán vẫy vẫy tay, gọi Tiểu Hoa lại đây. Tiểu Hoa lập tức bò qua. Trương Thanh Thạch sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu nữ nhi, trong lòng hết sức đau lòng, khuê nữ này cũng quá gầy, khuôn mặt nhỏ nhắn này một ít huyết sắc cũng không có, vừa nhìn cũng biết không được dưỡng tốt từ trong bụng mẹ, cũng khó trách toàn gia đều lo lắng nàng dưỡng không lớn, đời trước khuê nữ này cũng xác thực nuôi không lớn. Nhưng mà đời này Trương Thanh Thạch nói cái gì cũng phải để Tiểu Hoa lớn lên, hán không tin, chính mình cố gắng kiếm tiền, để khuê nữ uống thuốc tốt nhất, ăn ngon mặc

đẹp, cũng không tin thân thể bé sẽ không khỏe mạnh? Đòi trước khuê nữ cũng nuôi lớn không ít, chỉ là cuối cùng vì không có thuốc nên mới trẻ nãi, đòi này sẽ không.

"Phụ thân."

Tiểu Hoa nhẹ nhàng gọi Trương Thanh Thạch, lộ ra dáng vẻ tươi cười e lệ nhỏ nhỏ, bé mặc dù nhỏ cũng biết phụ thân ngã bệnh nghiêm trọng hơn so với bé, bởi vì nương cùng các tỷ tỷ đều khóc lụy hại. Bây giờ nhìn đến phụ thân tỉnh, mới vừa rồi còn có lang trung đến, bé biết rõ phụ thân sẽ không sao.

Trương Thanh Thạch bị một tiếng phụ thân này gọi cao hứng dị thường, có cái gì so với mất đi mà lại được trân quý hơn đâu? Hắn kéo tay Tiểu Hoa nói: "Tiểu tâm can của cha, cha sẽ tốt lên, đến lúc đó mua thịt ăn mua quần áo mới mặc cho con."

Tiểu Hoa nghe được con mắt tỏa sáng, khoe miệng cười lớn.

Nhị Hoa từ ngoài cửa vào thì nghe được những lời cha nói, cũng mím môi cười, trong nội tâm kích động, cha nàng gọi muội muội là tiểu tâm can! Khuê nữ cũng là tâm can bảo bối của ông a! Xem ra cha lần bị thương này thật là không uổng phí, sau khi tỉnh lại thì đau các nàng, thật chẳng lẽ như mấy ông già nói, có người bệnh nặng một hồi như đã chết qua nên thay đổi tính tình? Nếu quả thật là như vậy thì thật tốt quá!

Buổi trưa người của Trương gia đi làm ruộng đều trở về, Tuyết nương và Đại Hoa khóc nước mắt ràn rụa, đối với các nàng mà nói Trương Thanh Thạch chính là trời của các nàng, nếu như Trương Thanh Thạch có mệnh hệ gì, trời của các nàng sẽ sập, may mà hắn đã không sao.

Trương Thanh Thạch xem thê tử cùng đại nữ nhi, xem cũng xem không đủ, các nàng cũng đều sống sờ sờ đứng trước mặt của hắn, thật tốt.

Đám người Trương Thanh Mộc cũng sang nhìn Trương Thanh Thạch, đều nói vài câu khách khí, dù sao lần này Trương Thanh Thạch là vì lao dịch mới bị thương, bọn họ hai người những năm này đều không phải đi. Chờ rồi đi tây sương phòng, nghe Đỗ Quyên Hồng nói thành lang trung, phải bỏ ra ba bốn ngàn tiền, bọn họ đều đau lòng một trận.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Trương gia mỗi người một vẻ

"Ít nhất ba bốn ngàn đấy, không biết về sau còn xài hết bao nhiêu tiền, ai! Nhị bá cũng thiệt là, như thế nào lại không cẩn thận như vậy? Trước kia cũng không bị thương, thôn chúng ta đi nhiều người như vậy, cũng không ai bị thương thành như vậy."

Đỗ Quyên Hồng nhỏ giọng oán trách, giương mắt ngó ngó mấy người, phát hiện bọn họ mặc dù không nói gì, nhưng là ánh mắt thần sắc cũng biểu hiện ra bất mãn, trong lòng thẳng băng, không thể chỉ mình mình đau lòng, tất cả mọi người đều đau lòng, hơn nữa còn phải cùng oán giận Trương Thanh Thạch. Chỉ có oán giận Trương Thanh Thạch, như vậy người một nhà Trương Thanh Thạch mới có thể càng thêm cảm thấy thiếu bọn họ, đến lúc đó càng thêm cố gắng làm việc, bà ta cũng có thể thoải mái hơn.

Con dâu lớn nhà Trương gia - Tôn Xảo Cô mở miệng nói: "Quên đi, điều này cũng không thể trách nhị thúc, người không có việc gì là tốt rồi. Tam đệ muội, người đem com làm xong bung lên bàn đi, chúng ta đi rửa tay rửa mặt, mau ăn com nghỉ ngơi một lát, thật sự là mệt chết đi được. Buổi chiều đến phiên người ra ruộng, người cũng mau nghỉ ngơi một chút, cũng đừng tới buổi trưa được một lúc lại nói mệt mỏi."

"Xem đại tẩu nói kia, ta nói mệt mỏi đó là thân thể thật sự không thoải mái, nghỉ ngơi như thế nào cũng vô dụng, đại tẩu nói ta giống như người lười biếng không bằng! Người cũng đừng oan uổng ta!" Đỗ Quyên Hồng một ít thiệt thòi cũng không ăn, cười hi hi bác lại lời đại tẩu, hừ, đừng tưởng rằng người là đại tẩu có thể dễ dàng ta, ta Đỗ Quyên Hồng cho tới bây giờ cũng không phải là dễ khi dễ!

Tôn Xảo Cô cười nói: "A, vậy ta xem người hôm nay thật thoải mái, buổi chiều đừng có than mệt mỏi nha."

Đỗ Quyên Hồng trong lòng mắng một tiếng, ngoài miệng không có nói thêm gì nữa.

Trương Thanh Mộc cùng Trương Thanh Ngọc mặc kệ hai chị em dâu nói chuyện, bọn họ rửa mặt rửa tay, rửa xong liền bắt đầu thúc giục ăn com.

"Mai Hương sao còn chưa có trở lại?" Tôn Xảo Cô mắt thấy đến giờ ăn com mà khuê nữ mình còn chưa có trở lại, có chút bận tâm.

Trương Thanh Mộc có ba đứa bé, con lớn nhất Trương Hoa, năm nay mười lăm, đã là đại tiểu tử, hiện thời làm tiểu nhị ở thôn trang tự lưa trên trấn. Tiểu nhi Trương Khởi năm nay mười hai tuổi. Còn có một khuê nữ gọi Mai Hương, năm nay 13, thân cao kều, tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần, chỉ là trên mặt có chút ít tàn nhang, nàng khéo tay hơn so với mẹ nàng, Tôn Xảo Cô mặc dù trong tên có một chữ khéo (xảo), nhưng là tay một chút cũng không khéo, phần khéo kia tập trung trên phần tâm nhân của bà ta, mà sự khéo léo của Mai Hương được thể hiện trên đôi bàn tay của nàng, nàng đi theo bà ngoại học thêu, còn có thể bện dây, thêu thùa là hàng thượng đẳng trong vòng mười dặm tám thôn. Hơn nữa Mai Hương thể cốt không tốt, cho nên Mai Hương không cần ra ruộng làm việc, hơn nữa có lúc từ trên trấn cửa hàng thêu có việc thêu gấp, công việc gì đều không cần nàng làm. Như hôm nay, Đại Hoa Lan Tâm đều phải ra ruộng làm việc, nàng cũng không cần đi.

Đỗ Quyên Hồng nói: "Hoàn Tử đến tìm nàng, nàng đi đến nhà Hoàn Tử rồi, hiện tại vẫn chưa về, nói không chừng ở nhà Hoàn Tử ăn cơm luôn rồi? Dù sao nhà Hoàn Tử ai cũng thích nàng, đừng nói lưu nàng tại nhà ăn một bữa cơm, ăn cơm cả đời cũng sẽ không đau lòng!"

Đỗ Quyên Hồng che miệng cười.

Hoàn Tử có người ca ca gọi Thiết Tử, Đỗ Quyên Hồng sớm nhìn ra Thiết Tử có chút ý tứ với Mai Hương, nhưng mà bà ta biết rõ Tôn Xảo Cô khẳng định chường mắt Thiết Tử, cô nương khéo tay, tướng mạo như Mai Hương, nhất định sẽ có cửa hôn sự tốt, dù không gả đến trên trấn, cũng có thể gả cho phú hộ trong thôn. Nhà Thiết Tử chỉ có thể xếp hàng trung đẳng ở thôn, muốn kết hôn Mai Hương, nằm mơ đi! Đỗ Quyên Hồng nói như vậy chỉ là vì sinh dáo miệng, ai bảo bà ta ghen tị Tôn Xảo Cô có khuê nữ khéo léo như vậy?

Quả nhiên, Tôn Xảo Cô trừng mắt liếc Đỗ Quyên Hồng, nói: "Nói những gì đấy? Lan Tâm nhà người bây giờ không phải là cũng chưa về sao? Ra ruộng làm việc, lúc nào cũng kêu khổ kêu mệt, trên đường về nhà lại chạy rõ nhanh, cũng không biết tìm ai đi chơi, bình thường ăn cơm nàng chạy được nhanh nhất, hôm nay lại không nóng nảy, không cần đoán, đây chắc là đi tìm người trong lòng nàng! Đừng nói là đi gặp tiểu Hồ tử đi? Nghe nói nàng gần nhất liên tục theo đuổi tiểu Hồ tử."

Tiểu Hồ tử cũng là tiểu tử tuần tú trong thôn, năm nay mười tuổi, thân cao cao, người cơ trí giống như tiểu đại nhân, trong thôn rất nhiều người khen hán tương lai có tiền đồ, hán tử bằng tuổi hán đều phục hán, chỉ là trong nhà hán quá nghèo, chỉ có một gia gia. Nghèo như vậy, Đỗ Quyên Hồng khẳng định nhìn không thuận mắt, Tôn Xảo Cô nói Lan Tâm theo đuổi tiểu Hồ tử, Đỗ Quyên Hồng sao có thể cam tâm tình nguyện? Cho dù Lan Tâm chỉ có bảy tuổi, việc này bị người nói lung tung cũng không nên, dù sao trong thôn cũng không phải là không có tiểu cô nương 7, 8 tuổi đã bắt đầu làm mai.

Đỗ Quyên Hồng thấy khuê nữ mình cũng chưa về, trong lòng nằng nặc, lại có chút bận tâm, nghĩ nàng sẽ không thật sự đuổi theo tiểu Hồ tử chứ? Nha đầu chết tiệt kia! Tiểu tử kia lớn lên đẹp trai thì có ích lợi gì? Trong nhà nghèo ngay cả chuột đều không muốn thả!

"Đại Tráng! Ngươi sao không để ý muối muối người? Đi! Đem nàng gọi về cho ta!"

Đỗ Quyên Hồng thét con trai, trông thấy con trai cùng Trương Khởi một bên rửa tay một bên hắt nước nhau, thật sự là một búng máu đều muốn phun ra, tiểu tử ngốc này! Trương Khởi tặc tình kia, đã nói đừng chơi với hán, hán (Trương Tráng) càng thân với Trương Khởi, xem một chút, xem một chút! Điều bị Trương Khởi gọi cho một đầu nước, Trương Khởi lại không dính bao nhiêu nước đâu! Minh khôn khéo như vậy, như thế nào lại sinh ra thằng con ngu xuẩn như vậy đây?

Trương Tráng nghe được nương gọi hán, hơn nữa thanh âm cực kỳ hung dữ, lập tức đáp ứng một tiếng, nhắc chân lên xông ra ngoài.

Trương Khởi cười híp mắt nói: "Ta đi gọi tỷ tỷ!"

Đỗ Quyên Hồng trong lòng buồn bực, nhìn một chút Trương Khởi còn biết đi gọi tỷ tỷ, con mình lại không nhận ra phải đi tìm muối muối, thật sự là phải hảo hảo giáo huấn một chút con trai khuê nữ! Kỳ thật bà ta không biết Trương Khởi đi gọi Mai Hương là bởi vì hán đi Lý gia có thể sẽ mò được một ít thức ăn. Lý gia coi trọng Mai Hương, tự nhiên muốn nịnh nọt huynh đệ Mai Hương một chút.

Trương Thanh Thạch nghe phía ngoài náo nhiệt, mặt không chút thay đổi, trong nhà này lục đục với nhau hán đời trước cũng biết, cũng chính là bởi vì đại ca cùng Tam đệ tranh đấu gay gắt, hán mới không có cảm giác thua thiệt. Người chính là như vậy, cảm thấy tất cả mọi người đều giống nhau, mình không cần thiết phải so đo, hơn nữa hán vẫn cảm thấy thẹn với cái nhà này, cho dù ăn nhiều một chút thiệt thòi cũng không dám nói cái gì. Cho đến cuối cùng, hán mới phát hiện hán nghĩ sai rồi, hán cho rằng người một nhà dù có chút tính kế vặt, lại âm ỉ gây gổ đi nữa cuối cùng cũng là người một nhà. Người nhà của hán không chỉ là nhỏ mọn, tâm người nhà của hán là vô cùng tàn nhẫn, vì chính bọn họ, bọn họ có thể không thêm đêm xia đến hán cùng vợ con hán.

Đời này dễ cho chính bọn họ tính kế lẫn nhau đi, hán không rảnh phụng bồi! Trương Thanh Thạch nghĩ trong lòng, hán muốn dẫn vợ con rời đi những người này.

Tuyết nương nhìn thấy nét mặt Trương Thanh Thạch lạnh nhạt, trong lòng có chút bồn chồn, nàng cảm giác tướng công mình bộ dáng có chút dọa người.

"Cha bọn nhỏ, chàng có không thoải mái chỗ nào không? Nói ra, đừng ghen ."

"Ta không sao, nàng đừng lo lắng." Trương Thanh Thạch thấy thê tử lo lắng, lộ ra một nụ cười tươi tắn, để Nhị Hoa đi bưng cơm, "Nói một mình cha ăn cơm không có sức, muốn cùng ăn với mẹ con con. Mang nhiều một chút, cha đói bụng. Nếu ai nói động đến con, con nói người ta bị bệnh đều ăn cháo trắng cùng canh gà canh cá, bây giờ không có những thứ này, thì ăn nhiều thêm cháo với lương thực phụ."

Nhị Hoa vừa nghe hi hi cười một tiếng, khoan khoái đáp ứng một tiếng đi bưng cơm, còn gọi Đại Hoa đứng ở một bên có chút sững sờ.

Đỗ Quyên Hồng vốn là không tin Trương Thanh Thạch sẽ nói loại lời này, nhưng vừa nghĩ tới hôm nay Trương Thanh Thạch nói với bà ta lời nói kia không hề khách khí, lại có chút ít tin, hơn nữa bà ta cũng không thể đi hỏi Trương Thanh Thạch, nếu không Trương Thanh Thạch thật muốn ăn, bà ta còn có thể nói không có? Đến lúc đó để cho bà biết rõ lại mắng bà.

Cuối cùng, hai tỷ muội Đại Hoa Nhị Hoa được như nguyện bụng tới thức ăn đủ cho người nhà năm miệng ăn.

Đỗ Quyên Hồng tức vô cùng, bà vốn còn muốn tiết kiệm chút ít cơm, đến lúc đó như thế nào cũng có thể ăn thêm vài ngụm a, kết quả nguyện vọng cứ như vậy thả trôi sông.

Tôn Xảo Cô cũng cảm thấy rất đáng tiếc, bất quá bà ta không để ý như Đỗ Quyên Hồng, chẳng qua cảm thấy Nhị Hoa nha đầu kia thật sự là rất lợi hại, khuôn mặt trắng trẻo như vậy, nếu như tính tình có thể nhu hòa giống như Đại Hoa, ngược lại có thể đi làm di nương, Nhị Hoa lợi hại như vậy, đi làm di

nương cho người ta lại chọn thêm phiền toái. Cũng may hải tử còn nhỏ, quan tâm tốt một chút, nói không chừng còn có cứu. Tôn Xảo Cô không muốn khuê nữ mình đi làm di nương cho người, nhưng trong thôn nhà mẹ đẻ bà có vị cô nương làm di nương cho người ta xác thực rất về vang, cuộc sống trong nhà tốt hơn, bà ta cũng hâm mộ. Nếu khuê nữ mình không được, vậy cũng chỉ có thể chọn cháu gái, Lan Tâm không cần suy nghĩ, tướng mạo không thể qua cửa, tính tình lại không tốt, tối trọng yếu nhất còn là khuê nữ của Đỗ Quyên Hồng, có chỗ tốt cũng không đến tay mình. Còn lại nhị phòng để bắt bí, người nhị phòng thành thật, hơn nữa có tới ba khuê nữ, đến lúc đó chọn bọn họ, chỗ tốt khẳng định sẽ rơi vào trong tay bọn họ (TXC).

Tôn Xảo Cô cảm giác mình tâm rất thiện, làm di nương là lối thoát tốt, căn bản không biết mình cần phải xin lỗi Đại Hoa.

Mai Hương cùng Trương Khởi về trước, cười nói Lý gia lưu nàng ở nhà ăn cơm, nàng từ chối, may mà Trương Khởi tới. Bất quá dù không có ở tại đó ăn, bọn họ cũng cầm một cái bánh, hai người mỗi người một nửa, đúng là lúc ăn cơm, trên đường ít người, hai người khi có người thì đem bánh giấu trong tay áo, lúc không có người thì lấy ra ăn hai miếng, lúc về đến nhà thì đã ăn xong. Chuyện này bọn họ tự nhiên sẽ không nói với người trong nhà, nếu nói ra, Trương Bà Tử sẽ không cao hứng, nói bọn họ không hiểu thuận.

Mai Hương nghe nói Trương Thanh Thạch tỉnh, chưa vội ăn cơm, đi trước thăm ông, bày tỏ một phen quan tâm, nhìn ra dáng một cháu gái. Tuyệt nương cùng Đại Hoa đều cảm thấy như vậy. Nhị Hoa lại không cho là đúng, mặc dù Mai Hương biểu hiện rất tốt, nhưng nàng cảm giác, cảm thấy Mai Hương giả bộ. Trương Thanh Thạch nghĩ thầm nhị khuê nữ trực giác thật sự là cực chuẩn. Mai Hương nha đầu kia xác thực rất giỏi giả bộ, giống như nương của nàng.

Đến lúc bắt đầu ăn cơm, Lan Tâm mới cùng Trương Tráng cùng trở về, đầu tóc đều ướt hơn phân nửa, trên y phục cũng ướt mảng lớn, Đỗ Quyên Hồng lo lắng hỏi nàng làm cái gì.

Lan Tâm cười nói: "Hổ tử ca đi bắt cá! Con ở bên cạnh nhìn, thấy một con cá muốn nhảy vào chỗ nước đọng, nên muốn bắt, cho nên thành cái dạng này. Nương! Hổ tử ca thật lợi hại, bắt một con cá đặc biệt lớn! Còn cho con một con. Con ném ở trong chậu, nương, chúng ta ăn cá đi!"

"Lan Tâm thật lợi hại!" Đỗ Quyên Hồng vốn dĩ nghe được Lan Tâm thực cùng tiểu Hổ tử cùng một chỗ, rất là tức giận, nhưng vừa nghe đến nàng cầm một con cá trở lại, lập tức cao hứng. "Chờ nương làm cá cho các con ăn! Đến lúc đó thịt lưng cá cho con! Bất quá lần sau muốn bắt cá đừng tìm tiểu Hổ tử cùng đi, tiểu tử kia quá keo kiệt, con nếu đi cùng Trọng Cừ, nói không chừng có thể được 2 con!"

Trọng Cừ, là tiểu nhi tử của lý chính, hiểu biết chữ nghĩa, hiện tại đọc sách trên trán, về sau sẽ thi tú tài, dù không trúng, vậy sau này cũng là người có tiền đồ.

Tôn Xảo Cô che miệng cười một tiếng, nghĩ thầm hải tử nhà người ta ưu tú như vậy có thể vừa ý Lan Tâm nhà người? Năm mơ ngược lại có khả năng a!

"Được rồi, đừng nói chuyện nữa, mau ăn cơm!"

Trương Bà Tử nghe Đỗ Quyên Hồng nói muốn đem thịt lưng cá cho Lan Tâm, trong lòng liền không vui, bà bà này đang còn sống đây! Mặc dù thịt lưng cá không phải mềm nhất, nhưng là dày nhất, như thế nào cũng phải cho để cho bà a! Trương Bà Tử nghĩ tới con cá này đến lúc đó vẫn nên làm canh cá đi, nếu không thì một cái nhà lớn đều không đủ ăn. Quan trọng nhất là bồi bổ cho con thứ hai, dù nói thế nào đây cũng là lao động khỏe mạnh trong nhà, trước không bỏ được thỉnh lang trung cho hấn là vì cảm thấy hấn dùng mấy phương thuốc dân gian là được, cũng sợ thỉnh lang trung cho hấn, hấn lại không tốt lên thì mất trắng tiền. Nếu hiện tại đã tiêu tiền, người cũng đã khỏe lên, thì phải hảo hảo bồi bổ, thuận tiện bày tỏ một chút yêu mến. Bà nhìn ra con thứ hai lần này có chút oán bà, cái này không thể được a, bà như thế nào cũng phải kéo tâm con thứ hai trở về.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 5: Âm thầm nghĩ cách làm giàu

Ăn cơm trưa xong, uống thuốc, nghỉ ngơi một hồi, đợi đến chạng vạng, Trương Thanh Thạch hạ sốt, người có tinh thần hơn, kiên quyết không nằm trong phòng để giải quyết "đại sự", hấn được Nhị Hoa đỡ ra phòng.

Nhìn sân nhỏ trước mắt, Trương Thanh Thạch trong lòng nặng trĩu.

Trương gia có năm gian chính phòng, rất lớn, hơn nữa đáng giá nhất là ba gian phòng chính giữa là nhà ngói gạch xanh! Hai gian hai đầu mặc dù không hoàn toàn là gạch xanh, tường phòng ở nửa đoạn trên là bùn đất, nửa đoạn dưới là gạch xanh! Nóc phòng cũng là mái ngói! Ở thôn xóm này mà nói đã là trội hơn hẳn, ngoại trừ nhà lý chính và mấy hộ phú hộ hơn hẳn nhà bọn họ! Nên biết nhà ngói đắp gạch xanh cần dùng rất nhiều tiền, mà người trong thôn đại đa số đều dựa vào vài mẫu ruộng cần sống qua ngày, cho dù có chút ít tay nghề thì quanh năm suốt tháng cũng tồn không được bao nhiêu tiền, cho nên mọi người đều ở phòng bằng bùn đất, ở nhà ngói gạch xanh là nhà giàu có, đặc biệt có mặt mũi!

Trương gia có thể đắp được năm gian phòng ở có ngói này cũng không dễ dàng, nói đến cũng là bởi vì đã xảy ra một món thảm sự mới có thể có tiền đắp phòng.

Chín năm trước, trụ cột Trương gia Trương Hữu Lương bị xe ngựa đụng phải, lúc ấy người đã hấp hối, mang về ban đêm cùng ngày ra đi. Người đụng là người có tiền có thế, hơn nữa lúc ấy người khác đều trốn hết, chỉ còn Trương Hữu Lương ngóc tại đó, cho nên nhà này lấy lý lẽ đó mà chối bỏ trách

nhệm, cuối cùng cấp một khoản bạc, việc này liền coi như xong. Về sau vì không để cho người trong thôn nhớ kỹ số tiền kia, cũng là vì thể diện, Trương Bà Từ làm chủ đắp nhà ngói gạch xanh, đối ngoại nói bạc toàn bộ dùng hết, cho nên có hai gian phòng không dùng toàn bộ bằng gạch đá, chỉ dùng nửa đoạn bằng bùn đất. Về sau Trương gia mặc dù cũng trừu chọc một số người đồ mất, nhưng nói tóm lại không có trừu chọc đến mao tặc.

Ngoại trừ năm gian chính phòng, hai bên sân nhỏ còn có sương phòng ở phía đông tây mỗi cái ba gian, đều là phòng cỏ tranh, bùn đất.

Trương gia nhà ở phân phối như sau, Trương Bà Từ ở tại chính phòng đông thứ gian, con trai lớn Trương Thanh Mộc cùng con dâu Tôn Xảo Cô ở tại đông sao gian. Trương Khởi, Trương Tráng không ở cùng cha mẹ ở tại tây thứ gian, lão Tam Trương Thanh Ngọc cùng Đỗ Quyên Hồng ở tại tây sao gian. Về phần thứ tử Trương Thanh Thạch cùng vợ của hắn Tuyết nương, ngụ ở tây sương phòng, trừ gian phòng của bọn họ, còn dư lại hai gian một gian là phòng Đại Hoa Nhị Hoa, còn một gian là bếp. Đích tôn khuê nữ Mai Hương và Lan Tâm tam phòng ở gian phía nam Đông sương phòng, còn dư lại hai gian phòng là gian đồ lặt vặt, để lương thực và củi. Trong nhà cũng nuôi hai đầu heo cùng mấy con gà, đều tại hậu viện, chỗ đó có đất trồng rau, nhà xí cũng tại đó.

Nói tóm lại Trương gia cũng không tính là hộ nghèo khó, nhưng Trương Bà Từ luôn để cho người khác cảm thấy nhà bọn họ nghèo rớt mồng tơi, con thứ hai thương gân động cốt đưa tới sốt cao, sắp chết, mà bà ta còn có thể nghĩ tới tiết kiệm tiền! Kỳ thật chỉ cần là người biết chuyện cũng hiểu được trong lòng Trương Bà Từ, một nhà con thứ hai không đáng giá ra tiền, nhị phòng ở Trương gia có địa vị thấp nhất, nếu không thì tại sao đòi cháu còn có lão Tam đều ở ở chính phòng, mà nhị phòng lại ở tại sương phòng? Không nói đến sương phòng, tây sương, đông sương đều thuộc về đích tôn cùng nữ nhi tam phòng!

Lúc trước phân phối nhà ở, Trương Bà Từ chia ra rất có lý có cứ, bà là trưởng bối, đương nhiên phải ở chính phòng, có lý! Đại tôn tử là trụ cột tương lai trong nhà, lại không muốn cách môn nghe được động tĩnh trong phòng của con trai con dâu, nên để cho tôn tử ở bên kia nhà chính! Trương Thanh Mộc là con trai lớn, phải ở chính phòng, đương nhiên là có lý! Trương Thanh Ngọc từ nhỏ thể cốt không tốt, cưới con dâu trong nhà lại là trấn trên, từ nhỏ yếu ớt, không phải chính thất thì không làm, nên để cho bọn họ ở, Nhị ca người chẳng lẽ không có ý tốt muốn cho đệ đệ không lấy được con dâu sao? Cứ như vậy! Đông sương phòng vì cái gì cũng để cho đích tôn cùng nữ nhi tam phòng ở? Vì cái gì không để cho nhị phòng hoặc là khuê nữ của họ ở? Bởi vì Mai Hương thân thể không tốt a, Lan Tâm cùng Mai Hương tình cảm hảo, nên để cho các nàng ở tại đông sương đi! Đại Hoa Nhị Hoa cần phải quan tâm cha mẹ, cách cha mẹ gần chút ít mới tốt, cho nên ở tại tây sương đi! Bởi như vậy, nhị phòng tất cả đều ở tại tây sương, mặc dù nói phòng ở cũng không phải là đặc biệt rách nát, nhưng chỉ cần là người hiểu chuyện, sẽ phát hiện nhà này không biết lớn nhỏ, ở loạn thất bát tao.

Người trong thôn mặc dù biết chữ không nhiều lắm, nhưng nói quy củ cũng không ít người biết, dường như dường nữ, không phải đến khi già có người hiểu thuận sao? Cho nên càng để ý những quy củ này. Trương gia phân phối nhà ở tự nhiên cũng bị người nói thầm, cuối cùng vẫn là Trương Thanh Thạch tự mình nói với mọi người là chính bọn họ nguyện ý ở tại đó, mới tiêu tan tin đồn của mọi người.

Trương Thanh Thạch chính là người hiểu thuận như vậy, hiểu thuận đến mức chịu mọi ủy khuất, còn che giấu thay người nhà, hẳn như vậy là có nguyên nhân.

Năm đó Trương Hữu Lương chết có liên quan tới hắn, không chỉ như thế, hắn còn vứt bỏ muối muối duy nhất của mình - Trương Thanh Thúy!

Năm ấy trấn trên họp chợ, Trương Hữu Lương muốn đi trấn trên, Trương Thanh Thúy cũng nháo muốn đi, nàng tuổi còn nhỏ, Trương Hữu Lương chỉ muốn mang theo con trai cùng đi. Năm ấy Tuyết nương mang thai, thân thể không thoải mái, Trương Thanh Thạch trong tay vừa vặn có vài cái tiền, nghĩ tới giúp Tuyết nương mua chút ít đồ chua cho nàng ăn đỡ thèm, cho nên nói hắn cũng muốn đi. Trương Bà Từ khi đó mặc dù thiên vị tiểu nhi tử, muốn cho tiểu nhi tử đi trấn trên, như vậy hẳn không cần ra ruộng làm việc, nhưng cuối cùng vẫn để cho Trương Thanh Thạch đi. Kết quả là tại lần đó, đào mất một cái Trương Thanh Thúy bị người bắt mất, Trương Hữu Lương cùng hắn (TTT) điên cuồng tìm kiếm Trương Thanh Thúy, Trương Hữu Lương bị xe ngựa đụng phải, cuối cùng chết.

Trương Bà Từ trách Trương Thanh Thạch không coi chừng muối muối, hại chết phụ thân, Trương Thanh Thạch cũng tự trách, từ đó về sau cảm giác mình thành tội nhân trong nhà, thể muốn hảo hảo hiếu thuận mẫu thân hữu ái huynh đệ, sẽ đối một nhà người tốt. Tuyết nương cũng cảm thấy bởi vì chính mình muốn ăn đồ chua, Trương Thanh Thạch mới đi trấn trên, trong lòng nàng cũng khó thụ, cho nên Trương Thanh Thạch vô luận làm cái gì nàng đều theo. Vợ chồng hai người cứ như vậy thành người làm việc trong nhà nhiều nhất lại ít được cảm ơn nhất, ngay cả con của bọn họ cũng cùng nhau đi theo bị ủy khuất.

Trương Thanh Thạch vẫn cảm thấy chính mình phải hiếu thuận, phải trả giá cho tội lỗi của mình, vì thế hắn nguyện ý trả giá, thể nhưng chết đi sống lại, hiện tại trùng sinh Trương Thanh Thạch nhìn nóc phòng rách nát, nhìn chỗ ngủ của tiểu nữ nhi mình mai không xa, trong lòng thẳng thẳng mình là một người ngốc. Dựa vào cái gì? Hắn bị ủy khuất thì thôi, dựa vào cái gì còn để cho thê tử chúng nữ nhi cùng theo một lúc chịu tội? Dù hắn đối cái nhà này có thua thiệt, đòi trước hắn cũng trả xong rồi. Hắn thể, đời này hắn sẽ để cho thê tử chúng nữ nhi ở phòng ở tốt, không để cho họ làm trâu làm ngựa cho cái gia đình không tìm không gan này!

Lúc này đúng là mùa xuân, đất trồng rau bên trong hậu viện chỉ có một chút rau chân vịt qua mùa đông là xanh, đất còn lại đều mới vừa lật, trước và sau cốc vũ, rau dưa đủ loại, bây giờ chưa đến lúc. Mà lúc này đây rau cải trắng cùng củ cải khoai tây gì gì đó vào mùa đông đã ăn hết rồi, đúng là lúc mọi nhà đào rau đại để ăn.

Nhị Hoa chờ Trương Thanh Thạch từ nhà xí đi ra, đỡ hắn, cười nói: "Cha, người hảo hảo dưỡng thân thể, chờ cha khỏe lên, con đỡ cha ra ngoài một chuyến, hiện ở bên ngoài rau cỏ đều mọc lên rồi, hoa đào cùng hoa nhành xuân đều đã nở, trắng hồng vàng, rất là đẹp. Đến lúc đó cha ngồi bên cạnh chơi cùng Tiểu Hoa, con đào rau đại."

Mặc dù Trương Thanh Thạch mới tỉnh lại nửa ngày, còn có phần lớn thời gian là ngủ, nhưng Nhị Hoa cảm giác được Trương Thanh Thạch thay đổi, ông thay đổi làm cho nàng cảm thấy rất thân cận, nàng hận không thể trò chuyện cùng cha nàng nhiều như vậy, nghĩ tới để cho cha cao hứng, cứ tiếp tục như vậy thì tốt rồi.

Trương Thanh Thạch cười nói: "Hào, đến lúc đó cha kết lãng hoa cho ba tỷ muội các con."

"Thật sự à?! Vậy đến lúc đó chúng ta đi tây công đi, bên kia hoa đại nhiều nhất!" Nhị Hoa nói, tây công chỗ đó thường xuyên có nữ hài tử, nàng nghĩ tới đến lúc đó cha kết lãng hoa cho các nàng, không biết sẽ có bao nhiêu nữ hài hâm mộ đâu! Tại thôn này không phải là không có người sùng nữ hài, bất quá cha kết lãng hoa, vòng hoa cho khuê nữ mình còn chưa có đâu, Nhị Hoa đạt được hứa hẹn của phụ thân, tự nhiên muốn để những người thường nói cha nàng không thích ba nha đầu các nàng xem một chút.

Trương Thanh Thạch tự nhiên không có ý kiến, cười đáp ứng, đồng thời trong mắt chợt lóe sáng, khoe miệng tươi cười càng lớn.

Trương Thanh Thạch đột nhiên nhớ lại một sự kiện, một món có thể làm cho hắn mau chút ít kiếm được tiền.

Tây công danh xứng với thực là một con sông, ở về phía tây thôn, bên trong sông có nơi cạn nơi sâu, nơi sâu đến mùa mưa thì ngập đầy nước, cỏ lau rất nhiều, nơi cạn toàn là cỏ hoang, nếu chỉ có vậy sẽ không ai thích đi, bất quá bên cạnh chỗ đó có từng mảng lớn hoa đại, hái đều hái vô tận hoa đại, mà dọc theo phiến hoa đại đi lên hai dặm sẽ có vài toà núi nhỏ. Gọi núi nhỏ cho hay, kỳ thật chỉ có thể xưng là một chút sườn núi, gọi là Dã Tây dốc. Bên trong Dã Tây dốc không có dã thú lớn, ngay cả thỏ hoang, gà rừng, tiểu dã vật đều rất ít gặp, nếu có người có thể bắt được một con thỏ hoang hay là gà rừng, đó chính là đại vận.

Không ai biết được ở Dã Tây dốc có một vật trân quý, dã lan!

Trương Thanh Thạch còn nhớ mùa hè năm nay, cháu trai Cổ Đại Thành nhà giàu trấn trên tự nhiên mang theo mấy người đồng bạn chạy đến Dã Tây dốc, vài thiếu gia mang theo tùy tùng bọn sai vặt chạy tán loạn trên sườn núi, cuối cùng mới biết được nguyên nhân là do mấy vị thiếu gia nhàn rỗi không chuyện gì làm, bèn đi săn so xem ai trước tiên ở trên sườn núi đánh được con mồi, xem ai bắt được nhiều. Kết quả là trong lúc đi săn, một vị thiếu gia té từ trên sườn núi xuống, vừa vịn ngã vào bên cạnh hai gốc cây dã lan, nhưng mà người thiếu gia này cũng là có mắt không trông, thế nhưng không biết đây là dã lan thượng đẳng, tức giận đem dã lan xé nát, đợi đến lúc đồng bạn của hắn có người biết nhìn hàng phát hiện được đã là quá muộn. Hai gốc hoa lan hư hại đến cùng vẫn bị mang đi, kết quả như thế nào, người trong thôn không biết được. Nhưng sau đó mấy ngày, sườn núi nhỏ đều rất nóng nực, là Cổ Đại Thành phái người đến tìm kiếm xem còn có dã lan hay không, nhưng cuối cùng không thu hoạch được gì.

Trương Thanh Thạch nhớ đến lúc ấy hắn đi lên núi đón củi, còn thường thấy người trong thôn tìm lung tung bốn phía, muốn nhìn một chút có thể hay không tìm được dã lan, sẽ phát đại tài. Hắn lúc ấy cánh tay đã bị phế, cảm giác mình chẳng những không thể giúp được cái nhà này, còn liên lụy họ, cho nên cũng ngóng trông mình có thể tìm được một gốc cây dã lan, hắn cũng biết rõ hai gốc cây dã lan kia là ở nơi nào bị phát hiện. Đáng tiếc, hắn cuối cùng không thể tìm được một gốc cây nào.

Đời này Trương Thanh Thạch thế phải kiếm được khoản tiền tài trời giáng này, hai gốc cây dã lan kia là của hắn!

Trương Thanh Thạch càng nghĩ càng kích động, nhưng trên mặt lại không chút nào hiển lộ ra thần sắc kích động, hắn muốn âm thầm làm giàu, hắn muốn đem hai gốc cây dã lan này kiếm tiền toàn bộ cho thê tử và nữ nhi, không thể để cho người trong nhà hay người ngoài biết rõ. Trước khi xong việc, hắn thậm chí sẽ không để cho vợ và nữ nhi hắn biết, tránh cho các nàng không cẩn thận nói cho người ta.

Trước khi trở về phòng, Trương Thanh Thạch quay đầu lại nhìn xuống ngôi nhà này, muốn từ nơi này rời đi, hắn sẽ để vợ và nữ nhi của hắn ở phòng ốc tốt hơn, các nàng sẽ không còn cùng mình chịu ủy khuất ở tây sương phòng, mà là ở tại chính phòng, không phải là chính phòng nửa gạch xanh nửa bùn đất, là nhà ngôi gạch xanh nghiêm chỉnh!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chuẩn bị đi Dã Tây dốc

Đời trước, Trương Thanh Thạch vừa mới hạ sốt đã bắt đầu làm việc giúp đỡ trong nhà, thân thể còn hư yếu, hơn nữa trên người bị thương sẽ đau, trên cánh tay thương lại không có xử lý tốt, thân thể lúc tốt lúc xấu, vốn hắn là người thân thể cường kiện nhất trong nhà, từ đó về sau lại thành người yếu nhất.

Đời này Trương Thanh Thạch sẽ không lãng phí chính mình, từ ngày tỉnh lại trở đi, hắn ngoại trừ đi nhà xí, thì không ra ngoài phòng đi một bước, rèn luyện thân thể thì ở trong phòng đi dạo, cũng không giống đời trước vì trong nhà tiết kiệm lương thực, ngày ngày ăn uống no đủ, rất nhanh bồi dưỡng thân thể tốt lên. Ngoại trừ thương trên cánh tay, Trương Thanh Thạch cảm giác mình lại là một hán tử long tinh hồ mãnh!

Chẳng những Trương Thanh Thạch thân thể tốt lên, ngay cả Tuyết nương cùng thân thể Đại Hoa Nhị Hoa Tiểu Hoa cũng thay đổi tốt hơn, nguyên nhân rất đơn giản, Trương Thanh Thạch nói một người ăn cơm không có tí sức lực nào, kiên trì để cho Tuyết nương các nàng ăn cùng mình, cho nên mấy người Tuyết nương và Đại Hoa liền đem phần ăn thuộc về mình bụng đến phòng của bọn họ ăn. Bởi như vậy Tuyết nương và các con tất cả đều có thể ăn no.

Vốn dĩ lúc cùng nhau ăn cơm bởi vì nhiều người nên phải chia làm hai bàn, Trương Bà Tử và ba đứa con trai cùng hai người con dâu không phải làm cơm trong ngày một bàn, con dâu phải nấu cơm thì cùng bọn nhỏ một bàn. Tuyết nương người này tính tình mềm mại dễ tha thứ, trên bàn ăn cơm đều ăn không nhiều lắm, ba khuê nữ ngoại trừ Nhị Hoa, hai người kia giành không lại với hài tử khác, Nhị Hoa muốn chiêu cổ tỷ tỷ muội muội, cuối cùng ngày

cả mình cũng không thể quan tâm. Một bữa cơm ăn như đánh trận, ăn vừa vội vừa gấp, như thế nào có thể ăn được? Hiện tại bụng cơm về trong phòng, chẳng những phần ăn kia đều thuộc về mình không bị ai giành, người một nhà thật cao hứng từ từ ăn, tự nhiên ăn cái gì cũng cảm thấy ngon, làm sao có thể không béo lên chút ít thịt? Mặc dù thịt thêm không rõ ràng, nhưng vài người nhị phòng tinh thần đều phấn chấn, sắc mặt mặc dù không đỏ thắm, nhưng đã không còn ảm đạm không ánh sáng.

"Cha, nếu là chúng ta có thể liên tục ăn cơm như vậy thì tốt rồi, chỉ có người một nhà chúng ta, hoan hoan hi hi, không cần vừa ăn cơm vừa tức." Nhị Hoa cầm chén để xuống, vừa lòng thỏa mãn sờ sờ bụng chưa phồng lên, nhìn nhìn cha mẹ cùng tỷ tỷ muội muội, chậm chạp nói. Nàng nghĩ tới cha hiện tại thay đổi, nguyện vọng của mình có lẽ có thể được thực hiện, cho dù có một tia hy vọng, nàng cũng muốn.

Tuyết nương vừa nghe lời này vội vàng nhẹ nhàng gọi một tiếng Nhị Hoa, nhìn về phía Trương Thanh Thạch.

Tuyết nương cũng biết nam nhân mình lần này đi ra ngoài một chuyến bị thương sau lần sốt này liền thay đổi, đối với nàng cùng bọn nhỏ mà nói đương nhiên là thay đổi tốt hơn, hẳn so với trước kia để ý bản thân cùng hài tử, nghĩ tới đây, Tuyết nương mặt đỏ lên, nàng nghĩ đến Trương Thanh Thạch ôm nàng vào lòng nói những lời kia, hẳn kéo tay của nàng, nói với nàng về sau sẽ hảo hảo yêu thương nàng và hài tử, muốn cho nàng trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời này, vô ưu vô lo. Muốn cho bọn nhỏ về sau đều giả cho tướng công tốt, hẳn còn nói dù không có con trai cũng không sao, hẳn có nàng và ba nữ nhi là đủ rồi. Hẳn nói hẳn về sau sẽ không còn rời đi các nàng, lại cũng không để cho các nàng bị ủy khuất, muốn dựng lên một mảnh trời riêng cho các nàng. Tuyết nương mỗi lần hồi tưởng lại những lời kia đều cảm thấy như trong mộng đẹp, nàng thật hy vọng vĩnh viễn đừng bao giờ tỉnh lại. Tuyết nương lo lắng mình và nữ nhi biểu hiện quá mức sẽ làm hẳn thay đổi tâm ý, cho nên nàng vẫn có chút lo lắng, cẩn thận.

Trương Thanh Thạch thấy vẻ mặt của Tuyết nương, trong lòng thở dài, nương tử đi theo mình chịu tội, sau này mình sẽ dùng cả đời để che chở yêu thương nàng.

"Cho cha một ít thời gian, sẽ không quá lâu."

Trương Thanh Thạch sờ sờ tóc Nhị Hoa, cười hứa hẹn với nàng.

"Cha, cha nói là sự thật?!" Nhị Hoa ánh mắt sáng lên, hưng phấn mà hỏi, thanh âm hơi lớn, bị Đại Hoa một phen che miệng lại, nàng con người đảo lòng vòng, búng tay Đại Hoa, hạ thấp giọng. "Tỷ tỷ đừng che miệng của muội! Muội nhỏ giọng chút. Cha, cha có thể để cho chúng ta chỉ một nhà năm người ăn cơm?! Thật vậy chăng?"

Không chỉ Nhị Hoa, Tuyết nương, Đại Hoa, thậm chí Tiểu Hoa đều nhìn về Trương Thanh Thạch, trong ánh mắt tất cả đều là mong đợi, các nàng đều rất ưa thích cảm giác người một nhà ăn cơm như những ngày qua, không muốn lại trở lại nhà chính cùng ăn cơm với mấy người Trương Bà Từ.

Trương Thanh Thạch cười gật gật đầu, hẳn cũng không giải thích cho các nàng biết hẳn là muốn từ nơi này phân gia, chỉ cần phân đi ra, vậy bọn họ không phải có thể liên tục không cần ăn chung với những người kia?

Đại Hoa cười trong chốc lát, có chút lo lắng nói: "Cha, nhưng nãi nãi sẽ không đồng ý? Những ngày qua chúng ta cùng nhau ăn cơm, bà rất không cao hứng."

Trương Bà Từ những ngày qua xác thực rất không cao hứng, vốn là con thứ hai cần lao chịu làm nói muốn hảo hảo dưỡng thương, mặc kệ bà ám hiệu như thế nào về chuyện trong nhà đặc biệt nhiều, muốn cho hẳn kiếm sống, hẳn đều giả vờ nghe không hiểu, nói rõ với hẳn, hẳn liền trực tiếp nói hẳn thân thể hư không làm được, lại buộc hẳn, hẳn trực tiếp nói nếu làm việc mà bị ngã xuống đất sẽ khiến người trong nhà bị mất mặt. Hẳn nói như vậy, Trương Bà Từ thật là không dám để hẳn làm việc. Còn có chính là chuyện nhị phòng cùng ăn cơm, vốn dĩ người nhị phòng ăn lượng cơm cũng không lớn, này vừa chia ra ăn cơm thì lượng cơm lại lớn hơn? Bà mới vừa nói một câu, Nhị Hoa nha đầu kia liền cãi lại bà, nói bọn họ cảm chính là phần của bọn họ, không nhiều hơn. Đây là lời nói thật, nhưng bà vẫn không thoải mái, nghĩ bọn họ có thể mau trở lại cùng nhau ăn cơm, như vậy cũng có thể tiết kiệm chút ít lương thực. Chỉ là Trương Thanh Thạch luôn đồ thừa ở trong phòng không ăn được, luôn nói choáng váng đầu không có tí sức lực nào, còn muốn Tuyết nương Đại Hoa các nàng cùng ăn cơm, bà cũng không thể cưỡng bách bọn họ đi? Thật sự là tức chết bà.

Mẹ con Tuyết nương bốn người rõ ràng cảm giác được Trương Bà Từ đối với các nàng so với trước kia càng thêm không thích, mặt lúc nào cũng dài ra.

Trương Thanh Thạch an ủi Đại Hoa: "Con yên tâm, bà đến lúc đó sẽ đồng ý."

Trương Thanh Thạch trong lòng cười, nghĩ chỉ cần phương pháp của mình được áp dụng, người mẹ keo kiệt của hẳn khẳng định ước gì bọn họ mau chóng rời đi.

Mẹ con Tuyết nương mấy người liếc mắt nhìn lẫn nhau, mặc dù không biết Trương Thanh Thạch vì sao lại khẳng định như vậy, nhưng trong lòng cũng bắt đầu dâng lên hy vọng, dù sao Trương Thanh Thạch là trụ cột của các nàng, những ngày qua Trương Thanh Thạch mặc kệ làm cái gì đều nói một không hai, cho dù chống lại Trương Bà Từ cũng có thể đạt tới mục đích, làm cho các nàng càng thêm tin tưởng chỉ cần Trương Thanh Thạch nguyện ý, thì sẽ không có chuyện không làm được.

Qua xuân một thời gian, Trương Thanh Thạch cuối cùng nguyện ý ra khỏi phòng.

Thương gân động cốt một trăm ngày, Trương Thanh Thạch bị gãy cánh tay, cánh tay này nghỉ ngơi thời gian đủ dài, tại trong vòng mấy tháng cánh tay này cũng không thể lộn xộn. Cho nên dù cho Trương Thanh Thạch có thể ra khỏi phòng, cũng chỉ có thể làm chút ít việc nhẹ nhàng không được động cánh tay, ở nông thôn, không cần động cánh tay có thể kiếm sống thật là không nhiều lắm.

Trương Bà Từ nói: "Thanh Thạch, đại ca con cùng Tam đệ đều đi đắp phòng hỗ trợ người ta, đại tẩu con cùng vợ con đang vội giúp cửa hàng thuê cũng ra không được, đệ muội con phải giúp thu dọn bên trong nhà, bọn nha đầu phải đi cắt cỏ heo đào rau dại, Trương Khởi cùng Đại Tráng đi đón củi, bọn

hắn đến cùng tuổi còn nhỏ, thể cốt còn chưa trưởng thành, con cũng đi theo đám bọn hắn đi thôi, đến lúc đó bọn hắn đồn cũi, con giúp công cũi trở về mấy lần là được."

Trương Thanh Thạch đáp ứng, hắn đang nghĩ ngợi đi Dã Tây dốc xem một chút hai gốc cây đã lan kia, nếu như hai gốc cây đã lan kia vẫn còn, hắn có thể bắt đầu chuẩn bị rời đi cái nhà này.

Trương Bà Tử thở phào nhẹ nhõm, nghĩ đứa con trai này còn không có lười tới trình độ nhất định, mấy lần trước thật sự là quá lười, bà cảm thấy con trai khả năng ở bên ngoài bị người châm ngòi, cảm thấy chính hắn chịu ủy khuất, cho nên lúc bị thương trở nên lười biếng. Bà dung túng hắn trong khoảng thời gian này, hiện tại hắn thương cũng đã khỏi, vết sẹo đã lành liền quên đau, đến cùng đây là nhà của hắn, vẫn phải đem bà thân nương này để ở trong lòng, đây là muốn từ từ đổi trở lại. Đổi trở lại là tốt rồi, nếu không trong nhà thiếu đi một đứa con trai chịu khó hiểu thuận như vậy, bà thật đúng là không chịu nổi.

Phải nói thái độ của Trương Bà Tử đối với ba người con trai kỳ thật cũng không sai biệt lắm, mặc dù bà trông cậy vào con lớn nhất, lại đau tiểu nhi tử, nhưng con thứ hai bà cũng không phải là không để ở trong lòng. Sở dĩ tập trung tình thần chỉ để con thứ hai ra sức, còn không phải là bởi vì trong tay bà có nhược điểm của con thứ hai để cho hắn bán sức sao? Có một đứa con trai bán sức là đủ rồi, hai người khác bà tất nhiên không thể ép buộc. Hiện tại nhiều năm qua đi, bà sai khiến con thứ hai đã thành thói quen, làm cho bà ý lại, hơn nữa bà cũng biết con lớn nhất và tiểu nhi tử không dễ sai khiến. Con thứ hai hiểu chuyện, Trương Bà Tử cao hứng, bà cũng không muốn nhắc lại chuyện thương tâm nhiều năm trước để áp chế Trương Thanh Thạch.

Trương Thanh Thạch đòi trước tuyệt đối cũng không nghĩ được là bởi vì chính mình quá hiểu chuyện quá tự trách, mới có thể để cho mẹ hắn sai sử hắn làm trâu làm ngựa, rồi sinh thói quen, ngay cả vợ và nữ nhi cũng bị lôi kéo. Đòi này trong khoảng thời gian này, hắn đã dần dần có chút hiểu, hắn hiểu ra chính mình phải cường ngạnh một chút, không thể đợi mẹ hắn công bằng đối đãi hắn, mà như thế mới có thể cho Tuyết nương Đại Hoa các nàng chống lên một mảnh trời.

Tuyết nương đối với việc Trương Thanh Thạch ra ngoài cổng cũi rất đau lòng, Trương Thanh Thạch sau lưng cũng có thương, hơn nữa một cánh tay của hắn không thể dùng lực, đến lúc đó toàn bộ phải dựa vào cánh tay khác, so với hai cánh tay cùng làm việc sẽ mệt mỏi hơn nhiều, nhưng nàng cũng không thể không để cho hắn đi, dù sao ở nông thôn có rất ít người rảnh rỗi, chỉ cần có thể đi động, người lớn đều sẽ ra ngoài làm việc, trừ phi là loại người nhàn rỗi vô lại mới cái gì cũng không làm.

Trương Thanh Thạch thừa dịp bọn nhỏ không ở trong phòng, ở trên mặt nàng hôn một cái, nói: "Ta không sao, nàng yên tâm, đến lúc đó ta hái hoa đẹp cho nàng."

"Nha!" Tuyết nương bị Trương Thanh Thạch đột nhiên hôn một cái, tay lập tức che mặt lại, từ ót đến cổ đều đỏ, "Cũng không sợ bị hại từ thấy..."

Trương Thanh Thạch thấy Tuyết nương thẹn thùng, ôm nàng vào lòng, cầm đề trên đầu nàng, nhẹ nhàng nói: "Không sợ, chúng ta là vợ chồng, còn sợ bị người nhìn? Chờ ta về sau kiếm tiền, mua vàng bạc làm hoa trâm cho nàng."

Tuyết nương tựa vào lòng Trương Thanh Thạch, nghe hắn nói lời êm tai, cả người đều mềm nhũn, nàng nghĩ tương công ôn tồn săn sóc như lúc mới vừa thành thân, không, so với khi đó còn tốt hơn.

Đại Hoa mở cửa thì nhìn thấy cha và nương ôm cùng một chỗ, mặt cỡ khuôn mặt đỏ bừng, vội vàng đóng cửa lại lui ra.

Nhị Hoa ôm Tiểu Hoa theo ở phía sau, hơi kém bị Đại Hoa giẫm một cước, cũng hướng lui về phía sau hai bước, hỏi Đại Hoa làm sao vậy, bị Đại Hoa đẩy sang một bên, Đại Hoa lại cái gì cũng không nói.

Trương Thanh Thạch mở cửa ra, cười cho các nàng đi vào.

Nhị Hoa nói tỷ tỷ vừa rồi thiếu chút nữa đạp nàng một cước, thấy nương mặt hồng hồng, sau đó có chút hiểu, mặc dù nàng tuổi còn nhỏ, nhưng cũng hiểu chút chuyện. Bất quá Nhị Hoa không thẹn thùng, còn khanh khách vui mừng, mừng rỡ đến mức Tuyết nương mặt càng đỏ hơn. Đại Hoa thẳng chạy đầu Nhị Hoa, để nàng ngừng cười. Tiểu Hoa thấy thú vị, cũng đi theo vỗ tay khanh khách vui mừng. Người một nhà hoan hô cười nói.

Nhị Hoa biết rõ Trương Thanh Thạch muốn vào núi giúp đỡ công cũi, nàng cũng kiên trì muốn cùng đi, nói đến lúc đó có thể ở trong núi đào rau dại, còn có thể giúp đỡ Trương Thanh Thạch buộc cũi, nàng còn có thể công chút ít cũi trở lại. Trương Thanh Thạch không để cho nàng đi, nàng kiên trì muốn đi, cuối cùng Trương Thanh Thạch suy nghĩ một chút, cảm thấy Nhị Hoa cơ trí thận trọng, lại toàn tâm toàn ý muốn rời khỏi cái nhà này, để cho nàng biết rõ một việc cũng không có gì, nói không chừng còn có thể hỗ trợ, cho nên quyết định để cho Nhị Hoa đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Hồ Tử

Trương Thanh Thạch mang theo Nhị Hoa còn có Trương Khởi, Trương Tráng hai đứa cháu trai cùng nhau xuất phát đi về Dã Tây dốc, hai nam hài từ người truy ta đuổi cười đùa chạy phía trước, Nhị Hoa ngoan ngoãn đi ở bên cạnh hắn. Nữ hài tử tám tuổi, vóc dáng không cao, nhưng lại rất hiểu chuyện đỡ Trương Thanh Thạch, Trương Thanh Thạch kỳ thật có thể tự đi, nhưng cũng không có cự tuyệt Nhị Hoa nâng đỡ, một là hắn muốn cùng khuê nữ

thân cận hơn một chút, hai là hẳn muốn để cho người khác cảm thấy thân thể hẳn còn chưa khỏe. Dù chưa ra khỏi thôn, thỉnh thoảng vài nhóm người hỏi hẳn cần Nhị Hoa đỡ có phải hay không còn khó chịu.

Trương Thanh Thạch mỗi lần cũng sẽ cười nói: "Ngoại trừ cánh tay còn chưa tốt, nơi khác thương đều kéo mản, chính là không có khí lực gì, đầu đôi khi sẽ đau nhói. Có điều cũng chút cùi vẫn làm được."

Mỗi lần Trương Thanh Thạch nói như vậy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhị Hoa đều là đau lòng cùng bất đắc dĩ. Nhị Hoa không hề giả bộ, nàng là thật tâm đau.

Nhị Hoa là đứa bé, tính tình sáng khoái thẳng thắn, nàng biểu hiện ra ngoài nhất định là tình huống thật, mà Trương Thanh Thạch là người ở nhà bị ủy khuất cũng tự mình gánh vác nỗi danh trong thôn. Hiện tại hai cha con nàng một người cười nói bản thân có thể làm chút ít việc, một người nhịu mảy không nói lời nào, người cùng hẳn nói chuyện trong lòng nhiều người ý nghĩ đầu tiên chính là: Trương Bà Tử này cũng quá không đau lòng con trai, Trương Thanh Thạch vừa nhìn đã thấy còn chưa khỏi hẳn, đã đuổi hẳn ra cửa đồn cùi, thật sự là lòng dạ ác độc.

Trương Thanh Thạch cũng biết có người sẽ nghĩ như vậy, hẳn có chút cố ý, trước kia hẳn chỉ nói bản thân ở nhà có chút buồn, mới đi làm việc, mặc dù cũng có người sẽ cảm thấy Trương Bà Tử ép hẳn làm việc, nhưng sẽ không có cảm giác mãnh liệt giống như hiện tại. Lại sống một lần, Trương Thanh Thạch quyết định không để cho Trương Bà Tử che mắt. Hơn nữa, hẳn nói như vậy cũng là vì về sau chuẩn bị ở riêng, đến lúc đó hẳn có thể diễn tuồng buộc mẹ hẳn đuổi hẳn cùng vợ và khuê nữ hẳn ra khỏi nhà.

Ra thôn, hai cha con đi về phía tây, thôn này ở phía tây có một con đường đất, hai chiếc xe có thể đi được, hai bên là ruộng cạn, đến thời điểm chủ nhân mảnh đất sẽ trồng một ít khoai tây, khoai lang hoặc là bông cao lương, loại tiểu mạch, bắp ít lại càng ít, bởi vì mảnh đất này không phải là đặc biệt tốt. Đi thẳng về phía trước, thì có một cái ngã ba, đường phân ra chỉ có thể đi một chiếc xe, là thông hướng Dã Tây dốc.

"Thanh Thạch thúc, Nhị Hoa."

Vừa mới quẹo vào con đường nhỏ, thì nhìn đến phía trước có một bé trai đi qua, mặt còn hết sức non nớt, xem ra trên dưới mười tuổi, vóc dáng cũng không thấp, là một bé trai mười ba tuổi. Hẳn mặc xiêm y vải thô màu xanh, giặt đến trắng bệch, đánh không ít miếng vá, nhưng thân thể thẳng tắp, che dấu không được anh khí, vừa nhìn làm cho người thích.

Trương Thanh Thạch vừa nhìn liền nhận ra đây là Hồ Tử, là bé trai tuần tú nhất trong thôn bọn họ, cho dù trong nhà rất nghèo, vẫn có một đám tiểu cô nương nghĩ tới về sau có thể gả cho hẳn. Cũng không biết trong chuyện này có hay không có Nhị Hoa. Trương Thanh Thạch xem xem nữ nhi bên cạnh mình, tâm tình vô cùng phức tạp. Đồi trước Hồ Tử gặp hẳn (TTT) lúc Nhị Hoa chết, hẳn (HT) lúc đó thật sự là hung dữ, nói đều là do ông không tận lực làm chức trách một người cha, mới để cho Nhị Hoa chết thảm như vậy, mới hại chết nhiều người như vậy. Sau khi bị Hồ Tử mắng, Trương Thanh Thạch thấy cũng chưa từng thấy qua hẳn, tuy nhiên Trương Thanh Thạch liên tục hoài nghi có phải là Hồ Tử đốt cái cửa hàng muốn mua Nhị Hoa làm thiếp kia hay không?

Hiện tại Hồ Tử chỉ là một bé trai mười tuổi, trên mặt tươi cười sáng ngời, không phải là nam nhân tương lai cao lớn, tuần lẳng, trẻ tuổi, đỏ mắt trừng hẳn (TTT), Trương Thanh Thạch trong lòng một trận cảm khái, trong lòng hẳn ngược lại tràn đầy hảo cảm, nghĩ bất kể thế nào mà nói, đứa nhỏ này đồi trước đều vì Nhị Hoa khổ sở như vậy, còn mắng tỉnh hẳn, để cho hẳn không tiếp tục bị người trong nhà lừa gạt khi thì từ nữ nhi qua đồi, đồi trước không có tới kịp cảm tạ, đồi này chiều cổ hẳn một chút, nói không chừng đây sẽ là con rể của mình.

Trương Thanh Thạch mặc dù thể đồi này phải phú quý, muốn cho nương từ khuê nữ trải qua ngày tốt lành, nhưng cũng không nghĩ tới muốn đem chúng nữ nhi cao gả, hẳn hy vọng các nàng gả cho người các nàng nhìn trúng, cả đồi hạnh phúc là tốt rồi, con rể nghèo chút ít không sợ, hẳn hỗ trợ một chút là được, huống chi hẳn sẽ cho khuê nữ đồ cưới phong phú. Như tiểu Hồ Tử, gia thế đơn giản, đầu óc thông minh, tướng mạo hảo, vóc người đẹp, quan trọng nhất là đồi trước phẩm hạnh còn biểu hiện thật tốt, rất phù hợp tiêu chuẩn tìm con rể của Trương Thanh Thạch, tuổi còn nhỏ chút ít, nhưng như thể này tốt hơn, có thể từ nhỏ quan sát từ nhỏ bồi dưỡng.

Hồ Tử bị Trương Thanh Thạch nhìn có chút không được tự nhiên, nghĩ ánh mắt Thanh Thạch thúc là sao đây?

Nhị Hoa cười hô một tiếng "Hồ Tử ca", hỏi: "Hồ Tử ca, ca từ Dã Tây dốc trở lại? Đi làm cái gì, sao lại đi tay không?"

Người trong thôn, không quản người lớn hay đứa trẻ, chỉ cần không có việc gấp, đi Dã Tây dốc cũng sẽ nhặt vài cây củi trở lại, đây là sinh kế qua ngày. Trong nhà Hồ tử nghèo, hẳn phải kiếm sống qua ngày, lần nào khi về nhà trong tay cũng không trống không? Cho nên vừa thấy trong tay hẳn trống không, Nhị Hoa cảm thấy có chút kỳ quái.

Hồ Tử nói: "A, vừa vặn nói với mấy người, Lan Tâm trạc chân, ta nghĩ đi bên cạnh tây cổng gọi người giúp đỡ đỡ nàng."

Nhị Hoa mặt thoáng cái lúc đỏ lúc trắng, nắng: "Nha đầu chết tiết kia! Một người không có việc gì đi Dã Tây dốc làm gì? Hồ Tử ca, lần sau nàng ta còn như vậy ca coi như không thấy, có bản lĩnh nàng ta ở chỗ đó ngày ngày ngắm đến tối đi!"

Nhị Hoa biết rõ Lan Tâm thích Hồ Tử, lúc không có việc gì thì tìm cách đến gần Hồ Tử, không cần phải nói, hôm nay nhất định là biết Hồ Tử đi Dã Tây dốc, cho nên nàng ta đi theo. Về phần trợ chân cái này là thật hay giả thì không thể xác định. Nhị Hoa trong lòng cảm thấy Lan Tâm còn nhỏ tuổi như vậy thật quá mất mặt, làm đường ty muội, mặt của nàng cũng rớt xuống đất, cho nên trong lòng oán hận nghĩ Lan Tâm chân tốt nhất là thật sự trợ thương, nếu không nàng chính mình động thủ làm cho chân nàng ta thật sự bị trạc!

Hồ Tử sờ sờ mũi, có chút thẹn thùng, hẳn biết rõ Lan Tâm là theo đuôi hẳn, bởi vì hẳn nhà nghèo, tuy vậy vẫn không ngăn trở được không ít nữ hài từ tìm cách theo đuôi hẳn, còn là có mấy nữ hài từ thích hẳn, Lan Tâm chính là một người trong đó. Có điều hẳn không thích Lan Tâm, hẳn cảm thấy nội tâm Lan Tâm không tốt, hơn nữa hẳn thích là Nhị Hoa, không phải bởi vì Nhị Hoa xinh đẹp, mà là vì tính tình Nhị Hoa mặc dù lợi hại, nhưng tâm địa thiện

lượng, trước kia hẳn cùng Nhị Hoa phát hiện một ổ trứng gà rừng, Nhị Hoa không cần, toàn bộ tặng cho hẳn, hẳn muốn chia cho nàng một nửa, nàng cũng không muốn, còn kiểm có nói nếu như phân ra một nửa người trong nhà nhất định sẽ mắng nàng, hẳn mặc dù biết đó là lời nói thật, nhưng vẫn cảm thấy Nhị Hoa đem trứng gà rừng tặng cho hẳn lý do lớn nhất là cảm thấy nhà hẳn rất cần những quả trứng gà kia.

"Đúng rồi, Hồ Tử người có thấy được Đại Tráng và Trương Khởi không?" Trương Thanh Thạch thấy ánh mắt Hồ Tử nhìn Nhị Hoa liền xác định tiểu tử này thích khuê nữ bảo bối của mình, trong lòng có chút chua chát, nghĩ thầm chính mình mới vừa trùng sinh trở lại, đau khuê nữ còn không có đâu đủ đâu, người tiểu tử này tránh qua một bên vài năm đi, muốn cùng khuê nữ ta cùng một chỗ, ít nhất đợi thêm tám năm nữa! Hẳn nghĩ như vậy, rất tự nhiên nói sang chuyện khác.

Nhị Hoa cũng kịp phản ứng, nói: "Đúng vậy, bọn họ đi ở phía trước chúng ta, ca không thấy bọn họ sao?"

Hồ Tử lắc lắc đầu, nói không thấy được.

Nhị Hoa hừ nói: "Bọn họ nhất định chạy tới tây công, thiết là, chỗ đó tất cả đều là nữ hài tử, bọn họ chạy đến chỗ đó làm cái gì? Hồ Tử ca, người giúp ta đi gọi bọn họ đi, để cho bọn họ mau trở lại làm việc, còn có chính là mang Lan Tâm về nhà đi, muội với cha muội, không rảnh đỡ nàng ta!"

Hồ Tử gật gật đầu, cáo từ Trương Thanh Thạch, bước nhanh hướng con đường đi tây công mà đi.

Trương Thanh Thạch cùng Nhị Hoa đi đến Dã Tây dốc, thì gặp Lan Tâm, nàng ta đang ngồi trên một bó củi, không cần phải nói, bó củi kia nhất định là Hồ Tử chặt. Thấy Trương Thanh Thạch cùng Nhị Hoa, trên mặt Lan Tâm có chút lúng túng, sau đó lại ra vẻ ủy khuất, gọi một tiếng Nhị bá phụ, hô một tiếng Nhị Hoa, nói bản thân trật chân, may mà gặp được Hồ Tử, Hồ Tử đi tìm người.

Nhị Hoa không khách khí nói: "Người nói người không có việc gì đi theo Hồ Tử làm cái gì? Người mặc dù mới hơn bảy tuổi, đừng để người khác nói nhìn đến người đuổi theo một nam hài tử! Nếu là Hồ Tử ca thích người cũng coi như xong, nhưng mà người ta rõ ràng không thích người, người như vậy đa phần thật sự hết sức dầy! Ta trở về nói cho tam thẩm, để cho thẩm quán thật chặt người. Dù sao tam thẩm cũng không hy vọng người cùng Hồ Tử ca cùng một chỗ."

Lan Tâm kêu ầm lên: "Người dám! Người có phải thích Hồ Tử ca hay không? Nói cho người biết, ta chính là thích Hồ Tử ca, người đừng nghĩ đoạt của ta. Còn có, dù ta cùng Hồ Tử ca không thể cùng một chỗ, người cũng đừng mơ, mẹ ta nói, người chính là mệnh làm tiểu thiếp cho người ta!"

Trương Thanh Thạch nghe được mặt xanh lét, Lan Tâm vẫn chưa tới tám tuổi, nàng có thể nói ra lời này nhất định là nghe Đỗ Quyên Hồng nói, Đỗ Quyên Hồng đáng chết này!

"Cha!"

Nhị Hoa kéo tay Trương Thanh Thạch, ủy khuất nói: "Cha, cha nghe! Tam thẩm đánh chính là cái chủ ý này! Con không muốn làm tiểu thiếp cho người ta!"

Trương Thanh Thạch vội vàng nói: "Nhị Hoa nhà ta chắc chắn sẽ không! Cha không cho phép! Con là tâm can bảo bối của cha! Lan Tâm, người về sau không được phép nói lời như vậy nữa. Tuổi còn nhỏ mà dám lớn tiếng như vậy nói thích tiểu tử, còn dám bố trí tỷ tỷ của mình, quá khó nghe! Người như vậy về sau sẽ như thế nào? Lần sau lại để cho ta nghe được, đừng có trách ta đi tìm cha người, để cho hẳn hảo hảo quản giáo người!"

Lan Tâm bị giật mình, nàng ta vừa rồi cũng là bị Nhị Hoa chọc tức mới có thể không lựa lời nói, hơn nữa trước kia nàng ta cùng Nhị Hoa gây gỗ, Nhị bá phụ cũng sẽ không đối với nàng ta dữ dội như vậy, không nghĩ tới lần này thế nhưng nằng nằng ta. Lan Tâm oa một tiếng khóc lên, lại không dám nói gì, trong lòng suy nghĩ trở về cáo trạng với nương.

Trương Thanh Thạch mặc dù mắng Lan Tâm, đến cùng không thể đem nàng ta một tiểu cô nương bỏ ở nơi này, cho nên cùng Nhị Hoa trông nàng ta, đợi đến Trương Khởi Trương Tráng cùng Hồ Tử đến.

Trương Tráng thấy Lan Tâm khóc, hết sức không kiên nhẫn nói: "Người khóc cái gì a? Đã biết đau, người không có việc gì còn nhàn rỗi chạy đến đây?"

Lan Tâm ngay trước mặt Trương Thanh Thạch không dám cáo trạng, bị Trương Tráng nói, tức giận đến càng lớn tiếng khóc.

Trương Khởi nhíu mày nói: "Được rồi, Đại Tráng người cầm miệng đi! Người công Lan Tâm trở về, đừng... nói với người trong nhà nói cái đó cùng Hồ Tử có quan hệ, tránh cho người trong nhà trách Hồ Tử, Lan Tâm cũng sẽ không tốt. Lan Tâm, người đến lúc đó chỉ nói người không cẩn thận ở trên đường ngã trật chân! Biết chưa? Nhị thúc, thúc cảm thấy thế nào?"

Trương Thanh Thạch nghĩ đừng xem Trương Khởi bình thường hi hi ha ha, lại có tâm nhãn như thế, hẳn cũng cảm thấy nên như vậy.

Cuối cùng Trương Tráng mất hứng công Lan Tâm về nhà, Hồ Tử ở một bên, lúc gặp được người hỏi là thế nào, Hồ Tử đều nói bọn họ vừa vận thuận đường, đem chuyện Lan Tâm trật chân cùng mình cách thật xa. Lan Tâm bĩu môi, nhưng lại không dám nói bậy.

Trương Khởi và Trương Thanh Thạch, Nhị Hoa cùng nhau lên Dã Tây dốc.

Trương Thanh Thạch kiểm có nói biết rõ một mảnh đất năm ngoái rau dại mọc tốt, mang theo Trương Khởi cùng Nhị Hoa đi tới chỗ kia, chỗ kia cách nơi phát hiện hai gốc cây đã lan không xa. Trương Khởi đi đốn củi, hẳn chặt trong chốc lát, đợi đến cảm thấy không sai biệt lắm được một gánh, đem củi thu thập buộc lại cùng một chỗ để Trương Thanh Thạch đem củi công xuống núi. Trong lúc đó Trương Thanh Thạch đào rau dại cùng với Nhị Hoa.

Nhị Hoa đau lòng cha mình, nói để nàng đào, để cho Trương Thanh Thạch đi một vòng hoặc là ngồi một chỗ.

Trương Thanh Thạch nhân cơ hội đi xem hai gốc cây đã lan kia, quả nhiên phát hiện hai gốc cây đã lan, trong lòng kim lòng không đành khua chiêng gõ trống, đây chính là tiền a, có thể để cho vợ và nữ nhi hân trải qua ngày tốt lành a!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Phụ nữ thương lượng (phụ nữ ở đây là cha và con gái nhé)

Trương Thanh Thạch kêu Nhị Hoa đến, để cho nàng đem cây đại có gai vây bên cạnh hai gốc cây đã lan, lại đem dây leo thay đổi phương hướng một chút, để cho dây leo có thể che chở tốt hơn hai gốc cây đã lan. Hắn đứng ở bên cạnh nhìn Nhị Hoa loay hoay, trong chốc lát xem phía trước trong chốc lát xem phía sau, làm như vậy đương nhiên là có mục đích, là vì để cho Nhị Hoa đặt những thực vật kia tự nhiên một chút, không thể để cho người ta liếc thấy hai cây lan là được người khác dò tới, cũng không thể để người ta liếc thấy nơi này thực vật quá nhiều không giống với nơi khác, tránh cho dẫn tới sự chú ý của người khác. Nếu quả thật như vậy, hai gốc cây đã lan bị người phát hiện đào đi trước, thì sẽ thua thiệt lớn.

Nhị Hoa nghe lời Trương Thanh Thạch đi làm việc, mặc dù nàng không hiểu rõ vì cái gì cha để cho nàng làm những thứ này, mà cha nói đợi nàng làm xong những thứ này sẽ nói cho nàng biết, còn nói nàng mau mau làm, nhỏ giọng chút, không để cho người phát hiện, nàng cảm thấy cha vừa rồi chỉ cho nàng xem hai bụi cỏ kia giống như không tầm thường, cha giống như rất quý hai cây cỏ đó. Chẳng lẽ là thảo dược đáng tiền? Nhị Hoa trong lòng nghĩ như vậy, cũng không hỏi, động tác nhanh nhẹn ân theo yêu cầu của Trương Thanh Thạch mà làm, chờ hết thấy đều làm xong, nàng mới đến gần Trương Thanh Thạch cẩn thận hỏi thăm.

"Cha, hai bụi cỏ kia là thảo dược sao? Rất đáng tiền sao? Có phải là nhân sâm không?!"

Nhị Hoa con mắt tỏa sáng hỏi, nếu là nhân sâm thì tốt rồi, nhân sâm rất đáng tiền!

Trương Thanh Thạch cười sờ sờ đầu khuê nữ, nhỏ giọng nói: "Không phải là nhân sâm, là phong lan, hơn nữa còn là phong lan thượng đẳng, nếu như bán cho người thích lan, có thể bán được rất nhiều tiền, không ít hơn so với nhân sâm đâu!"

Nhị Hoa che miệng lại, một đôi mắt to tất cả đều là hào quang vui sướng, nàng không nghĩ tới trên núi này còn có đồ tốt như vậy, nàng nghe người ta nói qua trong núi lớn sẽ có trân quý dược liệu, nhưng không nghĩ tới sườn núi nhỏ bên cạnh thôn bọn họ cũng có, bởi vì nơi này chỉ là sườn núi nhỏ, lúc nghĩ đến nhân sâm nàng cũng cảm giác ý nghĩ của mình kỳ lạ. Không nghĩ tới cha thế nhưng nói cho nàng biết nơi này có phong lan hết sức trân quý!

Trương Thanh Thạch thấy Nhị Hoa vui mừng, trong lòng hắn cũng thật cao hứng, đời trước bọn nhỏ vui vẻ thật sự là quá ít, về mặt ngạc nhiên mừng rỡ vạn phần đã ít lại càng ít, bây giờ nhìn xem, nữ nhi của hắn cao hứng thật sự là rất dễ nhìn thật là đáng yêu, về sau hắn sẽ luôn để cho nàng vui vẻ, đúng rồi, còn có Tuyết nương cùng Đại Hoa Tiểu Hoa, cũng phải để các nàng cao hứng.

Trương Thanh Thạch nhỏ giọng nói với Nhị Hoa: "Con muốn cười thì cười, chỉ cần đừng nói ra chúng ta phát hiện cái này là được. Người khác nếu là hỏi con vì cái gì cười, con chỉ cần nói cha đáp ứng con chờ có tiền sẽ mua cho con cái vòng tay bằng bạc là được."

Trương Thanh Thạch không muốn để cho khuê nữ đè nén vui sướng, có vui sướng tại sao phải đè nén?

Nhị Hoa vội vàng lắc đầu, nói: "Con không nói, cũng sẽ không cười! Không thể để cho người ta phát hiện! Đây chính là phát hiện của chúng ta!"

Trương Thanh Thạch sờ sờ đầu Nhị Hoa, nghĩ nữ nhi thực hiểu chuyện.

"Cha, cha đừng nói cho Nhị ca, vạn nhất hắn nói ra hoặc là biểu hiện ra ngoài thì phiền toái, đến lúc đó nói không chừng còn muốn trách đến trên đầu con." Nhị Hoa nói với Trương Thanh Thạch, trong lòng đột nhiên có chút kháng cự với việc đem chuyện cha nàng phát hiện phong lan nói cho người trong nhà biết, cha nói phong lan đáng giá, phong lan này là cha phát hiện, nhưng tiền thì nài nỉ thu, đến lúc đó phân cho mọi người. Nàng biết tiền đã tới tay nài nỉ rồi, đến lúc đó phát cho nhà nàng khẳng định không nhiều lắm, dựa vào cái gì trong nhà tất cả việc nặng đều thuộc về cha mẹ và tỷ muội nàng, kiếm được nhưng lại được ít nhất? Nhị Hoa không phục lắm, bình thường đã không phục, hiện tại đối mặt với lợi ích lớn hơn, trong lòng nàng càng không thoải mái. Chỉ là Nhị Hoa không có biện pháp, nhà tất cả mọi người đều là như vậy, không ở riêng, kiếm được hết thấy đều là của mọi người.

"Không nói cho hắn, cũng không nói cho người trong nhà."

Trương Thanh Thạch vừa thốt lên xong, Nhị Hoa liền kinh ngạc nhìn về phía ông, nghĩ cha lời này là có ý gì? Không phải là nàng lý giải thành ý tứ kia đi?

Trương Thanh Thạch thấy ánh mắt khiếp sợ hoài nghi của Nhị Hoa, lại sờ sờ tóc của nàng, nói: "Chúng ta ai cũng không nói, chỉ phụ nữ chúng ta hai người biết rõ. Chờ chúng ta phân ra gia, đến lúc đó sẽ đem đã lan đào ra bán, đến lúc đó người một nhà chúng ta cầm lấy tiền này sống qua ngày."

"Phân..." Nhị Hoa thoáng cái che miệng của mình, hai mắt nhìn chung quanh một chút, nhỏ giọng hỏi, "Cha, cha nói ở riêng? Cha muốn ở riêng?"

Trương Thanh Thạch gật gù đầu nói: "Con không phải nói muốn chỉ một nhà chúng ta cùng nhau ăn cơm sao? Ra riêng chúng ta có thể năm người cùng nhau ăn cơm, đến lúc đó cha cố gắng kiếm tiền, các con muốn ăn cái gì thì nói cho nương các con làm, chúng ta từ từ ăn, rốt cuộc không phải đoạt với người khác, cũng không cần sợ người khác nói các con là nữ hài tử ăn nhiều."

Trương Bà Tử và Đỗ Quyên Hồng đều nói qua Đại Hoa các nàng là nữ hài tử không nên ăn quá nhiều cơm, nói nữ hài tử ăn quá nhiều thức ăn sẽ bị béo, đến lúc đó khó tìm nhà chồng, Nhị Hoa hoàn hảo, ăn cứ ăn, Đại Hoa ăn ít đi, kết quả Đại Hoa gầy hơn so với Nhị Hoa.

Nhị Hoa thật cao hứng, so với vừa rồi nghe cha nói hai cây cỏ kia có thể đổi tiền còn cao hứng hơn, ở riêng a! Lại là ở riêng a! Lúc ấy nàng nói muốn ăn riêng, chỉ là muốn có thể trong phòng ăn cơm là tốt rồi, vốn không nghĩ tới ở riêng, bởi vì nàng vẫn cảm thấy bọn họ căn bản không có biện pháp ở riêng, cha chắc là sẽ không nguyện ý ở riêng! Không nghĩ tới cha thế nhưng nguyện ý ở riêng! Thật sự là quá tốt! Nhị Hoa lập tức cảm thấy cuộc sống có hi vọng, hận không thể nhảy vòng vòng tại chỗ phát tiết vui sướng.

"Cha, cha nói là lời nói thật? Không phải gạt con? Sẽ không phải bây giờ nói qua vài ngày liền đổi ý đi? Nãi nãi vừa nói dễ nghe, nói không chừng cha liền đổi ý! Không cho phép cha đổi ý, nãi nãi nói toàn bộ là không thể tin!" Nhị Hoa cao hứng nhiệt tình sau khi qua đi lại bắt đầu lo lắng, kéo tay Trương Thanh Thạch bắt đầu nói Trương Bà Tử không tốt.

"Sẽ không lừa con, cha lần này nói là lời nói thật, thật sẽ không thay đổi lời nói, không tin con và cha ngoéo tay."

Trương Thanh Thạch duỗi ra ngón tay út trên choker Nhị Hoa, kết quả Nhị Hoa lập tức duỗi ra ngón tay út cùng Trương Thanh Thạch ngoéo tay.

Trương Thanh Thạch kéo Nhị Hoa đi sang bên cạnh, không thể đứng mãi ở chỗ này, mặc dù nói hiện tại xung quanh nhất định là không có người, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Nhị Hoa so với Trương Thanh Thạch còn gấp hơn, đi ở phía trước Trương Thanh Thạch, trước sau trái phải đều nhìn một lần, lần nữa xác định không có người.

"Cha, cha vì sao muốn chia nhà?" Nhị Hoa kỳ quái hỏi, nghĩ thật chẳng lẽ là lần này sinh bệnh, đối nãi nãi hết hy vọng? Nếu quả thật là như vậy, nàng còn thật phải cảm ơn nãi nãi nhẫn tâm.

Trương Thanh Thạch nói: "Cha lúc hôn mê a, đã nằm mơ, mơ tới ác mộng, cha sợ chuyện trong mộng trở thành sự thật, cho nên cha nhất định phải mang theo các con phân đi ra sống một mình. Còn có chính là cha ở lần bị thương này lúc ngã bệnh cảm giác mình thực muốn chết, nghĩ tới chính mình không có cho các con trải qua ngày tốt lành, liên lụy các con cùng cha chịu khổ, cảm thấy có lỗi với các con, cho nên muốn nửa đời sau chỉ đối tốt với các con."

Nhị Hoa ôm cánh tay Trương Thanh Thạch, nghĩ cha thật sự là chịu khổ, ông lúc ấy nhất định đặc biệt khó chịu, cũng bởi vì không yên lòng các nàng cho nên mới kiên trì tới cùng? Cha trước kia mặc dù đặc biệt nghe lời nãi nãi, nhưng nàng cũng không oán ông, ông là cha nàng, không có đánh qua nàng không có nặng qua nàng, có đôi khi còn có thể lặng lẽ mang chút ít ăn ngon cho các nàng, mặc dù số lần không nhiều lắm, nhưng ông cũng tận lực, so với mấy người cha hay đánh chửi nữ hài tử trong thôn mạnh hơn nhiều. Hiện tại cha thương yêu nàng hơn, nàng cảm thấy cha thật sự là người cha tốt nhất trên đời.

Trương Thanh Thạch dặn dò Nhị Hoa đừng đem những chuyện này nói lộ ra, Nhị Hoa gật đầu liên tục, nàng chắc chắn sẽ không để lộ ra, việc này quan hệ đến cuộc sống hạnh phúc tương lai nhà bọn họ!

"Cha, cha và con nói những chuyện này, có phải hay không còn có chuyện khác muốn giao cho con đi làm? Nếu là có cha cứ nói đi, con nhất định sẽ làm tốt! Mặc dù con không phải là con trai, nhưng con so với con trai còn mạnh hơn!" Nhị Hoa nói, cha trở nên tốt như vậy, nàng quyết định cũng muốn trở nên tốt hơn, muốn so với con trai còn tốt hơn, để cho cha sẽ không khó chịu vì không có con trai.

Trương Thanh Thạch sững sờ một chút, sau đó nở nụ cười, cúi xuống, đưa tay đặt lên bờ vai nhỏ đơn bạc của Nhị Hoa, nhìn đôi mắt to của Nhị Hoa, nghiêm túc nói: "Nhị Hoa, con là hảo nữ nhi của cha, cho dù con không phải là con trai, cha cũng yêu con. Ở trong lòng cha, con so với 10 đứa con trai còn mạnh hơn, cha chính là không cần con trai, cũng chỉ cần con. Cho nên con chỉ cần hảo hảo lớn lên là được, làm chính mình là được, không cần phải mạnh hơn so với bé trai, con nếu là lớn lên như con trai, nhưng sống không vui vẻ, cha sẽ đau lòng."

Nhị Hoa nước mắt lập tức ào ào chảy xuống, ôm lấy cổ Trương Thanh Thạch.

Trương Thanh Thạch cũng ôm Nhị Hoa, con mắt cố gắng nhìn lên trên, nhưng nước mắt vẫn chảy xuống.

Phụ nữ hai người khóc một hồi lâu, sau mới tách ra, sau đó lau nước mắt của đối phương, lau lau liền cười rộ lên.

Xa xa truyền đến tiếng kêu gào của Trương Khởi, Nhị Hoa đáp lại một tiếng.

"Cha, có chuyện gì chúng ta trên đường trở về nói sau, đừng để cho Trương Khởi tiểu tử kia sinh nghi, hần là quý tính."

"Hảo, chúng ta đi qua đi."

Hai người sau khi trở về, Trương Khởi đang thu thập củi, nhìn đến bọn họ trở lại liền hỏi: "Nhị thúc, Nhị Hoa, các người đi nơi nào? Ta kêu các người rất nhiều tiếng. Có phải hay không các người đào được rau dại đặc biệt mềm? Buổi trưa ta chỉ ăn chút ít, làm việc nhiều khí lực như vậy, ta thật đúng là mệt chết đi được."

Nhị Hoa cười nói: "Nhị ca, ca ngày ngày ăn cũng không thiếu, dù là trốn việc cũng vẫn ăn rất nhiều."

"Người tiểu nha đầu!" Trương Khởi cười nói, mang củi buộc lại, chờ Trương Thanh Thạch đi qua đem đòn gánh nâng lên.

"Trương Khởi, chúng ta đi, một mình người ở chỗ này đừng mệt mỏi." Trương Thanh Thạch nói với Trương Khởi một tiếng, sau đó liền chọn củi mang theo Nhị Hoa đi.

Trương Khởi chờ bọn họ vừa đi liền nghỉ ngơi, Trương Tráng đáng chết này, hiện tại còn chưa tới, chờ hán đến đây cùng nhau làm việc.

Trên đường, Trương Thanh Thạch nói kế hoạch của hán cho Nhị Hoa.

Trương Thanh Thạch nghĩ đến chủ ý chính là đến lúc đó hán và Nhị Hoa cùng nhau diễn một tuồng kịch, hán nói nhỏ nhỏ với Nhị Hoa, chỉ nói hán ở bên ngoài chọc người, đối phương nhất định sẽ tìm đến hán tính sổ, có điều không cần sợ, dù sao nhà bọn họ nhiều người, hơn nữa trong nhà nhất định là có tiền, đến lúc đó để cho Trương Bà Tử giải quyết là được. Những lời này thì cố ý để cho Trương Bà Tử hoặc là người phòng lớn, tam phòng nghe được, cũng không tin bọn họ còn có thể nhịn được.

Nhị Hoa bội phục nhìn Trương Thanh Thạch, nói: "Cha, chủ ý của cha thật là tốt, con tin tưởng những lời này nếu để cho bọn họ nghe được, nhất định sẽ lập tức đem toàn gia chúng ta đều đuổi ra! Bọn họ mới không vì chúng ta mà lo lắng hãi hùng lại cộng thêm có rủi ro! Cho nên nhất định trước khi người ta tìm tới tận cửa để nhà chúng ta phân đi ra. Bởi như vậy, không phải là chúng ta yêu cầu ở riêng, là nài nỉ muốn đem chúng ta phân đi ra, chúng ta cũng không bị người thuyết tam đạo tặc! Thật sự là quá tốt!"

Nhị Hoa nghĩ cha nàng thật là thông minh, chỉ là trước kia quá hiếu thuận, cho nên đem phần thông minh này ẩn đi, hiện tại ông tỉnh ngộ lại, lập tức liền thông minh hơn. Cha có khả năng, hiện tại lại thông minh như vậy, nàng cùng nương còn có tỷ muội về sau nhất định sẽ trải qua ngày tốt lành! Nhị Hoa tâm hoa nở phóng, cảm thấy có người cha như vậy thật sự là cái gì cũng không sợ, không giống như lúc trước có cha nhưng vẫn lo lắng hãi hùng!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Trương Bà Tử thương lượng ở riêng

Trên đường, phụ nữ hai người lại nắm chặt thời gian đào một chút rau dại, sau đó mới trở về nhà, mang củi để xuống, hai người một bên uống nước một bên ngồi nghỉ ngơi, leo núi dốc lại đi đường thật là mệt mỏi.

Tuyết nương quan tâm hỏi Trương Thanh Thạch có mệt hay không.

"Không phiền lụy, nàng cũng đừng quá mệt nhọc." Trương Thanh Thạch nói với Tuyết nương, trong lòng nghĩ dù liệu mạng cuối cùng tiền kiếm được cũng vào tay mẹ hán, tại sao phải mệt mỏi như vậy? Thân thể Tuyết nương cũng không phải là đặc biệt tốt, về sau phân ra gia hán sẽ không để cho lão bà, hài tử quá mệt mỏi. Hán sớm nghĩ kỹ, đến lúc đó trong tay mặc kệ không có bao nhiêu đều để lại hết cho người khác, bọn họ chỉ cần ít khẩu phần lương thực là được, về phần chi tiêu khác, hán biết một chút cách làm ăn, kiếm tiền, đất đai tuy là căn bản của người nông dân, nhưng chỉ dựa vào trồng trọt quanh năm suốt tháng cũng không tiết kiệm được bao nhiêu tiền, có thể ăn no đã là không tệ, còn việc buôn bán kiếm tiền, đời trước hán ở bên ngoài lang bạt, đối với việc buôn bán hán rất hiểu.

Tuyết nương sắc mặt trở nên hồng gát đầu, nói: "Ta không phiền lụy, chờ lần này có tiền ta nói với nương mua chút ít thịt để chàng bỏ thân thể, ít nhất phải mua chút ít xương cốt, đến lúc đó ta ngày ngày làm canh để chàng uống, như vậy xương cốt của chàng sẽ rất nhanh tốt lên."

"Được, đến lúc đó nếu nàng cần ta giúp nàng."

"Để ta đi thôi, chàng đừng chọc nương tức giận."

Tuyết nương nghe Trương Thanh Thạch nguyện ý giúp nàng đi đòi tiền trong lòng có chút động tâm, nhưng vẫn cự tuyệt, không muốn để trượng phu đắc tội bà bà, dù sao nàng là nàng dâu, thì để nàng đi đắc tội đi, chỉ cần trượng phu biết rõ nàng tốt là được.

Nhị Hoa ở một bên nhìn cha mẹ nói chuyện, nghĩ thầm cha hiện tại đối với nương so với quá khứ tốt hơn, không phải nói trước kia không tốt, có điều cảm giác, cảm thấy hiện tại tốt hơn so với quá khứ, nàng cười hi hi, nghĩ cha mẹ tình cảm tốt như vậy, nói không chừng về sau còn có thể sinh đệ đệ cho nàng, nếu như có đệ đệ thì tốt rồi, vậy bọn họ thật sự là người một nhà hạnh phúc. Đương nhiên, hiện tại đã thật hạnh phúc, có điều nàng vẫn muốn có đệ đệ, nàng không muốn cha bị người mắng thành tuyệt hậu, cha nàng tốt như vậy, dựa vào cái gì bị người nói như thế?

Tuyết nương chú ý tới ánh mắt Nhị Hoa, giận Nhị Hoa một cái, nói: "Con nha đầu kia, trông cha con, nhớ đỡ ông ấy."

Nhị Hoa cười nói: "Con biết rồi, nương cứ yên tâm đi!"

Tiểu Hoa cũng giương cái miệng nhỏ nhắn nói: "Thả, yên tâm."

Trương Thanh Thạch ôm lấy Tiểu Hoa, hôn một chút khuôn mặt nhỏ nhắn của bé, nói: "Chờ cha hái rổ củ ngọt cho con."

Tiểu Hoa cười hôn mặt Trương Thanh Thạch, cười mặt mày cong cong.

"Nhị thúc, người sắp đi chưa? Mang theo Đại Tráng cùng đi chứ." Đổ Quyên Hồng ở ngoài cửa nói, bà ta đương nhiên không cam lòng cho hai từ đi làm việc, chỉ là nếu không cho hai từ đi sẽ chọc cho đại tẩu mất hứng, dù sao Trương Khởi còn làm việc trên chân núi. Lan Tâm nhà đầu kia bị trọc chân làm không được việc gì, Đại Tráng lại không đi làm việc, bà ta cũng sẽ tức giận. Cho nên bà ta phải biểu hiện tích cực một chút. Bà ta đứng ở cửa nghe đến tiếng cười trong nhà, nghĩ thầm vì sao cao hứng như vậy? Trong nhà nhị thúc vốn dĩ không có nhiều tiếng cười như thế.

Trương Thanh Thạch đem Tiểu Hoa để xuống, lại dẫn Nhị Hoa đi ra ngoài, đi theo còn có Trương Tráng.

Cứ như vậy qua vài ngày, Trương Thanh Thạch và Nhị Hoa rốt cuộc tìm được cơ hội đồng kích, bọn họ tìm được thánh giả tốt là Đổ Quyên Hồng, không có biện pháp, ai bảo Đổ Quyên Hồng thích nghe lời nhất? Hơn nữa bà ta là người không chịu thiệt thòi nhất, nghe được lời của bọn họ nhất định sẽ đi nói cho Trương Bà Từ, còn giật dây Trương Bà Từ đuổi bọn họ ra ngoài. Sự thật đúng như vậy, Đổ Quyên Hồng vừa nghe Trương Thanh Thạch cùng Nhị Hoa đối thoại sợ hãi kêu lên, nghĩ Trương Thanh Thạch đáng chết này, thế nhưng ở bên ngoài chọc đại họa, trở lại còn gạt, như thế nào không dứt khoát chết cho xong chuyện!

"Người nói là sự thật? Không có gạt ta?" Trương Bà Từ nghe Đổ Quyên Hồng mật báo cũng sợ hết hồn, bà ta không nghĩ tới Trương Thanh Thạch thế nhưng sẽ tính toán với bà ta, nên biết Trương Thanh Thạch ở trong lòng bà chính là một đứa con trai đình đình hiếu thuận, chuyện năm đó đề ở trong lòng Trương Thanh Thạch, hẳn một lòng làm hảo nhi tử, muốn chuộc tội, vì sao lại đi chọc chuyện còn muốn đề trong nhà giúp hẳn gánh? Còn là một chuyện lớn như vậy. Bà ta thực có chút không dám tin tưởng.

Đổ Quyên Hồng đỏ mặt tía tai nói: "Nương! Việc này là giả sao? Ta nói lời này đối với ta có cái gì tốt a? Ta thực nghe được. Nương, ta cũng như ngài đều không thể tin được, dù sao nhị thúc người này rất có đảm đương, thật không nghĩ tới hẳn lại nghĩ chúng ta sẽ thay hẳn gánh khoản nợ lớn như vậy! Có điều ta nghĩ tới có lẽ cũng bởi vì khoản nợ kia quá lớn, hẳn sợ một người gánh không được, mới nghĩ tới để chúng ta cùng hỗ trợ? Hẳn trước kia hiếu thuận, nhưng là chỉ ra lực, dù đem tiền cấp nương, kia cũng không có bao nhiêu a, hẳn như cũ có ăn có uống không mắc nợ, nhưng là lần này không đồng dạng, lần này hẳn gánh không được, cho nên chân nhân tính lộ ra. Nương, ngài nghĩ xem người như Nhị đệ cũng sẽ làm như vậy đi? Nhưng làm như vậy cũng quá không chân chính!"

Xác thực không chân chính!

Trương Bà Từ cảm thấy Đổ Quyên Hồng nói có lý, cũng có tám phần tin Đổ Quyên Hồng, có điều bà ta phải chính mình thăm dò một chút hàm ý của Trương Thanh Thạch. Về phần vì cái gì không trực tiếp hỏi? Đương nhiên không thể trực tiếp hỏi, nếu như trực tiếp hỏi, bà ta phải đem Trương Thanh Thạch đuổi ra ngoài, nhưng đến lúc đó con thứ hai của bà tức giận, sẽ có lời đồn, đối với danh tiếng nhà bọn họ sẽ không tốt, trước kia ép buộc một nhà lão Nhị là vì oán hận năm đó hại chết Trương Hữu Lương, làm lạc muối muối, hơn nữa Trương Thanh Thạch giải thích với người trong thôn hẳn là tự nguyện, để người trong thôn không thuyết tam đạo tứ bọn họ. Nhưng nếu như bọn họ bởi vì Trương Thanh Thạch có phiền toái mà đem Trương Thanh Thạch đuổi ra ngoài, người trong thôn nhất định sẽ nói nhà bọn họ không tốt. Trương Bà Từ mặc dù da mặt dày, nhưng còn chưa có dày đến mức có thể đối mặt chỉ trích của tất cả mọi người. Cho nên bà ta chỉ có thể dò ý, nếu như là thật sự, đến lúc đó tìm cách khác đem Trương Thanh Thạch từ trong nhà này đuổi ra ngoài.

Trương Thanh Thạch chờ Trương Bà Từ đến dò xét hẳn, để đến lúc Trương Bà Từ thật sự tìm đến hẳn, hẳn tự nhiên sẽ biểu hiện theo kế hoạch của mình, thái độ mơ hồ không rõ để Trương Bà Từ cho là hẳn thật sự là đang gạt bà. Trương Thanh Thạch thấy ánh mắt Trương Bà Từ thì đã rõ ràng mẹ hẳn đang suy nghĩ gì, trong lòng thở dài, quả nhiên như hẳn suy nghĩ, mẹ hẳn thật sự không đau lòng hẳn. Hẳn cũng sẽ không bởi vì bà ta không đau lòng hẳn, muốn đuổi hẳn ra khỏi nhà mà oán bà ta, dù sao cũng là vì bản thân mình làm hại cha chết, muối muối bị lạc mất, là do mình chọc đại phiền toái, bà ta không thể chỉ vì một mình hẳn để một nhà sa vào khốn cảnh. Hẳn oán bà ta chỉ bởi vì bà ta chẳng những đối với hẳn không tốt, ngay cả vợ và nữ nhi hẳn cũng cùng chịu bạc đãi, các nàng cũng không thiếu bà ta, đời trước hẳn thực xin lỗi Tuyết nương và mấy người Đại Hoa, đời này sẽ không còn có cơ hội này. Trương Thanh Thạch trong lòng nghĩ cứ như vậy đi, khoản nợ thiếu Trương Bà Từ hẳn ở đời trước đã trả xong rồi, đời này hẳn muốn hoàn trả cho thế tử và chúng nữ nhi.

"Cha, cha không phải thương tâm, cha còn có chúng ta." Nhị Hoa thấy Trương Thanh Thạch từ sau khi từ trong phòng Trương Bà Từ trở lại sắc mặt khó coi, nên an ủi ông.

"Cha không phải là thương tâm, cha chỉ là tự nhiên thấy nhẹ nhõm." Trương Thanh Thạch cười nói.

Trương Bà Từ quyết định muốn để một phòng Trương Thanh Thạch phân ra, tiểu nhi tử đã thông qua Đổ Quyên Hồng biết rõ chuyện này, hẳn đồng ý, Trương Thanh Ngọc không muốn Nhị ca có gánh nặng lớn như vậy trên lưng, nhưng hẳn còn nghĩ muốn qua ngày tốt lành, không muốn qua những ngày nghèo khó. Trương Bà Từ chỉ còn phải nói lại cho một nhà con lớn nhất.

Vợ chồng Trương Thanh Mộc sau khi biết rõ chuyện này cũng đồng ý quyết định của Trương Bà Từ, Trương Thanh Mộc và Tôn Xảo Cô không phải người không có tình cảm như hai vợ chồng lão Tam, trong lòng cũng có chút bận tâm Trương Thanh Thạch cả nhà bọn họ bị phân ra, người một nhà sẽ đối mặt với khốn cảnh về sau như thế nào, nhưng bọn họ cũng không thể vì Trương Thanh Thạch mà hại nhà mình, lại nói dù bọn họ không đồng ý cũng không được, Trương Bà Từ đã quyết định. Tôn Xảo Cô trong lòng có chút đáng tiếc, nghĩ Trương Thanh Thạch là một lao động tốt, Tuyết nương cũng là người chịu khó, ba nữ nhi nhà hẳn tướng mạo cũng không tệ lắm, nếu như gả cho người tốt cũng có thể vì cái nhà này kiếm được không ít chỗ tốt, cứ như vậy phân đi ra cũng rất đáng tiếc. Có điều nghĩ lại thì phân ra cũng không quan hệ nhiều lắm.

Trương Bà Từ bắt đầu thương lượng với bọn họ phân cho Trương Thanh Thạch bao nhiêu thứ, đây chính là quan hệ đến ích lợi tự thân, vài người cũng bắt đầu động não. Vừa không thể để cho Trương Thanh Thạch chiếm được quá nhiều chỗ tốt, lại không thể tỏ ra bọn họ quá keo kiệt khiến cho người trong thôn chế giễu, ở riêng thật đúng là cái chuyện hại náo.

Nếu là lúc trước bọn họ đều nghĩ phân cho Trương Thanh Thạch một phần tốt, Trương Thanh Thạch sẽ nhún nhường, nhưng bọn họ bây giờ biết Trương

Thanh Thạch rõ ràng chọc phiền toái lớn như vậy còn muốn để bọn họ hỗ trợ gánh vác, có thể thấy được lần này chuyện không nhỏ, cho hấn cái gì hấn sẽ lấy cái đấy, cho nên không thể vì thể hiện nhân nghĩa mà khách khí, nếu khách khí hấn thực mang hết những thứ đó đi thì bọn họ khóc chết.

Đỗ Quyên Hồng đột nhiên đề nghị nói không bằng đem ba phòng phân ra, kỳ thật bà ta sớm đã thương lượng với Trương Thanh Ngọc, chỉ là hiện tại mới nghĩ đến, miễn cho chọc Trương Bà Từ mất hứng.

Đỗ Quyên Hồng thấy Trương Bà Từ mặt dài ra vội vàng nói: "Nương, ngài nghĩ xem, nếu như chỉ đem một nhà nhị thúc phân ra, người khác nhất định sẽ hoài nghi, nhị thúc cũng sẽ đa tâm, không bằng ta đều phân ra, như vậy người khác sẽ không suy nghĩ nhiều. Nương ngài chỉ cần giả bộ bệnh, đến lúc đó làm bộ cần tiền, ta hoặc là đại tâu mang tiền đến nói là mượn tiền từ nhà mẹ đẻ, đến lúc đó nương có thể chia ít đồ hơn cho nhà nhị thúc. Hơn nữa nương, ta nói ở riêng ngài cũng đừng mất hứng, dù ở riêng ta và Thanh Ngọc cũng sẽ hiểu thuận ngài."

Trương Bà Từ sắc mặt dễ nhìn chút ít, bà ta cảm thấy Đỗ Quyên Hồng chủ ý này cũng rất tốt.

Trương Thanh Mộc và Tôn Xảo Cô cũng cảm thấy chủ ý này có thể, nhất là Tôn Xảo Cô, nói thật bà ta cũng không muốn cùng Đỗ Quyên Hồng ở cùng một chỗ, Đỗ Quyên Hồng chính là một người vừa lười vừa tham ăn lại yêu tiền, trước kia có Tuyết nương ở đây, cùng nhau ăn cơm sống qua ngày hoàn hảo, không có Tuyết nương, chỉ còn hai người họ, Tôn Xảo Cô thật sợ mình sẽ cùng Đỗ Quyên Hồng ba ngày âm ỉ nhỏ năm ngày âm ỉ lớn, cho nên vẫn là tách ra mới tốt.

Bọn họ thương lượng trước ở riêng như thế nào, cuối cùng quyết định, chính phòng thuộc về Trương Thanh Mộc, bọn họ là con trai lớn, trong nhà còn có trưởng tôn cùng thứ tôn, còn phải ở cùng Trương Bà Từ, chính phòng đương nhiên thuộc về nhà hấn. Đồng sương phòng thuộc về một nhà Trương Thanh Ngọc, tây sương phòng thuộc về Trương Thanh Thạch, bọn họ có thể ở, nhưng phải từ mặt sau phòng mở cửa, sớ dĩ đề ra yêu cầu này là lo lắng về sau có người tìm phiền toái đến cửa lúc đó đi cửa chính. Trương Thanh Ngọc bọn họ cũng đồng ý, không đi chung một cửa mới tiện! Chờ bọn họ có tiền đi ở chính phòng, phòng nhỏ sẽ bán cho phòng lớn, không thể bán cho người khác. Đây là cách phân phòng ộc, lương thực công cụ trong nhà đến lúc đó chia đều, đầu heo thì thuộc về Trương Bà Từ, có điều Trương Bà Từ cho Trương Thanh Ngọc không ít tiền, cho nên Trương Thanh Ngọc và Đỗ Quyên Hồng không có nháo. Sáu con gà phòng lớn muốn bốn con, còn dư lại hai con Trương Thanh Thạch và Trương Thanh Ngọc mỗi nhà một con (1 con thì làm gì a?!). Rau trong vườn thì không phân, mới vừa vào mùa xuân, để cho nhà trồng.

Trương Bà Từ cảm thấy phân như vậy ít nhất ngoài mặt vẫn tính là công bằng, Trương Thanh Mộc và Trương Thanh Ngọc hai nhà cũng hài lòng, sau đó bọn họ liền bắt đầu để Trương Bà Từ ngã bệnh, chuẩn bị chờ khi Trương Bà Từ ốm xong trận bệnh này thì bắt đầu ở riêng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Đồng ý ở riêng

Trương Thanh Thạch nhìn Trương Bà Từ nằm ở trên giường khó chịu hừ hừ, trên mặt quan tâm, trong nội tâm lại rất bình tĩnh, hấn biết rõ Trương Bà Từ căn bản không có việc gì, bà đây là giả bộ.

Mặc dù biết mẹ hấn biết rõ hấn gặp phiền phức sẽ nghĩ cách thoát khỏi hấn, đây cũng là mục đích của hấn, Trương Thanh Thạch sớm đã chuẩn bị kỹ càng, nhưng đến khi sự đảo lộn đầu hấn vẫn không nghĩ tới lại nhanh như vậy, nên không còn thấy khó chịu, chỉ cảm thấy cái nhà này thật sự là không thể ở được, đôi trước mình thua thiệt vì người nhà mình, đôi này phải tránh xa ra, nghĩ như vậy nên thấy cao hứng khi Trương Bà Từ gấp gáp.

Trương Thanh Thạch giả trang làm một hiếu tử đúng nghĩa, bởi vì trên người hấn còn bị thương, cho nên hấn chỉ ở nhà tận hiếu, việc chạy chân ở bên ngoài toàn bộ giao cho Trương Thanh Mộc và Trương Thanh Ngọc. Bọn họ trước hết mời Phụng lang trung, sau khi Phụng lang trung trị không hết bệnh của Trương Bà Từ lại dẫn Trương Bà Từ đi trấn trên và thị trấn cầu y. Mỗi lần sau khi bọn họ trở lại, hấn đều ân cần hỏi thăm, nghe câu trả lời của bọn họ, xem thần sắc của bọn họ, Trương Thanh Thạch biết bọn họ đang nói dối, cũng là a, Trương Bà Từ căn bản không có bệnh, bọn họ sao có thể mang người đi xem bệnh đây? Đương nhiên, hấn sẽ không vạch trần bọn họ, cùng bọn họ diễn xuất, hấn muốn giả trang thành đứa ngốc bị người ta lừa xoay quanh.

"Ai yêu, lão thiên gia sao không để ta chết đi? Để cho ta già rồi còn phải liên lụy các người, thật sự muốn ta khó chịu chết thôi! Đây chính là nhân sâm a, nhân sâm a! Đắt quá a, không phải người làm ruộng như chúng ta có thể đủ tiền trả? Muốn mạng của ta a!"

Trương Bà Từ nằm ở trên giường khóc, nước mắt ràn rụa, hai mắt đều đỏ.

Trương Thanh Thạch đôi trước từng sống trong gia đình giàu có, đương nhiên cũng biết một chút bí quyết muốn khóc sẽ khóc, nói thí dụ như trên khăn tay dính chút ít nước gừng hay nước ớt. Trước đó hấn chỉ là một hấn tử nông thôn, không biết những thứ chiêu thuật này, hấn đương nhiên biết có người sẽ nghĩ biện pháp làm cho mình khóc lên, nhưng hấn lại chưa từng nghĩ đến mẹ của mình sẽ làm như vậy, dù sao Trương Bà Từ bình thường không khóc, có đôi khi làm âm ỉ giả khóc cũng không có nước mắt, điều này khiến hấn cho rằng chỉ cần bà khóc có nước mắt thì là khóc thật, mà mỗi khi bà khóc chảy nước mắt hấn sẽ đặc biệt khó chịu, chuyện gì cũng sẽ thỏa hiệp, chuyện gì cũng sẽ đáp ứng. Hiện tại Trương Thanh Thạch thấy Trương Bà Từ chảy nước mắt, hấn lại phát hiện thì ra mẹ hấn thể nhưng động tay động chân trên khăn tay, nếu không vì sao bà chỉ lấy khăn lau một chút, sau đó không dùng nữa?

Trương Thanh Thạch dùng tay che lại mặt của mình, che lại vẻ mặt vốn dĩ không có cảm giác gì.

Đám người Trương Bà Tử thấy bộ dạng Trương Thanh Thạch lại cho là hấn bị Trương Bà Tử khóc thương tâm, cũng không có hoài nghi, tiếp tục diễn.

Bọn họ diễn đến cao trào, nói lang trung chẩn bệnh cho Trương Bà Tử, nói bệnh của bà phải dùng nhân sâm, nhân sâm giá tiền rất cao, phải đem của cải trong nhà đều tiêu hết, thậm chí còn phải vay tiền. Trương Bà Tử bày tỏ bà ta hận muốn chết đi cũng không nguyện ý để cho các con gánh lấy nợ nần. Một mảnh tâm từ mẫu biểu hiện được vô cùng nhuần nhuyễn.

Trương Thanh Ngọc khuyên nhủ: "Nương, ngài đừng nên nói như vậy, ngài nói như vậy thật đúng là cầm dao chém tâm con trai a! Đừng nói phải ăn nhân sâm, chính là ăn máu uống thịt của con, con trai cũng sẽ cắt bỏ cho người ăn a! Ngài đừng khó chịu, tiếp tục như vậy nữa đối với thân thể của ngài không tốt."

"Đúng vậy, cha bọn nhỏ nói rất đúng, người phải bảo trọng thân thể." Đỗ Quyên Hồng cũng ở một bên giả trang con dâu hiếu thuận.

Trương Thanh Mộc và Tôn Xảo Cô cũng gật đầu liên tục, khuyên giải Trương Bà Tử.

Trương Thanh Thạch không thể biểu hiện khác biệt, cũng khuyên bà, nói hết thấy đều có bọn họ, để cho bà an tâm dưỡng bệnh.

Trương Bà Tử dùng tay áo lau nước mắt, vui mừng nói: "Ta đời này cuối cùng không có sống uống phí, nuôi được ba đứa con trai hiếu thuận, còn có ba con dâu hiếu thuận. Đáng tiếc cha các người không có phúc khí, hấn đi sớm như vậy, còn có Thúy nhi, nếu như nàng vẫn còn ở đây, có ca ca tâu từ các người bảo vệ, sẽ là đại cô nương xinh đẹp. Ai yêu, đáng thương cho lão bà ta, đáng thương cho Thúy nhi, ta không bằng chết đi, miễn cho liên lụy trong nhà ..."

Đám người Trương Thanh Mộc vừa thấy Trương Bà Tử khóc, vội vàng khuyên giải một phen.

Trương Thanh Thạch sắc mặt khó coi, hấn nghĩ quả nhiên lại là như vậy, chỉ cần trong nhà gặp phải chuyện gì khó xử, mẹ hấn sẽ khóc cha và muội muội hấn, mà mỗi lần hấn đều sẽ áy náy, sau đó xông lên đem tất cả trách nhiệm đều gánh đến trên vai của mình. Lần này lại là như thế này!

Trương Thanh Thạch hít sâu mím môi, trong lòng suy nghĩ hấn nếu không phải trùng sinh, lúc này khẳng định đã quỳ gối trước đầu giường đặt gần lò sưởi nói với Trương Bà Tử hấn sẽ liều mạng đi kiếm tiền để bà được uống thuốc ăn nhân sâm. Nhưng hấn là trùng sinh trở lại, lúc này hấn sẽ không mở miệng. Hấn chỉ là lấy tay che nước mắt, nước mắt không ít hơn so với Trương Bà Tử, nước mắt của hấn là thật, trong lòng hấn nói với phụ thân đã qua đời: Cha, đời này ta không nợ bọn họ, đời này ta không thể giúp ngài chiếu cố bọn họ, ngài chớ có trách ta.

Đám người Trương Bà Tử thấy Trương Thanh Thạch khóc thành như vậy cũng sẽ không có lòng nghi ngờ Trương Thanh Thạch vì cái gì lần này không có chủ động ôm trách nhiệm.

Tiếp theo Trương Bà Tử cần phải uống thuốc, thuốc này không thể tùy tiện, không hề cấp tới được liệu khác, chỉ nói tới nhân sâm, một tiền nhân sâm là bốn lượng bạc, lang trung xem bệnh cho Trương Bà Tử nói, uống trước ba mươi pho được (thang), phải dùng năm tiền nhân sâm, đó chính là 20 lượng bạc! Trương Bà Tử những năm này dù trong nhà thu nhập nhiều bao nhiêu, vẫn có thể nghĩ biện pháp làm cho người khác nghĩ rằng bà đem tiền chi tiêu hết, hơn nữa còn bỏ ra được hợp tình hợp lý, cho nên hiện trong tay bà đương nhiên là không có nhiều tiền, tổng cộng cũng chỉ có 8 điều tiền, số tiền kia cũng không ít, rất nhiều nhà ngay cả một xâu tiền cũng không có. Nhưng số tiền này căn bản không đủ mua thuốc cho Trương Bà Tử, cuối cùng người trong nhà phải đi vay tiền, chẳng những đem vay vài hộ gần trong thôn, Tôn Xảo Cô và Đỗ Quyên Hồng còn đi mượn tiền nhà mẹ đẻ, đương nhiên, Tôn Xảo Cô mượn tới ít tiền, Đỗ Quyên Hồng mượn tới nhiều, đây là do sự giàu nghèo của nhà mẹ đẻ quyết định.

Tuyệt nương hết sức đau lòng vì mình không thể ra tiền, cho nên những ngày này càng thêm liều mạng làm việc. Trương Thanh Thạch và Nhị Hoa biết rõ chân tướng sự tình, Nhị Hoa thật muốn nói cho nương nàng biết, bị Trương Thanh Thạch cản lại, hấn cảm thấy chuyện này càng ít người biết càng tốt, Tuyệt nương, Đại Hoa đều là người tâm tư đơn thuần, vạn nhất biết được chân tướng để lộ ra vậy bọn họ sẽ không ra riêng được. Nhị Hoa chỉ có thể nhịn. Trương Thanh Thạch mặc dù ngăn trở Nhị Hoa nói chân tướng cho Tuyệt nương, nhưng vẫn đau lòng Tuyệt nương, nói Đại Hoa và Nhị Hoa giúp Tuyệt nương một tay, mà hấn ở thời điểm thích đáng sẽ biểu hiện một chút, làm cho mấy người Trương Bà Tử cảm thấy hấn đang lo lắng trong nhà tiền bị tiêu tốn đến lúc đó không có tiền giúp hấn giải quyết phiền toái, còn nhỏ giọng nói một câu "May mà trong nhà còn có phòng ở", nghe nói như thế Trương Thanh Ngọc bị hù lập tức đi nói cho Trương Bà Tử, sau đó rất nhanh Trương Bà Tử tuyên bố bà quyết định ở riêng.

"A, quả nhiên dọa một cái thật là có tác dụng a."

Trương Thanh Thạch trong lòng trào phúng, trên mặt lại ra vẻ bị giật mình.

Trương Thanh Thạch vội vàng hỏi: "Nương, đang tốt lành sao lại nói ở riêng? Nương còn đang bệnh, nói ở riêng làm cái gì? Cha mẹ còn không thể ở riêng! Không thể!"

Nếu là lúc trước, dáng vẻ gấp gáp của Trương Thanh Thạch khiến cho mấy người Trương Bà Tử nghĩ là hiếu thuận, bây giờ bọn họ thấy thế nào cũng đều cảm thấy hấn là muốn đem bọn họ trời cùng một chỗ chờ thay hấn gánh thiên đại phiền toái. Bọn họ hận không thể mau chút phân ra, nhưng mặt ngoài còn phải diễn trò, cũng ra vẻ khiếp sợ. Sau đó giống như Trương Thanh Thạch bày tỏ không muốn ở riêng, hơn nữa biểu hiện ra có chút mơ hồ khủng hoảng, làm cho mấy người Trương Bà Tử càng cảm thấy được hấn là sợ hãi bị bọn họ bỏ qua, về sau chỉ có hấn một người đi đối mặt với phiền phức của hấn.

Trương Bà Tử nói: "Nương biết rõ các người hiếu thuận, cũng biết huynh đệ các người hòa thuận chưa từng có nghĩ tới phân gia, nhưng nương lần này nói ở riêng cũng là vì tốt cho các người. Ta lần này ngã bệnh thật sự là tốn không ít tiền, thoáng cái trong nhà liền nghèo đi, nhiều nhà chỉ sợ thiếu nợ, một khi thiếu nợ hay nghèo đi sẽ dễ dàng tức lên rồi khác khẩu, nếu quả thật như vậy, một nhà hòa thuận chúng ta chẳng phải không xong rồi sao? Nương không muốn bởi vì nguyên nhân của mình làm hại huynh đệ các người, mấy chị em dâu sứt mẻ tình cảm, chỉ bằng đem các người tách ra, khoản nợ thiếu

cũng phân một phần, đến lúc đó các người mỗi người một phần, toàn bộ sống bằng bản lĩnh của mình. Một phần khoản nợ này cũng ít, có thể trả, đến lúc đó một nhà trả xong rồi cũng có thể giúp hai nhà kia trả. Các người nói ta nói những lời này có đạo lý hay không?"

Trương Thanh Thạch ở một bên nói: "Nương, ta sẽ liều mạng kiếm tiền trả nợ, huynh đệ đồng tâm, nhà chúng ta người nhiều, tiền kiếm rồi sẽ có lại. Ta xem không cần ở riêng đâu."

Tuyệt nương cúi đầu, trong lòng nghĩ cha bọn nhỏ hiểu thuận như vậy, nàng cũng biết hẳn sẽ không đồng ý ở riêng, có điều nói thật, trong lòng nàng thật đúng là có chút ít ngóng trông ở riêng, có con dâu nào không muốn làm chủ nhà đâu? Nàng tính cách mềm mại nên trong lòng ngóng trông ở riêng, không phải là vì chính mình, mà là vì bọn nhỏ, nàng muốn cho bọn nhỏ sống khá hơn một chút. Có điều thấy Trương phu không đồng ý ở riêng, nàng ngoại trừ có chút thất vọng, cũng ủng hộ hẳn, nói thật Trương phu lần này trở về đã thay đổi rất nhiều, đã làm cho nàng rất vui mừng, nàng không thể lại quá mức.

Nhị Hoa trong lòng lại hết sức bội phục cha mình, nghĩ cha thật sự là biết diễn trò, so với mấy người nãi nãi còn mạnh hơn nhiều, mấy người nãi nãi thật sự là quá kém, chỉ cần cẩn thận quan sát có thể nhìn ra mấy người nãi nãi đang trông mong ở riêng, căn bản không phải như bà nội nói không thể không phân, cũng không giống bá phụ thúc phụ biểu hiện không muốn phân như vậy. Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cố nén, trong lòng vui tươi hơn hờ chờ mong mấy người nãi nãi bọn họ làm sao có thể thuyết phục cha nàng.

Trương Thanh Ngọc nói: "Ta lại cảm thấy nương nói những lời này rất có đạo lý, Nhị ca, huynh đệ chúng ta đồng tâm xác thực là có thể kiếm tiền, nhưng kiếm thật sự là không nhiều lắm, nếu không thì những năm này nhà chúng ta làm sao vẫn là như vậy đây? Ngược lại người xem trong thôn chúng ta vài hộ phân ra gia, huynh đệ đều tốt hơn so với trước. Nếu không thì... Nếu không thì chúng ta cứ phân ra đi, dù sao ở riêng chẳng phân biệt tâm, chúng ta vẫn là huynh đệ, giống như trước khi ở riêng đồng dạng hữu ái, hiểu thuận nương."

Trương Thanh Mộc cũng gật đầu, nói: "Ta cũng cảm thấy nên như thế này."

Đỗ Quyên Hồng và Tôn Xảo Cô cũng rồi rít tò thái độ.

Trương Bà Từ cuối cùng vỗ tay một cái, nói: "Cứ quyết định như vậy! Cái nhà này phân ra! Nếu như không phân được, ta về sau sẽ không uống thuốc! Dứt khoát chết đi tìm cha các người! Chỉ tiếc không gặp được Thúy nhi đáng thương trở lại tìm mẹ..."

Đỗ Quyên Hồng nói với Tuyệt nương: "Nhị tẩu, người cũng khuyên nhủ đi, cũng không thể để nương khóc nữa."

Tuyệt nương khó xử nhìn Trương Thanh Thạch.

Nhị Hoa giật tay nương, nói với Trương Thanh Thạch: "Cha, cha cẩn thận ngầm lại."

Trương Bà Từ thấy động tác của Nhị Hoa, nghe nàng nhấn mạnh, trong lòng hừ một tiếng, nói: "Thanh Thạch, người không cần suy nghĩ, người nếu thật sự muốn tốt cho cái nhà này, thì đồng ý ở riêng đi!"

Trương Thanh Thạch giống như không muốn, khổ sở gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Vui vẻ ở riêng

Cha Trương Hữu Lương chỉ sinh ông một con trai duy nhất, đương nhiên còn có tỷ muội, nhưng lúc này bàn chuyện ở riêng lời nói của tỷ muội không có trọng lượng, càng không nói đến đã gả ra ngoài. Trương Thanh Thạch gia gia lại cô đơn, đừng nói huynh đệ, ngay cả tỷ muội cũng không có. Mà Trương gia là từ dòng lúa tăng gia gia Trương Thanh Thạch chạy nạn tới, lúc ấy cùng Trương Thanh Thạch tăng gia gia còn có một người đệ đệ, người đệ đệ này cũng chỉ có một con trai, chính là Nhị gia gia Trương Thanh Thạch, vị Nhị gia gia này so với ca ca hẳn vận khí tốt hơn, có hai đứa con trai. Người từ bên ngoài đến ở trong thôn an cư xuống muốn không bị người địa phương bắt nạt thì phải đoàn kết, cho nên Trương Hữu Lương đối với đường thúc này rất là tôn kính, sau khi Trương Hữu Lương chết lão bà và các con của hắn lại không thân với Nhị gia gia, hiện tại muốn ở riêng đương nhiên phải thỉnh hắn đến chủ trì.

Ngoại trừ nhà Nhị gia gia, còn phải mời lý chính.

Nhị gia gia mang theo hai đứa con trai đến đây, lý chính cũng tới, bọn họ vốn tưởng lần này ở riêng là vì Trương Bà Từ ngã bệnh trong nhà tổn thương hòa khí mới muốn ở riêng, còn định khuyên một phen, kết quả lại căn bản không phải có chuyện như vậy, là Trương Bà Từ chính mình đề ra ở riêng, là vì muốn tốt cho ba đứa con trai mới nghĩ đến ở riêng.

Lý chính cùng phụ tử Nhị gia gia ba người liếc mắt nhìn nhau, trong lòng có ý tưởng, có điều có một chút nhất định là chung, đó chính là lần này ở riêng cảm giác Trương Thanh Thạch chắc là sẽ không được bao nhiêu tốt. Có điều đây là chuyện nhà của người ta, lại là hòa hòa khí khí muốn ở riêng, bọn họ cũng không tiện khuyên quá nhiều, Trương Bà Từ ở trên giường vừa khóc, vài người ngồi ở trong sảnh đường đều ngậm miệng. Phân đi, bọn họ chỉ là người ngoài.

Nhà này phân vô cùng thuận lợi, đều là ấn theo mấy người Trương Bà Từ thương lượng mà phân. Ngoại trừ đem tây sương phòng phân cho thứ tử tỏ ra có chút không công bằng, còn dư lại người ở bên ngoài xem ra phân coi như công bằng. Trong nhà tổng cộng có mười hai mẫu, một nửa ruộng lúa một nửa ruộng cạn. Trương Thanh Mộc là con trai lớn, lại ở cùng Trương Bà Từ, cho nên hẳn được phân 5 mẫu, 3 mẫu ruộng lúa 2 mẫu ruộng cạn. Còn dư lại 3 mẫu ruộng lúa và 4 mẫu ruộng cạn, theo lý thuyết nên phân một nửa cho nhị phòng và tam phòng, nhưng Trương Thanh Thạch chỉ cần 1 mẫu ruộng lúa 1 mẫu ruộng cạn, còn dư lại đều cho Trương Thanh Ngọc, nguyên nhân là Đỗ Quyên Hồng đi nhà mẹ đẻ mượn bạc cho Trương Bà Từ xem bệnh, số tiền kia hẳn là mọi người nên chia đều, Tôn Xảo Cô cũng đi mượn tiền, chỉ có nhà Trương Thanh Thạch không mượn tiền, vì không để bọn họ (TTN) gánh khoản nợ nhiều như vậy nên giữ nhiều hơn để trả.

Mấy người lý chính cảm thấy Trương Thanh Thạch đáp ứng đem đất gán nợ cho Trương Thanh Ngọc là quá sơ suất, người nhà ai không đem đất trở thành mệnh nắm giữ trong lòng bàn tay, trừ phi khó khăn lắm, ai sẽ bán? Trương Thanh Thạch dù trong nhà thiếu tiền cũng không cần nhượng đất gấp gấp như vậy, có đất mới có tiền đồ, đến lúc đó tồn lương thực, đi làm công kiếm tiền trả lại, trả đất rồi thì tính sao đây? Có điều Trương Thanh Thạch đã đáp ứng, bọn họ cũng không tiện nói gì, dù sao trong nhà Trương Thanh Thạch không có con trai, vợ chồng hai người thêm 3 tiểu cô nương cũng ăn không được bao nhiêu lương thực, có thể tiếp tục sống qua ngày là được.

Trương Thanh Thạch lưu hai mẫu đất này chính là vì muốn trồng chút ít lương thực, về sau có thời gian làm chút ít kinh doanh, cũng đỡ cho vợ con hẳn xuống ruộng. Theo Trương Thanh Thạch, vợ con hẳn đều lớn lên xinh đẹp, làm ruộng sẽ hư da, cho nên tốt nhất không ra ruộng. Mặt khác hẳn muốn xử lý sạch sẽ quan hệ với mấy người Trương Bà Từ, mặc dù hẳn đã biết rõ mẹ hẳn giả bộ bệnh nhưng hẳn vẫn đem đất tặng cho Trương Thanh Ngọc, để người khác tưởng hẳn rất ngốc, có điều hẳn làm như vậy có nguyên nhân. Trương Thanh Thạch nghĩ tới chỉ có như vậy đến lúc đem âm mưu của họ vạch trần mới có thể để cho người khác đồng tình với mình, đến lúc đó hẳn sẽ nói đem hai mẫu đất bị lừa gạt kia làm phí dưỡng lão cho Trương Bà Từ, về sau dù hẳn mắc kệ Trương Bà Từ, người khác cũng sẽ không nói hẳn bất hiếu. Trương Thanh Thạch không muốn sau này mình giàu lên còn bị Trương Bà Từ dây dưa, đòi trước hại chết vợ con hẳn, còn không nói cho hẳn, còn lừa gạt hẳn gửi tiền về nhà, lòng của bọn họ có thể ác như vậy, vậy hẳn cũng có thể.

Viết xong văn thư ở riêng, sau đó chính là cùng lý chính đi huyện nha đem hộ tịch tách ra, và mấy chuyện lẻ tẻ khác.

"Thanh Thạch, nhà này phân ... Chắc chắn, thật sự là đủ nghẹn khuất. Người nghe ta một câu, về sau người có thể hiểu thuận với mẹ, nhưng cũng đừng quá mức, chiếu cố tẩu tử cùng vài diệt nữ đi, dù sao sau này bọn họ mới là người thân nhất với người. Các người cố gắng chút, đến lúc đó bắt đầu lại từ đầu, như vậy ngày mới gọi là có tư vị."

Trương Tỏa Đầu một bên đá bùn một bên nói với Trương Thanh Thạch.

Lý Bảo Hòa cũng ở một bên tiếp lời nói: "Tỏa Đầu nói rất đúng, lần này nếu đã tách ra, người cũng đừng nhớ kỹ chuyện trước kia, dù sao người còn sống mới trọng yếu."

Trương Tỏa Đầu và Lý Bảo Hòa là bằng hữu Trương Thanh Thạch, Trương Thanh Thạch tính tình không tệ, ở trong thôn nhân duyên cũng tốt, có điều bởi vì hẳn quá bận rộn, cả ngày vội vàng chuyện nhà mình, không thể đi giúp người khác, bởi vậy bằng hữu gần cũng không nhiều, chỉ có Trương Tỏa Đầu và Lý Bảo Hòa, hai người bọn họ là bằng hữu từ nhỏ, ba người cùng nhau bị chó đuổi cắn, người hộ ta ta hộ người, ai cũng không có đem ai bỏ lại, giao tình này cũng sẽ không bởi vì Trương Thanh Thạch không thể giúp đỡ tương trợ bọn họ làm việc mà nhạt đi.

Hôm nay hai người cùng nhau đến giúp đỡ Trương Thanh Thạch mở cửa đằng sau sương phòng.

Trương Thanh Thạch gạt đầu, đòi trước hai người bằng hữu này cũng khuyên qua hẳn, nhưng hẳn không nghe lọt, hẳn không nghĩ tới người nhà của hẳn sẽ ác như vậy, đòi này không cần bọn họ khuyên hẳn cũng đã bị dạy dỗ đủ.

Hai người thấy Trương Thanh Thạch nghe khuyên, trên mặt đều lộ ra chút ít tươi cười.

Tuyết nương và Đại Hoa Nhị Hoa đang dùng cây trúc và bắp (?) làm hàng rào, nghe được lời nói của bọn họ trên mặt tươi cười, kể từ khi ra riêng, các nàng cười nhiều hơn, tâm thoải mái, nụ cười trên mặt dĩ nhiên là nhiều, cảm thấy cuộc sống sau này có hi vọng nhiều hơn.

Hàng rào là đào hầm trên mặt đất, sau đó đem cây trúc đan xen cột chắc bên trong, bên ngoài lại xếp một hàng cột bắp, như vậy vừa rắn chắc lại có thể chặn lại tầm mắt của người bên ngoài, ở trong thôn có một số nhà làm như vậy, không phải nhà ai cũng có thể đắp tường đất, phải có nhân lực và tài lực mới làm được.

Buổi trưa, Trương Tỏa Đầu và Lý Bảo Hòa về nhà ăn cơm. Mới vừa ở riêng, nhà Trương Thanh Thạch cũng chưa được phân tiền, càng không chia được bao nhiêu lương thực, nên thay bọn họ tiết kiệm chút ít đi.

Tuyết nương nói: "Ồ lại ăn cơm đi, ta đã để Nhị Hoa đi mua thịt, trong nhà còn có trứng gà, mặc dù không phải phong phú, nhưng có thể cho các người ăn no."

Trương Tỏa Đầu và Lý Bảo Hòa vội vàng khoát tay, nói để thức ăn lưu cho Trương Thanh Thạch bổ thân thể, nhà bọn họ khẳng định đều đã làm xong cơm của bọn họ, bọn họ vẫn là đi về nhà ăn.

"Tẩu tử người đừng khách khí với chúng ta, không phải giúp đỡ chặt chút ít cây trúc và đắp cánh cửa sao? Không phải đại sự gì, ăn cơm thì miễn đi." Trương Tỏa Đầu nói.

Lý Bảo Hòa cũng cười nói: "Đúng vậy. Chúng ta cũng biết tẩu tử tay nghề tốt, nếu không thì như vậy, chờ các người thu thập trong nhà xong, đến lúc đó chúng ta mang theo lão bà hài tử đến ăn mừng, chúng ta cùng tụ họp."

Tuyết nương nhìn Trương Thanh Thạch, lúc này vẫn phải là nam nhân ra mặt tới khuyên.

Trương Thanh Thạch cười cười với Tuyết nương, sau đó nói với Trương Tỏa Đầu và Lý Bảo Hòa: "Vậy đến lúc đó chúng ta tụ cùng một chỗ ăn một bữa. Có điều ta nói trước, đến lúc đó không cho cầm đồ đến, ta chỉ đơn giản ăn cơm nói chuyện phiếm."

Trương Tỏa Đầu và Lý Bảo Hòa cũng cười, bọn họ thật đúng là dự định đến lúc đó cầm vài thứ đến làm quà tặng, coi như là giúp đỡ một phen, kết quả lại để Trương Thanh Thạch vạch trần tính toán của bọn họ. Nhưng bọn họ nghĩ thâm dù sao đến lúc đó bọn họ cứ lấy ra, Trương Thanh Thạch còn có thể ném đi sao? Miệng đáp ứng, hai người cười kết bạn đi.

Trương Thanh Thạch nói với Tuyết nương: "Về sau nếu nhàn rỗi thì đi nhà Tỏa Đầu và Bảo Hòa nhiều một chút, đừng ghen ở nhà, không tốt cho thân thể và tâm tình."

Tuyết nương trước kia luôn là làm không xong việc, hết sức ít đi ra ngoài ghé chơi nói chuyện phiếm, người khác cũng biết nàng bận rộn, cũng có rất ít người tìm đến nàng cùng nhau làm công việc nói chuyện phiếm. Dần dà, làm việc nhiều thành lý do, ai bảo nàng không có chuyện của mình đây? Ngoại trừ đi làm việc bên ngoài, Tuyết nương so với khi còn là cô nương cũng ít ra cửa chính. Bởi vì Trương Thanh Thạch quan hệ tốt với Trương Tỏa Đầu, Lý Bảo Hòa, Tuyết nương và vợ của bọn họ quan hệ cũng không tệ, chỉ là rất trùng hợp, nương tử Trương Tỏa Đầu quan hệ với Đỗ Quyên Hồng không tốt, nương tử Lý Bảo Hòa quan hệ với Tôn Xảo Cô kém, nên các nàng cũng không tới cửa.

Hiện tại ở riêng, lại mở cửa khác, Trương Thanh Thạch đương nhiên hy vọng vợ mình có thể trải qua cuộc sống không như cũ, nàng có thể ra ngoài ghé chơi, có thể có người tới nhà cùng nàng nói chuyện phiếm, như vậy sẽ tốt cho tâm tình của nàng. Trương Thanh Thạch hy vọng vợ mình có thể cao hứng cười vui vẻ như lúc mới vừa thành thân.

"Cha, nương, Tỏa Đầu thúc và Bảo Hòa thúc đi rồi sao? Vậy thịt heo này không phải là mua phí sao?"

Nhị Hoa mua thịt trở lại, thấy người đến hỗ trợ làm việc đã đi, xem thịt heo trong tay, nháy mắt mấy cái nói.

Trương Thanh Thạch cười nói: "Làm sao mà phí? Mua rồi thì chúng ta ăn, trong nhà không phải có chia chút bột sao? Cộng thêm chút bột bắp, chúng ta làm vằn thắn, chờ gói được thì đem một chén cho hai nhà họ."

"Được! Sáng sớm hôm nay hái cây tẻ thái vừa vặn làm vằn thắn!" Nhị Hoa thích ăn nhất cây tẻ thái.

"Cây tẻ thái hái rất nhiều, ta đi băm nhân bánh. Nương làm vỏ bánh đi, nương làm vỏ bánh ngon." Đại Hoa cao hứng nói.

"Ăn sùi cảo." Tiểu Hoa đứng bên cạnh Đại Hoa, bàn tay nhỏ bé được Đại Hoa dắt, con mắt sáng long lanh nhỏ giọng nói, bé còn nhỏ, nhưng cũng biết về sau sẽ tách ra ở riêng với mấy người nãi nãi, trong lòng vô cùng vui vẻ, mặc dù còn nhỏ, nhưng bé biết rõ những ngày qua cha mẹ và các tỷ tỷ đều cười nhiều hơn, đó chính là chuyện tốt, lá gan của bé cũng to ra một chút.

Trương Thanh Thạch đối với lần này cảm thấy thật cao hứng, nói: "Được, chúng ta ăn sùi cảo, lát nữa cho Tiểu Hoa ăn thêm vài cái, cho Tiểu Hoa thành Tiểu Hoa béo!"

Tiểu Hoa cười khanh khách, mấy người Tuyết nương cũng cười.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Tiểu sự kiện sùi cảo

Nhặt rau rửa thịt, xắt thức ăn băm nhân bánh, trộn nhân bánh làm vỏ, rất nhanh toàn bộ đều được xử lý lưu loát, Tuyết nương mang theo Đại Hoa Nhị Hoa hai nữ nhĩ bắt đầu làm sùi cảo. Về phần Trương Thanh Thạch? Thương thế của hắn còn chưa ổn, tự nhiên ở một bên dự dồ chơi đùa với tiểu nữ nhĩ bảo bối, hắn hy vọng thân thể Tiểu Hoa có thể trở nên càng ngày càng tốt, tính cách càng ngày càng hoạt bát.

Rất nhanh mùi thơm sùi cảo bay ra, Tiểu Hoa chạy đến trước cửa phòng bếp dò đầu vào trong, nếm cái miệng nhỏ nhắn, mở to con mắt nhìn, ngoan ngoan cái gì cũng không nói.

Trương Thanh Thạch nghĩ khuê nữ nhà mình thật ngoan, đại nữ nhĩ nhị nữ nhĩ chịu khó, tiểu nữ nhĩ cũng hiểu chuyện, rõ ràng muốn ăn sùi cảo nhưng lại không đòi, hắn có chút đau lòng, phần nhu thuận này của Tiểu Hoa trừ do bọn họ giáo dục ra, kỳ thật cũng do lúc chưa ở riêng bị người dùng ánh mắt ngôn ngữ dọa mà thành. Thì ra không những hắn cái gì cũng nhẫn nhịn, còn để bọn nhỏ cũng phải nhẫn, thật sự là quá không nên, về sau sẽ không, hắn có cái gì đều cho các nàng trước, để các nàng cái gì cũng không thiếu.

"Làm trước cho Tiểu Hoa hai cái sùi cảo ăn đi, còn dư lại mức hai chén, Nhị Hoa con mang cho Bảo Hòa thúc và Tỏa Đầu thúc đi. Đi nhanh về nhanh, nồi sùi cảo thứ hai chờ con trở lại ăn."

"Cha!" Tiểu Hoa nghe Trương Thanh Thạch để cho bé ăn trước, lớn tiếng kêu ông một tiếng, vui sướng thoáng cái liền hiện lên trên gương mặt bé,

Trương Thanh Thạch thấy cảm thấy vui sướng như trong lòng thoáng cái nở ra hàng trăm hàng ngàn đóa hoa.

"Con đi liền! Nương, đại tỷ, mọi người nghe rồi nha, cha nói chờ con trở lại cùng nhau ăn, mọi người phải đợi con nha! Yên tâm, con rất nhanh sẽ về!" Nhị Hoa lạnh lạnh nói thật nhanh, mặt mày cong cong.

Đại Hoa ngồi trước lò, coi lửa, mím môi cười, không nói lời nào.

"Ừ sẽ chờ con trở về, đừng chạy, nếu bị ngã thì phiền toái."

Tuyệt nương vừa cười nói, vừa đem sùi cảo móc ra hai cái chén, để đĩa lên, lại bỏ vào một cái giỏ xách lớn, đặt cái nắp lên trên giỏ. Cân nhắc, cảm thấy không nặng lắm, nhưng vẫn cẩn thận đưa cho Nhị Hoa.

Nhị Hoa xách cái giỏ cười hí hóp mắt đi, mặc dù không chạy, nhưng đi cũng rất nhanh.

Trương Thanh Thạch móc vài cái sùi cảo vào chén mang về trong phòng, cầm cái muỗng đem sùi cảo cắt ra, để nhiệt khí bên trong tỏa ra, sau đó đem cái muỗng đưa cho Tiểu Hoa, để bé từ từ ăn, dặn dò bé đừng để bị phỏng.

Tiểu Hoa cầm lấy muỗng gỗ nhỏ chuyên dụng móc nửa cái sùi cảo đưa cho Trương Thanh Thạch, nói: "Cha ăn."

Trương Thanh Thạch lắc đầu, nói: "Con ăn trước đi, cha vẫn chưa đói, một lát nữa đợi mấy mẹ con con cùng nhau ăn. Nhanh ăn đi, nguội lạnh ăn không ngon."

Tiểu Hoa kiên trì bắt Trương Thanh Thạch ăn, bàn tay nhỏ bé giờ lên không để xuống, mắt to nhìn Trương Thanh Thạch. Trương Thanh Thạch nghĩ thầm đứa nhỏ này sao lại hiểu chuyện như vậy? Hắn ăn miếng sùi cảo kia, cảm giác bản thân giống như được ăn sơn trân hải vị, ý bảo Tiểu Hoa mau ăn. Tiểu Hoa lúc này mới tự mình ăn.

Trong phòng bếp Tuyệt nương đang nấu nồi sùi cảo thứ hai, móc từ trong nồi ra hai cái sùi cảo mập mạp, thả vào trong chén, đưa cho Đại Hoa, nói: "Nhanh ăn đi!"

Đại Hoa lắc đầu nói: "Con không ăn, đợi mọi người cùng nhau ăn."

Tuyệt nương đặt sùi cảo xuống một bên nói: "Nhanh ăn đi, trước kia lúc nấu sùi cảo nướng vẫn muốn để ra hai cái riêng cho các con ăn, nhưng không có cơ hội, hiện tại không có người nhìn chăm chăm. Muốn ăn thì ăn, chờ một lát Nhị Hoa trở lại để nàng ăn thêm vài cái."

Đại Hoa nghĩ tới vốn dĩ lúc chưa ở riêng, trong nhà mặc kệ ai nấu cơm cũng sẽ có người nhìn chăm chăm, thật sự là muốn ăn trước hai miếng cũng không được, nếu như tất cả mọi người đều không được ăn thì không nói làm gì, nhưng đại nương và tam thẩm lúc nào cũng có thể nghĩ được biện pháp để con của bọn họ ăn vài miếng, mà nương nàng thì không làm được như vậy. Nàng nhếch miệng, cầm đĩa gấp lên một cái sùi cảo để Tuyệt nương ăn, cũng giống như Tiểu Hoa, nàng cũng giờ chiếc đĩa kiên trì bắt Tuyệt nương ăn. Cuối cùng Tuyệt nương ăn, Đại Hoa mới đem sùi cảo còn dư lại kia ăn. Đại Hoa cảm thấy sùi cảo này thật là thơm, so với sùi cảo mà nàng ăn trước đây còn ngon hơn, có thể là bởi vì được ở riêng đi? Nghĩ tới về sau có thể sống thoải mái hơn, khuôn mặt nhỏ gầy chỉ lớn cỡ bàn tay của Đại Hoa dịu dàng lộ ra mừng rỡ.

Đang lúc nấu sùi cảo, thì nghe đến ngoài cửa có người kêu, là giọng của Trương Tráng.

"Nhị bá nương, nhà các người ăn sùi cảo a? Mùi thơm này thật là thơm, chúng ta cũng ngồi được, nãi nãi cũng ngồi được, nói muốn ăn, đang chờ các người đưa qua một chén, nhưng là làm sao cũng không đợi được. Nãi nãi để cho ta đến bụng một chén. Chỉ một chén thôi, chỉ nãi nãi ăn, không phải chúng ta ăn."

Trương Tráng vừa nói vừa nhìn nhiệt khí tỏa ra từ trong nồi, giống như có thể nhìn được sùi cảo mập mạp trong nồi.

Đại Hoa cắn môi dưới, nhìn Tuyệt nương.

Tuyệt nương trong lòng do dự, nàng nghĩ sùi cảo trong nồi chỉ đủ người cả nhà bọn họ ăn, nếu như lại san ra một chén cho nhà kia vậy thì sẽ có nhiều người chỉ uống canh sùi cảo, nếu không khẳng định ăn không đủ no. Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng hài tử, nãi nãi muốn ăn sùi cảo, nàng cũng không thể không cho, dù ở riêng, lão nhân lúc nào cũng là trường bối, không thể không hiểu thuận. Tuyệt nương là người hiểu thuận, nàng nghĩ một lát nữa mình ăn ít sùi cảo uống nhiều canh, canh sùi cảo uống cũng ngon, cũng có vị thịt.

Tuyệt nương đang định để Trương Tráng chờ một chút, một lát nữa sùi cảo mới chín, còn chưa kịp nói, Trương Thanh Thạch đã đến đứng sau lưng Trương Tráng.

Trương Tráng gặp Trương Thanh Thạch, nói với ông lý do đến đây.

Trương Thanh Thạch nói: "Nãi nãi bệnh nên dùng thanh đạm là chính, đừng nên ăn thịt, không tốt cho thân thể bà. Các người không thể nuông chiều lão nhân như vậy, đây là đang hại bà. Người trở về nói cho nãi nãi biết chờ bệnh của bà tốt lên thì hãy ăn thịt, đừng để cho chúng ta lo lắng. Đi thôi."

Trương Tráng trừng to mắt nói: "Nhị bá, bá tại sao nói như thế a? Ai nói bà nội bệnh không thể ăn thịt?"

Trương Thanh Thạch nói: "Tất nhiên là ta hỏi qua lang trung, trước đó vài ngày ta thật sự là lo lắng cho thân thể nãi nãi, cho nên tìm lang trung hỏi, lang trung nói không thể ăn thịt. Mấy ngày qua gặp nãi nãi của người thầy bà cũng không ăn thịt, còn tưởng bà biết rõ chứ, xem ra là không biết. Vừa vặn

ngươi trở về nói cho bà biết, đừng có lại vì chút thịt mà bệnh tình nặng thêm. Ngươi mau trở về nói đi, đừng để bà thấy ngươi chưa quay về còn tưởng rằng ta làm con trai không để thịt cho bà."

Trương Tráng mơ hồ, nghĩ chẳng lẽ Nhị bá nói là sự thật? Y còn nhỏ, chuyện Trương Bà Từ giả bộ bệnh y cũng không rõ ràng lắm, thật cho rằng nãi nãi bị bệnh là không thể ăn thịt. Y nhìn nồi bốc hơi nóng, nghĩ thầm chẳng lẽ mình đi một chuyến không, không ăn được sủi cảo? Vẫn muốn bùng sủi cảo trên đường trở về ăn lên hai cái!

"Đại tráng, mau trở về đi thôi, cẩn thận về trễ nãi nãi sẽ giận ngươi, đến lúc đó sẽ bị đánh." Trương Thanh Thạch nói.

"Ta đi đây."

Trương Tráng định nói muốn ăn sủi cảo lời đến miệng đành nuốt trở về, nếu như ở chỗ này chờ sủi cảo chín, nói không chừng nãi nãi sẽ nóng nảy, bà không được ăn nói không chừng sẽ đánh y.

Tuyết nương nhìn Trương Thanh Thạch, nhỏ giọng hỏi: "Cha đứa nhỏ, chàng thực đi hỏi lang trung? Khi nào thì đi? Thân thể chàng còn chưa tốt, còn chạy tới thị trấn? Muốn gặp chết chúng ta a!"

Trương Thanh Thạch nói: "Nàng đừng lo lắng, chờ một lát sẽ cùng nàng nói chuyện này, hiện tại nàng trước xem sủi cảo đi. Chờ Nhị Hoa trở lại chúng ta mau ăn."

Tuyết nương vội vàng xem sủi cảo, cũng không thấy được Trương Thanh Thạch xoay người đi.

Đại Hoa nhỏ giọng nói: "Nương, cha "bảo vệ" sủi cảo, nếu là lúc trước dù nãi nãi không thể ăn, cha cũng sẽ đưa một chén sủi cảo ra ngoài."

Tuyết nương gật gật đầu, Đại Hoa nói là lời thật, xem ra nam nhân mình là thật sự thay đổi, mặc dù trong lòng có chút không thích ứng với biến hóa của Trương Thanh Thạch, nhưng trong lòng nàng xác thực là cao hứng, ai không hy vọng nam nhân của mình lại thiên vị mình và hài tử đâu?

Lúc sủi cảo ra nồi, Nhị Hoa trở lại, trong tay còn mang theo một con cá.

Tuyết nương hỏi: "Cá ở đâu ra vậy? Ai đưa cho con? Không phải là lấy cá của nhà hai thúc chứ?"

Nhị Hoa lắc đầu, cười nói: "Không phải, đây là Hồ Từ cho con, hân hôm nay vận khí tốt, bắt được ba con cá! Đưa nhà chúng ta một con, nói là ăn mừng nhà chúng ta sống một mình. Nương, nương đừng thấy ngại, chờ đến lúc con nghĩ biện pháp đem nhân tình này trả lại cho hân là được. Cùng lắm thì đến lúc đó con bắt con cá trả lại cho hân là được."

Tuyết nương cười lắc lắc đầu, nói: "Nhà hân ngày trải qua cũng không dễ dàng, lần sau cũng không nên thu đồ đặc của hân."

Nhị Hoa đáp ứng một tiếng, đặt cá vào phòng bếp, sau đó rửa tay, ngồi xuống ăn sủi cảo.

Trương Thanh Thạch nghĩ Hồ Từ tiểu tử này rất biết cách làm việc, có điều hân đoán chừng Hồ Từ đưa con cá này nguyên nhân chủ yếu nhất là vì nhị khuê nữ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nhị khuê nữ, Trương Thanh Thạch nghĩ Hồ Từ muốn cưới khuê nữ thì y phải thêm chút sức, nếu không thì hân sẽ không đem khuê nữ tốt như vậy gả cho y. (Lại ăn giấm!) Đương nhiên kia đều là chuyện bao nhiêu năm sau đó, hiện tại khuê nữ còn nhỏ. Hân nghĩ chính mình phải giữ khuê nữ ở lâu vài năm, tận hết chức trách làm một người cha tốt.

"Cha, nương, bên kia sân nhỏ không có động tĩnh gì sao?" Nhị Hoa ăn hai cái sủi cảo, nhìn cửa sổ nhỏ giọng hỏi. "Sủi cảo thơm như vậy, bên kia nhất định ngồi đến chứ?"

"Con cái quý nha đầu này, ăn của con đi!" Tuyết nương liếc mắt nhìn Nhị Hoa, lại xem một chút Trương Thanh Thạch, trên mặt tươi cười.

Nhị Hoa lại hỏi Đại Hoa, Đại Hoa nhỏ giọng đem chuyện vừa rồi Trương Tráng đến đòi sủi cảo nói. Nhị Hoa cười híp mắt nhìn cha mình, biết là cha nói dối.

Tuyết nương lại hỏi Trương Thanh Thạch là lúc nào đi thị trấn, nàng thật lo lắng. Nhìn nàng lo lắng, Trương Thanh Thạch nói cho nàng biết chính mình căn bản không có đi thị trấn, là lừa gạt Trương Tráng. Tuyết nương trừng to mắt, nghĩ vậy làm sao có thể lừa gạt được? Trương Tráng trở về vừa nói không phải sẽ lộ? Có điều cũng lạ, tại sao bọn họ đã ăn xong sủi cảo mà bên kia cũng không có ai tới?

Nhị Hoa nghe Tuyết nương nghi hoặc, cười nói: "Đó là bởi vì bà nội căn bản không có bệnh a, bà là giả bộ, bà căn bản không có đi thị trấn xem bệnh. Cha nói đi hỏi lang trung, trong lòng bọn họ hiện tại nhất định cho rằng cha tìm lộn chỗ, sợ đến cùng cha đối chất, đến lúc đó cha hỏi bọn họ xem lang trung ở nơi nào, nên bọn họ không dám đến!"

Tuyết nương và Đại Hoa tất cả đều sợ ngây người, hỏi đây là có chuyện gì, vì sao Trương Bà Từ phải giả bộ bệnh? Nghĩ đến Trương Bà Từ vừa nhuộm bệnh liền nói ra ở riêng, chẳng lẽ bà chính là vì muốn ở riêng sao? Vậy thì nói thẳng là được, làm bộ làm tịch bị bệnh làm gì? Chờ Nhị Hoa nói với các nàng hết thấy ngọn nguồn, các nàng tất cả đều trầm mặc, trong nội tâm lại vừa tức vừa thương tâm, nghĩ cùng là người nhà, kết quả gặp chuyện vẫn là từ bỏ bọn họ.

Nhị Hoa khuyên nhủ: "Nương, đại tỷ, mọi người đừng nóng giận cũng đừng thương tâm, chúng ta đã ở riêng! Đây là chuyện thật tốt? Về sau chúng ta người một nhà sống qua ngày thật tốt, rốt cuộc không cần chịu ủy khuất. Nhưng mà cha con vừa rồi nói như vậy, sẽ không ảnh hưởng gì đến chuyện sau này của chúng ta chứ?"

Trương Thanh Thạch nói với Nhị Hoa, về sau muốn vạch trần mấy người nãi nãi, đến lúc đó triệt để để mấy người đó đừng nghĩ lại tới bắt nạt cả nhà bọn họ.

Tuyết nương vội vàng hỏi Trương Thanh Thạch hẳn còn chuyện gì cần làm, đối với việc trượng phu chỉ nói cho nhị nữ nhi cũng không nói cho nàng, nàng không tức giận, chỉ là hiện tại nàng muốn biết.

Trương Thanh Thạch trước giải thích một phen cho Tuyết nương hiểu, để nàng và Đại Hoa đừng nóng giận, không nói cho các nàng biết là bởi vì các nàng quá đơn thuần, sợ trên mặt các nàng giấu không được. Sau đó hắn nói: "Sẽ không ảnh hưởng, bọn họ phỏng đoán cũng không nghĩ ra ta về sau sẽ vạch trần bọn họ, chờ lúc ta vạch trần bọn họ, bọn họ cũng không kịp lấp liếm sơ hở. Hơn nữa vì không để cho bọn họ có động tác gì, chờ sau khi cơm nước xong ta sẽ đi trấn an bọn họ một phen, nói ta chỉ là tùy tiện tìm người lang trung hỏi, sau đó kiên trì lần sau bọn họ lại mang nương đi xem bệnh, ta cũng sẽ đi theo, nói không chừng còn có thể giúp cho bà mau khỏi bệnh."

Nhị Hoa vừa nghe lời của ông mới hài lòng, lại bắt đầu vui thích uống canh sủi cào.

Tuyết nương và Đại Hoa biết rõ hết thảy, trong lòng tức giận thương tâm đi qua, cảm thấy cả người đều thoải mái, không chỉ bởi vì biết rõ Trương Bà Từ không có bệnh nên các nàng không cần phải gánh nọ, còn bởi vì các nàng cuối cùng tin tưởng Trương Thanh Thạch là thật không muốn cùng Trương Bà Từ bọn họ ở chung, hẳn là người nghĩ biện pháp thoát ly cái gia đình kia a.

Trương Bà Từ hiện tại rất tức giận, không chỉ không được ăn sủi cào, còn nghe những lời Trương Tráng nói lại làm sợ hết hồn, bà vội vã đem con trai, con dâu gọi vào một chỗ, thảo luận xem những lời Trương Thanh Thạch nói kia là thực hay giả. Cuối cùng, bọn họ cảm thấy Trương Thanh Thạch có thể là hơi lộn chỗ, nhưng bọn họ không dám đi nói với Trương Thanh Thạch hỏi hắn có phải hơi lộn chỗ hay không, sợ Trương Thanh Thạch hỏi bọn họ là ở nơi nào xem lang trung. Cho nên Trương Bà Từ lần này nhất định ăn không được sủi cào, trong thời gian bà ngã bệnh, nghĩ cũng đừng nghĩ ăn được một miếng thịt của nhà Trương Thanh Thạch!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Nhờ Phụng lang trung hỗ trợ

Tây sương phòng thuộc về người một nhà Trương Thanh Thạch, tổng cộng có ba gian phòng, ba gian phòng này chỉ có phòng giữa và phòng phía nam có cửa, phòng giữa vốn là Đại Hoa và Nhị Hoa ở, phòng phía nam là phòng bếp. Hiện tại ở riêng, cửa cũng phải đổi phương hướng, mặc dù nói về sau nếu như có nhà khác muốn đem phòng này bán trả lại cho phòng lớn, nhưng cũng không ai nói không được phép đem cửa sổ và cửa đổi phương hướng.

Trương Thanh Mộc đến gần trở qua, nói như vậy sẽ đem phòng ở đổi rối loạn, Trương Thanh Thạch nói câu đầu tiên chặn trở về, Trương Thanh Thạch nói không có tiền mua cánh cửa. Tôn Xảo Cô nói đừng phá cả cửa sổ, Trương Thanh Thạch lại chặn trở về, nói tây sương phòng đem cửa sổ thay đổi phương hướng thì trở thành đông sương phòng, ở sẽ thoải mái. Dù sao cửa cũng đã sửa lại, cửa sổ không thay đổi thì sẽ kỳ quái.

"Đại ca đại tẩu các ngươi yên tâm, nếu như về sau chúng ta có tiền mua trạch viện khác, nhất định sẽ đem cửa và cửa sổ sắp xếp lại như cũ, nếu như sắp xếp không như cũ, đến lúc đó các ngươi cứ trừ tiền phòng là được."

Trương Thanh Thạch nói, hẳn muốn mau đem cửa sổ trong nhà đổi phương hướng, miễn cho đến lúc đó có người nghe trộm qua khe cửa, hay còn có một loại khả năng chính là đến lúc đó có hoài nghi gì lại nhìn lên sân nhà họ, có chuyện gì đều đến trên đầu bọn họ, chuyện như vậy hẳn sẽ không chịu trách nhiệm. Nếu đã ở riêng, vậy thì phải ra dáng ở riêng, phòng này cho dù hắn chỉ ở mấy tháng, cũng phải ở hạp tâm tư của mình.

Mấy người Trương Thanh Ngọc nghĩ tới rất nhanh Trương Thanh Thạch sẽ chuyển ra phòng mới, cho nên không thể đổi cửa và cửa sổ, tự nhiên có lý lẽ quả trách Trương Thanh Thạch, nói không chỉ Trương Bà Từ và Trương Thanh Mộc nói Trương Thanh Thạch vội vã đổi cửa và cửa sổ như vậy sẽ có vẻ gia đình bất hòa khí, con cái không hiểu thuận, ngay cả người ở bên ngoài cũng nói huyền thuyên không ít. Phải nói bọn họ và Trương Thanh Thạch cũng không có thù oán gì, chỉ là huynh đệ nhà này không phải là kiểu người người ngóng trông ta qua hảo, ta ngóng trông người qua tốt, còn có một loại chính là thích dùng đối phương để làm nền cho mình ra vẻ một nhà đoàn kết, chính là bởi vì là nhất mẩu đồng bào, mới có thể so sánh, mới càng muốn so một lần, càng muốn ở trong mắt người khác mình là người tốt hơn. Cái gọi là rồng sinh chín đứa con mỗi đứa một khác, Trương Thanh Ngọc chỉ thích biểu hiện là đứa con tốt nhất trong chín người này.

Trương Bà Từ mặc dù đối với Trương Thanh Thạch có chút bất mãn, nhưng cũng không bao sâu, hiện tại vì ở riêng là bởi vì Trương Thanh Thạch gây rắc rối cho nhà nên mới phải phân gia nên bất mãn của Trương Bà Từ dành cho Trương Thanh Thạch càng sâu hơn một chút, thấy Trương Thanh Thạch đổi cửa và cửa sổ, bị Trương Thanh Ngọc thêm củi thêm lửa, trong lòng càng không thoải mái.

Đến nay, sự không thoải mái này đã đạt đến đỉnh điểm, bởi vì Trương Bà Từ ý thức được cửa và cửa sổ bị lấp kín, một nhà con thứ hai thật sự thoát ly sự giám thị của bà, muốn nghe lén xem bọn họ nói cái gì giờ là không thể, càng không phải nói dù bọn họ ăn thom uống cay bà cũng không thể đi qua để dàng như trước!

"Đứa con trai này thật sự là uống công nuôi, nói cái gì là vì tốt cho ta, còn không phải là sợ chúng ta lừa gạt hắn, chính mình chạy đến thị trấn đi hỏi! Đứa con phế vật này, chắc là đã hỏi sai chỗ rồi!"

Trương Bà Từ ngồi ở trên giường sống lưng thẳng tắp, một chút bệnh hoạn cũng không có, mắng chửi Trương Thanh Thạch, tâm nhó ngày đó sao chết đi lại là lão già đáng thương kia? Sớm biết thằng con luôn hiếu thuận thành như vậy còn gây tai họa, bà thật muốn tự tử cho rồi (!). Không có hẳn đứa con trai này, bà còn có hai đứa con trai khác, gia sản còn có thể bớt phân một phần, mình còn chưa già đến mức không người quan tâm, lão già kia còn biết lạnh hiếu nóng, chết thật sự là quá sớm, bà tình nguyện không có một đứa con trai cũng không muốn lão già kia chết.

Trương Bà Từ nghĩ đến Trương Hữu Lương, bất mãn với Trương Thanh Thạch càng nhiều.

Đỗ Quyên Hồng ở một bên lửa cháy đồ thêm dầu nói: "Có lẽ hán căn bản không có đi, chính là không muốn để cho nương ăn. Hán cũng không sợ chúng ta đi tìm hán tính sổ, đến lúc đó hán chỉ nói tìm lợn chỗ, chúng ta cũng không thể xử lý hán. Quan trọng nhất là, sùi cào ăn xong mất rồi!"

"Đồ hồn trướng này! Không phải lần này hán sót ta đã thỉnh lang trung để xem cho hán sao? Mới chút chuyện nhỏ đã không hiếu thuận!" Trương Bà Từ vỗ đùi, chỉ Đỗ Quyên Hồng nói, "Người đi, nói cho hán biết lang trung căn bản không có nói không được phép ăn thịt, nói với hán ta phải ăn nhiều mới tốt! Hán có thể không để cho ta ăn lần này, còn có thể không để cho ta ăn lần sau?! Dù đã phân ra gia, hán nên hiếu thuận ta thì vẫn phải hiếu thuận ta!"

Đỗ Quyên Hồng lập tức đứng dậy, thị ta nghĩ tới chính mình nhanh chóng đi một chút, nói không chừng sùi cào kia còn chưa có ăn xong đâu!

"Chớ đi." Tôn Xảo Cô ngăn Đỗ Quyên Hồng lại, "Vạn nhất là nhị thúc hoài nghi chúng ta lừa gạt hán rồi sao? Nếu là hán không có tìm sai chỗ, hỏi chúng ta đi nơi nào xem bệnh, không phải hỏi ra sao... Vậy đến lúc đó sẽ có phiền toái! Cho nên vẫn là quên đi. Nương ngài nếu là muốn ăn thịt, ngài lại bệnh một hồi, khi đó ngài muốn ăn gì cũng có thể."

Trương Thanh Mộc cũng ở một bên khuyên bảo, mặc dù lần này Trương Bà Từ giả bộ bệnh hán cũng có tham dự, nhưng hán cũng chỉ muốn đạt được nhiều chỗ tốt, cũng không có bao nhiêu bất mãn với Trương Thanh Thạch. Hán cũng sợ chuyện này bị vạch trần, đến lúc đó quá mất mặt, hán vẫn muốn giả vờ thành thật phúc hậu chưa muốn bị Trương Thanh Thạch vạch mặt.

Trương Bà Từ được khuyên trong chốc lát cuối cùng đổi chủ ý, nói với Đỗ Quyên Hồng: "Ta lại đòi uống thêm thuốc! Ai bảo hán chộc giận ta, vậy cho hán thêm nợ đi, hán còn có tiền ăn thịt, còn chưa có nghèo, sức lực lớn như vậy, nói không chừng trong tay cất giấu vốn riêng!"

Những lời này của Trương Bà Từ tất cả mọi người không có phản đối, dù sao bọn họ không cần xuất tiền, là để cho Trương Thanh Thạch ra tiền, còn không phải là món tiền nhỏ, coi như Trương Bà Từ cầm, Trương Bà Từ cầm được tiền rồi cũng sẽ ít đòi bọn họ hơn, như vậy bọn họ có thể tiết kiệm tiền. Chuyện như vậy bọn họ sao lại cự tuyệt đây?

Vài ngày sau, Trương Thanh Thạch lại nghe Trương Bà Từ đòi mua thuốc, bắt hán gánh nợ, trong lòng đoạn hán niệm tưởng với Trương Bà Từ và Trương Thanh Mộc, Trương Thanh Ngọc. Bọn họ thật đúng là ngoan độc, chẳng những lợi dụng nguyên nhân hán không có xuất tiền để phân ra ít đất đai cho hán, bây giờ còn muốn để hán mang nợ nhiều như vậy, thực là hảo thân nhân của hán.

Nhị Hoa sót ruột nói: "Cha, chúng ta khi nào thì vạch trần bọn họ? Thật sự là quá bất nạt người!"

Tuyệt nương và Đại Hoa cũng tức giận, sau khi nghe Trương Thanh Thạch nói ra chân tướng, từ giờ khắc đó các nàng vừa tức giận vừa thất vọng nhưng lại cảm thấy thoải mái và vui sướng, tức giận thất vọng đương nhiên là bởi vì những thân nhân kia thế nhưng vô tình như vậy, sợ rước họa vào thân đuổi bọn họ phân đi ra coi như xong, vì muốn phân tài sản cho bọn họ ít đi lại còn để cho Trương Bà Từ giả bộ bệnh! Điều này cũng thôi, có thể ở riêng sống một mình, các nàng vẫn cảm thấy trong lòng rất cao hứng, dù sao cuộc sống sau này có thể nhẹ nhàng hơn. Nhưng các nàng không nghĩ tới bọn họ thật sự lại được voi đòi tiền lại mang thêm khoản nợ tới cho nhà bọn họ!

Đại Hoa nhìn Trương Thanh Thạch, lo lắng hỏi: "Cha, làm sao bây giờ? Chúng ta thật sự phải mang những khoản nợ kia sao?"

Tuyệt nương cũng nhìn Trương Thanh Thạch, nàng nghĩ trượng phu thật sự đoán được hết thấy, trước hán xác thực nói sẽ vạch trần bà bà, nhưng là sự đảo lăm đầu, hán sẽ sao? Nàng thời gian qua nghe lời Trương Thanh Thạch, dù Trương Thanh Thạch lúc này không có ý định vạch trần những người kia, dự định cấp bạc cho họ, nàng cũng sẽ nghe hán, cùng lắm thì chính là chịu khổ chịu liên lụy, nàng có thể chịu được. Nhưng nếu có thể có hy vọng, lần này nàng thật sự mong Trương Thanh Thạch không đổi ý.

Trương Thanh Thạch nói: "Nếu như khoản tiền kia thật sự là cầm đi mua nhân sâm mua thuốc, chúng ta tự nhiên phải ra, nếu như không phải, tại sao phải gánh vác món nợ này? Ta cũng không muốn coi tiền như rác."

Tuyệt nương mắt lập tức sáng lên, Nhị Hoa thúc giục Trương Thanh Thạch mau nói như thế nào mới có thể không gánh cái khoản nợ này, nàng đã chuẩn bị náo lớn một hồi!

Trương Thanh Thạch ngoắc tay, thê tử chúng nữ nhi lập tức đến gần, hán bắt đầu nói cho các nàng sắp xếp của mình, chưa đợi hán nói xong, thê tử nữ nhi sùng bái nhìn hán làm cho tâm tình hán tốt hơn. Hán nghĩ những người kia tính kế hán thì như thế nào, hán còn có thể từ nữ nhi, đời này có các nàng bên cạnh, hán cái gì cũng không sợ.

Trương Thanh Thạch đi tìm Phụng lang trung, kế hoạch của hán lần này tất phải nhờ đến Phụng lang trung trợ giúp, hán biết rõ Phụng lang trung cũng sẽ giúp hán, bởi vì Phụng lang trung là người tốt, hơn nữa đồng tình hán, đời trước Phụng lang trung đã giúp qua hán nhiều lần, lúc hán bởi vì mất đi thê tử nữ nhi mà học máu vẫn là Phụng lang trung trị cho hán, lúc ấy ông ta đã nói hán quá mức ngu hiếu mà không nghe khuyên cáo của ông nên phải lãnh hậu quả. Khi đó Phụng lang trung rất tức giận, hán biết Phụng lang trung là người tốt, chẳng những là người tốt, còn là người thông minh và trượng nghĩa.

Trương Thanh Thạch quyết định đời này cùng Phụng lang trung giao hảo, đời trước hán mặc dù không nghe lời Phụng lang trung, nhưng ông ta xác

thực đã giúp hắn rất nhiều, nếu như không có ông khai đạo, nói không chừng hắn đã thống khổ tụt sạt, nếu như khi đó hắn tụt sạt không chừng sẽ không có cơ hội trùng sinh lần này. Phụng lang trung người này đáng giá chân thành tương giao!

Phụng lang trung nghe Trương Thanh Thạch kính nhờ, nhìn Trương Thanh Thạch một hồi lâu, sau đó cười gật đầu, nói: "Còn tưởng rằng người người này sẽ luôn luôn đàn ông u mê làm cho thế nhĩ đi theo người bị khổ cả đời, bây giờ nhìn lại người cũng không phải là không có cứu. Người đã tỉnh táo lại, vậy ta sẽ giúp người một tay."

Thê tử Phụng lang trung Viên Ngọc nương cười nói: "Kỳ thật dù người còn rơi vào mơ hồ, ta đương gia cũng sẽ nghĩ cách nói cho người biết chuyện này. Chỉ là sợ người không tin, bây giờ nhìn lại vẫn là chúng ta coi thường người. Chỉ ngóng trông người về sau phải rõ ràng như vậy, cũng miễn cho Tuyệt nương Đại Hoa các nàng chịu khổ chịu liên lụy. Ta người này nói chuyện thẳng thắn như vậy, người cũng không nên không thích nghe. Thuốc đắng dã tật, lời hay khó nghe!"

Trương Thanh Thạch lập tức nói: "Đầu có, tẩu tử là một mảnh hảo tâm, trước kia là ta hồ đồ!"

Viên Ngọc nương cười cười, nói với Phụng lang trung: "Đương gia, vậy người giúp Thanh Thạch huynh đệ một phen đi, hừ, nói đến cũng thật là tức người, bọn họ vì mưu chút ít tiền tài, thế nhưng phá hủy y danh người, vừa vặn lần này xả con tức này!"

Trương Bà Tử giả bộ bệnh, trước hết mời Phụng lang trung, vì tiếp tục giả bộ, tất nhiên nói Phụng lang trung chữa không tốt, này chứng tỏ y thuật Phụng lang trung thấp kém. Phụng lang trung nói với Viên Ngọc nương là Trương Bà Tử không có bệnh, Viên Ngọc nương đã không có hảo cảm gì với Trương Bà Tử, nếu không phải là Phụng lang trung khuyên nàng, nàng làm sao sẽ từ bỏ ý đồ? Nàng Viên Ngọc nương cũng không phải là dễ khi dễ như vậy. Hiện tại Trương Thanh Thạch cầu xin tới cửa, vừa vặn đem ác khí nhà bọn họ nhả ra!

Phụng lang trung nghe thê tử nói, cười cười với Trương Thanh Thạch, ý kia chính là: Nương tử ta chính là cái tính tình này, người chịu đựng chút ít đi!

Trương Thanh Thạch trong lòng một chút cũng không tức giận, hắn cảm thấy Viên Ngọc nương tính cách này không tệ, về sau phải để cho Tuyệt nương cùng nàng ấy lui tới nhiều hơn, mặc dù tính cách Tuyệt nương ôn thuận, nhưng hắn càng hy vọng nàng lợi hại hơn một chút, miễn cho bị người khi dễ, về phần đến lúc đó có thể hay không sẽ bắt nạt hắn? Trương Thanh Thạch nghĩ bắt nạt thì bắt nạt, hắn để cho nàng bắt nạt, ai bảo hắn đòi trước thiếu nàng và chúng nữ nhĩ, đời này hắn sẽ phải sùng ái các nàng, bị khi phụ không quan hệ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Nhân sâm và củ cải

Trương Thanh Thạch nghĩ ra một biện pháp rất đơn giản, chính là để Tuyệt nương giả bộ phát bệnh nặng, Phụng lang trung nói cần nhân sâm ổn định bệnh tình trước, đi trấn trên mua nhân sâm không kịp, nên phải lấy từ chỗ Trương Bà Tử vài miếng để dùng một chút. Trương Bà Tử chỗ đó tại sao có thể có nhân sâm? Trương Thanh Thạch ngược lại biết rõ bọn họ lấy củ cải ra lừa gạt mình, loại đồ vật này lừa người chưa từng gặp qua thì có thể, nhưng là không lừa được Trương Thanh Thạch, hắn đòi trước từng sống ở nhà giàu, tiêu thiếu gia thân thể không tốt, nhân sâm là vật thường gặp, hắn làm sao lại không nhận biết được? Trương Thanh Thạch nghĩ tới chỉ cần vừa lấy củ cải ra để Phụng lang trung xem, sự tình sẽ thành công một nửa. Đến lúc đó lại bức bọn họ nói ra là tiệm thuốc nhà ai bán giả nhân sâm cho bọn họ, chỉ cần bọn họ nói không nên lời, đến lúc đó dĩ nhiên là có biện pháp vạch trần việc lừa gạt lấy tiền tài của nhị phòng rồi.

Trương Thanh Thạch cùng Phụng lang trung án theo kế hoạch này làm việc, hết thấy đều rất thuận lợi, mấy người Trương Bà Tử nói dùng hết rồi, nhưng Trương Thanh Thạch không tin, thuốc này mới vừa mua làm sao đã hết? Nhị Hoa đánh đá, trực tiếp lấy thuốc giả từ trong giỏ của Trương Bà Tử ra, cầm lấy hai mảnh "nhân sâm" giao cho Phụng lang trung. Phụng lang trung lập tức nói "nhân sâm" này là củ cải. Hết thấy phát sinh vô cùng mau, người trong phòng cũng không kịp ngăn cản.

Phụng lang trung hỏi mấy người Trương Bà Tử là đi nơi nào xem bệnh bắt thuốc, bọn họ bị gạt tuyền không thể cử tính như vậy, phải đi đòi cái công đạo. Trương Thanh Thạch và Nhị Hoa cũng ở một bên phụ họa, nói trong nhà vì nhân sâm tốn nhiều tiền như vậy, còn quan hệ đến sinh mệnh, tuyệt không thể cứ như vậy bỏ qua. Mấy người Trương Bà Tử cho tới bây giờ không có đi xem bệnh, làm sao có thể nói lung tung ở nơi nào xem bệnh cầm được? Bọn họ dám vu oan, y quán tiệm thuốc cũng dám liều mạng với bọn họ, bọn họ cũng không dám đùa đâu.

Vẫn là Đỗ Quyên Hồng nhanh trí, thị ta ngại biện nói những thứ y quán kia xem không được bệnh Trương Bà Tử, cho nên uy hiếp bọn họ không được phép nói lung tung, bọn họ đắc tội không được, cho nên không thể nói ra là ở nơi nào xem lang trung. Nói xem bệnh bốc thuốc cho Trương Bà Tử chính là một lang trung tha phụng. Lang trung tha phụng bán thuốc giả khẳng định sớm đã bàn chân bôi dầu biến mất rồi. Bởi như vậy mấy người Trương Bà Tử cũng trở thành người bị hại.

Viên Ngọc nương bĩu môi, nói: "Các người không nên nói vậy! Lý lang trung trấn trên là người tốt, dù hắn xem không được bệnh của Trương đại nương cũng sẽ không uy hiếp các người. Thiên hạ này nhiều người sinh bệnh trị không hết, lang trung xem không được cũng là bình thường, Lý lang trung cũng chưa từng uy hiếp qua bệnh nhân, sao chỉ uy hiếp các người? Như thế nào, các người có gì đặc thù sao? Ta lại muốn đi hỏi một chút Lý lang trung các người đặc thù ở nơi nào, trong tâm của ta rất hiếu kỳ!"

Tồn Xảo Cô ở một bên vội vàng nói: "Việc này cùng Lý lang trung không có quan hệ! Lý lang trung căn bản không có xem bệnh cho bà bà, chúng ta

không có đi y quán trấn trên!"

Viên Ngọc nương chau mày, "Không nghĩ tới các người có tiền như vậy a, đến thị trấn xem bệnh tốn nhiều tiền hơn so với trên trấn. Các người thế nhưng ngay cả đề Lý lang trung liếc mắt nhìn cũng không muốn, cứ như vậy không tin được Lý lang trung? Không xem bệnh trong thị trấn, tình nguyện tin tưởng một lang trung tha phương, chứ không tin lang trung trấn trên. Các người đây là xem thường Lý lang trung sao?"

Tôn Xảo Cô mặt sung huyết đỏ bừng, thị ta bình thường cùng Viên Ngọc nương cũng chỉ là gặp mặt nói hai câu lời nói giao tình, cũng biết Viên Ngọc nương tính tình cởi mở hào phóng, nhưng chưa bao giờ biết rõ nàng ta ép buộc người chưa ngoa đến như vậy! Tôn Xảo Cô luôn nghĩ mình khôn khéo, nhưng trước mặt Viên Ngọc nương thị ta cam bái hạ phong!

"Tam đệ muội, người nói một chút đến cùng là thế nào, vì cái gì tình nguyện tìm lang trung tha phương cũng không quay lại trấn trên tìm Lý lang trung? Các người lúc ấy đến cùng là nghĩ như thế nào, mau cùng Phụng gia nói một chút, ngàn vạn đừng để nàng ấy đem lời này truyền cho Lý lang trung, vậy chúng ta sẽ đắc tội với người."

Tôn Xảo Cô nghĩ lang trung tha phương gì kia là Đỗ Quyên Hồng nghĩ ra, vậy thì giao cho thị ta giải thích đi!

Đỗ Quyên Hồng nào có lý do gì tốt? Thị ta vừa rồi cũng là dưới tình thế cấp bách mới nói bừa đi ra a, lúc này thị ta cũng chỉ có thể giả khóc, nói bọn họ lúc ấy cũng là thấy Trương Bà Từ bệnh quá nghiêm trọng cho nên hồ đồ, nên tìm đại lang trung này.

Trương Thanh Mộc và Trương Thanh Ngọc hai người vừa thấy Đỗ Quyên Hồng như vậy, lập tức mượn cớ này, nói thẳng bản thân hồ đồ, cầu xin Phụng lang trung và Viên Ngọc nương đừng đến chỗ Lý lang trung nói bọn họ xem thường hẳn. Trấn trên chỉ có Lý lang trung là lang trung duy nhất, nếu như đắc tội với ông ta về sau thực sự bị bệnh chẳng lẽ còn phải đi nơi khác? Vừa trễ nãi thời gian vừa phí tiền, ngầm lại hậu quả, trong lòng bọn họ liền bị ghen.

Đại Hoa sớm theo phân phó của Trương Thanh Thạch đi mời Nhị gia gia Trương Thanh Thạch, nói mẹ nàng đột phát bệnh nặng muốn dùng nhân sâm, muốn mượn chỗ nãi nãi một ít nhưng là nãi nãi không cho, thỉnh ông đi giúp đỡ khuyên nhủ. Nhị gia gia Trương Thanh Thạch - Trương Phú vừa nghe lập tức đi ngay, theo ý ông, Trương Thanh Thạch đứa nhỏ này hiếu thuận a, những năm này liên tục vì trong nhà tận tâm tận lực, vợ và con hẳn đều thành thật, lúc ở riêng còn không tranh không đoạt, hiện tại nương tử hẳn bị bệnh muốn mượn một chút, bọn họ làm trưởng bối cũng không cho mượn cũng quá nói không được!

Đại Hoa khóc sụt sùi đi đến nhà Trương Phú vốn là để một số người hiếu kỳ, chờ chứng kiến khuôn mặt bình tĩnh của Trương Phú được con trai đỡ, sau lưng còn đi theo một đám người nhà chạy thẳng đến chỗ Trương Thanh Thạch, thì càng có nhiều người hơn chạy tới xem náo nhiệt.

Bởi vì như vậy, chuyện Trương Bà Từ xem bệnh không trực tiếp tìm Lý lang trung trấn trên, mà đi thẳng lên thị trấn, còn bị một lang trung tha phương dùng nhân sâm giả lừa liền không gạt được.

Đối với chuyện mấy người Trương Bà Từ bị lừa, có người tin tưởng, có người không tin, có người bán tín bán nghi, nhưng nói tóm lại người tin thì ít, không tin thì nhiều, dù sao trừ phi đầu óc bị lừa đã mới có thể xử lý loại chuyện hồ đồ này. Nói cái gì quá lo lắng Trương Bà Từ cho nên mới phạm hồ đồ? Nghe giống như rất có đạo lý, nhưng là có thể hồ đồ đến mức đem nhiều tiền như vậy đều ném đi mà không động não suy nghĩ một chút sao? Trương gia huynh đệ dù hồ đồ, Tôn Xảo Cô và Đỗ Quyên Hồng hai cô con dâu này thì không hề là người ngốc, huống chi không chỉ mắc bẫy một lần! Để cho người cảm thấy khả nghi chính là bọn họ đều gạt một nhà người Trương Thanh Thạch, Trương Thanh Thạch cũng là con trai, vì cái gì không nói cho hẳn?

Mọi người âm thầm thảo luận, những người tin lúc này cũng bán tín bán nghi, người bán tín bán nghi tất cả đều không tin, người không tin hiện tại lại càng kiên định không tin.

"A, phải nói Trương đại nương bệnh này cũng là rất hiếm có, nhiều lang trung xem không được, thế nhưng để một cái đã lang trung dùng vài bao thuốc giả chữa hết." Viên Ngọc nương cười nói.

Đỗ Quyên Hồng nói bừa: "Nói không chừng lang trung kia thật là có bản lĩnh, thuốc này thì phải uống như vậy!"

Viên Ngọc nương trong lòng thầm mắng một tiếng vô sỉ, "Đã lang trung này cũng thật là lạ, đã có y thuật cao siêu như vậy, vậy sao còn bán nhân sâm giả chứ?"

Đỗ Quyên Hồng vị chết còn cứng mồm nói: "Nói không chừng hẳn thích như vậy, trên đời này rất nhiều cao nhân có các loại tật xấu, hoặc là hẳn có bản lĩnh thật sự nhưng không có người tin hẳn, hẳn cũng chỉ có thể dựa vào đi lừa gạt. Tóm lại, có thể chữa hết cho mẹ ta, chúng ta liền cảm ơn hẳn, lừa gạt bạc của chúng ta thì cứ lừa đi!"

"Thật không nghĩ tới người lại rất hào phóng!" Viên Ngọc nương cười trào phúng, mắt thấy Đỗ Quyên Hồng can quấy như vậy nhất định bắt nhà Trương Thanh Thạch ra tiền, trong lòng nàng thật giận. Mặc dù biết bọn họ cuối cùng cũng sẽ không thực hiện được, nhưng mà vẫn tức, chứng kiến thân nhân như vậy, nàng liền nghĩ đến kinh nghiệm của mình. Mặc dù đã qua lâu, nhưng bây giờ vẫn dễ dàng bị đám người Trương Bà Từ nhắc lên lừa gạt.

Đỗ Quyên Hồng lúc này đứng thẳng eo lên, thị ta cũng biết không có nhiều người tin tưởng mình, nhưng là ngoài mặt hồ lơng qua là được, dù sao chỉ cần không đem tiền nghi chiếm từ Trương Thanh Thạch trả lại cho hẳn là được.

Xác thực không có nhiều người tin tưởng Đỗ Quyên Hồng, Đỗ Quyên Hồng có phải nàng dâu hiếu thuận hay không bọn họ tất cả đều rõ ràng, dù là người hiếu thuận biết mình mua nhân sâm giả cũng sẽ không bình tĩnh giống như thị ta? Đây rõ ràng chính là chột dạ! Rõ ràng chính là mình không ăn thiệt thòi cho nên mới không quan tâm!

Lý chính nương từ lúc này đồng tình cực kỳ với nhà Trương Thanh Thạch, nói: "Thanh Thạch a, ngươi cũng đừng gấp, trong nhà của chúng ta còn có hai mảnh nhân sâm, gọi Đại Hoa cùng ta về nhà lấy đi!"

Trương Thanh Thạch lập tức cảm tạ lý chính nương từ, trong lòng hắn nghĩ thân nhân còn không bằng ngoại nhân đâu! Chờ Đại Hoa và Lý chính nương từ đi rồi, hắn quay đầu lại, trong lòng đã quyết định sẽ không bị bọn họ chộp vào lòng bàn tay tùy ý treu đùa, sự tình cũng đi tới bước này, vậy thì làm tới thôi. Mất mặt xấu hổ đều là bọn họ tự tìm.

"Nương, đại ca đại tẩu, Tam đệ Tam đệ muội, ta là thật không nghĩ tới các ngươi có thể lừa gạt ta như vậy, từ đầu tới đuôi liên tục gạt ta!" Trương Thanh Thạch vẻ mặt đỏ đần, ánh mắt nhưng là bi thương, tâm mắt của hắn quét qua đám người Trương Bà Từ, thờ dài một tiếng. Mặc dù hắn bây giờ giả vờ giả vịt, nhưng lúc này cảm xúc là hắn thật sự trải qua, đời trước hắn phát hiện thể từ nữ nhi toàn bộ đều chết hết mà bọn họ còn gạt hắn, tính kế để hắn gửi tiền về, chính là loại tâm tình này, cái loại thương tâm phần nộ thất vọng như sóng lớn kia bao phủ hắn, cho dù đã qua nhiều năm, cho dù qua một đời, hiện tại nhớ tới vẫn cảm thấy nghĩ lại mà kinh.

Trương Bà Từ nhìn Trương Thanh Thạch, bà ta cảm thấy trong lòng chột dạ, bà ta thật không nghĩ tới sự tình sẽ bại lộ, ở trước mặt nhiều người như vậy bà ta cảm thấy thật mất mặt. Đối với việc Trương Thanh Thạch nhất quyết không tha bà ta cũng bắt đầu tức giận, lại không dám mắng hắn, dù sao bây giờ nhìn về mặt của mọi người đều là đồng tình với con thứ hai.

"Thanh Thạch, nương không có lừa ngươi, nương cũng là bị người lừa!"

"Đúng vậy, Nhị ca, chúng ta cũng là bị người lừa!" Trương Thanh Ngọc phụ họa.

"Mọi người đều bị lừa, có điều thân thể của nương không sao, đây là vận hạnh trong bất hạnh a! Nhị thúc, ngươi đừng so đo, ngươi là người hiểu thuận nhất." Đỗ Quyên Hồng nói, nghĩ thầm Trương Thanh Thạch cũng thiệt là, vì thể diện người trong nhà cũng nên câm miệng lại, bây giờ nói bọn họ lừa gạt hắn là như thế nào? Chẳng lẽ là muốn đòi tiền bọn họ? Đỗ Quyên Hồng trong lòng suy nghĩ đánh chết thị ta cũng sẽ không đem tiền trả lại!

Trương Thanh Thạch hành lễ với Trương Phú và lý chính, thờ dài nói: "Lý chính thúc, Nhị gia gia, tuy nói tốt khoe xấu che, nhưng chuyện ngày hôm nay ta thật sự không thể nhẫn nhịn, kính xin các ngài làm chủ cho ta." Nói xong, Trương Thanh Thạch đem hai mảnh 'nhân sâm' giơ lên, "Lúc trước mua về những thuốc kia, bọn nhỏ hiểu kỳ liền lẳng lẽ cầm lấy xem, lấy ngón tay ở phía trên bấm dấu, vì thế ta đã giáo huấn hài tử một phen. Lại không nghĩ tới bây giờ chính là những thứ dấu vết này chứng minh đây hết thảy đều là âm mưu!"

Hai mảnh nhân sâm kia trên mặt đều có ấn ký mờ nhạt, sắp hàng ba cái hình lưỡi liềm nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Chuyện

Trên nhân sâm cho dù có dấu vết gì cũng không phải là chuyện kỳ quái, nhưng nếu như trên hai mảnh nhân sâm đều có ba cái dấu móng tay sắp hàng vô cùng chính tề thì có chút kỳ quái, hiện tại Trương Thanh Thạch nói là bởi vì làm ra đến dĩ nhiên là có thể giải thích.

Có vài người còn có chút không rõ là thế nào, liền vội vàng hỏi người đã hiểu.

"Thanh Thạch nói những thuốc này là nhân sâm được mua trước đây, nói cách khác những nhân sâm này kỳ thật đều nên bị ăn rồi mới dùng." Có người giải thích, sau đó giọng điệu liền trở nên vô cùng trào phúng, "A, đúng rồi, đây không phải là nhân sâm, là củ cải! Có điều củ cải này cũng rất đáng tiền, nếu không sao lại không nở ăn, có thể lưu lại để tiếp tục lừa nhĩ tử! Củ cải này đắt như nhân sâm a! Không, so với nhân sâm còn quý gấp đôi, dù sao những củ cải này có thể đổi được hai hồi tiền nhân sâm của nhà Thanh Thạch nha! Cây củ cải này có thể tính không uống công đến nhân thể này a!"

"Phốc!" Có người nghe lời nói này thú vị nhin cười không được.

"Ha ha ha."

"Ha ha ha "

Một người cười rộ lên tựa như giọt nước văng vào trong chảo dầu, tiếng cười thoáng cái liền nổi thành một mảnh, mặc kệ cười hay không cười đều trào phúng nhìn đám người Trương Bà Từ. Mọi người tất cả đều tin bọn họ (TBT) liên hợp lừa gạt người một nhà Trương Thanh Thạch, đây quả thực là quá đáng cầm giận, nào có người trong nhà hãm hại người trong nhà như thế? Huống chi người nhà Trương Thanh Thạch thành thật, phúc hậu như vậy, lừa gạt bọn họ một lần không đủ còn lừa gạt lần thứ hai, quả thực chết mất lương tâm.

Mai Hương gặp tình huống không đúng lập tức trở về phòng mình, nàng ta cũng không muốn lưu trong sân bị người cười nhạo. Lan Tâm vừa thấy nàng ta đi, cũng lập tức theo sau.

Trương Bà Từ nằm ở trên giường thật muốn ngất đi, quá mất mặt, quá mất mặt! Trong lòng bà ta có chút hối hận, nhiều hơn là oán khí, nghĩ Trương

Thanh Thạch vì sao cứ nhăn tâm như vậy? Hẳn dù khám phá ra cái âm mưu này cũng không cần ở trước mặt mọi người vạch trần a, như bây giờ không phải là đem bọn họ gác trên đồng lửa nướng sao? Đây là thật ở riêng a, không đem bà ta cùng các huynh đệ của hắn coi ra gì! Trương Bà Tử trong lòng hối hận lúc ấy không có đòi hắn đủ tiền, không có việc gì lừa hắn lần thứ hai làm cái gì? Nếu như không có lần thứ hai cũng sẽ không bị lộ ra.

Trương Thanh Mộc xấu hổ cúi đầu xuống, có điều hắn mặt đen, cũng nhìn không ra hắn đỏ mặt.

Tôn Xảo Cô thấy tình huống không đúng vội vàng nói: "Nhị thúc, ngươi không thể như vậy a, không phải vài cái móng tay ấn sao? Đó là ta nhân rồi không có chuyện gì làm. Ngươi không thể nhìn thấy cái này thì nói bừa a. Ngươi có phải mang nợ nhiều hay không, hiện tại lại thêm Nhị đệ muội bị bệnh nên ngươi quá nóng nảy cho nên muốn thiếu chúng ta một chút tiền? Ngươi nếu như là nghĩ như vậy cứ việc nói thẳng, chúng ta là người một nhà, chúng ta cũng không muốn để các ngươi quá khó xử, nhưng ngươi cũng không thể oan uổng chúng ta. Ngươi dù tính không coi chúng ta như thân nhân, ngươi cũng phải xem mặt mũi của nương a, bà là mẹ sinh ngươi dưỡng ngươi! Cha đi, tiểu cô bị bắt, bà những năm này trải qua vốn đã khổ sở, ngươi không thể lại tổn thương bà a! Ngươi không thể không có lương tâm a!"

Tôn Xảo Cô nói xong liền lau mắt, gạt lệ.

Trương Bà Tử trong lòng thẳng khen con dâu lớn, nghĩ con dâu lớn thật sự là cơ trí, bà ta lập tức cũng khóc lên, một bên khóc một bên gọi: "Lão nhân a, ngươi thể nào đi sớm như vậy a! Thúy nhi a, Nhị ca ngươi làm mất ngươi còn không tính, còn muốn tức chết nương ngươi a, nương đợi không được ngươi trở lại, nương muốn xuống đất đi cùng cha ngươi! Ngươi nếu là còn sống, chờ trở lại cũng chỉ có thể nhìn thấy hai cái mộ phần, đến lúc đó ngươi nhớ đốt hai tấm giấy cho cha và nương là được, nếu là ngươi không về được, chúng ta cũng chỉ có thể đến địa phủ gặp nhau. Con của ta a, lão nhân a..."

Đỗ Quyên Hồng lập tức ở bên cạnh khuyên bà bà cùng đại tẩu.

Còn lại là Trương Thanh Ngọc dùng ánh mắt trách cứ oán hận nhìn Trương Thanh Thạch, giống như Trương Thanh Thạch làm chuyện đáng hận cỡ nào, thở dài một tiếng nói: "Nhị ca, ta thật không nghĩ tới ngươi sẽ biến thành cái dạng này, chẳng lẽ bởi vì nương ngã bệnh tốn rất nhiều tiền, làm cho cuộc sống của ngươi không dễ chịu lắm ngươi liền biến thành như vậy sao? Ngươi vốn dĩ hiểu thuận như vậy, hiện tại cũng bởi vì phân ra gia liền thay đổi sao? Nương là vì chúng ta quản cái nhà này, ngươi như bây giờ thật sự là rất xin lỗi bà!"

Trương Thanh Thạch trong lòng lửa giận tung bay, hắn nghĩ thì ra thân nhân của hắn vô si như vậy, bọn họ cũng không phải là bởi vì về sau ngày khôn cùng mà tính cách càng ngày càng xấu, mà là xấu sẵn từ trong xương!

Nhị Hoa lo lắng nhìn Trương Thanh Thạch, nàng biết rõ lúc này nàng dù gọi dù gào cũng vô dụng, nàng tin tưởng cha nhất định có biện pháp. Chỉ qua mấy ngày ngắn ngủi, Trương Thanh Thạch đã tạo nên hình tượng cao đại trí tuệ trong lòng Nhị Hoa, nàng biết rõ nguyên lai cha chính là quá nhẫn nhịn, hiện tại không muốn nhẫn nữa cha sẽ không lại bị khi phụ, cha nhất định là có biện pháp giải quyết cục diện bây giờ.

Trương Thanh Thạch sờ sờ đầu Nhị Hoa, cười cười, mặc dù là tươi cười, xem ở trong mắt mọi người lại là thê lương đau khổ.

"Đại tẩu, ngươi đã nói những dấu móng tay ấn là ngươi làm, vậy ngươi có thể nói những miếng củ cải còn lại là củ cải hay không dấu? Những miếng kia có mấy củ cải? Là một củ cải hay hai củ?"

"Cái này..."

Tôn Xảo Cô trả lời không được, thị ta làm sao biết a?! Mấy miếng củ cải này cầm về sau là bày ở chỗ đó, chẳng ai đụng đến, lại không phải là nhân sâm, có cái gì tốt chơi? Ai biết phía trên kia có bao nhiêu dấu vết?! Thị ta chỉ có thể nói chính mình tùy tiện làm, nhớ không rõ.

Nhị Hoa cười nói: "Ta nhớ được! Trên miếng củ cải có hai củ cải, còn có xiên thành chữ nhân (人)."

Tôn Xảo Cô mặt trắng bệch, trong lòng thầm mắng Nhị Hoa tay nhân rồi, càng hận bản thân không có việc gì tự nhiên xuất đầu, thị nếu không ra mặt sẽ không mất mặt triệt để, nếu không ra mặt đến lúc đó giải thích, chỉ coi như một phụ nhân phụ đạo nhân gia (người phụ nữ giữ gìn chuẩn mực đạo đức), người khác chỉ cho rằng thị là nghe lệnh làm việc, hiện tại tốt rồi, thị đã xuất đầu, ở trong mắt mọi người thị cũng là chủ mưu! Tôn Xảo Cô hiện tại trong lòng chỉ muốn nghĩ xem về sau vẫn hồi hình tượng của mình như thế nào, ở trong thôn này thể diện rất trọng yếu, mặc dù cũng có nữ nhân chanh chua các loại, nhưng thị ta không muốn bị trở thành loại người như vậy, thị ta muốn là thể diện!

Trương Thanh Mộc tiếp tục cúi đầu, may mắn bản thân vừa rồi không có lên tiếng.

Đỗ Quyên Hồng mắt choáng váng, Trương Thanh Ngọc trên mặt tức giận cũng bày không nổi nữa, về mặt hết sức buồn cười. Trương Bà Tử tiếp tục tại chỗ đó lau nước mắt, trong lòng bà ta nghĩ thật sự là xong rồi, chính mình xem như thua trong tay con thứ hai! Để xem sau chuyện lần này bà ta thu thập hắn ra sao! Dù bà ta lần này tính kế hắn thì đã có sao, bà ta là mẹ của hắn, trừ phi hắn muốn làm thằng con bất hiếu, nếu không về sau hắn phải chịu tội!

Trương Thanh Thạch thì lễ với lý chính và Nhị gia gia một cái, nói: "Kính xin lý chính thúc và Nhị gia gia làm chủ cho ta cùng thê tử và nữ nhi của ta."

Lý chính nhìn Trương Phú, đây chính là việc xấu trong nhà, còn phải xem thái độ của Trương Phú.

Trương Phú tức giận đến râu ria đều run, chỉ mấy người Trương Bà Tử mắng: "Các ngươi a! Nói các ngươi có cái gì tốt! Các ngươi làm như vậy là không phải muốn chia ít gia sản cho Thanh Thạch sao?! Các ngươi nếu muốn thiếu phân cho hắn cứ việc nói thẳng a, Thanh Thạch đứa nhỏ này trung hậu như vậy, các ngươi dù không cho hắn một chút nào, hắn cũng sẽ không nói cái gì, các ngươi làm sao có thể hạ quyết tâm như vậy bắt nạt cả nhà bọn họ chứ? Thật sự là không còn gì để nói. Lừa một lần lại một lần, các ngươi làm cho hắn thiếu phân ra đất đai còn chưa tính, còn muốn để cho hắn gánh thêm mấy khoản nợ, các ngươi là cảm thấy hắn sống tốt lắm sao? Các ngươi như vậy cũng không sợ người ta đâm cột sống các ngươi sao!"

Mọi người cũng rí rít phụ họa, quở trách đám người Trương Bà Từ.

Trương Bà Từ lau nước mắt, ngồi dậy, phẫn nộ nói: "Ta làm như vậy cũng là có đạo lý! Thanh Thạch hại chết cha hần, vứt bỏ muội muội của hần! Phân ít một chút cho hần thì sao?! Các ngươi đừng cảm thấy hần trung hậu, kỳ thật hần giả bộ, trung hậu chỉ là giả bộ! Tâm của hần ngoan a! Nếu như hơi có chút lương tâm cũng sẽ không làm âm ỉ để cho ta kẻ làm mẹ này cùng ca ca đệ đệ hần mất mặt!"

"Đúng vậy! Hần lòng dạ ác độc lắm! Hần ở bên ngoài chọc người, còn bắt chúng ta gánh!"

Trương Thanh Ngọc hằm hừ nói, mới vừa nói xong liền bị Đỗ Quyên Hồng lôi kéo, y mới cảm giác mình hình như nói sai.

Trương Thanh Thạch trong lòng thở dài cười một tiếng, nghĩ đệ đệ này thật không biết là thông minh hay là ngu xuẩn, thế nhưng đem lời này nói ra, ngược lại giúp hần không ít.

Nhị Hoa nhú mày nói: "Tam thúc, thúc nói rõ ràng, cha ta lòng dạ ác độc như thế nào? Ông ở bên ngoài chọc chuyện gì, tại sao bắt mọi người gánh?! Mọi người không nói rõ ràng là không thể được! A! Ta biết rồi! Mọi người cũng là bởi vì chuyện này nên muốn ở riêng a? Nếu như không phải là vì chuyện này, nài nài làm sao sẽ nguyện ý ở riêng?!"

Trương Bà Từ thấy Trương Thanh Ngọc đã đem chuyện này nói ra, cũng không gạt nữa, "Tự các ngươi rõ ràng, Nhị Hoa, cha ngươi chính miệng nói với ngươi hần ở bên ngoài chọc chuyện muốn để cho chúng ta người một nhà gánh gùm hần. Ngươi còn nhỏ tuổi cũng không nên nói nói láo, cẩn thận mặt dài ra!"

Nhị Hoa nháy mắt mấy cái, nói: "Cha ta nói với ta? Ta làm sao lại không nhớ rõ?"

Trương Thanh Ngọc lập tức đem chuyện y ở nơi nào nghe được nói ra.

Nhị Hoa lại nháy mắt mấy cái, đột nhiên cười nói: "Thì ra thúc nói là lần đó? Tam thúc thúc căn bản không nghe rõ a, đó là cha ta kể chuyện xưa cho ta! Thúc cảm thấy cha ta nếu thực có quyết định kia sẽ nói những thứ kia cho ta một tiểu cô nương sao? Dù thế nào cũng phải nói cho mẹ ta chứ? Hừ, thì ra cũng bởi vì thúc nghe được những lời kia, cho nên mấy người liền quyết định muốn đem người một nhà chúng ta phân đi ra, còn muốn phân thiếu đồ cho chúng ta, lại muốn có danh tiếng tốt, cho nên gạt chúng ta! Các ngươi thật xấu! Cha!"

"Thì ra trong lòng nương vẫn oán ta. Nương chẳng những oán ta, còn coi ta như vật cản." Trương Thanh Thạch nhìn Trương Bà Từ, "Đã như vậy, chuyện lần này ta không truy cứu, ai bảo ngài cho rằng là ta hại chết cha, là ta vứt bỏ tiểu muội đây? Thiếu phân đồ đạc của ta ta cũng không cần, coi như đưa cho nương làm phí dưỡng lão đi, ta không cần. Chỉ là sau này chúng ta cũng ít lui tới đi, ta thật sự là sợ các ngươi. Các vị, sự tình hôm nay đến đây thì chấm dứt đi! Nhị Hoa, chúng ta đi, xem một chút mẹ con đi."

Trương Thanh Thạch lại hướng mọi người thi lễ một cái, dắt tay Nhị Hoa, mang về mặt thương tâm mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Miễn tiền hiếu kính

Trương Phú cũng không ngăn cản Trương Thanh Thạch, nói với mấy người Trương Bà Từ: "Các ngươi a! Thật sự là! Thanh Thạch đưa nhỏ này nhân nghĩa, đem đất và tiền các ngươi lừa hần đều để lại cho các ngươi, về sau tiền dưỡng lão đừng đòi hần, nếu không chờ người trong thôn mắng mấy đời các ngươi đi!"

Trương Phú lắc đầu, nói với con trai Trương Hữu Điền và tôn tử Trương Thanh Sơn: "Đi, chúng ta đi nhà Thanh Thạch xem một chút, cũng không biết vợ hần thế nào. Ai, hy vọng không có chuyện gì lớn, nếu không thì phải làm sao cho tốt a."

Trương Hữu Điền và Trương Thanh Sơn khuyên giải Trương Phú, hai người một trái một phải đỡ ông ta đi.

Lý chính thấy Trương Phú đi, hần cũng vô tâm ở tại chỗ này, thấy mấy người Trương Bà Từ, trong lòng hần xem thường, dù sống qua ngày không dễ dàng, tất cả mọi người đều yêu tiền, nhưng tiền này có được cũng phải quang minh chút chứ? Nói không dễ nghe, dù trộm cắp ăn cướp đi lừa gạt cũng là đối với ngoại nhân a, đối người nhà mình mà gạt thì tính là chuyện gì? Nhân phẩm như vậy còn ai dám thâm giao? Đối với con trai, huynh đệ mình cũng có thể ác như vậy, vậy đối với ngoại nhân thì sao? Lý chính cũng có thể tưởng tượng được một nhà Trương Bà Từ về sau sẽ không còn nhân duyên tốt với người trong thôn, dù năm rộng tháng dài mọi người sẽ không nói đến chuyện này, nhưng trong lòng cũng sẽ nhớ kỹ.

Lý chính nghiêm túc nói: "Theo lý thuyết chuyện nhà các ngươi ta không nên lăm miệng, nhưng việc này huyền não cũng quá không dễ nghe, đừng nên làm ảnh hưởng tới danh tiếng thôn chúng ta! Hiện tại Thanh Thạch không truy cứu, các ngươi nên nhớ kỹ phần ân tình này. Các ngươi tôn thương hần, ta không bắt buộc các ngươi về sau đối hần tốt, các ngươi về sau cũng đừng gây sự với hần nữa. Trương Bà Từ, Thanh Thạch đem đất và tiền vốn là của hần nên có toàn bộ làm tiền dưỡng lão cho ngươi, cũng không nói phải viết chứng từ, hiện tại thừa dịp nhiều người như vậy ở chỗ này nói lời thống khoái đi, ngươi đã nhận đất và tiền của Thanh Thạch, về sau sẽ không tìm Thanh Thạch đòi tiền dưỡng lão đúng không? Ngươi để hần bị thua thiệt, tính kế hần, về sau không phải lại đòi tiền hần nữa chứ?"

Trong nhà ngoài nhà người vậy xem trong lòng đều thầm nói Lý chính thật là một người công đạo! Âm thầm dựng thẳng ngón tay cái, hẳn có thể xuất đầu thay Trương Thanh Thạch, thật không hổ là Lý chính!

Kỳ thật Lý chính sở dĩ làm như vậy là bởi vì cha hắn trước kia từng bị gia gia nãi nãi đối đãi không công bằng, làm hại hắn ngày còn bé vô cùng khổ. Hắn không thể tìm gia gia nãi nãi hắn tính sổ, cũng không kịp tìm bọn họ tính sổ, bởi vì bọn họ đều đã xuống mồ an nghỉ. Hiện tại hắn chỉ có thể ra con tức họ Trương Thanh Thạch để cho trong lòng mình thoải mái chút ít. Nếu như không bởi vì nguyên nhân này hắn cũng không xuất đầu.

Mọi người đều rít rít tán dương Lý chính, ngoại trừ mấy người Trương Bà Từ, bọn họ thầm mắng Lý chính xen vào việc của người khác, Trương Thanh Thạch không lên tiếng, hẳn nhiều chuyện cái gì? Nhưng bọn họ hiện tại mặt mặt trước nhiều người như vậy, về sau ở trong thôn cũng không ngẩng đầu lên được một thời gian dài, cũng không thể đắc tội Lý chính nữa. Cho nên bọn họ chỉ có thể nhận tội.

Trương Bà Từ còn muốn ngoan cố chống lại, nói: "Thanh Thạch hẳn không cần những vật này đó là tại hắn hại cha và muội muội hắn, cho nên hắn mới không cần, cái đó và tiền đường lão chẳng quan hệ với nhau."

Lý chính căm tức, nói: "Lúc trước ở riêng người đã lưu lại đất cho mình đường lão, chỉ là con trai của người hiếu thuận mới chịu cho người thêm tiền đường lão, hiện tại ra chuyện này, người còn không buông tha Thanh Thạch?"

Trương Thanh Mộc chịu không nổi, nghĩ thầm nếu không thì không cần phần tiền kia của Nhị đệ, đỡ phải đắc tội Lý chính, còn để cho người trong thôn xem thường bọn họ. Vì mình về sau ở trong thôn có thể lại ngẩng đầu lên, hắn ta bắt đầu khuyên Trương Bà Từ.

Tồn Xảo Cô mặc dù cũng không muốn thiếu một phần tiền, nhưng thị ta cũng muốn vẫn hồi một chút mặt mũi, thị ta nghĩ tới con trai của mình Trương Hoa ở bên ngoài làm việc, biết ăn nói, về sau nói không chừng sẽ có một mảnh tiền đồ, mà nữ nhi cũng muốn kết hôn với một nhà tốt, tiểu nhi tử cũng phải giống như ca ca của hắn vậy, cũng phải ra ngoài làm việc, này đều cần danh tiếng tốt, cho nên thị ta chịu thua. Đi theo Trương phu cùng nhau khuyên Trương Bà Từ, những lời khuyên Trương Bà Từ đều có thâm ý, để cho người vừa nghe đã cảm thấy phòng lớn bọn họ sở dĩ đi đi theo Trương Bà Từ làm ra chuyện này toàn bộ là vì hiếu thuận, bị bức ép là vì bất đắc dĩ.

Đỗ Quyên Hồng cũng không ngốc, trong lòng thị ta mắng đại ca đại tẩu, nghĩ hai vợ chồng này quá giáo hoạt, lúc muốn tiền mừng hơn so với ai khác, lúc từ chối trách nhiệm cũng nhanh hơn a! Thị ta lập tức cũng học theo, đi theo bọn họ khuyên Trương Bà Từ, còn giật Trương Thanh Ngọc một cái, bắt hắn cũng đi theo khuyên.

Trương Bà Từ thấy bọn họ đem trách nhiệm đều đẩy tới trên đầu của bà ta cũng tức giận, nhưng không có biện pháp a, bà ta lớn tuổi còn có thể ý vào lớn tuổi không biết xấu hổ, con trai các cháu còn phải ở bên ngoài đi đi lại lại đấy. Cuối cùng bà ta chỉ có thể đáp ứng yêu cầu của Lý chính, nói sẽ không lại đòi tiền hiếu kính của Trương Thanh Thạch.

Lý chính lúc này mới hài lòng mà đi, có thể chiếm được một câu nói kia là được, về phần viết chứng từ? Hẳn dù sao không phải là người Trương gia, không cần quản quá rộng, dù sao có nhiều người chứng kiến, trừ phi Trương Bà Từ không biết xấu hổ, nếu không bà ta lật cung không được!

Mấy người đi Đỗ Quyên Hồng lập tức đóng cửa lại, cả nhà bọn họ làm âm ỉ ra sao cũng sẽ không người quản.

Trương Thanh Thạch trong nhà cũng có không ít người, Tuyết nương đã tỉnh, vì để cho trận bệnh này giống như thật, lúc Đại Hoa đi theo Lý chính nương tử đi lấy nhân sâm, Viên Ngọc Nương đi đến nhà Trương Thanh Thạch, nói là Tuyết nương luyện tiếu nhân sâm. Tuyết nương xác thực có chút tiếu nuôi, nhưng vẫn nghe theo. (đoạn này ta không hiểu lắm!) Chờ Phụng lang trung đến xem bệnh cho nàng, nói bệnh tình ổn định. Vợ Tỏa Đầu thờ phào một hơi nhẹ nhõm, nàng tâm địa mềm lại đơn thuần, thấy Tuyết nương nằm trên giường không nhúc nhích thì lo lắng sợ hãi, nghĩ tới mấy hài tử nếu không có mẹ thì sẽ đáng thương ra sao, chảy nước mắt không thôi, hiện tại thấy người đã tỉnh nàng có thể yên tâm.

Thấy hai mất vợ Tỏa Đầu đỏ hồng, Viên Ngọc nương nghĩ muội tử này thật là người không có tâm nhân, tuy nhiên nàng thích người thuần lương như vậy. Lúc bàn kế hoạch Đại Hoa Nhị Hoa tất cả đều có nhiệm vụ, không có người lưu bên cạnh chiếu cố Tuyết nương, nàng còn lo lắng tùy tiện tìm người khác sẽ làm lộ bí mật, dù sao Tuyết nương cũng không phải là người biết diễn trò, cho dù nàng chỉ là nằm ở trên giường không nhúc nhích, đối lại là người hơi có chút khôn khéo chỉ cần không cần thận đều sẽ phát hiện không thích hợp. Kết quả Nhị Hoa nói để cho vợ Tỏa Đầu đến chiếu cố Tuyết nương, nói khẳng định không có việc gì. Vấn thật là không có việc gì! Viên Ngọc nương thấy trừ Tuyết nương, nàng lại phát hiện thêm một người có thể yên tâm kết giao rồi.

Tuyết nương tỉnh, mọi người tất cả đều vui mừng, trong nhà Trương Thanh Thạch một mảnh tiếng hoan hô cười nói.

Mọi người đứng ở trong sân bảy miệng tám lời an ủi Trương Thanh Thạch.

Ba vị đại nhân nhà Trương Phú nói với Trương Thanh Thạch có việc thì tìm bọn họ, bọn họ cũng là người một nhà.

Trương Tỏa Đầu cũng đứng ở bên cạnh phụ họa, hắn cũng là bạn của Trương Thanh Thạch a.

Lý chính nói với Trương Thanh Thạch khi bọn họ đi rồi hắn ta đã buộc Trương Bà Từ đáp ứng về sau không đòi hắn tiền hiếu kính nữa, Trương Thanh Thạch cảm tạ vô cùng.

Lý chính nương tử cười nói: "Lần này tốt lắm, về sau các người một nhà năm miệng ăn thật tốt sống qua ngày, các người người một nhà là người chịu khó, cuộc sống này khẳng định sẽ càng ngày càng tốt! Hiện tại mọi người tất cả giải tán đi, để cho vợ Thanh Thạch nghỉ ngơi một chút, Thanh Thạch cũng phải nghỉ ngơi đi, thương thể kia còn chưa tốt mà."

Mọi người vừa nghe lời này liền rớt rít cáo từ, dù sao náo nhiệt cũng xem xong rồi, cũng an ủi qua Trương Thanh Thạch, lại ở tại chỗ này cũng không còn gì để xem, không bằng đi tán gẫu khắp nơi một phen a. Bất quá ngay trước mặt người trong cuộc lúc nào cũng khó mà nói, phải nói sau lưng mới có ý nghĩa.

Chờ vợ chồng Phụng lang trung và vợ chồng Trương Tỏa Đầu cáo từ rồi đi, cuối cùng chỉ còn lại năm người một nhà.

"Thật tốt, hôm nay cuối cùng thuận lợi vượt qua rồi!" Tuyết nương thở dài ra một hơi, "Hôm nay ta thật sự là căng thẳng cực kỳ, chỉ sợ lộ ra chân tướng, cũng may không có xảy ra việc gì."

Đại Hoa cũng nói: "Đúng vậy, con cũng rất sợ, con chỉ nghĩ đến lời cha nói, sợ đến muốn khóc." Đại Hoa nói liền nở nụ cười, đỏ mặt.

Nhị Hoa ha ha cười nói: "Hôm nay thật là thống khoái! Mọi người không thấy được đâu, động tác của con rất mau, nài nài còn chưa kịp phản ứng, con đã đem ‘nhân sâm’ lấy đến trong tay! Hừ hừ, nếu là không nhanh thì làm sao có thể thừa dịp bà không chú ý động tay chân trên mấy miếng củ cải kia chứ? Cha, con có lợi hại không?"

Trương Thanh Thạch sờ sờ đầu của nàng nói: "Lợi hại, Nhị Hoa rất lợi hại."

Tiểu Hoa nói: "Con cũng lợi hại! Con rất ngoan!"

"Ha ha!" Trương Thanh Thạch sờ sờ đầu Tiểu Hoa, ôm bé đến trên đùi, "Tiểu Hoa nhà chúng ta cũng rất ngoan rất lợi hại." Hắn nhìn nương tử và đại nữ nhi, thanh âm ôn nhu, "Nàng và Đại Hoa cũng rất lợi hại."

Tiểu Hoa thật cao hứng, Đại Hoa cũng thật cao hứng, Tuyết nương đỏ mặt.

"Chỉ là đáng tiếc không thể để cho nài nài viết xuống chứng từ nói không đòi tiền hiệu kính của chúng ta, nếu không chúng ta về sau có tiền, bọn họ sẽ lại đến đòi!" Nhị Hoa vẫn cảm thấy có chút tiếc nuối, nghĩ đến hai gốc cây đã lan kia, trong lòng nàng không muốn những ngày tốt lành của nhà mình bị nài nài chiếm tiện nghi.

Trương Thanh Thạch nói: "Tình huống hôm nay chỉ thích hợp làm đến nước này, nếu như kiên trì để cho bọn họ viết chứng từ, phỏng đoán cuối cùng cũng sẽ khiến danh tiếng của chúng ta không tốt, để cho bọn họ lại xoay người. Nhị Hoa, con hôm nay cũng nhìn thấy, bọn họ nếu không để ý mặt mũi cũng sẽ quấy ba phần. Danh tiếng vật này mặc dù không phải trọng yếu nhất, nhưng có đôi khi lại vô cùng hữu dụng, dưới tình huống không thiết thòi nếu như còn có thể kiếm được hảo danh tiếng, thì có một số việc có thể lui về phía sau một bước. Về phần nói chúng ta về sau qua hảo bọn họ nếu như có tới chúng ta cũng có lý do thoái thác, bọn họ nếu là không sợ mất mặt thì cứ tới đi, đến lúc đó sẽ chỉ làm thanh danh của bọn họ càng ngày càng kém."

Trương Thanh Thạch biết rõ dù hôm nay viết xuống chứng từ, chỉ cần Trương Bà Tử muốn nháo, bà vẫn có thể đòi tiền người làm con trai là hắn, không có biện pháp, con trai sống tốt mà không cho tiền mẹ, nói như thế nào cũng không thể nào chấp nhận. Nhưng nếu như có chuyện ngày hôm nay, về sau tình huống sẽ cải thiện rất nhiều. Trương Thanh Thạch hôm nay bỏ qua việc viết chứng từ, có được sự đồng tình của mọi người, ngày nào đó mấy người Trương Bà Tử đến nháo hắn, hắn cũng có thể được mọi người ủng hộ.

Mấy năm sống trong gia đình giàu có, người luôn được xưng là trung hậu đẳng hoàng Trương Thanh Thạch kỳ thật đã không còn trung hậu đẳng hoàng như xưa nữa rồi.

Nhị Hoa gật gật đầu, mặc dù trong nội tâm vẫn lo lắng, nhưng cũng cảm thấy cha nói rất có đạo lý.

Trương Thanh Thạch nhìn khuôn mặt tươi cười của thê tử cùng nữ nhi, nghĩ cuối cùng đã tránh thoát một đạo gông xiềng từ cái nhà kia, hắn có thể bắt đầu kiếm tiền, đã lan đã đến lúc đào về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Phong lan về đến nhà

Tuy nói đời trước, mãi đến tháng sáu hai gốc cây đã lan mới bị người trong lúc vô tình phát hiện, nhưng ai biết đời này sẽ có thay đổi gì hay không? Trương Thanh Thạch dù đã đi chỗ đó đem hai gốc cây đã lan che đậy một phen vẫn không yên lòng, hai gốc cây đã lan này có thể đảm bảo những ngày tốt lành cho thê nữ của hắn. Tuy nói hắn có lòng tin dù cho không có hai gốc cây đã lan kia cũng có thể để cho thê nữ trải qua ngày tốt lành, nhưng nay ngày tốt lành đang ngay trước mắt vì sao không làm sớm hơn?

Trương Thanh Thạch giải quyết chuyện của mẹ hắn xong thì chuẩn bị đem hai gốc cây đã lan kia dời về nhà, đời trước hắn cũng học qua cách chăm sóc hoa cỏ, chỉ cần đem hai gốc cây đã lan cùng với đất đồng thời dời đi nhất định có thể nuôi sống được một tháng, chờ qua một tháng hắn sẽ đem hai gốc cây đã lan này bán cho Cổ Đại Thành.

Đời trước Cổ Đại Thành đã từng tới Dã Tây dốc tìm kiếm qua đã lan, còn hỏi người trong thôn có người đào được đã lan như vậy hay không, hắn ta nguyện ý bỏ ra một số tiền lớn để mua. Chỉ tiếc không ai có thể kiếm được khoản tiền lớn mà hắn ta hứa hẹn, nhưng mọi người vẫn biết hắn ta vì cái gì

muốn mua hoa. Thì ra Cổ Đại Thành có con cháu đọc sách mang theo bằng hữu đến ở đây làm khách, người bạn kia rất có bối cảnh, Cổ Đại Thành rất muốn bỏ đỡ được đôi phương. Người thiếu gia kia cũng rất thích hoa cỏ trân quý, đặc biệt là yêu thích hoa lan, hai gốc cây đã lan kia bị hủy xấu đi y rất là ảo não đau lòng, nói đã lan có phẩm tướng tốt như vậy rất khó có được, đáng tiếc đã bị hủy. Cổ Đại Thành muốn làm vui lòng y. Đáng tiếc về sau không thể tìm được một gốc cây phong lan nào tại Dã Tây dốc, hẳn ta chỉ có thể đi nơi khác tìm

Trương Thanh Thạch đời này muốn kiếm được số tiền lớn, hơn nữa nếu như có thể thừa cơ hội này quen biết Cổ Đại Thành cũng thật tốt, Cổ Đại Thành người này tục truyền là người rất trọng nghĩa, nếu như có thể quen biết hẳn ta về sau có lẽ có chỗ cần dùng đến. Trương Thanh Thạch trở mặt với huynh đệ đồng bào, không thể sống chỉ biết bọn họ, chỉ có thể hướng ra ngoài phát triển, biết thêm một người là biết thêm một con đường a.

Nhị Hoa nghe Trương Thanh Thạch nói muốn đem hai gốc cây đã lan kia dời về nhà thì rất vui vẻ, nàng còn lo lắng hơn so với Trương Thanh Thạch sợ hai gốc cây đã lan kia bị người phát hiện, dù sao nàng không có tự tin kiếm được tiền như Trương Thanh Thạch, trong lòng nàng hai gốc cây đã lan kia chính là khả năng làm giàu phát tài lớn nhất của nhà họ.

"Cha, chúng ta khi nào thì đi? Con cùng đi với cha, gọi cả đại tỷ cùng đi, nhiều người trông chừng!"

Nhị Hoa xoa tay, "Còn có, chúng ta dậy sớm đi đi, không nên để người khác đụng phải."

Trương Thanh Thạch cười khen Nhị Hoa, "Nhị Hoa hết sức thông minh, cứ làm theo như lời con nói. Có điều chúng ta vẫn chưa nói chuyện này cho mẹ con biết, việc này con đi nói cho họ biết đi."

"Cha!" Nhị Hoa chu miệng nhìn Trương Thanh Thạch, trước kia lúc phân gia hai người đã gạt nương và đại tỷ, chuyện này còn gạt tiếp bọn họ, không nói cho bọn họ, liệu bọn họ có vui mừng hay không, nàng có chút thẹn thùng a. Để cho nàng nói cho nương và đại tỷ, nàng cũng không dám ngắt đầu.

Trương Thanh Thạch lắc đầu cười, cũng không làm khó Nhị Hoa, hẳn tự đi nói việc này cho Tuyết nương và Đại Hoa, "Không có nói cho mấy người biết là ta không đúng, là ta nói Nhị Hoa đừng nói. Hai mẹ con các nàng tâm địa quá mức thuần lương, ta sợ nói cho mấy người biết bí mật này sẽ bị người khác phát hiện. Nhưng mà chuyện lớn lần này trong nhà ta cũng nhìn ra hai mẹ con các nàng mặc dù tâm địa thiện lương nhưng cũng không phải người không làm được việc, về sau có chuyện gì ta tuyệt sẽ không lừa gạt mấy người nữa."

"Cha, cha làm đúng! Việc này thật sự là quá lớn, cha nếu là nói với con, con còn sợ là lúc người khác muốn lên Dã Tây dốc con sẽ lộ ra thần sắc khản trương, nói không chừng sẽ bị người phát hiện. May mà cha không có nói cho con biết. Cha, chờ con về sau lại trải qua một số việc, lại lớn lên một chút, cha hãy đem mấy chuyện trọng yếu như vậy nói cho con biết đi!"

Đại Hoa nói là lời nói thật lòng, nàng biết mình tính tình mềm yếu, mặc dù thận trọng, nhưng có đôi khi không thể khống chế nổi về mặt, nàng thật không kham nổi trách nhiệm quá lớn. Nếu muốn nàng gánh trách nhiệm nhất định sẽ gánh, nói thí dụ như lúc Tuyết nương giả bộ bệnh, nàng vẫn có thể đi mời người và khóc lóc kể lể. Nhưng nếu như loại chuyện như đã lan này không cần nàng gánh chịu thì nếu có thể gạt nàng thì cứ gạt nàng đi, nàng sợ chính mình làm liên lụy tới người nhà.

Trương Thanh Thạch cũng nhìn ra Đại Hoa nói là lời nói thật, trong lòng thờ dài một tiếng, nghĩ may mà Đại Hoa bây giờ vẫn chưa lớn, hẳn sẽ rèn luyện nàng thêm, hẳn không bắt nàng đi lừa gạt bắt nạt người khác, nhưng cũng không muốn nàng bị người lừa gạt khi dễ cũng không có năng lực chống trả, thậm chí ngay cả lên tiếng cũng không kêu một tiếng, như đời trước chết đi như vậy, hẳn tuyệt không cho phép loại tình huống đó phát sinh.

Tuyết nương cũng giống như Đại Hoa không tức giận chút nào, nàng cảm thấy trọng phụ của mình nhất định là có tính toán của mình, nàng làm vợ chỉ cần thuận theo là được.

Trương Thanh Thạch chính là thích Tuyết nương như vậy, nhưng trong lòng hẳn suy nghĩ về sau nói với nàng một chút, để cho nàng đối xử với người trong nhà như vậy là được, còn khi đối với ngoại nhân không thể cứ mềm yếu như thế.

Cuối cùng người một nhà quyết định ngày hôm sau sớm đem đã lan đào về, ngay cả Tuyết nương và Đại Hoa cũng biết, các nàng còn khản trương vì hai gốc cây đã lan hơn Trương Thanh Thạch và Nhị Hoa. Loại lo lắng đề phòng này thật không dễ chịu a, cho nên vẫn là mau mang phong lan dời về nhà đi.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng Tuyết nương đã tỉnh, nàng nằm ở trên giường ngủ không được, muốn đánh thức Trương Thanh Thạch nhưng lại không dám, thương thể của Trương Thanh Thạch mặc dù tốt hơn phân nửa, nhưng đến cùng vẫn chưa tốt hoàn toàn. Hẳn là trụ cột của nàng, nàng chỉ sợ hắn sụp đổ.

"Nàng ngủ không được?" Trương Thanh Thạch nghe tiếng Tuyết nương lăn qua lộn lại, lật thân đối mặt với nàng, đem cánh tay bị thương ôm ngang hông của nàng.

"Chàng đã tỉnh?" Tuyết nương không dám động, cho dù cánh tay kia của Trương Thanh Thạch đã lành lại, nàng vẫn còn dè dặt.

"Tỉnh, ta mơ một giấc mộng, không tốt lắm. Nàng và khuê nữ đều bởi vì ta mà sống không tốt. Tuyết, nếu như bọn nhỏ bởi vì ta mà sống không tốt, nàng có oán ta hay không?" Trương Thanh Thạch muốn biết lúc bọn nhỏ chết đi Tuyết nương có oán hẳn hay không, hẳn vừa cảm thấy nàng sẽ không oán, vừa cảm thấy nàng sẽ oán. Trong lòng hẳn suy nghĩ sẽ là loại tình huống nào, áy náy với Tuyết nương làm cho trong lòng hẳn nặng trĩu. Nữ nhân này thật tốt a, đáng tiếc hẳn đời trước hại thảm nàng.

"Oán." Tuyết nương qua một hồi lâu mới trả lời, "Có điều ta biết rõ trong lòng chàng khẳng định cũng không chịu nổi, cho nên ta càng oán chính mình. Thanh Thạch ca, chúng ta về sau sống thật tốt, tựa như những ngày qua vậy, được hay không? Cho dù ăn trâu nuốt cái ta và con cũng nguyện ý. Bọn nhỏ những ngày qua cười thật vui vẻ a, ta chỉ sợ sống lại những ngày cũ. Vẫn dĩ sống như thế nào là do chàng quyết định, ta và bọn nhỏ tự nhiên cũng phải theo chàng, nhưng nói lời thật trong lòng, ta thực không thích sống như trước đây. Ngày như vậy là chịu đựng, mà không phải là sống."

Trương Thanh Thạch tới gần, ôm Tuyết nương vào trong ngực, "Về sau chúng ta cùng nhau sống, không cần phải chịu đựng nữa."

"Ừ." Mặc dù là vợ chồng già, nhưng Tuyết nương vẫn còn có chút e lệ, "Mộng không phải thực, chàng cũng đừng quá lo lắng. Về sau chúng ta sống qua ngày thật tốt. Ta sẽ sinh con trai cho chàng."

"Không có con trai cũng không sao, chúng ta có tới ba khuê nữ mà, đến lúc đó kiếm thêm chút tiền đường lão là được."

Trương Thanh Thạch kiến thức nhiều, đối với chuyện nói dối tông đường cũng không phải để ý lắm.

Hai vợ chồng nói lời thân mật, trời từ từ sáng lên.

Trương Thanh Thạch để Tuyết nương và Tiểu Hoa ở nhà, hẩn mang theo hai khuê nữ ra cửa, vô cùng thuận lợi đem hai gốc cây phong lan đào ra bỏ vào giỏ nhỏ bên trong giỏ lớn, trong giỏ nhỏ đặt một cái nắp, trên mặt đắp một chút rau dại. Sau đó ba người trở về thôn, trên đường gặp được người đầu nói Nhị Hoa quên thanh đao chặt củi ở trong giỏ, cho nên bọn họ chỉ hái được chút ít rau dại đã trở về. Như vậy sẽ không để cho người hoài nghi bọn họ vì cái gì sớm như vậy đã trở lại, còn là tay không trở lại.

Đến nhà bọn họ liền đóng kín cửa lại, sau đó đem giỏ chứa dã lan mang vào trong nhà, đem rau dại trên mặt lấy ra ném xuống đất, vén cái nắp lên đem dã lan lộ ra cho Tuyết nương xem. Về phần Tiểu Hoa, vì sao không để cho bé xem, tiểu hài tử miệng không chặt, nếu nói lộ ra thì hỏng bét.

Tuyết nương thấy hai gốc cây phong lan kia, cũng không thấy đẹp chỗ nào, nhưng mà nàng cũng mặc kệ đẹp mắt hay khó coi, chỉ cần đáng giá là được.

Trong nhà đã chuẩn bị tốt chậu trồng hoa, là chậu sành bị vỡ, hai gốc cây phong lan đều đào theo rất nhiều đất, chỉ cần bỏ vào trong chậu sành là được.

Trương Thanh Thạch đem chậu hoa bỏ vào một túp lều nhỏ mới đắp, chỗ đó có bụi rậm, đem phong lan đặt ở đó sẽ không bị người phát hiện.

Mang phong lan về nhà, người một nhà cuối cùng thờ phào nhẹ nhõm, tuy nhiên rất nhanh lại sốt ruột, sợ nuôi chết phong lan, lại muốn mau chóng đem phong lan đi bán.

Trương Thanh Thạch quyết định đi trấn trên một chuyến, nếu như có thể sớm bán phong lan này đi, hẩn không cần đợi đến tháng sáu rồi, tiền vẫn là đưa tới tay mới thiết thực a.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Thăm dò tin tức trấn trên

Trương gia ở tại thôn tên gọi thôn Tiểu Pha (thôn dốc nhỏ), sở dĩ có tên gọi này là vì bên cạnh thôn có nhiều sườn núi nhỏ. Từ thôn Tiểu Pha đến trấn trên nếu đi bộ thì cần hơn một canh giờ, trấn tên là Thái Bình trấn.

Thái Bình trấn bình thường rất náo nhiệt, nếu như có phiên chợ thì càng náo nhiệt hơn.

Phiên chợ là vào mùng một, năm và mùng tám, mỗi khi đến những ngày này người mỗi một thôn sẽ tụ tập tại Thái Bình trấn, thuận tiện dạo một vòng quanh trấn.

Tiểu Pha thôn chỉ có vài gia đình nuôi bò, bình thường nhà ai nếu muốn lên trấn trên thì vào buổi tối một ngày trước nói với người đi cùng có bò một tiếng, như vậy ngày hôm sau có thể ngồi xe bò. Nếu như không nói sớm, xe bò còn chỗ thì có thể ngồi, nếu hết thì cũng chỉ có thể đi bộ, còn vẫn muốn ngồi xe thì phải yêu cầu người khác nhường chỗ ngồi. Bình thường ít ai ngồi xe bò mà đi, ở nông thôn mọi người đều sống tiết kiệm, ngồi một lần xe bò cả đi lẫn về tốn hết hai văn tiền, tiết kiệm khoản này có thể mua được hai cái bánh bao thịt, bốn cái bánh bao không.

Trương Thanh Thạch quyết định mang theo Nhị Hoa vào thành, cũng không ngồi xe bò, không phải là hẩn không muốn, mà là lúc này hẩn này mới vừa phân ra gia, trong tay không có nhiều tiền, nếu như ngồi xe bò người khác nhất định sẽ cho là hẩn phá sản, sẽ có danh tiếng không tốt.

"Chờ chúng ta kiếm tiền, trước tiên ở trong thôn lấy mảnh đất đắp mấy gian phòng, sau đó đến trấn trên ở."

Trương Thanh Thạch nói với Nhị Hoa, đối với khuê nữ tuổi chưa lớn lắm nhưng là gan không nhỏ, hẩn có kế hoạch gì cũng không gạt nàng, mặc kệ tương lai hẩn có hay không có con trai, hẩn cũng phải dạy dỗ tốt khuê nữ, để cho các nàng có kiến thức có đảm lược, như vậy dù cho là thân nữ nhi cũng sẽ không vì không có huynh đệ làm chỗ dựa mà sống không tốt. Đại Hoa tính tình mềm yếu cần từ từ giáo huấn, Tiểu Hoa tuổi còn nhỏ cũng không thể dạy quá mức vì bé còn chưa hiểu chuyện, chỉ có Nhị Hoa là tuổi có thể dạy dỗ tốt. Hẩn nghĩ tới dù dạy không được Đại Hoa và Tiểu Hoa, ít nhất có thể bồi dưỡng được Nhị Hoa, đến lúc đó nàng sẽ chống đỡ cho tỷ tỷ và muội muội. Đương nhiên chỉ cần hẩn còn sống một ngày, nàng cũng không cần làm như vậy, hẩn là vì phòng ngừa vạn nhất, ai biết hẩn trùng sinh sẽ sống được thêm bao nhiêu năm nữa đâu?

Nhị Hoa không biết tâm tư Trương Thanh Thạch, trong lòng cao hứng vì lời Trương Thanh Thạch nói.

"Chúng ta có thể đi trấn trên ở? Nhưng cuộc sống ở trấn trên rất tốn tiền, vật gì cũng mắc mớ, ngay cả củi cũng phải mua, nhà ở cũng rất đắt, nếu là nhà lớn thì chúng ta mua không nổi, nhà nhỏ thì không có chỗ trồng rau cỏ. Nếu như muốn nhà thì tiền thuê cũng vẫn đắt, còn không bằng ở trong thôn. Kỳ thật trong thôn cũng rất tốt..."

Nhị Hoa có chút bận tâm, trong lòng nàng dĩ nhiên muốn ở trấn trên, nhưng cảm thấy khó khăn tầng tầng.

Trương Thanh Thạch nói: "Đến lúc đó chúng ta làm chút buôn bán, cha lần này ra ngoài học được cách làm điểm tâm, đến lúc đó chúng ta bán điểm tâm, trong nhà cho người khác mượn, chúng ta giữ chút ít lương thực, sẽ có cơm ăn, lợi nhuận kiếm được ít hay nhiều đều là của mình. Nói không chừng phong lan bán được nhiều tiền, đắp phòng ở, mua phòng ở còn có thể còn dư lại một chút. Nếu vẫn không được đến lúc đó chúng ta lại trở về trong thôn ở, đem nhà ở trấn trên cho thuê, chúng ta thu tiền thuê."

"Có thể bán nhiều tiền như vậy sao?" Nhị Hoa cảm thấy hai gốc cây phong lan dù đáng giá mấy cũng chỉ có thể bán được hai mươi, ba mươi lượng, dù sao chỉ là hai gốc cây hoa, không phải là nhân sâm.

"Ồ trong mắt người thích, hai gốc cây hoa này đáng giá, ở trong mắt người không thích đây chỉ là hai bụi cỏ." Trương Thanh Thạch giải thích với Nhị Hoa, "Chúng ta phải tìm người biết hàng."

Nhị Hoa gật gật đầu, lại suy nghĩ phải đi nơi nào tìm người biết nhìn hàng, có điều cha khẳng định được như vậy, vậy nhất định có thể đem hoa bán đi, nếu tạm thời tìm không được người biết nhìn hàng thì nuôi hai gốc cây phong lan này đi, rồi có thể sẽ gặp được người thích nguyện ý bỏ ra số tiền lớn mua hai cây lan này về nhà.

Hai cha con nói chuyện, cuối cùng đã tới thôn trấn, hai người cũng không có đi dạo chợ, bọn họ còn có chuyện đứng đắn để làm, chợ có thể đi dạo lúc về, chờ đến lúc chợ tan còn có thể mua được ít thứ rẻ rẻ.

Hôm nay trong trấn cũng rất náo nhiệt, người đến họp chợ cũng sẽ vào trong trấn dạo một vòng, cho dù không mua đồ cũng sẽ xem một chút, dù sao trấn trên cũng có cảm giác không giống như ở thôn, người trong thôn ở chỗ này nghe được một chút tin mới cũng có thể trở về trong thôn làm đề tài câu chuyện, tỏ ra là người có kiến thức, kiếm chút mặt mũi.

Nhị Hoa con mắt đông xem một chút tây xem một chút, hít sao theo sát Trương Thanh Thạch, bộ dạng nàng xinh xắn, khiến cho không ít ánh mắt đều nhìn về phía nàng, nhưng nàng một chút cũng không xấu hổ, gặp được một số nữ nhân có vẻ là người tốt nhìn nàng, nàng còn có thể nở một nụ cười tươi tắn, như một đóa hoa xinh đẹp, sống động.

Trương Thanh Thạch nhìn thấy như vậy, trong lòng nghĩ nữ nhi mình tướng mạo thật quá tốt, bây giờ còn nhỏ còn chưa có việc gì, đợi đến lúc lớn nói không chừng sẽ có phiền toái. Đồi trước nàng không phải tuổi còn nhỏ đã bị trong nhà bán làm thiếp cho người ta sao? Đồi này có hán che chở, nàng chắc chắn sẽ không bị bán, nhưng là ai lại dám chắc chắn sẽ không có người ngấp nghé chứ? Đồi trước hán ra ngoài kiếm sống, kiến thức nhiều, biết rõ nữ nhân quá xinh đẹp sẽ dễ dàng gây tai họa mang đến khó khăn, không gặp phải còn tốt, gặp phải nếu như là hộ giàu có, thì không những bản thân xúi quẩy, ngay cả người trong nhà cũng xúi quẩy theo. Loại tỷ lệ này dù chỉ có vạn nhất, hán cũng muốn ngăn chặn. Cho nên phải kiếm thật nhiều tiền, chờ kiếm được thật nhiều tiền, tìm cho Nhị Hoa một thẳng con rể lợi hại, đến lúc đó cái gì cũng không cần sợ.

"Cha, cha đang suy nghĩ gì vậy? Trên mặt con có vết dơ sao?" Nhị Hoa sờ sờ mặt, nghĩ bản thân hảo hảo đi đường mặt không nên bẩn a, như thế nào cha cứ luôn nhìn nàng?

"Không có, chỉ là đang nghĩ Nhị Hoa thật là đẹp mắt, về sau lớn chút nữa, lúc ra ngoài cha phải mang cây gậy theo."

"Cha!"

Khuôn mặt nhỏ của Nhị Hoa đỏ lên, có điều trong lòng vui thích, cha khen nàng đẹp mắt đó!

Trương Thanh Thạch lại bởi vì một câu nói vừa rồi của mình làm giật mình, nghĩ sao mình có thể quên bản thân cũng biết chút quyền cước chứ? Đùa dao lõng còn cũng biết một ít, đều là sau khi theo tiểu thiếu gia học với người ta, mặc dù không thể nói là cao thủ gì, nhưng đối phó với người bình thường nhất định là không thành vấn đề. Hán sẽ dạy Nhị Hoa, đến lúc đó ai sẽ nghĩ tới một cô nương nũng nịu như một đóa hoa sẽ động thủ đánh người? Gặp lúc nguy hiểm sẽ không bị người chế trụ. Trương Thanh Thạch cảm thấy chủ ý này không sai.

Nhị Hoa nghe Trương Thanh Thạch nói cảm thấy cao hứng cực kỳ, nàng hỏi Trương Thanh Thạch làm sao biết được những thứ này, nàng chưa bao giờ biết cha nàng biết quyền cước, còn có thể múa dao lõng còn.

Trương Thanh Thạch nói lúc đi lao dịch có học với người ta một chút, có điều người dạy hán không muốn để cho người ta biết, cho nên hán chỉ lặng lẽ học, nên không có ai biết.

Nhị Hoa cảm thấy vận khí của cha thật sự là quá tốt, đi làm khổ như vậy, chẳng những học được cách làm điểm tâm, còn học được bản lãnh đánh người, nếu để cho nãi nãi biết nhất định sẽ tức giận đến điên luôn a?

Hai cha con nói chuyện, tìm một sạp quả ăn vặt, gọi hai chén mì vằn thắn, sau đó vừa ăn vừa tìm cơ hội nói chuyện với ông chủ. Hán biết rõ Cổ Đại Thành thích ăn sạp mì vằn thắn này, đây là niềm tự hào lớn nhất của ông chủ sạp, thường xuyên thổi phồng với người khác, nhờ vào đó để câu khách. Một chiều này cũng có hiệu quả, không ít người cũng sẽ đến đây ăn mì vằn thắn, ai bảo đây là nơi Cổ Đại Thành thích ăn mì vằn thắn chứ. Bọn họ không giàu có như Cổ Đại Thành, nhưng có thể ăn được gì đó mà Cổ Đại Thành từng ăn, trong lòng sẽ có một loại cảm giác thỏa mãn không giải thích được (bún chả Obama đó!). Trương Thanh Thạch trước hết khen ngợi món ăn ở đây, quả nhiên, lão bản lập tức nhắc tới Cổ Đại Thành. Trương Thanh Thạch

lập tức thuận theo, rất có kỹ xảo dẫn dắt ông chủ sạp nói ra càng nhiều sự tình về Cổ gia.

Trong chốc lát, ông chủ sạp đem cả chuyện khách tới nhà Cổ Đại Thành ra kể, nói là đừng xem chi là người trẻ tuổi, chi là bằng hữu với con cháu Cổ Đại Thành, nhưng thân phận rất không tầm thường, được Cổ Đại Thành long trọng khoản đãi. Còn nói muốn mang đồ ăn từ đây về để chiêu đãi vị thiếu gia kia, cho ông chủ sạp gấp đôi tiền.

"Cha, cha thật là rất giỏi a, chỉ nhẹ nhàng như vậy đã đem chuyện muốn biết hỏi được rồi! Con muốn học cha!"

Nhị Hoa lúc theo Trương Thanh Thạch rời khỏi quán hoành thánh kia lập tức nhỏ giọng nói, trên mặt tràn đầy sùng bái, trong lòng nàng mức độ thông minh của cha nàng lại tăng lên một trình độ.

Trương Thanh Thạch đắc chí vừa lòng, vỗ vai nữ nhi nói: "Con là con gái của cha, khẳng định về sau còn lợi hại hơn cha."

Hai cha con thật cao hứng đi lòng vòng trên trấn, mua một chút muối cho nhà, sau đó đi chợ. Nhiệm vụ hôm nay đã hoàn thành, nếu đã biết rõ vị thiếu gia thích phong lan đã tới Thái Bình trấn, như vậy đợi ngày mai mang theo phong lan đi chào hàng là được, hôm nay trở về thật tốt nghỉ ngơi, ngày mai tranh thủ nâng cao tinh thần đem phong lan bán giá thật tốt!

"Hôm nay trước hết mua chút ít kẹo trở về, chờ kiếm được tiền, chúng ta lại mua gì thì mua."

Trương Thanh Thạch thấy ánh mắt Nhị Hoa nhìn hoa cài trên sạp, sờ sờ đầu của nàng, hẳn dĩ nhiên muốn mua đồ cho nương tử khuê nữ, nhưng bây giờ trong tay không có nhiều tiền.

"Dạ, đến lúc đó con muốn một đóa hoa cài màu đỏ, trước mặt con Lan Tâm khoe khoang hoa cài của nàng ta, nàng ta đeo lên một chút cũng không đẹp mắt. Con mà đeo lên nhất định sẽ đẹp hơn so với nàng ta!" Nhị Hoa nói, "Nhưng mà ngoại trừ hoa cài con cái gì cũng không cần, vẫn là để tiền tiết kiệm để đắp phòng mua nhà đi. Kia mới tương đối trọng yếu."

"Nhị Hoa mang hoa cài đương nhiên là đẹp hơn, dù không mang cũng vẫn đẹp hơn. Chờ cha về sau kiếm thật nhiều tiền mua vàng cho con làm hoa mang."

Trương Thanh Thạch lại một lần nữa cảm thán khuê nữ mình hiểu chuyện, hẳn nghĩ tới không có tiền thật khổ sở a, không thể mua hoa cài cho khuê nữ, người làm cha như hắn thật đúng là mắt mù a.

"Đây không phải là nhị thúc và Nhị Hoa sao? Sao vậy, thích hoa cài ở đây à? Muốn mua vài đóa sao?"

Đỗ Quyên Hồng đột nhiên xuất hiện từ bên cạnh, trên mặt cười tủm tỉm, nhưng lại làm cho Nhị Hoa cảm thấy không yên lòng.

Nhị Hoa lập tức kéo Trương Thanh Thạch đi, vừa đi vừa nói: "Cha, chúng ta đi thôi, con giống như người được mùi hoàng lang từ."

Hoàng lang từ chính là chồn, mùi vị đó không dễ ngửi chút nào.

Nụ cười trên mặt Đỗ Quyên Hồng hạ xuống, hừ một tiếng, lớn tiếng nói: "Ông chủ, Cho ta sáu hoa cài! Ta cũng không giống như người chỉ nhìn không mua! Khuê nữ của ta muốn cài hoa ta nhất định mua cho nàng, ngay cả cháu gái lớn của ta ta cũng mua. Cháu gái lớn của ta đeo hoa này lên nhất định đẹp mắt!"

Đỗ Quyên Hồng nói lời này chính là muốn cho Trương Thanh Thạch và Nhị Hoa nghe, thị ta mua cả hoa cài cho Mai Hương, chọc tức Nhị Hoa, tốt nhất nàng trở lại đòi, thị ta không để cho, đó mới hả giận.

Trương Thanh Thạch mím môi đầu cũng không quay lại nắm bàn tay nhỏ bé của Nhị Hoa, trong lòng càng thêm chán ghét Đỗ Quyên Hồng, nghĩ sẽ có một ngày tìm cơ hội thu thập thị ta.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Cha dạy con gái đánh nhau

Sau khi về đến nhà Trương Thanh Thạch nói tin tức hắn nghe được cho Tuyết nương và Đại Hoa, Tuyết nương và Đại Hoa cũng rất cao hứng, biết rõ hẳn ngày hôm sau sẽ mang theo hai gốc cây phong lan đi trấn trên tìm Cổ Đại Thành, các nàng lại lo lắng.

Tuyết nương lo lắng nói: "Cứ như vậy đem hoa cầm đi không có sao chứ? Vạn nhất hắn coi chúng ta là nông dân nên trả ít tiền cho chúng ta thì sao? Chẳng còn nhớ rõ chuyện lão Liễu giả hoạt không? Một người khôn khéo như vậy còn bị người lừa."

Tuyết nương vừa nói như vậy Đại Hoa Nhị Hoa cũng lo lắng.

Đại Hoa nhỏ giọng nói: "Sẽ không quyết tiền chúng ta chứ?"

"Hắn dám! Nếu như hắn dám, ta đốt nhà hắn!" Nhị Hoa hung hiểm nói, nhà mình phát hiện phong lan, kiếm tiền có thể sống tốt hơn, sao có thể để cho người cướp đi? Người nào dám cướp người đó là cừu nhân lớn nhất đời này của nàng!

Tuyết nương vỗ đầu Nhị Hoa, oán trách nói: "Nói bậy bạ gì đó? Nho nhỏ một tiểu nha đầu mà dám nói loại lời này, coi chừng người ta nghe được nói xấu con! Về sau có chuyện như vậy thì trách đến trên đầu con đi, cũng không thể lại nói như vậy."

Trương Thanh Thạch lại nói: "Không sai, Nhị Hoa biết không thể ở trước mặt người có tiền có thế mà đắc tội, hết sức thông minh, về sau phải nhớ kỹ. Chúng ta không công khai đối phó được thì âm thầm làm. Phải để đối phương không biết là chúng ta làm, đương nhiên, dù hoài nghi là chúng ta làm bọn họ cũng không có chứng cứ. Đây mới có thể bảo vệ tốt chính mình. Con tính tình kích động lớn mật, cha chỉ sợ con không biết nặng nhẹ, hiện tại cha yên tâm"

"Chàng còn khen nàng a? Cần thận nàng coi trời bằng vung, nàng là nữ oa đó." Tuyết nương nhìn Trương Thanh Thạch, nghĩ trạng phu của mình hiện tại thật sự là càng ngày càng gan lớn, trước kia nàng lo lắng cho tính tình của Nhị Hoa, nhưng bây giờ dạy Nhị Hoa làm sao mới có thể đối phó người khác, thật là làm cho nàng có chút bận tâm.

Nhị Hoa được Trương Thanh Thạch khen mặt mày hơn hớn, nói với nương: "Nương, nữ oa thì làm sao? Con không kém hơn so với nam oa! Con còn chuẩn bị cùng cha học đánh nhau, đến lúc đó mấy nam hài tử cũng đừng nghĩ đánh được con! Hừ, về sau có con ở đây, vậy người có con trai cũng phải hâm mộ con và cha!"

Tuyết nương và Đại Hoa vừa nghe Nhị Hoa nói muốn cùng Trương Thanh Thạch học đánh nhau tất cả đều mở to hai mắt, hỏi đến cùng là thế nào. Đối các nàng biết rõ Trương Thanh Thạch ở bên ngoài cùng với người học công phu quyền cước và múa đao lộng côn, tất cả đều ngạc nhiên mừng rỡ vạn phần, thời thế này mặc kệ ở nơi nào có võ lực mới có khí thế, ở nông thôn vì cái gì coi trọng nam oa, ngoại trừ nam oa từ có thể nối dõi tông đường, còn không phải bởi vì nam oa từ khí lực lớn có thể hù dọa người khác, không để cho người bắt nạt sao? Như bọn họ ở đây nhà có nhiều nam nhân bắt kẻ là nghèo hay giàu, dù thế nào cũng không sợ bị người khi dễ, chỉ cần có chuyện, hô một tiếng, một đám hán tử liền xông lên, thật uy vũ a! Trái lại trong nhà không có nam nhân thì cuộc sống quả thật khó khăn, nếu không sao lão yếu quả phụ hay bị bắt nạt đây? Có điều mọi người vẫn phải dựa vào chính mình liều mạng, nhà thiếu hoặc là không có nam nhân, nếu như nữ nhân lợi hại cũng có thể chống đỡ cho một cái nhà, nói thí dụ như Lý quả phụ thôn bọn họ, là nữ nhân có thể múa đao như nam nhân, hơn nữa còn có thể khiêng bao bó, nên không ai dám bắt nạt nàng ta. Tuyết nương và Đại Hoa nghĩ tới nếu như Trương Thanh Thạch biết đánh nhau, cho dù nhà bọn họ chỉ có hán một nam nhân cũng không sợ bị người khi dễ, chỉ là Nhị Hoa một nha đầu cũng phải học ư? Vạn nhất người khác cho rằng nàng quá hung không dám cưới nàng thì làm sao bây giờ?

Nhị Hoa nghe được nương đột nhiên nhắc tới chuyện gả cưới khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức đỏ bừng, khoát tay nói: "Sợ con hung thì đừng cưới a! Cái loại nam nhân mềm như đậu hũ đó con mới không cần đâu!"

Đại Hoa đẩy Nhị Hoa một cái, mặt ửng hồng, "Muội nha đầu kia quá không biết thẹn! Còn nhỏ tuổi mà nói loại lời này!"

Miệng nhỏ Nhị Hoa cong lên, "Là nương nói trước mà!"

Trương Thanh Thạch ha ha cười rộ lên, nói: "Đây là đang trong nhà, có thể nói. Nhị Hoa nói cũng rất đúng a, cảm thấy nữ nhân hung thì đừng cưới a, Nhị Hoa tướng mạo đẹp mắt, có rất nhiều người nguyện ý bị đánh! Đại Hoa, con cũng học, cha biết rõ tính tình con tốt, nhưng cũng không thể cứ chịu đựng, lúc không thể thì phải phản kháng, đến lúc đó đừng nói là ngoại nhân, chính là người con gả cho dám khi dễ con, con cũng đánh không sai! Đánh xong cha làm chỗ dựa cho con, cha lại tìm người tốt hơn, hoặc là trực tiếp đánh cho hắn phục mới thôi!"

"Cha!" Đại Hoa nghĩ thầm cha thật đúng là, tại sao lại kéo đến trên đầu nàng rồi, còn nói lời kinh người như vậy! Có điều nàng phải thừa nhận nàng nghe cha nói lời này tâm ý rất là khoan khoái.

"Chàng thật là!" Tuyết nương thật sự là hết cách với Trương Thanh Thạch, có điều nàng cũng không tức giận, Trương Thanh Thạch đây là đau khuê nữ, kỳ thật trong lòng nàng làm sao thường không hy vọng thực tế có thể như Trương Thanh Thạch nói phát triển thành như vậy chứ? Chỉ là nàng thật sự là không dám nghĩ a. Trong lòng nàng càng thêm ngóng trông hai bụi dã lan giống hai bụi cỏ kia có thể bán được giá tốt, tiền là nhân đảm a, có tiền, đến lúc đó khuê nữ cho dù hung chút ít cũng không sợ không ai thèm lấy.

Tiểu Hoa yên tĩnh ngồi ở bên cạnh nghe, lúc này đột nhiên nói: "Cha, con cũng muốn bắt chước đánh nhau!"

"Con gái ngoan! Chờ thân thể con khỏe mạnh chút ít, cha sẽ dạy con!"

Trương Thanh Thạch cười nói, hẳn chính là muốn dạy ba khuê nữ thành nữ hài tử không người có thể bắt nạt, người không dám cưới các nàng tất cả đều đi sang một bên đi, hẳn không hiếm lạ gì con rể như vậy. Tuy nhiên hẳn vì để cho Tuyết nương đừng quá lo lắng còn nói là sẽ lặng lẽ dạy khuê nữ, sẽ không để cho người biết rõ.

Lúc này Tuyết nương mới an tâm, sau đó lại đem thoại đề chuyển dời đến chuyện ngày mai bán phong lan.

Trương Thanh Thạch nói: "Các con yên tâm, Cổ lão gia không phải loại người như vậy, tiền hẳn nhiều, ở trong mắt chúng ta là một đồng tiền, còn trong mắt hắn chỉ là tiền lẻ. Hắn mua phong lan là vì tặng người, còn là tặng cho người đọc sách, người đọc sách phải có danh tiếng, nếu như biết rõ phong lan này là dùng thủ đoạn ám muội mà có được, vậy mục đích Cổ lão gia không phải xôi hồng bỏng không sao? Tin tưởng hẳn một người khôn khéo sẽ không làm chuyện ngu xuẩn như thế."

Tuyết nương vừa nghe cũng xác thực là đạo lý này, nàng bội phục nhìn trạng phu, nói: "Cha đứa nhỏ, chàng nghĩ thật sự là chu đáo."

"Đương nhiên, vì để cho mẹ con các nàng trải qua ngày tốt lành, ta sao có thể không nghĩ chu đáo chứ?"

Trương Thanh Thạch nói, bởi vì đời trước tiếc thiếu các nàng, đời này Trương Thanh Thạch nói cái gì cũng dám nói, hẳn phải để cho thê tử chúng nữ nhi biết rõ hẳn yêu thương các nàng. Con người a, có người để ý tâm tình sẽ tốt, tâm tình tốt thì dung quang toả sáng, bốn đại tiểu mỹ nhân nhà hắn, toàn bộ tươi đẹp như hoa, hẳn sẽ làm cho các nàng càng ngày càng tinh thần, càng ngày càng xinh đẹp a.

Quả nhiên, mẹ con Tuyết nương bốn người nghe xong đều nở nụ cười.

Ngày hôm sau Trương Thanh Thạch liền công giò cùng Nhị Hoa đi trấn trên, trên đường có người hỏi bọn họ đi nơi nào làm cái gì, hai người nói trong nhà nôi hư dự định đi trấn trên mua một cái. Lý do này ngược lại hết sức dễ dàng làm cho người tin tưởng, trong nhà Trương Thanh Thạch lúc ở riêng, Trương Thanh Thạch chỉ được phân ra một cái chảo(!). Dù không có người chứng kiến cái nồi nấu kia, nhưng sau khi chuyện Trương Bà Tử vì chút ít gia sản cùng tiền tài mà tính kế Trương Thanh Thạch bị vạch trần, tất cả mọi người sẽ cho rằng Trương Thanh Thạch được phân nhà nhận gì đó tất cả đều là không tốt. Lúc này nồi hư là chuyện vô cùng bình thường.

Trương Thanh Thạch lại thắng được không ít đồng tình, đây là hắn không nghĩ tới, tuy nhiên hắn dù biết rõ cũng sẽ không đau lòng, nồi nấu kia vốn chính là hòng nặng, chờ kiếm được tiền hẳn lập tức đổi nó.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Cổ lão gia Cổ Đại Thành

Trương Thanh Thạch mang theo Nhị Hoa trực tiếp đến Cổ gia, đứng trước cửa chính xa hoa của Cổ gia, nhìn cửa chính nước sơn đen bóng loáng mới tinh cùng tường gạch cao lớn dày đặc, trong ánh mắt Nhị Hoa toát ra hâm mộ, nàng hít sâu cảm lấy ống tay áo Trương Thanh Thạch, lá gan lớn hơn nửa cũng có chút khấn trương.

"Đừng sợ, chúng ta tới bán đồ, không phải đến đòi đồ, sợ cái gì? Xấu nhất thì bị người đuổi ra, không có gì đáng sợ."

Trương Thanh Thạch an ủi Nhị Hoa, hắn sờ đi mang theo Nhị Hoa đến là muốn tăng thêm kiến thức cho nữ nhi này, hiện tại là lúc tốt nhất để bồi dưỡng cho nên trước bồi dưỡng nàng, về sau lại từ từ rèn luyện cho nương tử và Đại Hoa Tiểu Hoa.

Nhị Hoa vừa nghe lời này, cảm giác căng thẳng cũng tiêu mất một chút, nàng nghĩ cha nói rất đúng a, bọn họ có cái gì đáng sợ, đừng nói bị đuổi ra ngoài, dù là người ở bên trong muốn cướp phong lan, nàng cũng dám liều mạng với bọn họ! Nhị Hoa nghĩ như vậy nên một chút sợ hãi cũng không còn, sống lưng thẳng tắp, con mắt sáng long lanh.

"Cha, con không sợ, chúng ta vào đi thôi!"

"Con gái ngoan!"

Trương Thanh Thạch khen Nhị Hoa một tiếng, sau đó đi nói với người sai vặt muốn cùng Cổ lão gia làm ăn, có bảo bối muốn bán cho Cổ Đại Thành. Người giữ cửa có chút hoài nghi nhìn Trương Thanh Thạch và Nhị Hoa, thực không tin tưởng bọn họ có thể có bảo bối gì, gã ta muốn nhìn một chút bảo bối kia.

Trương Thanh Thạch nói: "Vị tiểu ca này, bảo bối này sao có thể tùy tiện để người ta nhìn? Ta cũng không phải là không muốn cho người xem, chỉ là nếu như cho người xem, đến lúc đó Cổ lão gia coi trọng, hẳn lại không muốn để người khác biết, kia đến lúc đó ta thì không có phiền toái, người lại có thể có phiền toái. Người nói có đúng hay không? Người cũng đừng xem chúng ta là nông dân thì cho là ta không có thứ đồ tốt, có lúc thứ đồ tốt mới ở trong tay nông dân! Ta đây cũng không phải là muốn đi vào đánh nhau với Cổ lão gia, người gặp nhà ai đánh nhau còn mang tiểu khuê nữ theo sao? Người chỉ cần thông truyền một tiếng! Nếu là trong tay ta bán gì đó được tiền, đến lúc đó ta mời người uống rượu. Nếu người không giúp ta thông truyền cũng không sao, dù sao Cổ lão gia vẫn sẽ phải ra cửa, ta chỉ là tốn nhiều chút ít công phu chặn hắn là được."

Người sai vặt nghe Trương Thanh Thạch mồm miệng lanh lợi nói một hơi như vậy, trong lòng tự nhủ hẳn tử nông thôn này tướng mạo thành thật nhưng thực rất khôn khéo a, trong tay hẳn ta nếu thật có thứ đồ tốt, kia đến lúc đó kiếm tiền nói không chừng sẽ phát tài, khẳng định mạnh hơn so với mình người coi cửa này. Biết thêm người là biết thêm một con đường, để hắn ta vào đi thôi.

"Vậy ta cho người thông truyền cho các người một tiếng, lão gia có muốn gặp hay không còn phải xem tâm tình lão gia hôm nay như thế nào."

"Đa tạ đa tạ!"

Trương Thanh Thạch và Nhị Hoa đứng ở ngoài cửa chờ, ước chừng qua sau thời gian uống cạn tuần trà, có gã sai vặt đến, nói với người giữ cửa là Cổ Đại Thành muốn gặp người bên ngoài. Trương Thanh Thạch và Nhị Hoa không đợi người sai vặt chào hỏi vội vàng lên thêm. Trương Thanh Thạch cười gật đầu nhẹ với người sai vặt, lại nói tiếng cảm ơn, lúc này mới dẫn Nhị Hoa tiến vào.

"Hán tử nông thôn vừa rồi tại sao ta cảm thấy khí thế của hán giống với lão gia nhỉ? Thật là lạ." Người sai vật lằm bằm, lại vỗ miệng của mình một cái, "Hừ, lời này cũng không thể nói lung tung, nếu để cho người nghe được cáo với lão gia mình chết chắc! Nhất định là mình hoa mắt, một người quê mùa làm sao sẽ được như lão gia chứ?"

Người gác cửa này đương nhiên sẽ không biết thân phận cuối cùng đời trước của Trương Thanh Thạch, mặc dù hán bán mình làm nô, nhưng cuối cùng được chủ nhà lên lút hoàn trả khế ước bán thân, có thể thấy được hán rất được coi trọng. Thân phận hán về sau mặc dù không phải là lão gia, nhưng cũng khí phái hơn so với đại quân gia trong phủ, có đôi khi hộ vệ cho tiểu thiếu gia còn lợi hại hơn so với lão gia. Hiện tại Trương Thanh Thạch quay về hương dã, mặc dù ăn mặc không tốt, lại cố gắng để cho mình trở về chất phác, nhưng vẫn lộ ra một chút khí chất của thân phận kiếp trước.

Cổ Đại Thành năm nay không đến bốn mươi, vóc dáng không cao to, nhưng khỏe mạnh, vẻ mặt khôn khéo, nhưng lại không có tà khí, người nhìn rất chính phái.

Trương Thanh Thạch nhớ tới đời trước mọi người bình luận về Cổ Đại Thành tất cả đều là tán dương, tai hoạ vừa đến Cổ Đại Thành liền mang theo gia nhân đi kinh thành, nhưng trước khi đi đem lương thực nhà mình một nửa đưa cho quan phủ một nửa đưa cho dân chúng cần lương thực. Người này có thể hào phóng như vậy, chắc chắn sẽ không tham hai gốc cây phong lan trong tay hán.

"Không biết vị huynh đệ này họ gì a? Người nói trong tay mình có bảo bối? Cũng không biết là bảo bối gì? Nếu thật là đồ tốt, giá tiền thích hợp, ta sẽ mua."

Cổ Đại Thành đánh giá một phen hai cha con, nghĩ thầm hai cha con vừa nhìn chính là người nơi thôn dã, nhưng tướng mạo khí chất cũng không tệ, hán tử kia không giống như chưa từng trải việc đời, gan lớn, khí chất trầm trù, tiểu cô nương này tuy nói có chút khàn trương nhưng không phải bộ dạng sợ sệt, hai mắt to còn dám đánh giá chung quanh, nhưng là có quy tắc, không có quan sát lung tung. Ấn tượng với hai cha con cũng không tệ lắm.

Trương Thanh Thạch nói: "Không dám, ta họ Trương. Trong tay ta có hai gốc cây phong lan, phẩm tướng vô cùng tốt, khó gặp. Nghe nói chỗ Cổ lão gia gần đây có vài vị công tử hiểu biết chữ nghĩa. Ta nghe nói người đọc sách đều thích sự vật phong nhã. Hoa lan là hoa có rất nhiều người đọc sách đều yêu thích. Không biết Cổ lão gia có hứng thú hay không?"

Cổ Đại Thành vừa nghe lập tức có tinh thần, cháu hán lần này mang đến vài vị bằng hữu đều có chút ít lai lịch, người khác cũng thôi, chỉ có một vị thật sự là hán cực muốn lôi kéo quan hệ. Những ngày qua hán liên tục tận lực khoản đãi những vị này, biết rõ vị công tử kia thích hoa lan, hán tìm kiếm khắp nơi, nhưng hoa lan thường thì dễ có, hoa lan tốt lại khó được. Hán tìm về đến vài cây phong lan được người ba hoa chích choè thổi phồng lên, kết quả vị công tử kia mặc dù nhìn gật đầu nhẹ, nhưng căn bản là không lạ gì. Hán đã dự định buông tha cho con đường này, không nghĩ tới lại có người bán phong lan bán đến nhà hán, chẳng lẽ đây là trời đưa vận khí tới cho hán sao?

Cổ Đại Thành lập tức để cho Trương Thanh Thạch đem phong lan lấy ra xem một chút.

Trương Thanh Thạch đem nắp trên cái giỏ mở ra, đem phong lan lộ ra cho Cổ Đại Thành xem.

Cổ Đại Thành căn bản là người không hiểu hoa, càng đừng nói là phong lan, hán nhìn hai gốc cây dã lan kia, xem lại xem, chỉ cảm thấy hai gốc cây phong lan có vẻ không tệ, lá cây xanh mon môn, hán sờ thử hai cây, cảm giác lạnh như băng. Hán nghĩ tới dù mình không hiểu cũng không sao, trong nhà không phải là có hoa tượng sao? Hoa tượng ít nhiều sẽ hiểu một chút, cho hán ta đi đến xem đi.

Cổ Đại Thành cho người dâng trà cho Trương Thanh Thạch và Nhị Hoa, lại cho người gọi hoa tượng đến.

Hoa tượng đến sau khi xem nói hai gốc cây dã lan tốt hơn hán so với mấy cây phong lan mà Cổ Đại Thành tìm thấy.

Cổ Đại Thành vừa nghe cái này lập tức nguyện ý mua, chỉ cần tốt hơn so với mấy cây kia là được, về phần có thể được vị công tử kia vừa ý hay không trước hết không quan.

"Không biết hai gốc cây phong lan này người muốn bán bao nhiêu tiền a?"

Cổ Đại Thành cảm thấy ly trà vượt bọt nước trên mặt, nhàn nhã hỏi. Hán cũng không ra giá, mà là hỏi Trương Thanh Thạch. Hán mặc dù không phải là ác nhân, nhưng là người làm ăn, có thể bớt chút ít tiền xuống đương nhiên là chuyện tốt. Hán nghĩ hán tử nông thôn này trong mắt có thể có bao nhiêu tiền a, nói không chừng ra giá mười, hai mươi lượng là cực đại. Kết quả Trương Thanh Thạch ra một cái giá làm hại hán suýt chút phun trà trong miệng ra.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Hai trăm lượng bạc

"Ta cũng không muốn nhiều lắm, một gốc cây phong lan một trăm lượng bạc, hai gốc cây hai trăm lượng."

Trương Thanh Thạch mặt không đổi sắc mở ra giá tiền, hán cảm giác giá tiền này rất công bằng, có lẽ có người sẽ cảm thấy giá tiền này quá cao, không phải chỉ là hai cây lan giống như bụi cỏ thôi sao? Sao lại đáng hai trăm lượng chứ? Sẽ có người cảm thấy hán quá tham lam. Dù sao hai trăm lượng này ở

trong thôn có thể xây được một cái nhà ngói gạch xanh lớn đặc biệt tốt, còn có thể mua trên hai mươi mẫu ruộng tốt, nói không chừng còn có chút còn thừa lại. Nếu là ở trấn trên sinh sống, còn có thể mua chỗ đặt chân làm tiếp chút ít buôn bán làm ăn. Hai trăm lượng bạc trong mắt rất nhiều người đó là số tiền cả đời kiếm không được, nghĩ thế nào mà hai bụi cỏ lại bán hai trăm lượng bạc, thật sự là nằm mơ! Trương Thanh Thạch thì không cảm thấy mình đang nằm mơ, cũng không cảm giác mình tham lam, hẳn chỉ là nói một cái giá công đạo mà thôi.

Cổ Đại Thành đem nước trà kém chút phun ra kia nuốt xuống, cẩn thận không có làm cho mình bị sặc, hẳn đặt ly trà đến trên bàn bát tiên, bắt đầu bày ra thái độ nghiêm túc nói chuyện làm ăn.

Cổ Đại Thành nói: "Trương huynh đệ, giá tiền này có phải nói quá cao hay không? Không phải hai gốc cây hoa cỏ thôi sao? Nếu đáng đồng tiền, hai trăm lượng bạc có thể mua phòng ốc mua đất làm tiêu địa chủ. Giá tiền này người ra cũng quá cao đi."

Nhị Hoa nhìn Trương Thanh Thạch, khuôn mặt nhỏ nhắn siết lại, trong lòng đặc biệt căng thẳng, nằng vừa rồi cũng bị cha ra giá hai trăm lượng bạc làm cho hết hồn. Mặc dù nằng đã từng nghĩ tới về sau nằng trưởng thành sẽ kiếm được rất nhiều rất nhiều tiền, kiếm được thật nhiều tiền đồng đến không giữ được chỉ có thể đổi bạc gửi, hai trăm lượng bạc nằng cũng nghĩ tới, nhưng là chỉ nghĩ mà thôi, đáng về của cha a, này há miệng là hai trăm lượng! Nhị Hoa cảm thấy cha lúc này thật sự là quá uy vũ! Trong lòng nằng lại suy nghĩ cái giá hai trăm lượng bạc này có thể được sao? Nghĩ đến cha những ngày này trở nên thông minh, quyết đoán, nằng cảm thấy có hi vọng!

Nhị Hoa không cần cha nằng, nằng muốn giúp cha, "Hai trăm lượng bạc không cao, hai gốc cây phong lan này phẩm tướng rất tốt, lại là mọc hoang, rất khó tìm! Cổ lão gia, bỏ lỡ lần này sẽ không còn cơ hội nữa đâu!"

Trương Thanh Thạch thật lòng kiêu ngạo vì khuê nữ mình, xem, thật thông minh, thật lớn gan, thật biết nói chuyện!

Cổ Đại Thành nhìn Nhị Hoa, trong lòng nghĩ thật đúng là có dạng cha nào sẽ có khuê nữ đó a, vốn cho rằng một hán tử nông thôn khẩu khí đã đủ lớn, không nghĩ tới khuê nữ hẳn cũng biết ăn nói giống vậy.

Trương Thanh Thạch không đợi Cổ Đại Thành nói tiếp, lại nói: "Cổ lão gia, như lời khuê nữ ta nói, hai gốc cây phong lan như vậy rất khó tìm. Dù cho ngài về sau còn có thể tìm được cây tốt như vậy, thậm chí tìm được tốt hơn, nhưng cơ hội lần này sẽ bị bỏ qua. Đến lúc đó dù đưa cho vị công tử kia, vị công tử kia cũng không nhất định sẽ thích, chớ đừng nói chỉ là đến lúc đó còn có thể đem hoa lan đưa đến trước mặt công tử kia hay không. Tận dụng thời cơ, thời cơ không thể mất!"

Cổ Đại Thành thừa nhận Trương Thanh Thạch rất biết bán đồ, lời hắn nói đều chọc trúng chỗ yếu hại của mình, kỳ thật ra hai trăm lượng bạc mua hai gốc cây hoa cũng không có gì, dù sao vẫn có hoa lan còn đắt hơn.

Trương Thanh Thạch nhìn ra Cổ Đại Thành đã giãn ra, không ngừng cố gắng, "Cổ lão gia, kỳ thật ta mở cái giá tiền này thật không nhiều, hai gốc cây phong lan nếu như bán tại thị trấn hay là phủ thành khẳng định có thể bán ra cái giá rất cao, chỗ đó nhất định là có người nguyện ý mua. Chỉ là ta biết rõ Cổ lão gia làm người trượng nghĩa, trong nhà lại có khách nhân đọc sách, nên muốn tới chỗ ngài trước xem một chút có thể đem hai gốc cây phong lan này bán đi hay không. Nếu như có thể bán đi, chúng ta cũng coi như kết cái duyên phận. Ngài ngắm lại xem quần áo vải vóc mặc trên người và gạo ăn vào trong miệng đều được gọi là vải và gạo, nhưng có mắc có rẻ, đó là do phẩm tướng. Vải và gạo cũng giống nhau, giá ở trấn trên mua không thể so với mua trong huyện thành, đem hai gốc cây phong lan này bán cho người làm cỏ đại cho gà ăn cho heo ăn, còn không bằng bán cho ngài đi đặt trên thư án của vị công tử kia. Trong chuyện này khác nhau là rất lớn! Cho nên ta muốn cái giá tiền này thật sự là không nhiều lắm, bởi vì phong lan này thực sự tốt, phong lan là bán cho ngài đi làm đại sự! Ngài còn cảm thấy hai trăm lượng bạc này có nhiều không?"

"Hai trăm lượng bạc đối với Cổ lão gia ngài mà nói thật không nhiều lắm, cũng chỉ là đi mấy lần từ lâu trên thị trấn mà thôi!"

Nhị Hoa thật báỉ phục cha nằng, nằng cảm thấy cha sao lại nói có đạo lý như vậy, những lời này nếu để cho nằng nói nằng khẳng định nói không nên lời.

Trương Thanh Thạch trong lòng cũng đang bội phục khuê nữ, nghĩ đứa nhỏ này tương lai nhất định là có đại tiền đồ a, mặc dù lời nói không nhiều lắm, nhưng là luôn nói đến trên điểm quan trọng!

Cổ Đại Thành bây giờ là bội phục sát đất hai cha con nhà này! Hai cha con này thật đúng là không phải nông dân bình thường a, không nói trước bọn họ sẽ nói như thế, chỉ nói thái độ bọn họ lúc nói những lời này, thật là không kiêu không nịnh a, có phân tài ăn nói tâm cơ này cùng thái độ không hề nhượng bộ chút nào đối với tiền tài, làm sao có thể có dáng vẻ này chứ? Cổ Đại Thành nhìn xiêm y cũ rách đánh miếng vá trên người Trương Thanh Thạch và Nhị Hoa, trong lòng có chút tò mò.

"Các người sẽ không sợ ta nói hai gốc cây phong lan này là của ta, đuổi các người ra ngoài sao?" Cổ Đại Thành hỏi, hẳn đương nhiên không có ý này, chỉ là muốn hiểu rõ hơn hai cha con nhà này.

"Cổ lão gia danh tiếng rất tốt, cha ta nói Cổ lão gia là người chính trực, tuyệt sẽ không làm chuyện như vậy." Nhị Hoa mở to mắt to nhìn Cổ Đại Thành, giọng nói thanh thúy cao ngời người khác làm cho người nghe thoải mái. Nằng mới không nói cho Cổ Đại Thành lúc ở đại môn trước khi vào Cổ gia nằng còn đang sợ bảo bối phong lan bị người ta cướp mất đây!

Cổ Đại Thành chau chau mày, trên mặt lộ ra một nụ cười, "Tiểu nha đầu, người chẳng lẽ không biết càng là người có danh tiếng người tốt nếu làm chuyện xấu thì người khác càng sẽ không hoài nghi sao? Người có tin hay không ta hôm nay đem hai gốc cây phong lan này lưu lại, đại đa số mọi người sẽ tin lời của ta a?"

Nhị Hoa vội vàng nhìn cha nằng, nằng đương nhiên không phải là sợ hãi, nằng nhìn ra Cổ Đại Thành trên choker nằng, loại tình huống này đương nhiên phải xem cha trả lời thế nào.

Trương Thanh Thạch cười nói: "Chỉ cần vị công tử kia có một chút hoài nghi là được rồi. Hơn nữa, con đề ngàn dặm, bị hủy bởi tổ kiến. Thanh danh của Cổ lão gia cho dù là tốt, nhưng làm nhiều việc ác nhỏ, một ngày nào đó sẽ dẫn tới người khác hoài nghi. Ta tin tưởng, việc ác cứ làm dần cuối cùng sẽ khiến cho danh tiếng bại hoại. Cổ lão gia cũng không phải là người tự cho là thông minh."

"Người thật đúng là không giống người làm ruộng, rất có kiến thức!"

Cổ Đại Thành tán thưởng nói, hẳn là thật có vài phần kính trọng đối với nông phu một thân quần áo cũ rách nhưng sạch sẽ, loại người này trước kia mặc kệ trải qua dạng ngày gì, về sau nhất định sẽ có ngày nổi danh!

Trương Thanh Thạch cười nói: "Đa tạ Cổ lão gia tán thưởng, ta cũng chỉ là một người nông phu. Những thứ kiến thức này cũng không tính cái gì, chỉ là vì sinh kế cả ngày luôn cúi mà thôi."

Cổ Đại Thành gật gù đầu, "Hai gốc cây phong lan ta đều mua, đúng hai trăm lượng!"

Trương Thanh Thạch trong lòng vui mừng, cuối cùng đã bán được phong lan, mặc dù hẳn cũng biết hai gốc cây phong lan này chắc chắn sẽ không bị hủy ở trong tay, sẽ có người có tiền nguyện ý dùng tiền mua, nói thí dụ như trực tiếp đi tìm vị công tử Cổ Đại Thành muốn nịnh bợ kia, nhưng có thể thuận lợi bán cho Cổ Đại Thành, biết được đại tài chủ nổi tiếng ở đây, đối với dự định về sau đến trên trấn ở lại làm buôn bán mà nói thì trọng yếu hơn nhiều so với bán thêm được vài đồng.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Nhị Hoa tuy căng thẳng, nhưng khóe mắt đuôi mày nhịn không được toát ra nồng đậm vui sướng. Hai trăm lượng a, đây chính là bạc a! Có thể xây nhà hoặc là mua phòng ốc, có thể mua đất làm buôn bán, không phải thất lưng buộc bụng nữa! Trong nhà cuối cùng có thể trải qua ngày tốt lành!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Mua đồ, bắt gặ

Trương Thanh Thạch không cần ngân phiếu mà muốn hiện ngân, Cổ Đại Thành liền cho hai đỉnh bạc năm mươi lượng, chín nén bạc mười lượng, còn dư lại là xâu tiền đồng.

Trương Thanh Thạch đem túi vải cho bạc và đồng tiền thả vào trong giỏ, mang theo Nhị Hoa cáo từ Cổ Đại Thành, trước khi đi hẳn lại thỉnh cầu với Cổ Đại Thành, chính là nói cho gia nhân giữ kín chuyện này không để cho người khác biết hẳn tới nơi này bán phong lan, cũng thỉnh Cổ Đại Thành đừng nói cho người khác biết hai gốc cây phong lan này là mua từ chỗ hẳn, hẳn tạm thời chưa muốn để cho người khác biết rõ trong tay hẳn có một số tiền lớn như vậy, sợ đưa tới phiền toái.

Cổ Đại Thành đồng ý, này cũng không phải là việc khó khăn gì.

"Nếu như Trương huynh đệ lần sau lại phát hiện hoa cỏ tốt, kính xin trước đưa đến nơi này của ta, nếu như ta nhìn trúng, nhất định sẽ cho ngươi một cái giá công đạo."

"Nhất định, nhất định."

Trương Thanh Thạch khách khí với Cổ Đại Thành, nghĩ thầm hoa như hai cây dã lan này không thể tìm được nữa, đòi trước Cổ Đại Thành đi Dã Tây dò tìm hoa, kinh động người trong thôn, cơ hồ lật tung vài cái sườn núi nhỏ bụi cỏ khu vực xung quanh cũng không có tìm được hoa cỏ gì đáng tiền. Có điều về sau hẳn nếu là làm buôn bán vẫn có thể tìm Cổ Đại Thành hợp tác, buôn bán tiểu sinh ý thì thôi, nếu như là làm ăn hơi chút lớn vậy thì phải có chỗ dựa, nếu không phiền toái sẽ đến cửa. Trong tay hẳn thật là có thể làm được đại sinh ý, vì bảo hiểm, đến lúc đó một người ăn một mình là không thể nào, chỉ có thể tìm đôi tác, Cổ Đại Thành không thể nghi ngờ là đối tượng tốt nhất, có tiền, có bối cảnh, quan trọng nhất là người trọng nghĩa!

Cổ Đại Thành cho người mang cho Nhị Hoa hai hộp điểm tâm, vừa rồi đưa nhỏ này đối mặt với điểm tâm trên bàn nhưng là một chút cũng không động, rất được giáo dưỡng, được người yêu thương.

Nhị Hoa nhìn Trương Thanh Thạch.

Cổ Đại Thành cười lớn nói: "Đừng nhìn cha ngươi, ta cho thì ngươi cứ lấy!"

Trương Thanh Thạch gật gù đầu với Nhị Hoa, nói: "Nếu Cổ lão gia đã tặng cho con, con cứ thu đi, nhớ cảm ơn Cổ lão gia."

Nhị Hoa lập tức vô cùng thành khẩn cảm tạ Cổ Đại Thành, thật cao hứng mà nhận hai hộp điểm tâm, nàng nghĩ nương và tỷ tỷ muối muối thấy được nhất định sẽ rất vui, đây chính là điểm tâm Cổ lão gia ăn, nhất định là điểm tâm tốt nhất trên trấn có thể mua được! Nghĩ đến Lan Tâm lần đó cảm mến táo bánh ngọt ở trước mặt nàng ăn, khoe khoang với nàng, trong lòng nàng nghĩ cùng lắm chỉ là tiệm tạp hóa nhà ông bà ngoại Lan Tâm bán mỗi món điểm tâm kia, làm sao so được với điểm tâm trong tay nàng? Lan Tâm nếu biết được nhất định sẽ tức giận đến lỗ mũi bốc khói!

Trương Thanh Thạch mang theo Nhị Hoa rời đi Cổ gia, đi ở trên đường cái, hai cha con nhìn nhau một cái, trên mặt đều lộ ra tươi cười thật lớn.

Trương Thanh Thạch nói: "Đi! Chúng ta mua thịt đi! Lại mua vài hoa cài xinh đẹp! Vải cũng mua vài khối, để cho nương làm quần áo mới cho các con!"

Nghĩ đến ngày hôm qua Đỗ Quyên Hồng ở trong chợ mua hoa cài, còn cầm hoa cài chọc tức bọn họ, Trương Thanh Thạch liền muốn mua hoa cài cho nương tử và khuê nữ, hiện tại có tiền, thì phải để cho khuê nữ mua đồ nàng thích, chẳng những muốn mua, còn muốn mua tốt hơn người khác, hấn kiểm tiền không phải là vì để cho thê tử nữ nhi sống cuộc sống sung sướng sao?

Nhị Hoa cười híp mắt nói: "Chúng ta còn phải mua nôi!"

Trương Thanh Thạch nghe cười ha ha, "Đúng, chúng ta còn phải mua nôi!"

Hai cha con trước đi mua thịt, Trương Thanh Thạch vốn là nghĩ mua nhiều một chút, nhưng là Nhị Hoa nói mua ít thôi, nàng không muốn để cho người biết rõ nhà bọn họ có tiền, vừa rồi Trương Thanh Thạch yêu cầu Cổ Đại Thành như thế nào nàng còn nhớ rõ nha! Nàng cũng cảm thấy bọn họ mới vừa ở riêng, vẫn không thể mới đó liền ra vẻ giàu. Cuối cùng chỉ mua hai cân thịt, một cân thịt béo, đến lúc đó mang về thắng mỡ, một cân thịt ba chỉ, mang về nhà nấu ăn hoặc là làm nhân bánh. Mặt khác còn mua hai cây xương lớn, mang về hầm canh, đây là bổ nhất.

Trương Thanh Thạch nhìn đầu heo móng heo và lòng lợn trên sạp, Trương Thanh Thạch nghĩ tới muốn làm mua bán nhỏ thì bắt đầu từ việc bán sốt thịt đi, đời trước hấn từng làm việc tại phòng bếp, quen một nữ đầu bếp chuyên ướp món ăn và làm món kho, bà ta không có con cái, cũng bởi vì hấn đối với bà hết sức chiều chuộng, nên giao hết chút ít tay nghề cho hấn. Trương Thanh Thạch học rất nghiêm túc, hấn đã từng nghĩ nếu như có thể về nhà, đến lúc đó mở cửa hàng ăn, để người một nhà trải qua ngày tốt lành, kết quả cuối cùng không thực hiện được nguyện vọng này. Đời này thì có thể.

Trương Thanh Thạch nghĩ tới trước làm chút ít làm ăn nhỏ tích chút tiền, sau đó lại làm ăn buôn bán lớn hơn một chút, có đôi khi phát nhanh cũng không phải là chuyện tốt, dễ dàng làm cho người khác đỏ mắt, sau đó đưa tới phiền toái. Nếu như chỉ một mình hấn thì hấn không sợ phiền toái, nhưng hấn có nương tử khuê nữ, cho nên vẫn là cẩn thận một chút vẫn hơn.

Mua xong thịt, Trương Thanh Thạch lại dẫn Nhị Hoa đi sạp bên đường mua hoa cài, vì Nhị Hoa kiên trì, chỉ mua ba đoá, 3 nữ hài tử mỗi người một cái, mua cho Tuyết nương một cây trăm gỗ, mặc dù là đầu gỗ, nhưng trên đầu trăm khảm một hạt châu, màu đỏ thắm, ngay cả ngọc thạch hạ đẳng nhất cũng không phải, chỉ là một cục đá, giống như là đá được cọ rửa trong sông nhiều năm, nhưng cũng dễ nhìn.

"Cha, chúng ta đừng mua vải, nếu để cho người thấy được, nói không chừng sẽ đoán được nhà chúng ta có tiền."

Nhị Hoa nhìn cửa hàng vài phía trước cách đó không xa, kéo Trương Thanh Thạch dừng đi về phía trước.

Trương Thanh Thạch nói: "Không có việc gì, đến lúc đó có người hỏi tới, thì nói chúng ta giúp đỡ một người qua đường, nhặt được một cái hà bao, bên trong có không ít tiền đồng và hai nén bạc, chúng ta trả lại cho hấn, hấn cho chúng ta một lượng bạc làm tạ kim. Như vậy không được sao?"

"Cha, cha cũng thật biết gạt người a!" Ánh mắt Nhị Hoa sáng lên.

"Chỉ cần không tổn hại đến ích lợi của người khác, có thể bảo vệ mình, nói dối một chút cũng không sao. Có điều không nên lúc nào cũng nói dối, nhất là đối với người thân yêu của mình. Biết không?" Trương Thanh Thạch cũng không bởi vì nữ nhi nói mà tức giận, còn thừa cơ hội này giáo dục nàng.

Nhị Hoa gật đầu, nàng vốn là thông minh, lá gan lại lớn, chỉ là có lúc tính cách thẳng thắn xúc động, hiện tại được Trương Thanh Thạch dạy dỗ một phen, từ từ liền lộ ra tính tình乖巧 hoạt.

Sau đó hai người lại đi mua vải, mua một chút vải mịn làm nội y, lại mua đủ một người làm một bộ quần áo, mua cả kim chỉ.

Cuối cùng đương nhiên là đi mua một cái chảo. (!!!)

Hai cha con lúc này mới chuẩn bị về nhà, trên đường gặp được Trương Hoa, hấn đang cùng một cô nương mặc áo sắc xanh nhạt và quần trắng, y phục nửa mới nửa cũ, sạch sẽ chỉnh tề, trên đầu mang một đoá hoa lụa nhỏ nhỏ màu hồng nhạt, trong gián dị lại không mất đoan trang. Trương mạo rất đẹp, cười lộ lên hết sức ôn nhu.

Nhị Hoa vội vàng kéo Trương Thanh Thạch trốn qua một bên, nàng không muốn nhà mình mới vừa mua một đồng đồ vật đã bị người nhà Đại bá phụ thấy được, mặc dù nói nàng cũng không ghét đường ca này, nhưng ai bảo hấn là con trai Đại bá phụ làm chi? Có đôi khi nên đề phòng thì vẫn phải đề phòng, hơn nữa hấn bây giờ đang cùng một cô nương ở chung một chỗ, phỏng đoán cũng không có tiện nói chuyện với bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Trương Hoa và Mai Hương

"Cha, cha nói đại đường ca và cô nương xinh đẹp kia là quan hệ như thế nào? Bây giờ hấn không phải là nên ở trong cửa hàng sao? Sao lại chạy ra

ngoài gặp cô nương chứ?"

Nhị Hoa tò mò hỏi Trương Thanh Thạch, hiện tại trong cái đầu nhỏ như hạt dưa của nàng cha chính là người thông minh nhất trên thế giới, có cái gì không biết hỏi cha là được rồi.

Trương Thanh Thạch cười nói: "Không có nghe nói trong nhà Đông gia tiệm tơ lụa kia có cô nương, hoặc là đại đường ca con tìm lúc rảnh đi ra, hoặc là cô nương kia có chút quan hệ với tiệm tơ lụa. Có điều mặc kệ là chuyện gì, không quan hệ đến chúng ta. Chúng ta mau về nhà đi, nương con nhất định sốt ruột đang chờ đó."

Nhị Hoa gật gật đầu, nghĩ nếu như để nàng ở nhà, nàng sẽ gấp đến độ không làm được việc gì, cho nên vẫn là mau về nhà đi thôi, đại đường ca gì gì đó toàn bộ ném đến sau đầu đi!

Hai cha con vội vã ra thôn trấn, lên đường về nhà.

Trương Thanh Thạch nghĩ tới chuyện Trương Hoa và cô nương kia, trong lòng nghĩ cô nương kia không phải là A Kiều cô nương bị Trương Hoa lừa gạt chứ? Nói đến A Kiều thật là một cô nương đáng thương, nhà nàng ở tại trấn trên, trong nhà có một người ca ca đi theo người ta, nghe nói là đi học làm ăn. Nàng sống với cha mẹ, trong nhà ở trấn trên có một cái nhà, cha là thợ mộc, trong nhà coi như hơi có chút tiền. Những thứ này đều là Trương Thanh Thạch nghe đại tẩu Xảo Cô nói, lúc ấy thị ta là dùng khẩu khí xoi mói nói những lời này. Về sau A Kiều cũng không thể thành con dâu Trương gia, mặc dù lúc ấy hai nhà đã bắt đầu nghị hôn, nhưng nhân duyên này cuối cùng không thành, bởi vì A Kiều đã xảy ra chuyện. Nghe nói là A Kiều bị Trương Hoa dựng chuyện không minh bạch với Đông gia của thôn trang tơ lụa kia, vừa lúc bị Đông gia nương tử thấy được. Ra chuyện như vậy, cửa hôn sự này tự nhiên không thành. Danh tiếng A Kiều hỏng, cuối cùng thất cô chết. Cha mẹ nàng chạy tới Trương gia nháo, nói là Trương Hoa lừa gạt nữ nhi của bọn họ, nhưng ai cũng không có chứng cứ, nên hai vợ chồng gây nã cũng vô dụng. Tuy nhiên về sau A Kiều ca ca trở lại, sau đó Trương Hoa bị người chụp vào bao bố đánh gãy chân.

Trương Thanh Thạch nghĩ đến gương mặt tươi cười ôn nhu của A Kiều, tựa như thấy được Đại Hoa vài năm sau, hẳn nghĩ tới có nên hay không giúp cô nương kia một phen? Ài, đến lúc đó rồi hãy nói, dù sao cách sự kiện kia còn có một đoạn thời gian!

Hai cha con đi thông thả về nhà, đem cửa chốt chặt từ bên trong. Chứng kiến động tác đóng cửa và nụ cười trên mặt Nhị Hoa và Trương Thanh Thạch, còn có nồi nấu cột trên cái giỏ sau lưng Trương Thanh Thạch, Tuyết nương và Đại Hoa trong lòng vui mừng, nghĩ phong lan bán được rồi!

"Nhị Hoa, con mang theo muội muội ra chơi trong sân đi." Trương Thanh Thạch nói với Nhị Hoa, không phải là hắn muốn gạt tiểu nữ nhi, mà là tiểu nữ nhi tuổi quá nhỏ, hắn sợ bé không cẩn thận nói ra.

"Dạ, Tiểu Hoa, Nhị tỷ chơi với muội." Nhị Hoa nghĩ để cho đại tỷ và nương cùng nhau hưởng thụ một chút vui sướng được thấy bạc đi, nàng ở bên ngoài chơi với muội muội thôi. Ai da, tiểu muội thật đáng thương a, cũng bởi vì quá nhỏ ngay cả bạc cũng không thể xem, có điều về sau nhà bọn họ kiếm lời nhiều bạc hơn, lúc đó không sợ người khác biết rõ chuyện này, nàng ngày ngày sẽ lấy bạc làm đá cho Tiểu Hoa chơi!

Tiểu Hoa nhu thuận gật đầu, thật cao hứng đi chơi với Nhị tỷ.

"Cha bọn nhỏ, phong lan có bán được không?"

Đội đến vào phòng, Tuyết nương giúp đỡ Trương Thanh Thạch đem giỏ thả xuống đất, không nhìn tới gì đó bên trong giỏ, trước hỏi Trương Thanh Thạch, giọng nói của nàng giảm thấp xuống, giống như sợ bị người nghe được.

Trương Thanh Thạch cũng đè thấp thanh âm, "Bán được, bán hai trăm lượng bạc!"

"Hai trăm... lượng? !" Giọng Tuyết nương hơi lớn, nàng vội vã giảm thấp xuống thanh âm, tay thả tới trên ngực, có thể cảm giác được tim mình đập kịch liệt. "Thật sự bán nhiều bạc như vậy?"

"Nhất định là nhiều như vậy, cha rất lợi hại!"

Đại Hoa cũng hết sức kích động, hai trăm lượng bạc a, nàng đời này chưa từng nghĩ tới có thể nhìn thấy hai trăm lượng bạc.

Trương Thanh Thạch sờ sờ đầu Đại Hoa, nhìn ánh mắt sùng bái tỏa sáng của nữ nhi, cảm giác được khuê nữ sùng bái thật sự là quá tốt a!

Trương Thanh Thạch đem bao bạc lấy ra thả trên giường, "Đều ở nơi này, chúng ta lưu chút ít tiền đồng ở bên ngoài chi tiêu, còn dư lại tất cả đều giấu ở trong cái vò ở trong phòng, đào hố chôn ở góc tường, trên mặt để vài thứ. Chờ lúc cần dùng lấy ra."

Tuyết nương và Đại Hoa nhìn bạc trắng bóng và vài xu tiền bên trong bọc quần áo, hai người đều mừng rỡ nói không ra lời, Đại Hoa lại là vui mừng đến phát khóc.

Trương Thanh Thạch nói: "Khóc cái gì a? Về sau trong nhà còn có thể kiếm được tiền nhiều hơn, đến lúc đó lúc nào cũng khóc còn không phải khóc hư a? Mau đừng khóc."

Đại Hoa vội vàng lau nước mắt, trên mặt lộ ra tươi cười.

Tuyết nương vội vàng vàng đi tìm cái bình, nàng phải mau đem bạc cất vào trong cái bình mới an tâm.

Chờ Tuyết nương trở lại, Trương Thanh Thạch đem cây trâm mua được tặng nàng, mà Đại Hoa đã cầm hoa cài của mình. Tuyết nương thấy cây trâm của mình không giống với của nữ nhi, trong lòng ngọt ngào, cha bọn nhỏ những năm này vẫn đối với nàng tốt như vậy, mặc dù nàng bị không ít khổ và ủy khuất, nhưng nàng vẫn cảm thấy rất hạnh phúc.

Đem bạc hào hào thu về, Tuyết nương bắt đầu thắng mỡ heo, thắng mỡ xong, Tuyết nương làm một chén thịt kho tàu, lại trộn rau dại, mặc dù ăn chính là bánh mì tạt, nhưng người một nhà ăn cũng rất ngon.

Buổi chiều Trương Thanh Thạch đi ra ruộng nhìn nhìn, cảm thấy hoa màu mọc rất tốt, hồi tưởng lại năm nay coi như mưa thuận gió hoà, hẳn thờ phào nhẹ nhõm, trước khi làm buôn bán, hẳn vẫn muốn thu hoạch lương thực của hai mẫu đất này, con muỗi có nhỏ đi nữa cũng là thịt, có thể cho hẳn làm bìa đỡ đạn là tốt rồi, hơn nữa năm nay có tốt đẹp thì mới có lợi cho việc buôn bán. Mọi người chỉ có ăn no bụng mới có tâm tư ăn thịt a, nếu không dù hẳn làm thịt có ngon bao nhiêu cũng không bán được.

"Thanh Thạch thúc, nghe nói thúc buổi sáng đi trần trên mưa nòi?"

Đi đến bờ ruộng nói chuyện với Trương Thanh Thạch chính là Thiết Từ, hẳn là tiểu tử tốt, chỉ có một chút không tốt, đó chính là thích Mai Hương, ánh mắt quá kém, cho nên cuối cùng bị lừa gạt một phen, làm hại hẳn cuối cùng không cưới được nàng dâu tốt, còn liên lụy muội từ hẳn tái giá với người khác.

Trương Thanh Thạch nói: "Đúng vậy, vốn dĩ nòi không thể dùng, cho nên mua nòi mới. Thiết Từ nguoi có việc? Có việc cứ việc nói thẳng đi."

Thiết Từ thẹn thùng gãi gãi đầu, "Ta không có việc gì, chính là, chính là muốn nói, muốn nói, kỳ thật nhà Thanh Mộc thúc không xấu, bọn họ cũng là không có cách, Trương nãi nãi bắt bọn họ nghe lời, bọn họ không thể không nghe. Mai Hương lúc nói chuyện này với nhà chúng ta còn khóc, nói thúc oán bọn họ, trong lòng nàng không dễ chịu. Thanh Thạch thúc, ta cũng cảm thấy Thanh Mộc thúc không phải là người xấu, nếu là ta ở vào vị trí của ông ấy cũng có chút không dễ lắm. Thúc có thể hay không, có thể hay không tha thứ cho ông ấy?"

A, đây là bị Mai Hương khóc, bỏ chạy đến giúp đỡ làm thuyết khách? Tiểu tử ngốc này!

Trương Thanh Thạch nói với hắn: "Nguoi còn nhỏ, về sau sẽ hiểu."

Trương Thanh Thạch nghĩ tiểu tử ngốc a, chờ nguoi bị bọn họ lừa một phen sẽ hiểu!

Thiết Từ nhìn bóng lưng Trương Thanh Thạch rời đi, muốn gọi ông lại nhưng không dám, hẳn cũng cảm giác mình đến nói cái này với Thanh Thạch thúc không tốt lắm, nhưng Mai Hương khóc quá đáng thương. Quên đi, dù sao hẳn cũng đã nói, chờ nói cho Mai Hương, để cho nàng vui vẻ. Nghĩ đến đáng về Mai Hương cười rộ lên, Thiết Từ ngốc ngốc cười rộ lên.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Con trai Phượng lang trung

Trương Thanh Thạch nghĩ Trương Hoa và Mai Hương kỳ thật đều là người có phúc khí, bọn họ đều gặp được người thật lòng chân ý với bọn họ, đáng tiếc bọn họ không có quý trọng, cuối cùng hại người khác cũng hại chính mình. Đời trước, Trương Hoa làm hại A Kiều thất cô, hẳn cuối cùng cũng bị gãy chân, mà Mai Hương lừa gạt Thiết Từ, chính nàng cũng không có được kết cục tốt. Trương Hoa Mai Hương huynh muội là tự làm tự chịu, người bị bọn họ lừa mặc dù đáng thương cũng chỉ có thể nói ánh mắt họ không tốt. Bọn họ tốt nhất đừng trêu chọc đến người nhà hắn (TTT), nếu không đừng trách hẳn không niệm tình cảm chỉ còn lại một chút kia.

Thiết Từ vui mừng chạy vào trong nhà, chạy đến nửa đường lại dừng lại, đi vòng qua Tây Cống hái được không ít hoa dại, nghĩ tới Mai Hương thích nhất hoa màu đỏ, hẳn hái thật nhiều hoa đỏ, những thứ hoa kia mặc dù không lớn, nhưng lại từng đóa từng đóa thập phần tươi sáng, hẳn nghĩ Mai Hương nhất định sẽ thích!

"Muội, ta hái hoa cho muội!" Thiết Từ lúc mở ra khung cửa sổ thấy Mai Hương và Hoàn Từ cùng nhau cúi đầu thu vãi, hẳn lặng lẽ xem trong chốc lát, rồi mới mở cửa dò đầu vào thăm dò, mang theo dáng vẻ cười cười ngây ngốc, mắt không dám nhìn Mai Hương, thẳng tắp nhìn chăm chăm Hoàn Từ, đem hoa trong tay giơ về phía trước.

"O, bầu trời này rơi vàng hay rơi bạc? Ca lại hái hoa cho muội? Có điều ca biết ta thích hoa xanh và hoa trắng nhỏ nhỏ mà, sao ca không hái vài đóa, lại toàn hái hoa hồng?" Hoàn Từ là cô nương có tướng mạo rất khoan khoái, không phải là thật đẹp nhưng lại là kiểu con dâu ở nông thôn được ưa thích nhất, cảm giác có phúc khí có thể sinh đẻ. Nàng biết rõ tâm tư ca ca, cho nên cười hẳn, nhìn mặt đen của ca ca thấu hồng, trong lòng nàng vui mừng, nhưng không muốn làm khó hẳn, bèn giúp hẳn một chút. "Vừa vặn Mai Hương thích loại hoa màu đỏ này, Mai Hương, lát nữa nguoi mang về nhà đi. Không phải là có câu mận hoa hiến Phật sao? Ta đem hoa tặng cho nguoi, nguoi cũng đừng quên đáp ứng thù khế tay kia cho ta a!"

Mai Hương mím môi cười cười, nói: "Khăn tay sẽ không quên, hoa này thì thôi đi."

Hoàn Từ nói: "Nguoi vẫn là cầm đi đi, để ở chỗ này ta cũng không thích, nguoi nếu là không thu, cha mẹ ta lại không chịu nổi hương hoa này, đến lúc đó

ta lại vút vào phòng ca ca, trong phòng một nam nhân lại có hoa, cũng quá buồn cười!"

Mai Hương nhìn Thiết Từ một cái, nói: "Ta vẫn không thể thu, cha ta những ngày qua tính tình không tốt lắm."

Hoàn Từ vừa nghe lời này thì không làm khó dễ nàng ta, nàng biết rõ chuyện lúc trước Trương gia ở riêng phân ra một đồng chuyện lộn xộn, hiện tại cha mẹ Mai Hương đang phiền vì chuyện này!

Thiết Từ vội vàng nói hẳn đã khuyên qua Trương Thanh Thạch, để cho Mai Hương yên tâm, Trương Thanh Thạch là người tốt, chắc chắn sẽ không nhớ kỹ chuyện này, đến lúc đó bọn họ vẫn có thể thân mật thăm thiết đi đi lại lại, tựa như lúc chưa ở riêng vậy.

Mai Hương cảm ơn Thiết Từ, nhưng vẫn biểu hiện ra vẻ mặt lo lắng, nàng ta không muốn nhận phần tình này của Thiết Từ, ngọc tử này sao có tư cách làm cho nàng ta cảm tạ chứ? Nếu để cho hẳn cảm giác mình trong lòng cảm kích hẳn, vạn nhất hẳn đem tâm tư không nên có giấu trong lòng nói ra thì làm sao bây giờ? Nàng ta chưa nghĩ tới phá đi tầng giấy cửa sổ này.

Mai Hương đi về nhà, trên đường gặp được Phụng Đoàn, cũng chính là con trai Phụng lang trung.

Phụng Đoàn cùng tuổi với Mai Hương, là thiếu niên tướng mạo anh tuấn nhã nhặn, hiện thời đang ở thôn Ngũ Liễu cách thôn Tiểu Pha không xa đọc sách với Liễu tú tài, nghe nói hẳn đọc sách hết sức có thiên phú, Liễu tú tài là lão tú tài, đời này không trúng cử, chỉ ngóng trông có thể dạy ra được cử nhân hay tiến sĩ đến rứa nổi nhọc không đậu cử nhân của ông ta, mà Phụng Đoàn chính là học sinh được kỳ thác kỳ vọng nhất!

Thiếu nữ phần lớn yêu thích thiếu niên tuấn tú, huống chi là người đọc sách tốt? Mai Hương toàn tâm toàn ý muốn gả cho như ý lang quân, Phụng Đoàn là mục tiêu của nàng.

Mai Hương khẽ mỉm cười với Phụng Đoàn, muốn nói với hẳn vài lời, lại sợ hẳn cảm giác mình không thận trọng, trong lúc đang do dự làm sao mới có thể tỏ ra tự nhiên, Phụng Đoàn đã vượt qua nàng.

Mai Hương cắn cắn đôi môi, nghĩ người này thật sự là đọc sách đến ngu người đi?!

Phụng Đoàn mới không có đọc sách đến ngu người, hẳn chỉ là không thích Mai Hương, người khác đều cho rằng Mai Hương là cô nương tốt, hẳn biết nàng chỉ là giả bộ. Hẳn mới sẽ không chọc phiền toái cho mình.

Phụng Đoàn về đến nhà thì nhìn đến cha hẳn đang đánh cờ với Trương Thanh Thạch, hẳn vừa nhìn đây không phải là cờ vây sao? Thật không nghĩ tới Thanh Thạch thục thế nhưng biết đánh cờ vây a! Hẳn vội vã đi tới xem cuộc chiến, này vừa nhìn liền xem mê mẩn, thật không nghĩ tới Thanh Thạch thục thế nhưng có thể cùng cha hẳn hạ nhiều tay như vậy!

"Ta lại thua rồi."

Qua ước chừng một khắc thời gian, Trương Thanh Thạch cười nhận thua.

Phụng lang trung cười nói: "Thanh Thạch huynh đệ người lại có tiến bộ a, nếu là sớm biết rằng người còn có bản lĩnh này, ta đã sớm ngày ngày tìm người đánh vài ván!"

Viên Ngọc nương đôi qua trà cho bọn họ, cười nói: "Ai có thời gian rồi lúc nào cũng cùng chàng đánh cờ? Nhìn chàng xem, Thanh Thạch huynh đệ vừa đến chàng liền kéo người ta đánh cờ, tiếp tục như vậy nữa sẽ dọa người ta không dám tới."

"Vậy đến lúc đó ta sẽ tới nhà hẳn." Phụng lang trung cười nói, để Phụng Đoàn đem bàn cờ thu lại, hẳn gọi Trương Thanh Thạch uống trà, hỏi tới hẳn ta sau khi thương thế lành có tính toán gì hay không, "Nhà người chỉ có hai mẫu đất, qua mùa màng, thu lương thực nộp thuế thì không dư thừa được bao nhiêu, đến lúc đó chỉ sợ âm no có chút khó, vẫn nên làm tiếp một chút làm ăn duy trì sinh sống. Ta biết Triệu gia thôn Triệu Đại Đầu, hẳn nói thị trấn bên cạnh có một điền trang có chút việc, tiền công không ít, có cần không ta đề cử người đi? Người cũng không cần lo lắng trong nhà, ta để chị dâu người thường đi xem một chút là được."

Trương Thanh Thạch trong nội tâm cảm kích, đem việc mình chuẩn bị làm chút ít món ăn nước sốt cầm đi bán nói ra.

Viên Ngọc nương nói: "Không nghĩ tới Thanh Thạch huynh đệ còn có thể làm sốt thịt? Ta thích nhất ăn cái kia, chờ người làm xong nhớ mang mấy thứ đến cho ta nếm thử, ta nói tốt vậy thì là tốt. Đến lúc đó ta mở hàng cho người!"

"Sao có thể để tẩu tử ra tiền a, chỉ cần tẩu tử đến lúc đó giúp ta nói giá của sốt thịt là được."

"Cái này ta lành nghề, chỉ cần ta nói giá bao nhiêu, vậy khẳng định là bấy nhiêu!"

Viên Ngọc nương cười nói, cảm thấy Trương Thanh Thạch người này thật khéo, nói chuyện đáng tin, làm chuyện đáng tin, nàng cũng bắt đầu ngóng trông sốt thịt của Trương Thanh Thạch.

Phụng Đoàn nhìn cha mẹ cười cười nói nói với Trương Thanh Thạch, nghĩ cha mẹ đối xử với Thanh Thạch thục không giống với người khác, Thanh Thạch thục cũng quả thật làm cho hẳn cảm thấy không giống với người trong thôn, ngay cả lý chính cũng không bằng. Vì sao lại không sớm nhìn ra? Có thể là bởi vì lúc hẳn chưa ở riêng, liên tục bị cái nhà kia trói buộc! Phụng Đoàn lại nghĩ tới đại nữ nhi Trương Thanh Thạch, nữ hài tử vốn yếu ớt, sợ hãi kia, hiện tại giống như gan lớn chút ít, eo cũng thẳng hơn, cũng là bởi vì phân ra gia đi? Nghĩ như vậy, hẳn không còn cảm tình gì đối với mấy người Trương Bà Từ, đều là người một nhà, thế nhưng áp bách người ác như vậy, thật sự là quá đáng.

Mai Hương về đến nhà còn đang suy nghĩ Phụng Đoàn đối với mình làm như không thấy, càng nghĩ càng tức giận, mà ngay vào lúc này nương nàng vội đi tới, về mặt cao hứng nói với nàng có người xin cưới nàng!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Hôn sự của Mai Hương

Mai Hương vừa nghe có người cầu hôn mình mặt lập tức hồng, ánh mắt lấp lánh tỏa sáng, nàng ta nhìn trên mặt nương tràn đầy vui mừng cũng biết lần này người cầu hôn khẳng định không kém! Mai Hương đã mười ba tuổi, ở nông thôn nữ hài tử bình thường đều là lúc này đã bắt đầu làm mai, sau đó vừa qua mười lăm liền gả ra ngoài, Mai Hương cũng hy vọng mình vào lúc tuổi đẹp nhất có được một hôn sự tốt nhất. Hiện tại nương hài lòng với cửa hôn sự này như vậy, nhà này nhất định không tệ, trong lòng nàng ta ngóng trông nương mau nói là nhà ai, tức giận vừa rồi với Phụng Đoàn đã bị ném tới chân trời, nàng ta chẳng qua là cảm thấy Phụng Đoàn có tiền đồ, nhưng cũng không nhất thiết phải gả cho hắn, gả cho một người mạnh hơn hắn, để cho hắn trắng mắt ra!

Tôn Xảo Cô thấy khuê nữ lộ ra gương mặt tươi cười hồng hồng, nghĩ thầm khuê nữ lớn lên thật là tốt a, tay lại khéo, tính tình cũng làm cho người ta thích, khó trách có thể có nhà tốt như vậy đến cửa cầu hôn.

"Nương! Sao nương cứ nhìn con? Trên mặt con sắp nở hoa rồi?"

Mai Hương ngóng trông nương nói là nhà ai tới cầu hôn, kết quả thấy nương nhìn chằm chằm nàng ta không ngừng vui mừng, trong lòng liền nóng nảy.

Tôn Xảo Cô cười nói: "Không có nở hoa, mặt khuê nữ ta còn phải nở hoa sao? Vốn chính là một đóa hoa!"

"Được rồi, nương đừng Vương bà bán dưa mèo khen mèo dài đuôi! Nương nếu là không phản đối thì ra ngoài, cửa hôn sự trong miệng ngài kia không cần nói nữa."

Mai Hương nũng nịu hừ một tiếng, bắt đầu loay hoay nghịch rổ may vá, nhưng lỗ tai lại dựng thẳng.

Tôn Xảo Cô ngồi ở cạnh giường đất, cười híp mắt nói: "Nhìn con kia! Ta nói! Là Triệu gia thôn Triệu địa chủ tới cầu hôn, gả cho tiểu nhi tử Triệu tài chủ Triệu Thiên Tứ! Triệu Thiên Tứ năm nay mười sáu tuổi, lớn lên tuấn tú lịch sự, tính tình nghe nói cũng vô cùng tốt. Con nếu là gả đi vậy khẳng định ăn ngon mặc đẹp, làm gì cũng có người hầu hạ, thật tốt a!"

Mai Hương vừa nghe mặt càng đỏ hơn, mặc dù cố gắng giữ vững bình tĩnh, nhưng vẫn toát ra vui vẻ từ trong lòng, chỉ là nàng ta rất nhanh liền nghĩ đến một vấn đề, "Nương, Triệu Thiên Tứ nếu đã tốt như vậy, tại sao lại nghĩ đến muốn cưới con? Nhà hắn có tiền như vậy, không nói cô nương gia đình lớn trong thị trấn, cô nương nhà giàu có trấn trên vẫn có thể tìm được một người chứ? Dù là tìm trong thôn, thì cũng không phải là không có nhà không có tiền. Không phải con coi thường nhà chúng ta, con dù có tốt, nhưng gia cảnh nhà chúng ta thật sự là bình thường!"

Mai Hương không ngốc, còn thật thông minh, nàng ta mặc dù muốn gả thật tốt, cũng cho là mình rất tốt, nhưng cũng biết hôn nhân cần phải môn đăng hộ đối, rất nhiều nhà đều vướng mắc vấn đề này. Nàng ta trước kia nghĩ tới chính mình nếu muốn gả cao thì không thể chỉ ở trong thôn, chỉ có thể dựa vào chính mình, đích thân ra mặt đi hấp dẫn người khác, nhưng Triệu Thiên Tứ này nàng ta cũng chưa từng thấy qua a, vì sao Triệu gia vừa ý nàng ta? Chẳng lẽ đối phương thấy được nàng ta, nàng ta lại không biết? Nàng ta dù có tự tin, cũng không có tự tin đến cảm giác được nhân gia chỉ liếc nhìn nàng ta một cái đã nguyện ý đến cửa cầu hôn, dù thế nào thì nàng ta cũng phải bày tỏ một phen đã chứ? Việc này thực có chút lạ!

Tôn Xảo Cô sững sờ, nghĩ khuê nữ thật đúng là tinh táo, gặp được loại chuyện xấu hổ muốn chết này còn có thể nghĩ đến tra cái này.

"Nghe Triệu môi bà nói có đại sư đoán mệnh cho Triệu Thiên Tứ, nói hắn trời sinh mệnh phú quý, tuổi càng lớn càng có tiền, cũng bởi vì tài vận của hắn quá mạnh mẽ, cho nên không thể tìm thế tử có gia thế quá tốt, như vậy sẽ tương khắc, hư tài vận của hắn, hoặc là hắn sẽ khắc vợ mình, đến lúc đó vợ chồng sẽ không nỡ lẫn. Đại sư nói hắn phải tìm nhà vợ đơn giản một chút. Cuối cùng coi trọng con. Mai Hương, vẫn là mệnh của con tốt! Người khác đều ngóng trông tìm thân gia môn đăng hộ đối, đến lượt con lại là càng không môn đăng hộ đối càng tốt, ngay cả đồ cưới cũng nói không cần chuẩn bị!"

Tôn Xảo Cô cảm thấy cửa hôn sự này thật sự là quá tốt, thị ta vốn nghĩ tới Mai Hương nếu là gả cao thì phải chuẩn bị nhiều đồ cưới, không nghĩ tới bây giờ ngay cả đồ cưới cũng không cần.

"Bà mới còn nói, Triệu Thiên Tứ tài vận quá mạnh mẽ, thì phải dựa vào người khác giúp đỡ tán ra ngoài một chút, đến lúc đó con là vợ hắn, không phải là chỉ con tán tài giúp đó sao? Con đến lúc dùng tiền dùng không hết a! Nay thật sự là rớt vào trong ổ phúc rồi! Khuê nữ, đến lúc đó con phải nhớ đến cha mẹ và ca ca đệ đệ con!"

"Nương!"

Mai Hương nghe cũng cảm thấy trong lòng vui thích, nàng ta nghĩ mệnh của mình xác thực tốt, cũng nhờ bình thường mình chú ý bảo trì danh tiếng tốt, lại chú ý cách ăn mặc, nếu không tại sao nhiều nữ nhi nhà nghèo như vậy lại tới phiên nàng ta a!

Hai mẹ con tụ lại một chỗ thì thầm nói chuyện, thỉnh thoảng cười lên hai tiếng, cho đến khi Đỗ Quyên Hồng gõ cửa.

Đỗ Quyên Hồng biết bà mới đến cửa, muốn biết là nhà ai tới cầu hôn, cho nên từ bên ngoài chạy về hỏi thăm, thị ta chạy trước đến phòng Trương Bà Từ thám thính, biết được Mai Hương được việc hôn nhân tốt lập tức chạy tới chúc. Thị ta vừa vào cửa đã mạnh mẽ nói chúc mừng, sau đó khen Mai Hương thành một đóa hoa, nói rằng ta hưởng phúc cũng chớ quên người trong nhà.

Mai Hương đắc chí vừa lòng, mặt đỏ, mím môi cúi đầu cười.

Chờ đám người Trương Thanh Mộc, Trương Thanh Ngọc sau khi biết được cũng thật cao hứng, người một nhà vui vẻ cổ vũ, cảm thấy có một thân gia như vậy về sau ngày tốt lành đang ở trước mắt.

Cửa hôn sự này rất nhanh được định xuống, cơ hồ tất cả mọi người đều hâm mộ Trương gia có thể thành thân gia với nhà Triệu địa chủ, vốn là bởi vì chuyện ở riêng lửa tiền mà bao phủ trên đầu Trương gia nay đã được quét sạch, người của Trương gia ra cửa lại ngẩng đầu ưỡn ngực. Có người hâm mộ, có người đố mắt, có người liên quan co lòng vòng nói cho Triệu gia, Trương gia đã từng vì ở riêng chiếm chút tài sản mà lửa gạt huynh đệ nhà mình, nói nề nếp gia đình Trương gia không tốt, cô nương nhà như vậy sẽ không làm được nàng dâu tốt. Nhưng Triệu gia vẫn kiên trì cửa hôn sự này, chỉ là nói lại đôi câu với Trương gia.

Người của Trương gia hận chết người nói bậy sau lưng nhà bọn họ, Trương Bà Từ được người trong nhà khuyên bảo một phen, nên chủ động viết chứng từ, nói là đất và tiền là Trương Thanh Thạch hiểu kính tiền đường lão cho Trương Bà Từ, về sau hẳn không cần ra một đồng tiền nào nữa. Trương Thanh Mộc tự cảm thấy mình còn có thể xem như một người trong sạch trong chuyện kia (ra riêng), vì không muốn Trương Thanh Thạch mất hứng, một mình gả đi đến nhà Trương Thanh Thạch, đem chứng từ đưa đến tay Trương Thanh Thạch, ôn tồn cầu xin hẳn coi như lúc ở riêng đã có tờ chứng từ này, về sau không nói ra những chuyện xấu kia nữa. Nói bọn họ dù tính phân ra gia cũng là người một nhà, tốt khoe xấu che, nói nhiều cũng không tốt cho bọn họ.

"Nhị đệ, chuyện trước kia là ta không đứng, ta quá hiểu thuận, nương vừa nói ta liền nghe, nhưng trong lòng của ta thật sự là vẫn muốn về sau sẽ đền bù người, không nghĩ tới chiếm tiện nghi của người một cách vô ích. Hiện tại nương vì chuyện Mai Hương nguyện ý nhượng bộ, ta cuối cùng có thể thở phào nhẹ nhõm. Về sau chúng ta vẫn là hảo huynh đệ. Mai Hương gả tốt, về sau sẽ không quên thúc phụ như người! Những thứ khác không nói, ba cháu gái về sau khẳng định cũng có thể gả cho nhà tốt! Nhà Triệu địa chủ quen biết cũng nhiều người a!"

Trương Thanh Mộc thao thao bất tuyệt.

Trương Thanh Thạch nghĩ vì sao trước kia mình không cảm giác được vị đại ca này có thể nói được như vậy? Nghe gã ta còn nhắc tới hôn sự mấy người Đại Hoa, Trương Thanh Thạch có thể khẳng định Trương Thanh Mộc đây là bị người dạy bảo qua cách nói, nếu không thì gã ta là một đại nam nhân làm sao lại nghĩ đến việc làm mối cho cháu gái chứ? Thấy đại ca như vậy, Trương Thanh Thạch thật sự không biết nên tin tưởng đại ca là vì nữ nhi có mối hôn sự tốt mới ra sức như vậy, hay là vì có thân gia giàu có mới như vậy đây. Có điều bất kể là loại nào đều không có quan hệ gì với hắn, hắn chỉ muốn đem chứng từ cất kỹ, sau đó nhìn bọn họ hưng phấn sau lại thống khổ thì tốt rồi.

Đã từng sống qua một đời, Trương Thanh Thạch biết rõ hôn sự Triệu gia căn bản là không tốt, đối với một cô nương mà nói thì chính là một cái hố lửa, Trương Thanh Thạch đang suy nghĩ có nên nhắc nhở một tiếng hay không?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Nội tình hôn sự Triệu gia

Đời trước nhà Triệu địa chủ không có tới cầu hôn Mai Hương, mà là cưới một cô nương ở thôn xóm xa xa, cô nương kia lúc gặp chuyện năm ấy nội ứng ngoại hợp với một đám lưu dân đánh cướp Triệu gia thôn, nàng ta chạy không thấy bóng dáng, về sau truyền ra tiếng gió, nói là Triệu Thiên Tứ đem nàng dâu cưới trở về căn bản là không chạm vào, là lấy cho đại ca hắn, mà Triệu Thiên Tứ cấu kết với tâu từ mình, cả nhà bọn họ quan hệ loạn thất bát tao, hãm hại cô nương gả đến. Cô nương kia thật sự là không chịu nổi loại cuộc sống này, cho nên cuối cùng lừa gạt Triệu gia sau đó đào tẩu.

Trương Thanh Thạch nghe được chỉ là lời đồn đãi, cũng không biết có phải là thật hay không, nhưng hẳn tin tưởng dù không phải là có chuyện như vậy, nữ nhân kia gả đi cũng sống không tốt, bởi vì hắn đã từng gặp qua nữ nhân kia, đang tuổi tươi đẹp, lại gả cho nhà người có tiền, trọng phụ cũng tuân tù lịch sự, dù tính thần không phấn chấn thì khuôn mặt cũng nên vui vẻ chút chứ? Nhưng nữ nhân kia lại giống như đóa hoa mất đi hơi nước, dù cho cười rõ lên cũng là vẻ mặt buồn, đáng vẻ giống như là ngày không có hi vọng.

Nếu để cho Mai Hương gả đi trở thành như vậy, làm thúc phụ Trương Thanh Thạch thật đúng là có chút ít không đành lòng, giữa người lớn với nhau cho dù có mâu thuẫn gì, nhưng quan hệ đến hài tử cũng có chút mềm lòng. Chỉ là hắn sẽ nói ra sao với đại ca về chuyện như vậy đây? Hắn không có bằng chứng, không thể nói Triệu gia không tốt? Nói không chừng Trương Thanh Mộc còn cho là hắn ký hận bọn họ, không muốn để cho Mai Hương gả cho nhà tốt. Hơn nữa vạn nhất đời trước chuyện tình có ẩn tình khác thì sao?

"Đại ca, chuyện Mai Hương các người nên thận trọng, nhìn nhiều, xem nhiều, nghĩ nhiều."

Trương Thanh Thạch trong đầu trải qua một phen chống lại, cuối cùng chỉ nói một câu nói như vậy, hẳn nghĩ mặc kệ Triệu gia hôn sự có hay không có nội tình, đều giao cho cha mẹ Mai Hương đi quản đi, hẳn chỉ nhắc nhở đã là có tấm lòng. Dù sao đòi trước khuê nữ mình là bị bọn họ hại. Còn có chính là nếu như hẳn hết sức ngăn trở, vậy cô nương đòi trước kia có phải hay không sẽ lại đi trên con đường xưa? Rõ ràng nàng ta đòi này đã được ông trời buông tha, mà bởi vì mình làm hại nàng lại rơi vào hố lửa, vậy lương tâm hẳn càng bất an hơn so với nhìn Mai Hương gả đến Triệu gia.

Nói ra những lời này, tâm tình Trương Thanh Thạch bình tĩnh hơn, nghĩ Mai Hương dù gả đến Triệu gia mà sống không tốt thì cũng không liên quan hẳn.

Trương Thanh Mộc nhăn nhúm mi, nghĩ thâm lời này của Nhị đệ là có ý gì? Còn nói bọn họ phải thận trọng suy tính? Có cái gì phải suy tính? Mỗi hôn tốt như vậy vì cái gì không đáp ứng? Không biết bao nhiêu người hâm mộ nhà bọn họ, muốn đoạt mối hôn sự này của nhà bọn họ và Triệu gia! Không gì có thể tưởng tượng được!

"Cái này không cần người quan tâm, ta là cha Mai Hương, vậy khẳng định sẽ đem nàng gả thật tốt ra ngoài. Người chỉ cần quan tâm ba khuê nữ nhà người nhiều hơn là tốt rồi."

Trương Thanh Mộc cười hơ hơ nói, nghĩ thâm nhà Nhị đệ có ba khuê nữ, lớn lên cũng không kém, tương lai nói không chừng cũng có thể đem ngày qua tốt lên, huynh đệ bọn họ vẫn là duy trì lui tới đi.

Trương Thanh Thạch cũng biết Trương Thanh Mộc không có nghe lọt, hẳn cũng không khuyên.

Mai Hương năm nay mười ba tuổi, qua hai tháng nữa sẽ mười bốn, chờ qua mười lăm có thể lập gia đình, cho nên cách ngày xuất giá còn một năm. Có mối hôn tốt như vậy, Mai Hương bắt đầu không ra cửa, ngày ngày ở nhà thêu hoa, trước kia là thêu đồ cầm đi bán, hiện tại bắt đầu san ra thời gian để thêu đồ cưới. Mai Hương không ra ngoài, nhưng bắt đầu có càng nhiều cô gái đi tìm nàng ta chơi. Không ít cô nương trong thôn thấy được Mai Hương thêu đồ cưới cho mình, đều là hâm mộ và ghen ghét, đồ cưới của Mai Hương lại là lụa đỏ thắm, trên thêu đồ án tính xảo, dù cho vừa mới bắt đầu thêu đã có thể tưởng tượng đồ cưới kia về sau sẽ đẹp bao nhiêu. Chấn nệm về sau ở nhà phụ gia Mai Hương tất cả cũng đều là bằng lụa, nghe nói trên mặt cũng thêu đồ án.

Mai Hương vốn là một cành hoa nổi danh trong thôn, hiện tại càng là cô nương người người hâm mộ.

Trương Thanh Thạch nói với mấy khuê nữ: "Không cần hâm mộ nàng ta, chờ lúc các con xuất giá cha sẽ chuẩn bị đồ cưới phong phú hơn cho các con."

Đại Hoa thẹn thùng thấp đầu, chạy vào phòng bếp nấu cơm.

Nhị Hoa mặc dù mặt cũng đỏ, nhưng lại cười hi hi nói: "Cha nói lời giữ lời, một lời đã định!"

Tiểu Hoa có chút không hiểu, xem một chút đại tỷ chạy đi, lại xem một chút cha cười Nhị tỷ, giòn thanh giòn khí nói: "Con cũng muốn!"

Tuyết nương nghe ôm Tiểu Hoa cười không ngừng, "Nhị Hoa con nha đầu da mặt dày, tiếp tục như vậy nữa sẽ làm cho mọi người con cũng da mặt dày theo, này làm sao cho tốt, về sau nhà ai sẽ cưới nàng dâu da mặt dày như vậy đây!"

Nhị Hoa lớn tiếng nói: "Trong thôn đại nương thăm từ thật lợi hại đều sống rất tốt, con cũng có thể! Cha, con nói có đúng hay không? Cha nói cô nương nên lợi hại một chút."

Trương Thanh Thạch gật đầu nói: "Đúng vậy, cô nương nên lợi hại hơn một chút. Đến lúc đó con tìm người thích tính tình này của con, ai không chịu nổi chúng ta không cần."

Nhị Hoa hồng hồng mặt, cười chạy ra ngoài.

Tuyết nương thấy Tiểu Hoa cũng đuổi theo chạy ra ngoài, bắt đầu nhìn Trương Thanh Thạch, "Chàng thật đúng là quá sủng ái nàng."

"Không chỉ sủng ái nàng, ba khuê nữ ta đều sủng. Ta cũng sủng nàng." Trương Thanh Thạch cầm tay Tuyết nương, thâm tình nhìn nàng, "Nàng cũng có thể lợi hại một chút, ta chịu được."

Tuyết nương mặt thoáng cái hồng như Đại Hoa và Nhị Hoa mới vừa chạy đi.

Trương Thanh Thạch ra ngoài đón cùi, thấy được Thiết Từ, hẳn ta không còn tươi cười như trước kia, cả người đều phờ phạc, ngẫm lại cũng đúng thôi, cô nương hẳn ta thích nhất cực nhanh đính hôn sự, tìm phụ gia còn có tiền như vậy, Triệu Thiên Từ lại ưu tú làm cho hẳn ta một tiểu tử nông thôn tự ti mặc cảm, hẳn ta thậm chí không thể đi tranh cho mình ít khẩu khí. Bị đá kích lớn như vậy, Thiết Từ không phải là thoáng cái trưởng thành, mà là thoáng cái già đi. Trương Thanh Thạch lại cảm thấy này có lẽ đối với hẳn ta mà nói là một chuyện tốt, dù sao hẳn ta và Mai Hương không gặp lại nhau như vậy cũng sẽ không phát sinh chuyện sau này.

Nhị Hoa thấy Thiết Từ rồi đi, nhỏ giọng nói: "Nghe nói Hoàn Từ tỷ đã không đi tìm Đại Đường tỷ chơi nữa. Hoàn Từ tỷ vẫn muốn Đại Đường tỷ gả cho ca ca của nàng, nhưng Đại Đường tỷ lại muốn gả cho người khác. Lúc mới bắt đầu con đã biết nhà Hoàn Từ tỷ là đang nằm mơ, Đại Đường tỷ một người tâm cao như vậy sao có thể nghĩ đến nhà bọn họ? Không nói nhà bọn họ không có nhiều tiền, Thiết Từ ta cũng không phải là loại người Đại Đường tỷ thích. Hoàn Từ tỷ tìm Đại Đường tỷ trước khi hôn sự định ra, kết quả khóc đi ra, nàng ta nhìn thấy con, còn tròn mắt nhìn con một cái. Con cảm thấy Hoàn Từ tỷ không có đạo lý."

Trương Thanh Thạch cười nhìn Nhị Hoa, nói: "Đó là bởi vì Hoàn Từ coi trọng ca ca của nàng ta, muốn cho ca ca của nàng ta cưới nàng dâu tốt, giống như con muốn tìm cho tỷ tỷ con một nhà khá giả, tỷ tỷ của con cũng hy vọng con có thể tìm người tốt nhất. Nhưng mà Hoàn Từ trừng con là nàng ta

không đúng."

Trương Thanh Thạch nghĩ Hoàn Từ cô nương này kỳ thật cũng là tâm cao, nàng ta kết giao bằng hữu phải tìm người như Mai Hương vậy, tìm vợ cho ca ca cũng muốn tìm như Mai Hương, chính nàng ta đối với chuyện chung thân của mình cũng là hướng chỗ cao tìm. Đòi trước nếu không phải là bị ca ca của nàng ta liên lụy thì nàng ta cũng có thể gả cho nhà tốt. Về sau dù cho bị Thiết Từ liên lụy, nàng ta tình nguyện lấy chồng ở xa, tình nguyện gả cho người làm vợ kế cũng không muốn gả cho nhà hơi nghèo nhưng không xa thôn còn nguyện ý đem đất trong nhà toàn bộ đưa cho bọn họ.

Quên đi, không cần nghĩ đến những người kia, vẫn là chiếu cố cho người của mình thôi.

Trương Thanh Thạch ngẩng đầu nhìn lá cây xanh biếc trong sắc trời xanh lam, nghĩ tới đòi trước những thiếu gia kia sắp đến du ngoạn ở Dã Tây dốc, không biết đòi này bọn họ còn tới hay không, nếu như bọn họ đến, có lẽ có thể kiếm một khoản tiền trong tay bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Cháu Cổ lão gia đến

Trương Thanh Thạch chuẩn bị bán điểm tâm và sốt thịt, nhưng trước đó hắn đột nhiên lại có một chủ ý, đó chính là xem có thể hay không lúc cháu Cổ Đại Thành dẫn người đến Dã Tây dốc, kiếm thêm một chút tiền, hắn bây giờ dù là tiền lẻ cũng muốn kiếm, một cơ hội cũng không muốn buông tha, hơn nữa nếu như có thể thông qua chuyện này lại một lần nữa giao hảo với Cổ Đại Thành vậy thì càng tốt hơn.

Trương Thanh Thạch nghĩ kỹ kế hoạch, trước một ngày hắn để Tuyết nương mang ba nữ nhi ra ngoài, về nhà mẹ đẻ. Không có biện pháp, lần này chuyện hắn cần làm phải giải thích quá phiền toái, không bằng để các nàng đi, còn có chính là đến lúc đó kế hoạch của hắn nếu là thật thành công, trong nhà tất cả đều là nữ nhân cũng không tiện.

Tuyết nương rất tin tưởng Trương Thanh Thạch, nghe hắn nói để cho nàng mang hai nữ tử về nhà mẹ đẻ, còn cho nàng mang thịt và điểm tâm về nhà, ngắt lại vài năm này cũng chưa trở lại nhà mẹ đẻ, ngay cả việc ở riêng cũng không nói cho nhà mẹ đẻ một tiếng, nàng cũng muốn về nhà mẹ đẻ xem một chút, để cho người nhà mẹ đẻ yên tâm với cuộc sống bây giờ của nàng. Bởi vì cách xa, trời vừa sáng nàng đã mang theo bọn nhỏ đi.

Trương Thanh Thạch ở nhà bắt đầu làm điểm tâm và sốt thịt, mỗi thứ đều làm không nhiều lắm. Chờ sau khi làm xong nhìn thời gian không sai biệt lắm hắn đi ra ruộng, một bên ở trong ruộng làm việc một bên chú ý nơi xa trên đường lớn có người đi qua hay không. Trương Thanh Thạch còn nhớ đòi trước những người kia là buổi sáng đi Dã Tây dốc, chỉ không biết là đi lúc nào. Trương Thanh Thạch cũng không muốn đi Dã Tây dốc quá sớm, vạn nhất bị người trong thôn phát hiện hắn, lại cùng hắn ở chung một chỗ sẽ ảnh hưởng kế hoạch của hắn. Cho nên hắn trước hết ở trong ruộng quan sát.

Ước chừng qua nửa canh giờ, chỉ thấy trên đường lớn đến đây không ít người, có cưỡi ngựa, còn có xe ngựa.

Trương Thanh Thạch nghĩ hắn là những người này, bọn họ ở đây rất ít người đến như vậy, Dã Tây dốc chỉ là vài cái sườn núi nhỏ, thâm sơn cùng cốc căn bản không hấp dẫn người đến du ngoạn, cháu Cổ Đại Thành mang người tới nơi này thật không biết là ý tưởng gì. Đòi trước mang người đến đây, đòi này thế nhưng vẫn dẫn người đến. Trương Thanh Thạch trong lòng một mặt oán thầm một mặt bước nhanh về nhà, nghĩ dù không phải là những người kia, hắn trước lên núi rồi nói. Dù không phải là nhóm người cháu của Cổ Đại Thành, cũng không quan hệ, chỉ bằng hắn làm điểm tâm cùng sốt thịt, nói không chừng cũng có thể phát tài ngoài ý muốn.

Trương Thanh Thạch về đến nhà đem điểm tâm và sốt thịt làm xong để trong hộp com nhỏ vừa mua, lại đem hộp com bỏ vào trong giỏ nhỏ, sau đó công giò ra khỏi nhà.

"Nhi ca, người vội đi đâu thế? Nghe nói người ngày hôm qua lại đi trấn trên? Còn mua thịt trở lại? Có thể cho ta mượn một chút được không? Ai, Mai Hương nàng ta muốn ăn thịt, ta làm thức phụ cũng muốn mua chút ít cho nàng ta, nhưng trong tay thực tại không có tiền. Trước mượn người một ít. Người yên tâm a, chờ đến lúc đó ta đi nhà Triệu địa chủ tìm phần việc làm, nhất định sẽ trả gấp đôi thịt cho người."

Trương Thanh Ngọc thấy Trương Thanh Thạch lập tức cười nói, sau sự kiện gạt người kia, Trương Thanh Ngọc rất nhanh liền điều chỉnh thái độ, giống như căn bản là không có phát sinh qua sự việc kia. Nhìn thấy Trương Thanh Thạch như xưa cười cười nói nói. Lúc Mai Hương và con trai Triệu địa chủ đính hôn, Triệu gia căn bản không thêm đề ý bọn họ từng làm qua chuyện xấu, hắn ta càng thêm đắc ý, ý kia chính là ngay cả Triệu địa chủ đều không để ý, người khác càng sẽ không để ý, vậy chuyện này bọn họ làm cũng không phải là sai, ảnh hưởng với nhà bọn họ căn bản là không quá lớn. Trong nụ cười của hắn ta với Trương Thanh Thạch có lúc sẽ toát ra ý tứ như thế. Nhưng nếu Trương Thanh Thạch làm vỡ lỡ chuyện này, hắn sẽ nổi giận với Trương Thanh Thạch.

Trương Thanh Ngọc cố ý đem gia sự của Triệu gia kích thích Trương Thanh Thạch, nếu như Trương Thanh Thạch ham mê tự nhiên sẽ đem thịt cho hắn ta (TTN), đến lúc đó hắn (TTT) nói không chừng còn cầu xin cũng đi làm việc cho nhà Triệu địa chủ! Về phần đề hắn (TTT) đi hay không thì để người trong nhà quyết định, để cho hắn đi, vậy cho dù phân ra gia cũng sẽ không giống như ở riêng, hắn về sau vẫn làm trâu làm ngựa cho nhà, không để cho hắn đi, vừa vạn chộc tức hắn, cho hắn biết dù hắn bị lừa hắn cũng phải nhin!

Trương Thanh Thạch nào có thời gian nhàn rỗi nói chuyện với Trương Thanh Ngọc, hắn đang vội vã đi Dã Tây dốc đây!

"Không có tiền thì đừng nghĩ tới nịnh nọt cháu gái, người sao không ngâm lại cho ta mượn tiền mua thịt cho ba đứa con gái của ta? Chẳng lẽ cháu gái còn phân ba bảy loại? Mai Hương nếu muốn ăn thịt cha nàng sẽ mua cho nàng, không cần người không kiêng nể đòi thịt cho nàng ta ăn, nàng ta biết được trên mặt cũng sẽ không vui về gì."

Trương Thanh Thạch nói xong thì đi.

Nụ cười trên mặt Trương Thanh Ngọc biến mất, khóe miệng hạ xuống, "Thật sự là phân ra gia đã ra về, ba khuê nữ nhà người thì có gì mà hay?"

Trương Thanh Ngọc hừ hừ mà đi, mới vừa đi tới khúc quanh, hần ta đột nhiên dừng bước, trong lòng nghĩ không đúng, vừa rồi hần ta sờ dĩ cùng Nhị ca nói chuyện thịt là bởi vì hần ta nghe được mùi vị thịt, còn tưởng rằng là Nhị ca ở nhà làm thịt. Nhưng Nhị ca vừa đi thì vị thịt cũng bay mất, chẳng lẽ là trong giỏ của Nhị ca có thịt? Hần mang theo thịt ra ngoài đi đâu? Quên đi, hần thích đi đâu thì đi đó, mắc mớ gì đến mình? Trương Thanh Ngọc lắc lắc đầu, lại chậm chạp đi.

Trương Thanh Thạch vừa tới Tây Công, chỉ thấy không ít người đi về Dã Tây dốc, lúu rúu nghị luận, hần kéo một tên tiểu tử hỏi là thế nào.

Tên tiểu tử kia nói: "Một nhóm cưỡi ngựa và xe ngựa đi qua, nghe nói trong đám người đánh xe có phu xe Cổ lão gia, không biết có phải là Cổ lão gia đi Dã Tây dốc hay không. Chúng ta đi qua xem ngựa lớn và xe ngựa to đi!"

Trương Thanh Thạch yên tâm, thật sự là đoàn người cháu của Cổ lão gia.

Hổ Tử thấy được Trương Thanh Thạch, hỏi: "Thanh Thạch thúc, Nhị Hoa không đi cùng thúc sao? Thúc muốn lên núi đi đốn củi ư? Thương thế của thúc có khỏi hẳn chưa? Có muốn ta đi cùng với thúc không?"

"Không cần, người làm chuyện của mình đi! Nhị Hoa và nương nàng cùng nhau xuất môn, trước khi trời tối mới trở về." Trương Thanh Thạch cười nói với Hổ Tử, nghĩ thầm tiểu tử này, há mồm liền hỏi Nhị Hoa, còn nhỏ như vậy đã nhớ thương khuê nữ hần. Mặc dù nói đòi trước người coi như có tình có nghĩa, nhưng đòi này người nếu là không thông qua ta thì đừng mơ tưởng cưới khuê nữ của ta! Hiện tại nịnh nọt ta cũng vô dụng, hôm nay không đếm xỉa tới người! Mẹ vợ xem con rể lúc nào cũng càng xem càng thú vị, nhưng cha vợ xem con rể đó là càng xem càng phiền, Trương Thanh Thạch hiện tại chính là cái tâm tình này. Trên mặt hần mặc dù cười, lại không chút do dự mà đi.

Hổ Tử nghĩ thầm Thanh Thạch thúc càng ngày càng lợi hại, ông đối với Nhị Hoa cũng tốt hơn nhiều, Nhị Hoa hiện tại cười rộ lên càng ngày càng dễ nhìn, lúc nào nhìn thấy hần cũng sẽ nhắc tới cha nàng, mười câu thì có chín câu khen cha nàng hảo. Nghĩ đến Nhị Hoa cười đến con mắt sáng sáng, tâm tình Hổ Tử cũng thay đổi tốt hơn.

"Hay là đi giúp đỡ Thanh Thạch thúc làm chút chuyện đi, như vậy chờ Nhị Hoa trở lại biết rõ chuyện này nhất định sẽ cao hứng."

Hổ Tử đi theo sau lưng Trương Thanh Thạch, nghĩ tới Thanh Thạch thúc giống như không muốn làm phiền mình, vậy mình đừng để cho ông biết mình đi theo ông là được, chờ một lát đến trên dốc lại xuất hiện trước mặt của ông, ông cũng không thể đuổi mình đi. Vì để cho Nhị Hoa cao hứng, Hổ Tử thật sự là phải động não, hơn nữa trực giác của hần cũng hết sức chuẩn, cảm thấy Trương Thanh Thạch hiện tại không muốn để cho hần đi theo.

Trương Thanh Thạch lên Dã Tây dốc, đến chỗ đào đã lan, cũng không biết thiếu niên xui xẻo kia còn có thể lăn xuống đây giống như đòi trước hay không, có điều hần cũng không muốn nghĩ nhiều như vậy, trước ở chỗ này phòng thủ đi, dù tình huống không có phát triển giống như đòi trước, hần cũng không có tổn thất gì. Trương Thanh Thạch đem giỏ để qua một bên, bắt đầu đào rau dại, lúc này Dã Tây dốc có một loại lá cây rau dại tròn tròn ăn vô cùng ngon, nhất là làm nhân bánh ăn càng ngon. Hần nghĩ tới hái một chút trở về, buổi tối thì từ, bọn nhỏ trở lại làm bánh bao cho các nàng ăn.

"Thanh Thạch thúc, thúc đào rau dại sao? Ở đây rau dại rất nhiều, ta cũng ở nơi đây đào rau dại được không? Ta giúp thúc đào một chút, ta nếu một thì ngồi ở một bên nghỉ ngơi là được."

Hổ Tử đột nhiên xông tới, thoải mái cười với Trương Thanh Thạch, khuôn mặt anh tuấn nhỏ nhắn bởi vì cười rộ lên càng thêm anh tuấn, nhưng lại vô cùng đáng giận trong mắt Trương Thanh Thạch.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Công tử tham ăn

Trương Thanh Thạch ngược lại không bị hù, dù sao lỗi tại hần liên tục dựng thẳng nghe động tĩnh, nhưng khi nhìn đến Hổ Tử hần tuyệt không cao hứng a, hần hiện tại có chính sự đây! Nhưng hần cũng không thể không để Hổ Tử ở chỗ này đào rau dại, ở đây rau dại quả thật là quá nhiều. Nói sao thì tiểu tử này cũng là hôn phu tương lai hần nhìn trúng cho Nhị Hoa, cũng không thể bởi vì mấy cây rau dại mà sinh ra không vui giữa cha vợ và con rể.

"Được rồi, người ở chỗ này đào đi."

Trương Thanh Thạch suy nghĩ một chút liền đồng ý.

Hồ Tử lập tức thật cao hứng ngồi xỏm bên cạnh Trương Thanh Thạch, một bên nhanh nhẹn đào rau dại một bên tìm chuyện phiếm nói với Trương Thanh Thạch.

Trương Thanh Thạch nghĩ tiểu Hồ Tử này thật biết ăn nói, tướng mạo tốt, đầu óc cũng không ngu ngốc, còn biết ăn nói, xem ra đời trước tình cảm của hắn ta với Nhị Hoa cũng là toàn tâm toàn ý. Nhị Hoa tính tình có chút lợi hại, cha mẹ Hồ Tử đều không còn, chỉ có một gia gia, nếu như gả cho hắn ta cũng không cần vì chung đụng với cha mẹ chồng mà phí tâm. Nghĩ như vậy, cảm giác con rể như Hồ Tử thật không tệ.

Hồ Tử nhảy bén cảm giác được thái độ Thanh Thạch thúc dục với hắn ta hòa hoãn một chút, hắn ta lập tức càng thêm ra sức tìm đề tài để nói.

Hai người đang lúc một người nói một người nghe vô cùng hòa hợp, thì nghe đến trên truyền núi truyền đến một trận tiếng động lớn.

Trương Thanh Thạch lập tức đứng lên, nghĩ có phải cháu Cô Đại Thành mang người xúi quẩy kia đến đây hay không? Hắn đi về phía trước vài bước ngẩng đầu nhìn lên trên, thấy có bóng dáng ở phía trên lúc ẩn lúc hiện, y phục bằng lụa màu đỏ thắm xen với màu xanh lá cây trên sườn núi hiện ra cực kỳ rõ ràng, còn có thể nghe tiếng nói oán hận của một người.

"Này! Người phía trên chú ý chút! Dưới các ngươi là cái dốc đứng! Đừng bị ngã xuống đây!"

Trương Thanh Thạch lập tức gọi người phía trên, hắn không muốn người té xuống, kế hoạch của hắn không cần người té xuống vẫn có thể làm được, vậy cần gì để cho người té xuống đâu? Không bằng hiện tại hảo tâm nhắc nhở một tiếng cũng tạo cái ấn tượng tốt. Chỉ là đáng tiếc, hảo tâm của hắn bị uổng phí, người phía trên lúc hắn vừa dứt lời, tựa như quả cầu lăn từ phía trên xuống, bụi cỏ dây leo rậm rạp chẳng chịt cũng không cản được hắn ta, chỉ nghe một chuỗi tiếng kêu thảm thiết càng ngày càng gần, trong chớp mắt người kia đã bị ngã tới trước mặt Trương Thanh Thạch, giống như con rùa đen tứ chi mở ra ngửa mặt hướng lên trời.

"Ai yêu uy - -" người kia im lặng chỉ chốc lát, sau đó khóc ầm kêu lên, "Thật đau chết mất! Đây là chỗ quỷ nào, lần sau đánh chết ta cũng không tới!"

Trương Thanh Thạch trong lòng nghĩ đây vốn chính là nơi du ngoạn, các ngươi muốn đến kia còn trách ai?

"Vị công tử này ngươi không sao chứ? Hồ Tử mau đỡ vị công tử này dậy." Trương Thanh Thạch phân phó Hồ Tử, tự hắn đem giỏ tới, "Ta xem vị công tử này tay bị thương, trước dùng nước rửa sạch đi."

Hồ Tử vội vàng tới đỡ vị công tử mặc đại phục màu đỏ, nhìn hắn tuổi cũng chỉ chừng mười lăm tuổi, lớn lên trắng trẻo mập mạp, giống như cái bánh bao bột lên men, ngũ quan trên mặt nhệt chung một chỗ càng giống cái bánh bao.

Trương Thanh Thạch lấy hồ lô đựng nước trong giỏ ra, thuận thể đem nắp hộp cơm hơi mở ra, bên trong mùi thơm của thịt buổi sáng mới vừa làm xong còn liên tục được giữ ấm liên xông ra. Loại sốt thịt mới vừa làm xong này là thơm nhất, hương chi tại nơi tràn đầy mùi cây cỏ, bùn đất này, với sở trường của Trương Thanh Thạch, mùi thơm càng tỏa ra thơm phức.

Trương Thanh Thạch cầm lấy hồ lô nước ngồi xỏm bên cạnh công tử béo, hỏi: "Vị công tử này, để chúng ta rửa vết thương cho ngươi một chút, hay là chờ người của ngươi xuống?"

"Mấy tên ngu xuẩn này! Ta lăn từ trên xuống, bọn họ sao không thể?! Còn phải đi đường vòng! Ngu xuẩn! Sau khi trở về ta cho đi làm tạp dịch!" Công tử béo ngẩng đầu nhìn nơi hắn ngã xuống, căn bản không có ai đuổi theo xuống, tức giận đến mũi đều sai lệch.

Trương Thanh Thạch cười thầm, nghĩ khó trách đời trước vị công tử này sẽ tức giận xé nát hai gốc cây phong lan, nếu đổi lại là hắn đụng với loại người này, người hầu tùy tùng chắc cũng tức chết.

"Mùi gì thơm vậy?" Công tử béo mắng xong đột nhiên lông mày nhảy nhót, mũi chun chun, "Này hình như là mùi vị thịt a, như là thịt kho tàu, nhưng dễ ngửi hơn so với thịt kho tàu!"

Hồ Tử cũng ngửi được mùi thơm này, kỳ thật hắn ta lúc đến bên cạnh Thanh Thạch thúc dục đã ngửi được một mùi thơm nhàn nhạt, hắn ta không dám hỏi, sợ Thanh Thạch thúc cho là hắn ta thèm ăn.

Trương Thanh Thạch nghĩ thầm kế hoạch tiến hành vô cùng thuận lợi, không cần hắn chủ động đem sốt thịt mang ra ngoài, "A, đó là ta mang đến cái ăn. Hôm nay trong nhà chỉ có một mình ta, ta ở nhà một mình ăn cơm cũng không có ý nghĩa, thấy hôm nay trời đẹp, nghĩ tới ngồi dưới cây, trời lam lá lục ăn một bữa cơm cũng thật tốt, cho nên mang cơm đến."

Hồ Tử nghĩ khó trách Nhị Hoa những ngày qua càng ngày càng cao hứng, giống như cũng trở nên xinh đẹp, nhà Thanh Thạch thúc ăn cơm và món ăn thật sự là thơm quá a!

Công tử béo vừa nghe có ăn, lập tức hỏi: "Ngươi ăn cái gì thơm như vậy a? Lấy ra ta xem một chút, vừa vặn ta đang đói bụng, nếu thức ăn còn chưa có động tới, thì bán cho ta đi, ta cho ngươi bạc."

Trương Thanh Thạch nghĩ thật sự là lão thiên gia cũng đang giúp hắn a, thế nhưng để cho hắn đụng phải đồ tham ăn, thật sự là giảm đi không ít tâm tư miệng lưỡi.

"Đây là sốt thịt ta làm, cũng rất sạch sẽ. Công tử muốn ăn đương nhiên có thể, có điều vẫn là trước để ý vết thương một chút đi." Trương Thanh Thạch nghe động tĩnh, cũng biết có người đến, "Những người tới kia đều là người của công tử sao? Để cho bọn họ hầu hạ ngươi đi, chúng ta tay chân vụng về sợ làm đau ngươi."

"Các ngươi thật tốt, thật tốt, đa tạ các ngươi." Công tử béo ha ha cười nói, nếu không có hai người kia ở đây, nói không chừng hẳn chỉ một người ở chỗ này chịu đau, có người đi theo nói chuyện nên quên đau, mấy tên ngu xuẩn kia thật không dùng được, nghĩ như vậy hắn liền quay đầu nhìn về phía những tùy tùng đã chạy tới, nét mặt đầy vẻ giận dữ, "Các ngươi thật đúng là đủ tiếc mệnh! Sợ lăn xuống như thiếu gia ta nên đi đường vòng a! Các ngươi như thế nào không trực tiếp lăn về nhà a? Dứt khoát đều về nhà hết đi! Bỏn thiếu gia mệnh không quý bằng mạng của các ngươi đâu! Sao có thể sai khiến các ngươi a?!"

Những người kia vội vàng hạ đầu cúi người, bọn họ vừa rồi cũng là một người chạy nên tất cả đều chạy theo, nếu là biết rõ công tử tức giận như vậy chính là té gãy chân cũng phải lăn từ chỗ vừa rồi thiếu gia lăn xuống a.

Công tử béo giật giạt tay chân, phát hiện mặc dù đau nhưng đều không có gì đáng ngại, chỉ là một cái tay bị quệt xước, dùng nước lau miệng vết thương sau đó dùng cái khăn tay bọc lại.

"Tiểu nhị tử, vừa rồi đa tạ vị đại ca này hỗ trợ, cảm mười lượng bạc cảm ơn vị đại ca này."

Công tử béo phân phó một hạ nhân có thể diện nhất trong đám hạ nhân.

Người nọ vội vàng móc hai nén bạc cho Trương Thanh Thạch, nghĩ thầm người này vận khí thật là tốt, ở chỗ này ngồi thế nhưng gặp được thần tài lăn từ trên núi xuống, mười lượng bạc đủ đắp gian phòng ở trong thôn, hẳn còn chưa được thiếu gia thưởng lớn như vậy đâu, thật sự là tức chết người!

Hổ Tử hâm mộ nhìn Trương Thanh Thạch, nghĩ vận khí Thanh Thạch thực sự là tốt, trong lúc đó, vị công tử kia lại để cho người thưởng hẳn ta năm lượng bạc.

"Ta cảm thấy sốt thịt kia của ngươi rất thơm, có thể hay không cho ta nếm thử a? Nếu là ăn ngon, hôm nay ta sẽ mang theo người đến nhà ngươi ăn cơm, trả thù lao! Một bữa cơm mười lượng bạc! Thiếu gia ta cái gì cũng thiếu, chính là không thiếu tiền!"

Trương Thanh Thạch trong lòng nghĩ vị công tử này ngươi không biết là ngươi nói câu cuối cùng giống như đang tự chửi mình sao? Có điều hắn (TTT) cũng sẽ không nhắc nhở hắn ta.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Cổ Khánh Minh

Vị công tử béo tham ăn này có một cái họ rất êm tai, Hoa, còn có một cái tên hết sức dễ nghe, Hoa Thế Vinh!

Hoa Thế Vinh người này vừa nhìn chính là một trong những người có tiền khá bình dị gần gũi, đương nhiên, việc này có quan hệ đến việc hắn ta thích ăn, hắn ta đối với sốt thịt thật sự là hết sức chấp nhất, căn bản là không quan tâm Trương Thanh Thạch mang đến sốt thịt chỉ là một nông dân nông thôn làm cho mình ăn, cũng không quan tâm sốt thịt là để trong chén sứ hết sức thô lậu, lại không thêm đề ý cặp đũa trúc cũ kỹ kia, để Tiểu nhị tử bung chén, hắn gấp lên một đũa thịt liền nhét vào trong miệng, đầu tiên là từ từ nhai nhai, sau đó con ngươi đảo một vòng liền bắt đầu dùng sức nhai, một đũa một đũa ăn liên tiếp, ăn đến miệng đầy bóng loáng, mọi người nhìn cũng phải chảy nước miếng, nghĩ sốt thịt này thật là thơm a, nhất định ăn rất ngon.

Trương Thanh Thạch trong lòng nghĩ xem ra tới đây sốt thịt có thể kiếm tiền.

Hổ Tử không biết sốt thịt này là Trương Thanh Thạch làm, còn tưởng rằng là Tuyết nương làm, nghĩ Trương Nhị phẩm thật là tốt, chờ hắn ta cảm thịt và tiền đến nhờ thăm ấy giúp đỡ làm chút ít sốt thịt, thăm ấy sẽ đáp ứng không cự tuyệt, đến lúc đó hắn ta mang về nhà cho gia gia làm đồ nhắm, gia gia tuổi đã cao, sốt thịt này vừa nhìn đã biết dễ nhai, ông nhất định thích.

"Ăn ngon! Chỉ là quá ít!"

Hoa Thế Vinh ăn xong một chén sốt thịt vẫn chưa thỏa mãn nói, thò cổ vào thăm dò bên trong giỏ, "Ngươi còn có cái khác ăn không? Sốt thịt này làm ăn ngon như vậy, cái khác chắc cũng không kém đi? Nếu là còn, cũng ăn ngon như sốt thịt này, ta sẽ cho ngươi thêm bạc."

Người của Hoa Thế Vinh trong lòng đều nghĩ: Chao ôi thiếu gia! Ngài buổi sáng ăn cũng không ít a! Ngài ở trên xe ngựa còn ăn điểm tâm đấy! Ngài tới đây không phải là vì ăn mà đến! Buổi trưa ngài còn muốn ăn cơm không a? Ngài như vậy cùng một người nông thôn quê mùa giành ăn không phải rất khó coi sao? Ngài có thể hay không giữ chút thể diện cho mình?

Tiểu nhị tử là người bên cạnh Hoa Thế Vinh, hắn ta rõ ràng nhất tính khí Hoa Thế Vinh, vội vàng nói: "Thiếu gia, thương thể của ngài còn chưa xử lý đâu, chúng ta hay là trước đi tìm lang trung xem thương đi! Nếu như ngài muốn ăn cơm canh của vị thôn dân này, thì nói hắn làm một bàn cho ngài, chờ ngài chữa hết thương, cũng đến trưa, đến lúc đó ăn nữa a. Ngài xem như vậy có tốt không? Ngài ăn quá no bụng đến lúc đó buổi trưa không ăn được, chẳng lẽ chỉ nhìn Tạ công tử và Cổ công tử ăn hay sao?"

"Ai da! Quả nhiên còn có ăn ngon!" Hoa Thế Vinh một bên nghe Tiểu nhị tử nói một bên đã phát hiện hộp điểm tâm trong sọt của Trương Thanh Thạch,

lập tức cười vỗ tay, đã quên tay mình bị thương, đau đến nhếch miệng.

Tiểu nhị tử thật muốn che mặt, chao ôi thiếu gia của hắn, thật sự là mất thể diện!

Trương Thanh Thạch lại cảm thấy Hoa thiếu gia này rất thuận mắt, hai đời hắn cũng đã gặp không ít người có tiền, đáng yêu như thế thì chưa từng thấy qua.

Hoa Thế Vinh hỏi Trương Thanh Thạch trong hộp cơm kia là cái gì, một tầng phía dưới hộp đựng thức ăn chỉ mở ra một nửa, lộ ra một góc thủy tinh cao, cũng đã đủ hấp dẫn người. Đây cũng là Trương Thanh Thạch cố ý bày thành như vậy, mục đích không phải là vì khuếch tán mùi thơm, chỉ là nếu có người nhìn đến hắn sẽ bớt việc, kết quả thật đúng là được người thấy, hôm nay thật sự là quá thuận.

"Đây là thủy tinh cao, là một loại điểm tâm. Hoa thiếu gia nếu là không chê vậy thì mời ăn một khối đi."

"Một khối sao đủ? Nhỏ như vậy, cũng không đủ cho ta ăn! Ta muốn toàn bộ!" Hoa Thế Vinh lập tức nói, thấy Trương Thanh Thạch đem cái mâm thủy tinh cao bung ra, thủy tinh cao nhỏ nhỏ phía trên thật sự là vừa mỹ vị vừa đẹp mắt, hắn ta cảm thấy một khối không đủ. Nói xong hắn ta lại cảm thấy đoạt sốt thịt sau lại muốn đoạt thủy tinh cao của người ta có chút không phải phép, vội vàng cười cười với Trương Thanh Thạch, "Ta cho bạc!"

"Tiểu nhị tử, lấy thêm mười lượng bạc!"

"Dạ, thiếu gia."

Tiểu nhị tử bất đắc dĩ đáp ứng, lại lấy ra mười lượng bạc, càng ghen ghét Trương Thanh Thạch, người này vận thật tốt, một chén thịt một mâm điểm tâm đã kiếm lời hai mươi lượng! Nhưng mà miệng thiếu gia nhà hắn hết sức kén chọn, có thể để cho hắn ta ăn sốt thịt và điểm tâm thành như vậy xem ra là thật không tệ, không nghĩ tới nông dân nơi thâm sơn cùng cốc này cũng có tay nghề.

Trương Thanh Thạch cũng không khách khí, bạc đều bày đến trước mắt hắn vì sao không thu? Hắn thu bạc rất hào phóng sáng khoái, cũng không tỏ ra hắn tham tiền.

Hoa Thế Vinh trong lòng đối với Trương Thanh Thạch càng xem trọng hơn, nghĩ người này chẳng những tay nghề nấu ăn ngon, người cũng hào phóng, hắn ta ghét nhất người được bạc của hắn ta còn làm bộ từ chối hoặc là về mặt tham lam nịnh bợ nịnh nọt. Hắn ta ăn phải cao hứng, cho bạc cũng cho thật nhiều, cũng hy vọng người khác thu bạc thu được thống khoái.

Hồ Tử đã muốn chết lặng, nghĩ Thanh Thạch thúc hôm nay thật sự là phát tài, mặt khác càng làm cho hắn ta nghĩ đến có nhiều bạc thật tốt, hắn ta cũng muốn phát tài thật nhiều thật nhiều bạc!

Đang lúc Hoa Thế Vinh thật cao hứng ăn thủy tinh cao, lại có người đến.

"Hoa hiền đệ, ta nghe nói người ở đây đã xảy ra chuyện? Người không sao chứ? Không có bị thương..."

Một thiếu niên mặc áo choàng tơ lụa màu xanh ngọc được một đám người vây quanh đi đến, thấy quái hàm Hoa Thế Vinh phình ra không khỏi đem nửa đoạn lời nói nuốt trở vào. Hắn ta nghĩ ở nơi này là có việc sao? Nhìn xem hắn ta (HTV) ăn thật ngon a! Nhưng mà hắn ta (HTV) ăn điểm tâm gì vậy, nhìn qua trong suốt trắng nõn, hắn còn chưa từng gặp qua điểm tâm như vậy.

Hoa Thế Vinh đem điểm tâm trong miệng nuốt xuống, cười nói với hắn: "Ta không sao, chỉ là tay bị một chút bị thương ngoài da. Nhưng may là ở chỗ này có việc ngoài ý muốn, nếu không làm sao ta có thể gặp được vị Trương đại ca này, ăn không được sốt thịt và điểm tâm ngon như vậy. Khánh Minh, đáng tiếc người đã tới chậm một bước, sốt thịt ta đã ăn sạch, hiện tại chỉ còn lại một khối thủy tinh cao, người có ăn hay không? Người không ăn thì ta ăn."

Cổ Khánh Minh nhìn khối điểm tâm xem rất đẹp mắt kia, nghĩ thì ra điểm tâm này gọi là thủy tinh cao a, tên thật sự chuẩn xác, trong lòng hắn ta cũng muốn ăn, nhưng nhìn khối thủy tinh cao kia bị Hoa Thế Vinh cầm trong tay, hiện tại lại ở nơi đã ngoài, ngẫm lại vẫn là quên đi, liền lắc đầu.

Hoa Thế Vinh lập tức liền đem khối thủy tinh cao cuối cùng ăn, về mặt thỏa mãn.

Hoa Thế Vinh giới thiệu Cổ Khánh Minh cho Trương Thanh Thạch, nói hắn ta muốn đến nhà Trương Thanh Thạch ăn cơm. Vừa rồi Trương Thanh Thạch nói với hắn ta trong thôn có lang trung, hắn ta vừa vặn đi chỗ đó xem vết thương trên tay một chút.

Cổ Khánh Minh đồng ý.

Trương Thanh Thạch nhìn Cổ Khánh Minh, nghĩ chắc đây là cháu bà con xa của Cổ Đại Thành, đời trước thấy xa xa qua, ngay cả tên của hắn ta cũng không biết, đời này lại gặp được gần như vậy, hơn nữa còn biết rõ tên của hắn ta. Nhưng mà cái tên Cổ Khánh Minh này sao nghe quen tai như vậy đây?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Ngồi xe ngựa trở về thôn

Trương Thanh Thạch cẩn thận hồi tưởng lại, nhưng dù thế nào cũng không nhớ nổi, cảm giác quen tai vừa rồi tựa như tia lửa nhỏ đột nhiên xuất hiện, chột lóc rồi lại tắt. Trương Thanh Thạch cũng không nghĩ nhiều, nghĩ có lẽ là đời trước trong lúc vô tình nghe người ta đề cập tới tên đứa cháu này của Cố Đại Thành, dù sao hẳn là cháu Cố Đại Thành, được người nói tới cũng không phải là chuyện lý kỳ gì, hẳn trong lúc vô tình nghe được cũng không phải là chuyện gì kỳ quái.

Cố Khánh Minh thỉnh Trương Thanh Thạch trước mang theo Hoa Thế Vinh đi vào thôn tìm lang trung, hẳn phải đi tìm những bằng hữu khác, bọn họ sẽ đuổi theo sau.

Trương Thanh Thạch đáp ứng, mang theo Hoa Thế Vinh và tùy tùng của hắn ta đi về thôn, hẳn đem Hồ Tử cũng gọi theo, nghĩ tới để cho hắn ta (HT) giúp đỡ chạy chân một chút, mặc kệ tiểu tử này tương lai có thể thành con rể của mình hay không, vì phần thông minh nhiệt tình này của hắn cũng đáng lời kéo một phen, tương lai nếu hắn (TTT) làm ăn phát triển cũng sẽ cần nhân thủ, Hồ Tử hiện tại tuổi còn nhỏ, nhưng đến lúc đó sẽ phù hợp.

Hoa Thế Vinh ngồi xe ngựa đến, nên hắn ta tự nhiên cũng muốn ngồi xe ngựa đi thôn Tiểu Pha.

"Trương đại ca, ngươi cùng ngồi xe ngựa với ta đi, ta ăn cơm của ngươi, làm hại ngươi không có cơm ăn, hiện tại chắc không còn khí lực rồi? Mau ngồi xe ngựa nghỉ ngơi một chút đi! Người kia, ngươi tên là Hồ Tử phải không? Ngươi cũng leo lên ngồi đi."

"Ta không cần ngồi, ta ở bên cạnh đi bộ là được, ta đi rất mau!" Hồ Tử nói, hẳn ta nhìn xe ngựa to, trong lòng kỳ thật rất muốn ngồi, nhưng là sợ ô uế xe ngựa nhà người ta, hài của hắn ta toàn là đất. Hắn ta nhìn Trương Thanh Thạch, nghĩ đến ông trước đó không lâu mới vừa bị thương lại còn ngã bệnh, thân thể không tốt, để ông ngồi đi."

Cuối cùng Trương Thanh Thạch ngồi lên xe ngựa, hẳn thấy nội thất của xe ngựa này, nghĩ Hoa Thế Vinh thật biết hưởng thụ, so với xe ngựa tốt nhất đời trước hẳn ngồi qua cũng không kém là bao nhiêu.

Hoa Thế Vinh thấy Trương Thanh Thạch chỉ đánh giá vài lần xe ngựa này, không có vẻ không thích ứng, nghĩ thầm người này thực bảo trì bình thân a, một chút cũng không như một nông phu nông thôn.

Hồ Tử và Tiểu Nhị từ đi bên cạnh xe ngựa vừa đi vừa nói chuyện, nói là chuyện lang trung trong thôn, Hồ Tử khen lang trung thật tốt một phen, Tiểu Nhị từ nghĩ thầm nông thôn này có thể có cái lang trung tốt gì, nếu như thực là y thuật tốt đã không còn sớm ở tiểu thôn này ngay người? Có điều hẳn ta cũng không cần có thân y gì đó ở đây, có thể băng bó tay thiếu gia nhà hắn ta một chút là được.

Người trong thôn thấy Hồ Tử đi bên cạnh xe ngựa lớn, vừa nói vừa cười với gã sai vặt nhà giàu xiêm y mới tinh, sáng rõ, đều hết sức hâm mộ, nghĩ Hồ Tử thật là có bản lĩnh a, chờ bọn họ thấy được Trương Thanh Thạch ngồi ở trong xe ngựa thì kinh ngạc há to miệng, Trương Thanh Thạch này đến cùng làm cái gì? Thế nhưng có thể ngồi trong xe ngựa cùng vị thiếu gia trắng trẻo mập mạp mặc áo lụa đỏ thắm kia a?!

Lan Tâm cũng nhìn thấy, nàng ta nhếch môi, muốn chạy tới nói chuyện với Hồ Tử, nhưng thấy mây đầy trời vênh vác tự đắc, nàng ta lại không dám.

"Lan Tâm! Nhị thúc ngươi ngồi trong xe ngựa to a! Đây có phải hay không đi nhà ngươi? Mai Hương tỷ tỷ làm mai với người giàu có, có phải hay không thân thích người nhà này?"

"Lan Tâm, ngươi thế nào không đi lên hỏi một câu? Đây chính là nhị thúc ngươi, ngươi đi chào hỏi đi!"

"Lan Tâm, ngươi trước kia không phải là nhìn thấy Hồ Tử sẽ bắt chuyện sao? Tại sao hôm nay không qua a?"

Mọi người bảy miệng tám lời nói chuyện với Lan Tâm, muốn nàng ta đi dò thám hàm ý, cũng muốn để cho bọn họ sớm biết được là sao thế này.

Lan Tâm không để ý đến bọn họ, cảm thấy nhỏ từ bên cạnh một con đường chạy như một làn khói trở về nhà.

Trương Thanh Thạch trực tiếp để cho người đem xe ngựa chạy tới cửa nhà Phụng lang trung.

Phụng lang trung nghe Trương Thanh Thạch nói, xem một chút cái tay băng bó đơn giản của Hoa Thế Vinh, thì cho bọn họ vào sân nhỏ, thỉnh Hoa Thế Vinh ngồi trên cái đòn gánh bàn đá dưới đại thụ trong sân nhỏ. Hắn ta vào nhà lấy y rương đi ra.

Hoa Thế Vinh bị thương chỉ là bị thương ngoài da, rất nhanh được Phụng lang trung xử lý tốt.

Viên Ngọc nương bụng nước cho bọn họ, ngay cả những hạ nhân kia cũng không quên, không kiêu không nịnh vô cùng là hào phóng vừa vặn.

Hoa Thế Vinh nghĩ thật sự là vật hợp theo loài a, Trương Thanh Thạch không giống nông phu bình thường, vợ chồng Phụng lang trung này cũng tự nhiên thanh thản như vậy, căn bản là không giống đã lang trung ở nông thôn.

Lúc này Lý chính đến, hẳn ta cũng biết hôm nay có người cưỡi ngựa ngồi xe đi Dã Tây dốc, hẳn ta cũng có tâm đi xem một chút là ai, nhưng đến cùng không có mặt mũi đi xem, đang do dự ở nhà thì nghe vợ hắn chạy về nhà nói với hắn ta có xe ngựa to đến trong thôn, Hồ Tử đi cùng bên cạnh xe ngựa, Trương Thanh Thạch còn ngồi ở trong xe ngựa! Hắn ta vừa nghe mấy người này đều đến trong thôn, còn đi cùng với Trương Thanh Thạch, vậy hẳn ta nên đi xem một chút đi, dù sao hẳn ta và Trương Thanh Thạch quan hệ cũng không tệ lắm, đi xem xem hẳn (TTT) đã xảy ra chuyện gì.

Trương Thanh Thạch vừa thấy Lý chính đến đây lập tức đứng lên, giới thiệu Hoa Thế Vinh cho Lý chính, nói mấy người Hoa Thế Vinh chuẩn bị ở trong thôn ăn cơm.

"Lý chính thúc, tay nghề nấu cơm của ta có thể có mấy thứ lấy ra được, nhưng nhà của ta thật sự là không tiện, không biết có thể mượn sân nhỏ nhà ngài dùng một chút hay không, đến lúc đó ta bảo đảm thu thập sạch sẽ cho ngài."

Trương Thanh Thạch vừa nhìn bộ dáng kia của Lý chính cũng biết hẳn ta khẳng định muốn chung đụng với bọn Hoa Thế Vinh, cho nên liền nhân cơ hội đề ra cái yêu cầu này, đây cũng là cho Lý chính một bậc thang.

Lý chính quả nhiên cao hứng đáp ứng. "Được a, đến nhà của ta đi! Bàn ghế, khay chén, chén muống gì gì đó người đều không cần phải để ý đến, chỉ đem sốt thịt mà người nói làm được là được. Thanh Thạch a, ta thật không nghĩ tới người lại còn biết làm cơm, ngay cả Hoa thiếu gia đều khen không dứt miệng, thật sự là không nghĩ tới!"

Nam nhân sẽ không làm cơm, đó là ở nhà, nhưng nếu như có thể làm ăn buôn bán, trở thành một món tay nghề, có thể kiếm tiền, vậy ở trong mắt người nông thôn chính là bản lĩnh, cho nên Lý chính vừa nghe Trương Thanh Thạch làm được cái ăn ngay cả đại thiếu gia họ Hoa đều khen không dứt miệng, trong lòng hẳn ta đã nhìn Trương Thanh Thạch bằng con mắt khác.

Trương Thanh Thạch vội vàng nói bản thân cũng không tinh thông tài nấu nướng, chỉ là biết làm mấy thứ nước sốt và điểm tâm, nói là mới học được, người trong nhà còn chưa được hưởng qua, hôm nay người trong nhà không có ở đây, hẳn muốn thử làm một lần, cũng miễn cho làm không tốt khiến cho nướng tửu xót nguyên liệu thức ăn, còn hài tử cười hân tầy nghề kém, kết quả không nghĩ tới làm được cũng không tệ lắm.

Hoa Thế Vinh vừa nghe trùng to mắt nói: "Vậy ta chẳng phải là người được ăn trước tiên? Ha ha ha, ta quả nhiên là người có lộc ăn a! Ha ha ha!"

Lý chính cũng cười nói hôm nay chính mình cũng được thơm lây.

Viên Ngọc nương lặng lẽ nói với Phương lang trung để hẳn ta lát nữa nhắc nhở Trương Thanh Thạch một chút, nếu hẳn biết làm cái ăn ngon như vậy, nói không chừng là có chút bí quyết, bảo hẳn đi về nhà làm, nếu làm ở nhà người ta cũng nên cẩn thận chút ít, đừng để cho người khác học được. Viên Ngọc nương đâu óc linh hoạt, thoáng cái đã nghĩ đến Trương Thanh Thạch có thể dựa vào cái này kiếm tiền. Nghĩ đến Tuyết nương và Đại Hoa ba nữ hài tử kia, nàng đương nhiên hy vọng Trương Thanh Thạch kiếm tiền nhiều hơn, như vậy Tuyết nương các nàng mới có thể trải qua ngày tốt lành. Phương lang trung gật đầu, lập tức liền tìm cơ hội Trương Thanh Thạch vào nói những lời này.

Trương Thanh Thạch trong lòng cảm kích, nói sẽ cẩn thận.

Chờ Hoa Thế Vinh băng bó vết thương xong, nhóm người Cô Khánh Minh cũng đến, lại là mười mấy hai mươi người, có người ngồi xe ngựa có người cưỡi ngựa, này vừa đến bụi đất tung bay, thanh thế to lớn, phàm là người nghe được động tĩnh đều chạy đến nhìn, cũng biết đây là những người đi du ngoạn Dã Tây độc đến trong thôn của họ.

Trương Thanh Thạch thấy Cô Khánh Minh cùng đi tới với một người được mọi người vây quanh, trong lòng hẳn lập tức dâng lên kích động.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Đòi trước

Người thanh niên kia vóc người cao to, tướng mạo anh tuấn, một đôi mắt giống như chằm nhỏ, khóe miệng luôn ngậm cười, vừa nhìn chính là người đa trí ôn hòa, khiến cho người cảm giác như tắm gió xuân, nhưng đó cũng không phải là nguyên nhân Trương Thanh Thạch vừa nhìn thấy người thanh niên này liền bị kích động, hẳn cũng không phải chưa từng gặp qua thanh niên anh tuấn ôn hòa, nói sao thì cũng đều là nam nhân, hẳn sẽ không vì bề ngoài của một người mà kích động thành như vậy? Hẳn sợ dĩ kích động như thế nguyên nhân thực sự là thân phận của người này, hẳn ta là ân nhân đòi trước của Trương Thanh Thạch, là gia chủ đòi trước của hẳn!

Đòi trước Trương Thanh Thạch tự bán thân, đi làm hạ nhân cho người, niên kỷ đã lớn lại có gia đình, nên bán đi có chút khó khăn, cho nên nha nhân dẫn hẳn ra ngoài rất xa mới tìm được một gia chủ cho hẳn, chính là thanh niên anh tuấn trước mắt này.

Người thanh niên này họ Tạ tên Trạch, vốn dĩ là nhà giàu một phương, bản thân hẳn về sau đậu Tiến sĩ, đáng tiếc ông trời không muốn hẳn trôi qua ngày tốt lành, trong một lần đi ra ngoài hẳn đụng phải sơn tặc, mặc dù được cứu trở về nhưng vẫn là không trị khỏi mà bỏ mình, trước khi chết hẳn nhờ Trương Thanh Thạch cùng một đôi vợ chồng trung bộc khác chiều cổ kiêu thế ấu tử. Trương Thanh Thạch mặc dù đã được trả lại khế ước bán thân, nhưng khi đó thế tử chúng nữ nhi của hẳn đều đã chết rồi, lẻ loi một mình, lại cảm động và nhớ nhung ân tình của Tạ Trạch, thương tiếc tiểu thiếu gia trước mất phụ thân sau mất mẫu thân, bên cạnh còn có thân nhân muốn đoạt gia sản của đứa nhỏ này, cho nên toàn tâm toàn ý che chở tiểu thiếu gia, cuối cùng ở lúc mấu chốt cứu tiểu thiếu gia, chính mình lại bồi thượng tính mạng, nhưng có lẽ là hảo tâm nên được hảo báo, hẳn thế nhưng trùng sinh. Thật không nghĩ đến hẳn trùng sinh có thể nhanh như vậy đã gặp được Tạ Trạch, so với đòi trước sớm đã nhiều năm!

Mặc dù Trương Thanh Thạch rất nhanh che giấu kích động, nhưng Tạ Trạch vẫn phát hiện Trương Thanh Thạch dị thường, hẳn ta nhìn Trương Thanh Thạch, nghĩ người này mới vừa rồi giống như là rất kích động? Chẳng lẽ là nhận biết mình? Nhưng mình là lần đầu tiên đến nơi này. Có lẽ trong này có

cái gì hiểu lầm chẳng? Tạ Trạch nghĩ như vậy nên cũng không để ý.

Hoa Thế Vinh lại giới thiệu mọi người làm quen, sau đó lại nhắc tới Trương Thanh Thạch làm sốt thịt và thủy tinh cao ăn ngon thế nào, thúc giục Lý chính dẫn đường đi nhà hắn ta, bọn họ muốn mau chóng ăn cơm.

Lý chính cầu còn không được, hôm nay nhìn thấy những thiếu gia có tiền có thế này, mặc dù đối với Lý chính nhỏ như hắn ta không nhất định có trợ giúp gì, nhưng cũng vẫn có mặt mũi, hơn nữa trong chuyện này còn có cháu Cổ Đại Thành, Cổ Đại Thành kia cũng là một nhân vật, có lúc bọn họ cũng có thể gặp mặt, nói không chừng đây cũng là đề tài câu chuyện của bọn họ về sau lúc gặp mặt.

Trương Thanh Thạch nói hắn sẽ làm sốt thịt và thủy tinh cao, trong nhà đã có sẵn, làm lúc sáng, trực tiếp bung đến nhà Lý chính hâm lại là được.

Vốn là Trương Thanh Thạch muốn làm tiếp chút ít cái khác, nhưng vừa rồi Viên Ngọc nương nhắc nhở, hắn cũng từng nghĩ đến, hình như là nên phòng bị chút ít, mặc dù nói Lý chính và Lý chính nương tử đối tốt với hắn, nhưng việc này quan hệ đến đại kế phát tài của nhà mình, còn có chính là dù không để phòng người nhà Lý chính cũng phải để phòng người tới giúp một tay, Lý chính nương tử nhất định sẽ thỉnh phụ nhân khác đi giúp nấu cơm, đến lúc đó người càng nhiều, chuyện liền loạn. Cho nên vẫn là trước hết cầm hai thứ đồ này đi ra.

"VẬY CÒN CHỜ GÌ? NGƯỜI NHANH VỀ NHÀ ĐI BỤNG!"

Hoa Thế Vinh vội vàng thúc giục Trương Thanh Thạch, hắn ta vừa rồi mặc dù ăn một chén sốt thịt cùng mấy khối thủy tinh cao, nhưng còn chưa no bụng, lưng bụng không no, được ăn đồ mình thích, thì càng muốn ăn thêm.

"VẬY TA ĐI, KÍNH XIN LÝ CHÍNH THỨC VÀ LÝ CHÍNH THẨM TỬ GIÚP ĐỖ SỬA SOẠN CƠM CANH CHO VÀI VỊ CÔNG TỬ VÀ Mấy NGƯỜI ĐI THEO." Trương Thanh Thạch nói với Lý chính.

"NÀY KHÔNG CẦN NGƯỜI NÓI, GIAO CHO TA ĐI! NGƯỜI ĐI NHANH VỀ NHANH!"

Lý chính vẫy tay nói, hắn ta vừa rồi cũng đã gọi người đi về nhà nói cho nương tử hắn biết, phỏng đoán hiện tại nương tử hắn đã thu thập nấu cơm nấu ăn gì đó.

Một đám người ào ào đi hết, cũng yên chuyển mời mọc vợ chồng Phượng lang trung.

Viên Ngọc nương cười nói: "Không nghĩ tới Thanh Thạch huynh đệ còn có bản lĩnh này, xem ra sau này thật không cần sốt ruột thay sinh kế nhà bọn họ."

Phượng lang trung cười nói: "Thanh Thạch người này cũng không vùng vể, ngược lại cực kỳ thông minh, trước kia chỉ là bị hiểu đạo liên lụy, hiện tại hắn đã thông suốt, về sau đã có thể trời cao biển rộng! Cho nên hắn dù không có tay nghề làm sốt thịt và điểm tâm thì vẫn biết lập nghiệp hưng gia, ta nhìn người rất chuẩn."

"Ừ, chẳng xem người chuẩn, cho nên mới tìm được người vợ tốt như ta."

Viên Ngọc nương cười hơ hớ khen chính mình, trêu ghẹo tướng công.

Phượng lang trung nói theo Viên Ngọc nương: "Đúng vậy, nàng là người vợ tốt, đáng tiếc chính là đi theo ta phải chịu khổ, ta xin lỗi nàng và con trai. Ta vốn là muốn cho nàng ăn sung mặc sướng, hô nô gọi tỳ như những người kia, nhưng lại để cho nàng thành một thôn phụ hương dã."

"Cuộc sống như vậy rất tốt, bình an là phúc a, chỉ cần người một nhà chúng ta bình an ta liền thỏa mãn." Viên Ngọc nương kéo tay trượng phu, mới vừa an ủi vài câu, nàng nói sang chuyện khác, "Được rồi, đừng nói những thứ mất hứng này nữa, ngay cả Thanh Thạch huynh đệ cũng có thể làm ra sốt thịt làm cho những thiếu gia kén ăn kia đều khen không dứt miệng, ta cũng không thể nhân rồi a! Mặc dù nói tài nấu nướng của ta bình thường, nhưng thịt thì chúng ta vẫn có thể ăn! Ta phải đi ngay mua cân thịt, buổi trưa chúng ta cũng ăn thịt!"

Phượng lang trung nhìn thê tử nói xong những thứ này đi vào nhà lấy tiền, khoe miệng cười khê nhếch, có thể như thế, còn cầu gì hơn a!

Trương Thanh Thạch làm sốt thịt và thủy tinh cao được mọi người nhất trí tán thưởng, nghe Trương Thanh Thạch nói về sau dự định làm những thứ này đi bán, đều nói hắn về sau khẳng định tiền tài cuộn cuộn. Hoa Thế Vinh vốn còn muốn đòi phương pháp làm sốt thịt của Trương Thanh Thạch, nhưng là vừa nghe hắn muốn làm bán lấy tiền, lập tức liền ngậm miệng, nhà hắn ta (HTV) cũng là người làm ăn, biết rõ chuyện như vậy là chuyện cướp tài lộ của người, hắn ta cũng không thể làm. Đừng nói là hắn ta, chính là Lý chính nương tử còn có người bên cạnh nghe lời này cũng đều thất vọng ngậm miệng lại.

Trương Thanh Thạch trong lòng nghĩ may mà trước đem lời nói ra miệng, bằng không đợi người ta há mồm trước mà mình cự tuyệt thì mặc dù cũng không có gì, nhưng đến cùng cũng không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Nhắc nhở

Bữa cơm này khách và chủ đều tận hoan, ăn cơm xong, đoàn người Cổ Khánh Minh liền cáo từ ly khai, dù sao bọn họ là tới nơi này du ngoạn, kết quả Dã Tây dốc căn bản là không có gì để chơi, Hoa Thế Vinh còn bị thương, nhưng cuối cùng là ăn một bữa ăn nông gia đặc sắc xem như có thu hoạch, bọn họ cũng nên cáo từ.

Trương Thanh Thạch theo mấy người lý chính cùng nhau đưa đoàn người Cổ Khánh Minh ra thôn, đứng dưới đại thụ bên cạnh thôn, Trương Thanh Thạch nhìn đoàn người càng đi càng xa, nghĩ hy vọng chính mình lần này có thể giúp được Tạ Trạch, mặc dù nói đời này hẳn không phải là đây tới Tạ gia, đời trước ân tình Tạ Trạch hẳn cũng đã dùng tính mạng đền đáp, nhưng là Tạ Trạch là người tốt, cảm tình của hắn đối với cả nhà bọn họ cũng không thể bởi vì trùng sinh trở về mà mất đi, hẳn tự nhiên hy vọng Tạ Trạch một đời này có thể sống lâu trăm tuổi, vợ của hắn có thể đầu bạc cùng hắn (TT) đến già, tiểu thiếu gia có thể có song thân bảo vệ.

"Vốn là nghĩ tới xem một chút Dã Tây dốc có dã thú gì hay không, kết quả làm người ta thất vọng, nhưng là thân xui quý khiến lại được ăn một bữa mỹ vị, ngược lại chuyển đi này cũng không tệ."

Hoa Thế Vinh vui tươi hơn hờ nói.

Lúc đến Cổ Khánh Minh và Tạ Trạch đều là cười ngựa đến, lúc trở về bởi vì mới vừa ăn cơm xong, Hoa Thế Vinh lại bị thương, la hét ầm ĩ bắt bọn họ cùng hắn ta ngồi xe ngựa hảo trò chuyện, nên bọn họ cùng với Hoa Thế Vinh ngồi chung một chiếc xe ngựa.

Cổ Khánh Minh nói: "Trương Thanh Thạch đó không giống một nông phu đơn giản."

Hoa Thế Vinh liếc mắt nhìn hắn, hỏi: "Bởi vì hắn ta biết làm vị thịt và điểm tâm ngon sao?"

Cổ Khánh Minh cười lắc đầu, "Biết làm chút ít món ăn chỉ có thể nói hắn vận khí tốt, cũng không thể nói hắn không đơn giản. Các ngươi nhìn ngôn hành cử chỉ của hắn căn bản là không giống một nông phu bình thường. Ngôn ngữ đơn giản rõ ràng, đối đãi người tự nhiên thanh thản, ánh mắt thanh chính không sợ, cử chỉ cởi mở lưu loát! Đáng về này giống một nông phu chưa từng được dạy dỗ qua sao? Liền lấy thường nhân so sánh đi, nhỏ hắn có thể làm chương quỹ đại hòa kế, lớn hắn cũng có thể làm được Đông gia. Dù sao ta cảm thấy hắn đối thân y phục ngồi cùng chúng ta một chỗ, người khác căn bản nhìn không ra hắn là người nông phu. Đây là không đơn giản."

Trương Thanh Thạch đã nói biết cách làm sốt thịt và điểm tâm là lúc ra ngoài đi lao dịch được người khác dạy, tất cả mọi người nói hắn vận khí tốt.

Hoa Thế Vinh gật gật đầu nói: "Trương đại ca xác thực không giống một nông phu bình thường, có điều gà rừng trong ổ cũng có thể bay ra được phượng hoàng, cũng không có gì mà kinh ngạc."

Cổ Khánh Minh cũng gật gật đầu, nghĩ xác thực là như vậy, hắn ta cũng nghe người ta nói về Trương Thanh Thạch, chỉ là một nông dân bình thường, cả đời ngoại trừ đi làm lao dịch cũng không có đi đâu khác, nhiều nhất là đi qua thị trấn. Người này vốn bởi vì cái chết của phụ thân và muội muội hắn bị lạc có chút quan hệ với hắn mà phá lệ hiểu thuận, ở trong mắt thôn nhân là một đại hiền từ, người cũng rất trầm mặc, cho nên nhìn không có vẻ thông minh lắm, nhưng là kể từ năm nay sau khi bị thương trong lúc đi lao dịch, lại trải qua chuyện bị lừa ở riêng nên thay đổi, bắt đầu trở nên hào phóng thông minh. Đây cũng không có gì để hoài nghi, dù sao nếu như là hắn bị gán tội làm muội muội bị lạc, hại chết phụ thân thì cũng sẽ toàn tâm toàn ý đền bù trong nhà, sau khi bị người lừa dối và tránh thoát gông xiềng thì sẽ càng cố gắng sống qua ngày. Cho nên Cổ Khánh Minh cảm thấy Trương Thanh Thạch biến thành như vậy chỉ có thể nói rõ hắn là người có lương tâm lại kiên cường, là người khả tạo chí tài (có khả năng bồi dưỡng).

Tạ Trạch nghe đối thoại của bọn họ, nghĩ Trương Thanh Thạch xác thực là người có ý tứ, hắn hôm nay nói chuyện xưa kia cũng rất thú vị.

Lúc xong cơm nước uống trà, mọi người cùng nhau nói chuyện phiếm, Trương Thanh Thạch lúc nói đến chuyện làm cái ăn thuận mồm kể một câu chuyện xưa, nói là trong một gia đình giàu có kia, nương từ nhà đó mang thai mấy lần đều sinh non, cuối cùng điều tra ra là biểu muội tương công nàng ta muốn chiếm lấy vị trí của nàng ấy, cho nên lúc nào cũng cho nàng ta ăn thức ăn xung khắc, là thức ăn không thể ăn cùng nhau. Như vậy thức ăn căn bản không tra được có chỗ hại, đối với người bình thường mà nói chỉ là một chút thống khổ, đối với phụ nữ có thai mà nói lại là nguy hiểm đến thai nhi. May mà về sau có đầy tớ trong lúc vô tình nghe được chuyện này, nói với đôi phu thê kia, giảm trừ nguy hại cho vị nương từ kia, vị nương từ kia cuối cùng sinh con đường cái, kết cục hà hề lòng người. Tài ăn nói Trương Thanh Thạch cũng không tệ lắm, kể chuyện xưa hấp dẫn người nghe, ngay cả Tạ Trạch đều nghe nhập thần, hắn ta cũng không biết vì cái gì chính là cảm giác Trương Thanh Thạch nói chuyện xưa này là nhắm vào hắn.

Tạ Trạch nghĩ tới nương từ của mình, bọn họ thành thân cũng đã hai năm, nhưng thê tử liên tục không mang thai. Có điều hắn tình nguyện thê tử liên tục vô sinh cũng không hy vọng thê tử như nữ nhân trong chuyện xưa kia không ngừng sảy thai, vậy đối với thân thể sẽ có thương tổn, hắn không hy vọng thê tử của mình bị thương tổn như vậy.

Nghĩ tới nương từ, nghĩ tới chuyện mang thai, Tạ Trạch không tự chủ được mà nghĩ nương từ của mình và thân thể của mình đều không có vấn đề, vậy đồ ăn có phải có cái gì không đúng? Xem ra sau khi trở về cần phải hảo hảo điều tra phương diện này một chút.

Đưa đoàn người Cổ Khánh Minh đi, mấy người lý chính cũng chuẩn bị trở về.

Hôm nay những người chịu trách nhiệm tiếp đãi Cổ Khánh Minh đều có thu hoạch, bởi vì là ở nhà lý chính ăn cơm, nhà hắn được mười lượng bạc, những phụ nhân giúp đỡ nấu cơm cũng đều được tiền, đương nhiên đều là một thỏi bạc nửa lượng, nhìn phá lệ tình xảo đáng yêu, làm cho những phụ nhân kia đều mừng đến cầm ở trong tay tưởng tận xem xét, sau đó lại quý trọng thu vào trong ngực, sợ rơi, sờ một chút, làm cho mấy nam nhân liếc mắt nhìn, bọn họ vừa nhìn, những nữ nhân này càng lo lắng hơn, toàn bộ vội vã đi về nhà. Trương Thanh Thạch được nhiều nhất, Hoa Thế Vinh lại cho hắn mười lượng bạc, còn bắt bọn Cổ Khánh Minh cũng móc bạc, Cổ Khánh Minh và Tạ Trạch cũng cho mười lượng, những người còn lại cũng cho ít nhiều, cuối cùng Hoa Thế Vinh lấy cả tiền hắn để trong túi tơ lụa thêu hoa của hắn cho Trương Thanh Thạch. Trương Thanh Thạch còn chưa kịp bày tỏ ra ý tứ không muốn thu, hắn ta (HTV) đã trực tiếp kín đáo đưa cho Trương Thanh Thạch, trong miệng nói nếu là hắn không thu chính là có lỗi với mấy mỹ thực này.

"Nhị ca, không nghĩ tới người còn có khả năng này, lừa gạt chúng ta thật là khổ a!"

Trương Thanh Ngọc đi tới, thấy trong ngực Trương Thanh Thạch phình lên, đó là túi tiền, hắn ta biết rõ, hắn ta vừa nghe nói Trương Thanh Thạch được những thiếu gia khác cho mấy chục lượng tiền thưởng, con mắt đỏ lên. Mấy chục lượng a! Không nghĩ tới Nhị ca hắn thoáng cái đã có mấy chục lượng bạc! Những năm này Trương Thanh Ngọc và Đỗ Quyên Hồng cũng lặn lội tồn chút ít tiền, nhưng là hắn ta quá lười, kiếm không được bao nhiêu, dù là tăng thêm đồ cưới của Đỗ Quyên Hồng và tiền lúc bọn họ ở riêng được phân cũng không bằng một phần của Trương Thanh Thạch! Hắn ta bắt đầu hối hận vì Trương Thanh Thạch ở riêng, nếu như không có ở riêng, tiền này chính là của bọn họ.

Trương Thanh Ngọc nghĩ đến lúc mình ngồi được mùi thịt thơm, hận không thể tát mình hai bạt tai, rõ ràng đã ngồi được, hắn ta tại sao không đuổi theo chứ? Nếu như vậy biết đâu có biện pháp văn hồi, hiện tại tất cả đều muộn.

"Người lúc ở riêng phân ra cũng thật thống khoái, cái này không cần cái kia cũng không cần, thì ra là bởi vì trong tay có chút vốn riêng này, tài lực đủ lớn a? Vốn cho rằng người là người thành thật nhất, thì ra tâm nhân người cũng không ít."

Trương Thanh Ngọc than thở nói, nghĩ thầm người muốn cầm bạc ta cũng không để cho người cầm thư thái.

@ cảm ơn các tình yêu đã ủng hộ ta nhiệt tình. :flower2: Ôm hun hun! :snog:

@ bê tô, mình cũng chán mấy thể loại ngu ngơ kiếp trước, đến lúc chết vì mấy thằng tra nam rồi được cho sống lại, trọng sinh rồi báo thù này nọ, giết người này, tính kế người kia,... Lúc ta làm bộ này cảm thấy tác giả sắp xếp rất hợp lý. Có luân hồi, quả báo cả. Nam9 trọng sinh vì ảnh làm việc tốt ở kiếp trước, (và cả kiếp này nhưng mà mấy chương sau mới nói tới). Cái kết của truyện này theo ta cũng là rất hợp lý. (khi nào đọc đến đó sẽ biết, he he).

@dieudieu13, alex808, Comay Nguyen, Quành Aihih, thằng cha TTN này là dạng vô sỉ ko nào, quành nó ko sướng đâu, quành mấy người như ĐQH với TXC kia. Trình vô sỉ còn cao hơn nhiều. Nói chung là na9 còn dây dưa với nhà cũ dài dài đến hết truyện. Nhưng mà ảnh chấp hết, ai vô sỉ 1, ảnh vô sỉ lại 100, muốn sống mà làm người thiệt thà quá cũng dễ bị lợi dụng a!

đúng rồi chính nam Trương Thanh Thạch rất cực phẩm,k đặt nặng lễ giáo hiếu thảo như mấy người cổ đại khác,muốn làm gì thì làm k bị cái lễ giáo hay hiếu thảo áp trên đầu,lại có cách khiến thôn dân k chỉ trông ảnh.Anh ấy rất quyết đoán lại yêu vợ thương con,tớ rất thích câu" từ đại tiểu mỹ nhân nhà hân" của anh ấy nghe thật đã.Kiếp tr nếu k tại anh ấy thấy á này việc hại chết cha lạc mất em thì còn khuya cả nhà đó mới áp bức đc anh ấy nói chỉ đến hại chết thê nữ anh ấy.Mà theo như đoạn cuối văn án nói tới tớ nghĩ có khi nào Trương bà tử này lên bán con gái k.Mà bà ĐQH tên nghe như gái thanh lâu vậy,tên buồn cười vậy mà đặt tên con gái đẹp dữ Lan Tâm cơ đấy,tên đẹp mà tâm chẳng đẹp mới có tỳ tuổi thể mà mê trai.bà Mai Hương kia chắc cũng k phải hạng tốt lành gì.

Có một bộ hiện đại nam chính trùng sinh,nam chính là trung tâm nha.cốt truyện rất lạ.tớ đang định đọc covert bộ đó,nếu dễ đọc chắc edit luôn cũng k chừng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Mọi việc đều thuận lợi

Không ít người trong thôn đến đưa đoàn người Cổ Khánh Minh, vốn chuẩn bị đi về, nghe được lời Trương Thanh Ngọc toàn bộ đều dừng bước. Trong lòng bọn họ cũng biết Trương Thanh Ngọc đây là đồ mất, lúc bọn họ ở riêng đã lừa Trương Thanh Thạch một phen từ đó có thể nhìn ra bọn họ rất yêu tiền, hiện tại Trương Thanh Thạch thoáng cái được nhiều bạc như vậy, nếu chưa ở riêng tiền này không phải đều là quỹ chung sao? Hiện tại thì không phải. Có điều bọn họ cũng cảm thấy Trương Thanh Ngọc nói không phải không có chút đạo lý, Trương Thanh Thạch ở riêng thống khoái như vậy không phải là dựa vào tay nghề nấu ăn này chứ?

Trương Thanh Thạch nhân dịp nói: "Ở riêng là các người nói, gạt ta cũng là các người. Trong tay ta có tay nghề này cũng là lần trước đi lao dịch học được, ta lúc trở lại đã bị thương, lúc ở riêng thương còn chưa lành lặn, làm sao có cơ hội làm những thứ này? Hiện tại ta đã khỏe, ở riêng, chỉ có hai mẫu đất, nếu không nghĩ chút ít biện pháp thì người một nhà sẽ cùng nhau bị đói bụng, ta lúc này mới nhớ tới làm chút ít mua bán nhỏ trợ cấp gia dụng. Như thế nào đến trong miệng Tam đệ ta liền trở thành loại tiểu nhân âm hiểm đây? Tam đệ, người trước khi nói những lời này cần phải tự vấn lương tâm mình đi."

Mọi người vừa nghe liền rối rít gật đầu, phải a, Trương Thanh Thạch trước khi ở riêng còn bị thương kia, nào có tâm tư làm những thứ này? Nói sao trong thôn bọn hắn là đại nam nhân chỉ cần trong nhà có nữ nhân đều sẽ không nghĩ tới nấu ăn, Trương Thanh Thạch sao có thể nhớ tới? Đây cũng là muốn kiếm tiền mới đem việc này nghĩ tới a.

Mọi người lại bắt đầu đồng tình Trương Thanh Thạch, vốn trước khi đến còn bởi vì hắn được thưởng nhiều bạc mà không ít người sinh ra ghen tị, dù sao hắn cũng đáng thương a, trước bị người trong nhà lừa dối, bây giờ còn bị người trong nhà oan uổng, thật đúng là không có duyên thân nhân. Vừa không có duyên thân nhân, lại còn không có con trai, dù có tiền thì có ích lợi gì đâu?

Trương Thanh Ngọc nghe tất cả mọi người nói hắn ta không đúng, mặt liền hồng, "Các người không thể nghe hắn nói cái gì chính là cái đó a, nếu không phải là hắn và khuê nữ hắn liên hợp gạt chúng ta, chúng ta có thể nghĩ tới ở riêng sao? Phỏng đoán kể từ lúc đó bọn họ đã tính kế ở riêng! Bởi vì muốn

gạt chúng ta ra để họ sống ngày tốt lành mà thôi!"

"Ta nói đó là ta và khuê nữ nói chuyện xưa, chẳng lẽ ta cũng không thể kể chuyện xưa cho khuê nữ ta? Ngược lại người không có việc gì lại đi nghe lén, hiểu lầm rồi cũng không sót ruột thay ta, ngược lại nghĩ tới tìm cách để ở riêng. Nếu như các người có chút tình nghĩa đối với ta, cũng sẽ không vào thời điểm kia bỏ đá xuống giếng với ta. Rõ ràng là các người nghĩ muốn gạt ta ra để hưởng ngày tốt lành, hiện tại lại oan uổng ta, thật sự là người lúc nào cũng chiếm lý." Về mặt Trương Thanh Thạch lộ ra tức giận và khổ sở, "Tam đệ, lúc chưa ở riêng ta còn cảm thấy người không tệ, kết quả hiện tại người tựa như thay đổi thành một người khác, xem ra người là thật không để Nhị ca ta đây vào mắt."

Trương Thanh Ngọc bị Trương Thanh Thạch nói cho á khẩu.

Lý chính lúc này đứng ra nói với Trương Thanh Ngọc: "Được rồi, người nếu là không có việc gì thì nhanh về nhà đi thôi, dù nói thế nào Thanh Thạch cũng là Nhị ca người, người cũng đừng quá đáng."

Đỗ Quyên Hồng lúc này từ một bên xông tới, kéo Trương Thanh Ngọc nói: "Được rồi, chúng ta về nhà đi, nhị thúc có thể trải qua ngày tốt lành là chuyện tốt."

"Người vừa rồi kéo ta làm cái gì? Sao không thay ta nói vài lời?"

Sau khi Trương Thanh Ngọc và Đỗ Quyên Hồng đi ra thật xa hẳn ta hỏi thị ta, vợ hẳn há mồm sẽ lợi hại hơn so với hẳn.

Đỗ Quyên Hồng trừng mắt nhìn hẳn ta nói: "Nói hẳn có ích lợi gì? Nên nói người cũng đã nói, ta nói hữu dụng sao. Chúng ta đừng đem quan hệ với nhị thúc làm quá nghiêm, bề tắc rồi thì có ích lợi gì? Nói cho cùng chúng ta cũng không cừu không oán, người nói có đúng hay không? Trong tay hẳn có chút ít tay nghề, lại có nhiều bạc như vậy, về sau khẳng định sẽ sống khá giả, chúng ta nói không chừng cũng có thể chiếm chút ít tiện nghi. Mai Hương nhà Đại bá tìm được nhà tốt, người xem bọn họ thật đặc ý, chúng ta không thể đặc tội bọn họ, cũng không thể đặc tội nhị thúc, về sau mọi việc sẽ thuận lợi!"

Trương Thanh Ngọc vừa nghe cảm thấy có đạo lý, hẳn ta có chút hối hận vừa rồi nói Trương Thanh Thạch như vậy, nếu như hẳn ta không trêu chọc Trương Thanh Thạch tức giận, nói không chừng còn có thể cùng Trương Thanh Thạch bán sốt thịt gì gì đó, lại có thể thu phương pháp đó vào tay, đến lúc đó tiền còn không phải là ào ào như nước chảy vào tay hẳn ta sao? Đáng tiếc bây giờ nói gì cũng đã muộn.

Hai người bắt đầu thương lượng làm như thế nào để bù đắp lại.

Lý chính đuổi một đám người xem náo nhiệt đi, hẳn ta và Trương Thanh Thạch cùng đi.

"Thanh Thạch a, trong tay người đã có tiền, đừng giữ trong tay, hoặc là mua đất hoặc là đắp phòng, mau nghĩ sinh kế đi, đồ phải để bạc trong nhà sẽ không yên ổn."

Lý chính nói với Trương Thanh Thạch, hẳn nghĩ Trương Thanh Thạch có thể là nửa đời trước vận rủi đều đã qua hết, hiện tại vận khí đã đến, xem, lúc này mới tới trưa thì có nhiều bạc như vậy, nhà người ta làm bao nhiêu năm cũng tích góp không tới a! Vẫn là mau tiêu bớt đi, miễn cho người đồ mất nhớ kỹ, đến lúc đó bất kể là bị người đánh cắp hay bị người mượn đều không phải là chuyện cao hứng gì, cũng bớt lo.

"Lý chính thúc ngài nói rất đúng, ta dự định ở trong thôn tìm mảnh đất đắp gian phòng ốc. Ta nhìn mảnh đất góc tây bắc thôn không sai, ngài có thể để mảnh đất kia cho ta không?"

Hiện tại trong thôn đắp phòng đều là hướng phía tây đắp, mặt khác ba mặt đều có đất, chỉ có phía tây có chỗ, Trương Thanh Thạch đã nhìn chằm chằm mảnh đất phía tây bắc, chỗ đó thanh tịnh.

"Được, mảnh đất kia để cho người, người dự định khi nào thì đo?" Lý chính hỏi.

Trong thôn đắp phòng cũng không phải là cho không, phải giao tiền, nhà người bình thường thì giao ba lượng bạc, có thể đắp năm gian phòng ở, còn có sân trước.

Trương Thanh Thạch nghĩ tới về sau mang theo nương tử nữ nhi đi trấn trên sống qua ngày, nhưng trong thôn cũng phải có gian phòng ốc, về phần phòng này lớn nhỏ ra sao, chờ nương tử chúng nữ nhi trở lại thương lượng đi. Nghĩ như vậy, hẳn nói với Lý chính bảo ngày mai lại đo, hẳn muốn đi nhà mẹ đẻ của nương tử đón nương tử khuê nữ, bây giờ không rảnh.

Lý chính gật gù đầu, cho hẳn mượn xe bò, đi nhanh về nhanh.

Trương Thanh Thạch cảm ơn Lý chính, nói lập tức đi mượn xe bò nhà bọn họ.

Trương Thanh Thạch về đến nhà đem bạc trên người lấy ra, nhìn nhiều bạc như vậy trong lòng cũng thật cao hứng, nghĩ hôm nay thu hoạch thật sự là không nhỏ, nương tử cùng khuê nữ biết rõ nhất định sẽ thật cao hứng.

Hào hào thu bạc vào, lại cho con gà duy nhất trong nhà ăn, Trương Thanh Thạch đến nhà Lý chính mượn xe bò, lác lác đi đến thôn nhà mẹ đẻ Tuyết nương.

Nửa đường đã gặp được mấy người Tuyết nương, Trương Thanh Thạch có chút kinh ngạc, trời vẫn còn sớm, các nàng sao sớm như vậy đã chuẩn bị về nhà? Chẳng lẽ là đã xảy ra chuyện? Nếu không thì Tuyết nương đã lâu không trở về nhà mẹ đẻ một chuyến, sao không ở lại thêm một chút?

"Cha! Cha tới đón chúng con? Thật tốt, còn là mang xe bò đến!"

Nhị Hoa chạy như bay tới, vuốt lưng bò, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn hồng phác phác thật đáng yêu.

Trương Thanh Thạch chứng kiến nụ cười trên mặt Nhị Hoa, nghĩ tới hẳn không phải là đại sự, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm.

"Cha!" Đại Hoa ôn nhu kêu, có thể nghe được sung sướng trong giọng nói của nàng.

"Phụ thân! Bò!" Tiểu Hoa gọi cha xong liền nhìn bò.

Trương Thanh Thạch cười ôm bé đến trên xe bò, một bên kéo bò đến xe đến, kêu Tuyết nương các nàng lên xe, hẳn đỡ Tuyết nương lên xe, thấy hai khuê nữ đã ngồi đằng hoàng, hẳn cũng ngồi đến trên xe, vung roi một cái, một tiếng giòn vang lên, xe bò đi, người một nhà thẳng hướng về nhà.

Trương Thanh Thạch hỏi nàng sao sớm như vậy đã trở lại, vừa hỏi mới biết được nhà mẹ đẻ Tuyết nương cũng sống không yên ổn, các nàng tại đó đợi cũng không thoải mái, lại không giúp được cái gì, cho nên đều trở về.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Thành toàn cho người có tình

Nhà mẹ đẻ Tuyết nương ở một thôn nhỏ gọi là Sa Thổ (đất cát) thôn, chỗ đó thổ địa phần lớn là đất cát, trồng hoa màu cũng chỉ có thể trồng chút ít đậu phộng khoai lang khoai tây các loại mới có thể thu hoạch được một chút, loại khác căn bản là trồng không được, cho nên chỗ đó người sinh sống cũng không giàu có, kém xa so với thôn Tiểu Pha.

Cha Tuyết nương sớm đã qua đời, hiện ở nhà chỉ có một lão nương và ca ca tẩu tử và con cháu, bọn họ đều là người thật tốt, bởi vì trong nhà nghèo, lại biết rõ Tuyết nương những năm này sống ở Trương gia không dễ chịu, cho nên ngoại trừ trung thu tết ta những ngày trọng yếu khác, bọn họ cơ bản sẽ không đi Trương gia, miễn cho bị Đỗ Quyên Hồng nói mấy lời chanh chua.

Trương Thanh Thạch rất có cảm tình với người nhà mẹ đẻ Tuyết nương, nghe chuyện nhà bọn họ cũng thay bọn họ nhủ mảy, nhưng cũng không nóng nảy, bởi vì chuyện này cũng là do nghèo mà nên. Theo Trương Thanh Thạch tiền có thể mang đến phiền toái hết sức đáng ghét, nhưng tiền cũng có thể giải quyết được mọi chuyện. Đây là Trương Thanh Thạch hiện tại, nếu đổi lại là Trương Thanh Thạch trước khi trùng sinh ở cái tuổi này nhất định là sẽ không nghĩ như vậy, bởi vì khi đó hẳn không có tiền a, đến chính mình còn phải bán chính mình, hẳn quá rõ không có tiền sẽ chịu bất đắc dĩ đau khổ cỡ nào, cho nên bây giờ nghe Tuyết nương nói chuyện nhà nàng mới có thể nhủ mảy.

Thì ra cháu Tuyết nương và một cô nương trong thôn tên là Tiểu Đào có tư tình, nhưng cha mẹ Tiểu Đào đều đã qua đời, ca ca tẩu tử tâm địa đen tối, dự định kiếm một khoản từ Tiểu Đào, đương nhiên sẽ không đem Tiểu Đào gả cho nhà Tổng gia nghèo xơ nghèo xác. Lúc biết được Tiểu Đào và cháu Tuyết nương có tư tình, họ muốn để cho Tổng gia hết hy vọng, nói muốn đem Tiểu Đào gả cho con trai bị gãy chân của gia đình sát thôn, nhà này nguyện ý bỏ ra mười lăm lượng. Nếu như Tổng gia muốn kết hôn Tiểu Đào vậy thì phải ra ba mươi lượng, nếu không đừng nghĩ đem Tiểu Đào lấy về nhà.

Tuyết nương về nhà mẹ đẻ mới vừa ăn cơm xong, Tiểu Đào ca ca liền nháo tới cửa, nói Tiểu Đào treo cổ, nhưng đã được cứu sống. Tiểu Đào ca ca bắt cháu Tuyết nương đi nói với Tiểu Đào nói hẳn ta không cần nàng nữa, làm cho nàng hết hy vọng lập gia đình. Tiểu Đào ca ca ở Tổng gia cãi lộn, cầm trong tay giấy gộc làm ra tư thế các người không nghe lời, ta liền đập nát nhà các người. Cuối cùng cháu Tuyết nương đi, sau đó về nhà cô lại ở trong phòng không ra ngoài. Tuyết nương và tẩu tử khóc nửa ngày, ở ngoài cửa khuyên cháu nửa ngày. Cuối cùng được ca ca tẩu tử khuyên đi ra, nói nàng tại đó cũng giúp không được cái gì còn làm cho nàng khó chịu.

Nhị Hoa hàm hồ nói: "Ca ca tẩu tử Tiểu Đào thực không phải người, quả thực thật xấu! Một chút cũng không sợ Tiểu Đào chết, trong con mắt của bọn họ chỉ còn lại tiền, cũng không sợ bị nước bọt làm cho chết đuối!"

Đại Hoa gật gật đầu, nàng hiện tại thật sự là rất may mắn cha mẹ mình đều còn, lại phân ra gia, nếu không giống như Tiểu Đào vậy thật đúng là muốn khóc chết nàng.

"Đáng tiếc Lương Điền đưa bé kia, hẳn trốn ở trong phòng liên tục không ra, cũng không biết về sau sẽ như thế nào." Tuyết nương thờ dài một tiếng.

"Nhà này muốn ba mươi lượng bạc? Nếu như cho bọn họ, bọn họ sẽ nguyện ý đem cô nương kia gả đến?"

Trương Thanh Thạch hỏi Tuyết nương, ba mươi lượng bạc hẳn có, hẳn nghĩ đến vì Tuyết nương đừng nói là cho Tổng gia mượn, coi như là cho, hẳn cũng có thể cho không một chút nhủ mảy.

Tuyết nương gật gật đầu, đột nhiên con mắt tỏa sáng nhìn Trương Thanh Thạch, tràn ngập hy vọng hỏi: "Cha bọn nhỏ, chẳng là muốn cho tẩu tử ca ca ta mượn tiền sao?!"

Tuyết nương kỳ thật ngay từ đầu trong lòng cũng nghĩ đến trong nhà mình có tiền, có thể cho ca ca tẩu tử vay, nhưng vừa nghĩ tới đó là ba mươi lượng

bạc, nàng lại không biết Trương Thanh Thạch có nguyện ý hay không, dù sao cũng là một khoản tiền lớn, nàng cũng không dám làm chủ, cho nên chỉ giấu ở trong lòng, gặp được Trương Thanh Thạch nàng cũng không dám lập tức nói chuyện này, không nghĩ tới Trương Thanh Thạch tự mình lộ ra ý này, sao có thể không làm cho Tuyết nương vừa mừng vừa sợ?

Đại Hoa Nhị Hoa cũng đều sốt sào nhìn chằm chằm Trương Thanh Thạch, các nàng đều là tiểu cô nương, đều cảm thấy Tiểu Đào quá đáng thương, nếu như có thể cứu nàng ấy, các nàng đương nhiên sẽ rất mong đợi, đặc biệt là người cứu nàng ấy là cha các nàng, các nàng càng mong đợi hơn. Ngay cả Tiểu Hoa dù có chút mông mông lung lung cũng nhìn Trương Thanh Thạch.

Trương Thanh Thạch dù không quay đầu xem các nàng cũng biết các nàng bây giờ là cái vẻ mặt gì, cười nói: "Trong tay chúng ta hiện tại có tiền, xuất ra một chút đến giúp thân thích mình một phen có cái gì không thể? Đây chính là quan hệ đến cả đời hài tử, ta cam lòng."

Trương Thanh Thạch nghĩ đến hôn sự Đại Hoa Nhị Hoa chịu đủ khổ, hẳn cũng không muốn thấy có người chịu khổ vì việc hôn sự, huống chi còn là cháu Tuyết nương, đồ cũng là cháu của hắn.

"Cha bọn nhỏ!"

Tuyết nương gọi một tiếng, thanh âm hết sức kích động, hốc mắt lập tức liền hồng, cúi đầu lau nước mắt một cái, nàng nghĩ mình thật là có phúc khí. Ba mươi lượng bạc, hẳn nguyện ý vì nàng xuất ra ba mươi lượng bạc! Trong vòng mười dặm tám thôn này có mấy nam nhân có thể vì nhà mẹ đẻ nương tử mà làm đến mức này? Dù trước kia bị chút ít khổ, nàng hiện tại cũng cảm thấy đáng giá, đây cũng coi như là hồi báo đi!

Đại Hoa cười đến mặt mày cong cong, ánh mắt nhìn Trương Thanh Thạch đặc biệt tự hào kiêu ngạo.

Nhị Hoa ôm lấy Tiểu Hoa lớn tiếng hoan hô: "Cha thật tốt! Cha là người cha tốt nhất trên đời này!"

Tiểu Hoa thấy tất cả mọi người cao hứng cũng đi theo ha ha cười, thanh âm như lục lạc nhỏ vang lên.

Trương Thanh Thạch dừng xe bò, nhảy xuống xe nhìn nương tử và khuê nữ, cười nói: "Nếu đã quyết định, chúng ta trở về Thổ Sa thôn đem chuyện này nói cho đại cữu ca bọn họ một tiếng đi, cũng mau để cho đại chất tử cao hứng trở lại, mất công lại sinh bệnh, còn có Tiểu Đào kia, tránh cho nàng ấy lại treo cổ, người nếu chết có bạc cũng uống công a!"

Tuyết nương gật đầu liên tục, nói thật nàng ở nhà mẹ đẻ còn chưa ở đủ đâu, hơn nữa có thể giúp đến ca ca tẩu tử trong lòng nàng cũng thật cao hứng, nghĩ đến ca ca mặt ửng mầu chau, tẩu tử hốc mắt hồng hồng nàng khó chịu chết đi được, hận không thể lập tức trở về nói cho bọn họ biết đừng phiền não nữa.

Người một nhà lại thật cao hứng chạy về Thổ Sa thôn, ở trên đường Trương Thanh Thạch lại đem chuyện hắn hôm nay làm nói một lần. Nghe nói Trương Thanh Thạch lại kiếm được hơn năm mươi lượng bạc, mấy người Tuyết nương đều cao hứng cực kỳ, cảm thấy giống như nằm mơ, trước kia trong nhà kiếm tiền khó như vậy, hiện tại bạc kiếm lời một khoản lại một khoản, còn không phải như nằm mơ sao?

Ca ca tẩu tử Tuyết nương thấy muội phu đánh xe bò đem Tuyết nương các nàng mang về, hơn nữa còn có vẻ mặt tươi cười, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, chờ nghe Tuyết nương nói Trương Thanh Thạch nguyện ý cho vay ba mươi lượng bạc tất cả đều sợ ngây người. Đây chính là ba mươi lượng a, muội phu tại sao có thể có? Bọn họ không phải là mới vừa ở riêng sao? Với thái độ nhà bọn họ trước kia, có thể phân cho bọn họ tiền bạc đã coi như không tệ, sao có thể có ba mươi lượng?

Trương Thanh Thạch ở trên đường đã bàn bạc tốt với mấy người Tuyết nương, không đề cập tới chuyện phong lan bán lấy tiền, chỉ nói chuyện hôm nay chiêu đãi mấy thiếu gia nên được bạc.

Ca ca Tuyết nương Tống Đại tẩu tử Lý Thảo đều sợ ngây người, không nghĩ tới muội phu thế nhưng vận khí tốt như vậy, chỉ chiêu đãi một chút vài vị thiếu gia ăn bữa cơm thì được vài mươi lượng bạc! Đây chính vận khí tốt cỡ nào a?

Trương Thanh Thạch cười nói: "Đại ca, tẩu tử, bạc ta hôm nay không mang ở trên người, các người nếu là muốn có thì có thể cùng ta về nhà đi lấy, nếu là không vội thì chờ chúng ta sau khi trở về đưa tới cho các người. Như thế nào cũng được, các người quyết định đi, có điều vẫn là mau nói cho Lương Điền một tiếng, đừng để cho hài tử lại thương tâm. Còn có nhà Tiểu Đào cũng đi nói một tiếng, đừng để cho Tiểu Đào lại làm mình bị thương, càng đừng để cho bọn họ vội vã đem hôn sự Tiểu Đào định ra, nếu định ra rồi sẽ phiền toái."

Trong lòng Tống Đại rất là cảm tạ Trương Thanh Thạch, gật đầu liên tục.

Lý Thảo cũng hết sức cảm kích, nhưng lại rầu rĩ ba mươi lượng bạc này về sau làm sao kiếm, có điều nghĩ tới chỉ cần con trai thật tốt là tốt rồi, chờ đem con dâu cưới về cả nhà bọn họ cùng nhau ăn mặc tiết kiệm liều mạng kiếm tiền, chỉ cần có người ở không sợ không có hi vọng, xem em gái của chồng không phải là ví dụ sao? Trước kia cảm thấy cả nhà bọn họ làm trâu làm ngựa đến chết cho Trương gia, nào biết đột nhiên ra ở riêng, cô gia còn thoắt cái liền kiếm lời nhiều tiền như vậy!

Tống Lương Điền nghe nói dựng đến đây, cho dù còn thương tâm cũng không mất lễ nghi, đỏ hồng mắt mở cửa ra, trước hành lễ vãn an với Trương Thanh Thạch, sau lại chịu tội với Tuyết nương, lúc Tuyết nương mới vừa rồi còn ở đây hắn đã trốn vào trong nhà, cũng không ra đón.

Trương Thanh Thạch trong lòng nghĩ Tống Lương Điền cũng không tệ lắm, nếu như có thể nâng đỡ, về sau để hắn ta cùng theo làm việc buôn bán, nếu như hắn ta không được vậy thì tìm đường kiếm tiền cho hắn ta đi. Vì nương tử có thể an tâm có thể hạnh phúc, Trương Thanh Thạch quyết định dàn xếp tốt cho người nhà mẹ đẻ của nàng.

Nhị Hoa cao hứng bùng bùng nói cho Tống Lương Điền hẳn ta có tiền cưới vợ

Tống Lương Điền bắt đầu còn có chút không tin, nhưng nhìn đến cha mẹ trên mặt đều tươi cười, hẳn ta liền hiện ra hy vọng, chờ nghe được Trương Thanh Thạch kiểm tiền, nguyện ý đem tiền cho hẳn ta mượn, hẳn ta kích động không nói được gì. Hẳn ta vừa nhìn về phía mẹ hẳn, hỏi mẹ hẳn ta có phải là thật hay không nguyện ý ra ba mươi lượng bạc cho hẳn ta cưới nàng dâu.

Lý Thảo là nữ nhân tính cách rất thẳng thắn, nói với con trai: "Ồ nông thôn cưới nàng dâu bình thường chỉ cần mấy lượng sinh kim là đủ rồi, ba mươi lượng, cưới cô nương trên cũng đủ, nhưng có điều ta cũng thích Tiểu Đào, sau khi lấy nàng các người phải hảo hảo sống qua ngày, mau chút ít đem bạc trả lại cho đương người. Về sau nhớ phải hảo hảo báo đáp cô đương người, nếu là vong ân bội nghĩa cần thận ta đập gãy chân hai người các người!"

Tống Lương Điền gật đầu liên tục, mẹ hẳn nói rất đúng, nhiều bạc như vậy đủ cưới vài lần nàng dâu, hẳn ta có thể lấy Tiểu Đào, Tiểu Đào có thể gả cho hẳn, là phúc khí hai người bọn họ, bọn họ nhất định sẽ kiếm thật nhiều tiền. Nếu như vợ chồng bọn họ về sau không hiểu thuận cha mẹ không báo đáp người một nhà đương, vậy thì lão thiên gia cũng không tha cho bọn họ, sẽ bị sét đánh!

Tuyệt nương liên tục nói không cần.

Trương Thanh Thạch cười nói: "Người về sau nếu là có năng lực thì chiếu cố một chút ba mươi muội của người, các nàng nếu là tìm người giúp đỡ làm chỗ dựa, người ra mặt là được."

Trương Thanh Thạch mặc dù nói muốn đem khuê nữ bồi dưỡng thành cô nương lợi hại, nhưng vẫn cảm thấy có huynh đệ nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa sẽ càng nắm chắc hơn, cũng không biết về sau hẳn và Tuyệt nương có thể có con trai hay không, nếu như không có, vậy cũng chỉ có thể để đường huynh đệ, biểu huynh đệ tới giúp. Đường huynh đệ bên kia đã coi như không giúp được gì, biểu huynh đệ ngược lại có thể tin hơn.

Tống Lương Điền vội vàng gật đầu, hẳn ta vốn không có muội muội, mặc dù gặp mặt mấy người Đại Hoa không nhiều lắm nhưng vẫn thân với các nàng, hiện tại quyết định coi mấy người Đại Hoa làm thân muội tử, về sau ai khi dễ các nàng thì người đó không xong với hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Hôn sự thành

Trương Thanh Thạch theo hai người phu thê Tống Đại đi đến nhà Tiểu Đào, nói bọn họ nguyện ý ra ba mươi lượng bạc sinh kim, đương nhiên, vì không để cho bọn hẳn cảm thấy bạc này đến dễ dàng mà tăng giá lần nữa, bọn họ còn thử trả giá, chỉ là ca ca tẩu tử Tiểu Đào chính là không chịu bớt, hơn nữa thái độ đối với việc đem Tiểu Đào gả cho Tống Lương Điền còn ra vẻ do dự, bởi vì bọn hẳn xem trọng cái nhà kia mặc dù ra bạc không đến ba mươi lượng, nhưng là gia cảnh không tệ, bọn hẳn còn muốn tiếp tục đi tổng tiền về sau, nếu đem Tiểu Đào đến Tống gia, thì Tống gia nghèo như vậy, về sau còn phải trả nợ, bọn hẳn khẳng định không có ăn.

"Các người cho rằng đem muội muội đến nhà này liền có thể tùy ý đi lại nịnh nọt? Nằm mơ đi?"

Trương Thanh Thạch cười nhạo nói: "Con trai nhà này thân có tàn tật, tốn bạc cưới vợ cho hẳn chính là để hầu hạ hẳn, cũng không phải là thật muốn làm thân gia đi lại với các người. Con của bọn họ thân thể không tốt, nhất định phải tích góp bạc gần bên thân, đến lúc đó nói không chừng một đồng tiền hận không thể bỏ ra, lại có lẽ cũng không muốn để Tiểu Đào ăn no, còn muốn tiết kiệm chút bạc từ khẩu phần lương thực của nàng! Các người có thể có được cái gì tốt? Cho nên các người muốn thả dây dài câu cá lớn sẽ phải thất vọng rồi. Ta xem không bằng cứ thu trước ba mươi lượng bạc, này nhiều hơn mười lăm lượng bạc, mà các người nếu là đi tổng tiền nhà kia cũng không biết sẽ được bao nhiêu tiền, không bằng hiện tại bạc cầm đến tay, như vậy mới có lời."

Một lời nói khiến ca ca tẩu tử Tiểu Đào đều động tâm.

"Người này nói rất có lý a, nếu không thì chúng ta cứ đồng ý hôn sự của Tống gia đi, Tiểu Đào đến Tống gia ở cùng một thôn, đến lúc đó có việc còn có thể sai sử nàng."

Tẩu tử Tiểu Đào nói với ca ca Tiểu Đào, nói cho cùng thị ta còn muốn tiếp tục chiếm tiện nghi từ trên người Tiểu Đào.

Ca ca Tiểu Đào gật đầu, gả nghĩ bạc Tống gia mặc dù là đi mượn, nhưng có thân thích một thoáng có thể xuất ra ba mươi lượng bạc coi như là không tệ, về sau nói không chừng cũng có thể sống khá lên, đến lúc đó mình còn kiếm được sao?

Tiểu Đào vừa nghe nói có thể gả cho Tống Lương Điền kích động đến khóc lên, nói với Lý Thảo sau khi gả đến nhất định sẽ hảo hảo mà hiếu thuận bọn họ, mặc kệ vất vả bao nhiêu năm cũng sẽ đem món nợ này trả lại. Nàng còn cho là mình hẳn phải chết không thể nghi ngờ, bởi vì nàng dù đánh chết cũng sẽ không gả cho cái gia đình mà ca ca và tẩu tử nàng nhìn trúng kia, kết quả lại có thể chuyển biến tốt. Nàng cảm thấy ông trời thật sự là chiếu cố chính mình.

Hai nhà thương lượng xong, ngày hôm sau cấp bạc viết hôn thư, Tống gia thật sự là nóng nảy, chỉ sợ lại có biến cố. Anh trai và chị dâu Tiểu Đào cũng gấp, bọn hẳn sợ Tống gia đổi ý, dù sao đó là ba mươi lượng bạc, nàng dâu tốt cũng có thể cưới thêm được mấy người.

Trương Thanh Thạch đánh xe bò mang theo thê tử chúng nữ nhi về nhà, nói ngày hôm sau hắn sẽ đến đưa bạc.

Đọc theo đường đi người một nhà hoan hô cười nói, may là mùa hè ban ngày dài, lúc về đến nhà đã là ánh chiều tà le lói rồi.

Trương Thanh Thạch đem thê tử chúng nữ nhi thả trước cửa nhà, hắn đến nhà Lý chính trả xe bò, nói là ngày mai còn muốn mượn một ngày xe bò nữa dùng một chút, cho nhà Lý chính năm mươi văn tiền.

Lý chính không cần, nhưng Trương Thanh Thạch nói không thể dùng không, nếu không thì về sau sẽ không nương ngừng lại dùng bò nhà hắn, đem tiền để xuống liền đi.

Lý chính nương tử khen Trương Thanh Thạch phúc hậu với lý chính.

Lý chính xác thực Trương Thanh Thạch là người phúc hậu, nếu không phúc hậu sao có thể bị trong nhà áp chế nhiều năm như vậy? Chỉ bằng đầu óc kia sao có thể gánh trên lưng tội nợ nhiều năm như vậy, chính là quá hiếu thuận quá hiền hậu. Trương Bà Tử bọn họ cũng là tự mình tìm đường chết, đem Trương Thanh Thạch một người như vậy phân ra ở riêng, vì Triệu gia một thân gia không quan tâm danh tiếng mà không cần Trương Thanh Thạch dưỡng lão, về sau cũng không biết có hối hận hay không. Tuy nói Lý chính không để ý hôn sự của Triệu gia, hắn và Triệu gia không có ân oán gì, còn đã từng quen biết, không nhìn ra nhà này có gì không đúng, nhưng hắn cảm thấy Triệu gia dù biết Trương gia gây ra chuyện xấu nhưng vẫn muốn kết cửu hôn sự này có cái gì đó không đúng. Có điều hắn sẽ không nhắc nhở mấy người Trương gia, ánh mắt của bọn họ đều bị phú quý Triệu gia che mờ rồi, nếu là hắn đi nhắc nhở sẽ bị nói thành hâm mộ ghen tị. Hắn mới không làm cái loại chuyện không được cảm ơn đó.

Trên đường trở về Trương Thanh Thạch lại mua thịt, bởi vì tất cả mọi người đói bụng, hắn không làm sốt thịt, mà để Tuyết nương trực tiếp làm cơm, làm một nồi cơm trắng (không độn), người một nhà ăn thật vui vẻ.

"Cha, ngày mai cha trở lại nhất định phải làm sốt thịt và thủy tinh cao cho bọn con nha, người khác đều được ăn, chúng con còn chưa được ăn đâu!"

Nhị Hoa làm nũng nói, nàng hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn có chút béo lên dưới ánh đèn càng thêm xinh đẹp, con mắt lấp lánh tỏa sáng.

Trương Thanh Thạch cười nói: "Ngày mai nhất định làm cho các con. Ta chỉ sợ về sau các con ăn nhiều đến chán thôi."

Đại Hoa hỏi: "Cha, cha định bán sốt thịt sao?"

Đại Hoa nghĩ đến lúc trước kia cha đã nói qua dự định làm một ít làm ăn, trong lòng nàng vừa mong đợi vừa khẩn trương.

Trương Thanh Thạch gật đầu nói: "Đúng, cha dự định về sau bán những thứ này, những vị thiếu gia kia ăn xong đều nói ngon, người ngoài ăn khẳng định cũng cảm thấy ngon, đến lúc đó không sợ bán không được. Đến lúc đó chúng ta trước tiên bán cho từ lâu đi, đợi có tiền có thể ở trên trấn thuê hoặc là mua được cửa hàng nhỏ có hậu viện, một nhà chúng ta đều dời qua, vừa sống qua ngày vừa làm việc buôn bán."

Bọn nhỏ vừa nghe sẽ đi trấn trên sống cũng rất cao hứng, lại ngóng trông có cửa hàng của nhà mình, như vậy cuộc sống của các nàng sẽ tốt hơn.

Tuyết nương nói: "Hay là trước ở trong thôn đem phòng ở đắp lên rồi tính việc buôn bán đi, ta cảm giác, cảm thấy ở nơi này sẽ có việc."

Nơi này cách Trương Bà Tử bọn họ quá gần, bọn họ dễ gặp phiền toái, nếu là chuyển xa một chút thì tốt rồi. Cho dù ở trong cùng thôn xóm, bọn họ còn có thể tìm tới cửa sao?

Trương Thanh Thạch nói với Tuyết nương rất nhanh sẽ chuyển đi, để cho nàng yên tâm.

Mọi người nghe nói sẽ đắp tân phòng, bắt đầu cùng nhau thương thảo phòng ở muốn đắp mấy gian, đến lúc đó bọn họ ở như thế nào, muốn ở trước phòng sau nhà trồng cây gì hoa gì, có nuôi heo hay không, nên nuôi mấy con gà, còn thương lượng nuôi một con chó, nói được khí thế ngất trời.

Trương Thanh Thạch cảm giác nhà nên là cái dạng này, về sau hắn sẽ làm cho nhà của hắn càng ngày càng tốt, làm cho người nhà của hắn càng ngày càng hạnh phúc vui vẻ.

Trương Thanh Thạch ngày hôm sau đem tiền đưa đến Tống gia, nhìn xong Lý chính Thổ Sa thôn giúp viết hôn thư, hắn mới đi, chuyện còn lại hắn không quản, chỉ cần đến lúc thành thân đến mời bọn họ, bọn họ mang theo tiền biếu đi uống rượu mừng là được. Một nhà ba người Tống gia và Tiểu Đào đưa tiễn, Trương Thanh Thạch đánh xe bò vội vã đi.

Đến nhà Lý chính trả xe bò, Lý chính nói với Trương Thanh Thạch, Trương Thanh Ngọc đã chọn nơi đắp phòng, dự định chọn gần nhà bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chọn xong trạch (nơi ở)

Trong tay Đỗ Quyên Hồng và Trương Thanh Ngọc có không ít tiền, bọn hắn vốn là tính toán muốn xây phòng ở mới, hiện tại cảm thấy Trương Thanh Thạch trong tay có tiền, lại biết làm đồ ăn rất có thể kiếm được tiền, cảm thấy hắn về sau nhất định có thể trôi qua tốt, cả hai liền tính toán tìm cách ở gần hắn, như vậy cũng hào qua lại, đương nhiên chủ yếu nhất là thuận tiện chiếm tiện nghi. Bọn hắn nghĩ trong tay Trương Thanh Thạch có tiền khẳng định sẽ xây phòng, liền quanh co lòng vòng hỏi thăm hai người Lý chính xem Trương Thanh Thạch có hỏi chuyện nhà ở hay không. Hai người Lý chính cũng là người có tâm nhãn, đương nhiên không có nói cho bọn hắn biết.

Lý chính nói với Trương Thanh Thạch chuyện này, nhắc nhở hắn: "Người nếu là đã nhìn trúng mảnh đất kia đoán chừng là tránh không thoát người đệ đệ này của người. Người phải suy nghĩ thật kỹ."

Góc tây bắc thôn rộng lớn, Trương Thanh Thạch nếu như tìm nơi này xây phòng như thế nào cũng tránh không thoát Trương Thanh Ngọc.

Trương Thanh Thạch nghĩ thầm hai người lão Tam thật đúng là thuốc cao bôi trên da chó (keo 502 đề!), hắn cảm ơn Lý chính, hơi suy nghĩ một chút liền nghĩ ra biện pháp, hắn nói với Lý chính phải về nghĩ một chút, sau đó liền cáo từ về nhà. Về đến nhà hắn liền đem chuyện này nói cùng với mấy người Tuyết nương.

Nhị Hoa bĩu môi nói: "Tam thúc bọn họ sao lại như vậy a? Làm chuyện có lỗi với chúng ta như vậy còn muốn làm hàng xóm với chúng ta, không phải là muốn về sau còn qua lại sao? Ta không muốn cùng bọn họ lui tới. Cha, cha nghĩ biện pháp đi, nếu vẫn không được chúng ta trực tiếp đến trên trấn ở đi thôi, trong tay chúng ta bạc không phải là đủ mua một cái nhà nhỏ sao? Đến lúc đó chúng ta tiết kiệm một chút, làm việc nhiều, nhất định sẽ không bị đối, vẫn có thể qua được ngày thanh tĩnh."

Nhìn Nhị Hoa bĩu môi như đứa bé, khẩu khí lại như một người lớn, Tuyết nương sờ sờ đầu của nàng, cười nói: "Cho dù có tiền ở trấn trên mua phòng ốc, vẫn phải xây nhà trước ở trong thôn, như vậy trong lòng mới yên ổn."

Tuyết nương là nữ tử sinh trưởng ở nông thôn, nếu như không phải Trương Thanh Thạch nói đi trấn trên ở, nàng cả đời đều sẽ không nghĩ tới sẽ đi trấn trên ở, cho dù trong tay hiện tại có không ít bạc, nàng cũng cảm thấy ở nông thôn thiết thực hơn, ở nông thôn có cái phòng ở chính là cái đường lui, vào trong trấn sống qua ngày cũng sẽ an tâm. Cho nên nàng cảm thấy nhất định phải xây căn nhà, cho dù nhỏ một chút cũng phải xây. Chỉ là nàng cũng không muốn làm hàng xóm với mấy người Trương Thanh Ngọc.

Đại Hoa cũng có ý tưởng giống Tuyết nương.

Nhị Hoa nói: "Vậy chúng ta liền đem tiền xây phòng lưu lại, chờ Tam thúc bọn họ trước xây xong phòng ở rồi chúng ta lại xây, đến lúc đó có thể tìm nơi xa bọn họ nhất. Ta cũng không tin trong tay bọn họ có tiền còn có thể liên tục chịu đựng ở tại đông sương phòng."

Trương Thanh Thạch nói: "Bọn họ nhịn được, nhưng ta thì không. Ta muốn đi hỏi Lô gia tây nam thôn bên cạnh có nguyện ý hay không đem nhà ở bán cho chúng ta. Nhà bọn họ phòng ở vừa cũ lại hỏng, sớm đã nói muốn sửa chữa tân phòng. Nhà bọn họ lại quan hệ không tốt với lão Quách gia hàng xóm, cơ hồ mỗi ngày đều chửi nhau, cách đầu tường cũng có thể mắng lên, ngày khẳng định trải qua không thư thái. Ta muốn mua nhà ở trả bạc cho bọn họ, bọn họ tám phần nguyện ý đem nhà ở nhường lại."

Đại Hoa vừa nghe ánh mắt sáng lên, ôn nhu nói: "Ta trước kia nghe Lô gia đại nương nói qua nhà bọn họ phiền chết Quách gia, hận đến vĩnh viễn không muốn nhìn thấy người Quách gia."

Nhị Hoa nhin không được cười lên một tiếng, "Hai nhà này cũng thiết là, vốn đều là người phẩm hạnh thật tốt, lại bởi vì chuyện mấy đời trước mà hận lẫn nhau đến bây giờ. Mua nhà Quách gia ta cảm thấy được rất tốt, chúng ta cũng coi như làm chuyện tốt, có thể để cho người hai nhà về sau đều sống yên ổn một chút, thiếu gây gỗ thiếu tức giận mới có thể sống lâu trăm tuổi a, chúng ta cũng coi như tích phúc."

Tuyết nương gật đầu cười.

Chuyện này cả nhà đều đồng ý, Trương Thanh Thạch cũng không trễ nãi, lập tức đi Lô gia.

Người Lô gia vừa nghe ý đồ đến của Trương Thanh Thạch thì có chút không rõ, hỏi hắn tại sao nhà ở khác không mua lại muốn mua nhà ở của bọn họ. Trương Thanh Thạch cũng không gạt, nói chuyện Trương Thanh Ngọc hỏi thăm hắn muốn ở nơi nào xây nhà, hắn không muốn cùng nhà Trương Thanh Ngọc kề quá gần.

"Vốn là, ta nghĩ nhà đã phân ra, tuy nói bọn họ lừa ta, nhưng dù sao gãy xương còn liền gân, mọi người từng người qua tốt cuộc sống của mình, bình an vô sự là tốt nhất. Nhưng không nghĩ tới cũng bởi vì ta kiếm lời chút ít tiền, Tam đệ trước mặt Lý chính và nhiều người trong thôn nói ta che giấu, tâm ý ta thật sự là hàn thấu. Vẫn là ở xa một chút thì tự tại hơn, này xa thom gần thối, nói không chừng cách xa về sau tốt hơn."

Trương Thanh Thạch lúc nói những lời này vẻ mặt rất trầm trọng, một bộ vẫn còn vì bị người trong nhà đã thương mà uể oải.

Người Lô gia rất đồng tình với Trương Thanh Thạch, hơn nữa bọn họ cũng động tâm với việc có thể đổi chỗ ở, nhà bọn họ kề bên Quách gia, ba ngày âm ỉ một trận nhỏ năm ngày tranh cãi một trận lớn, gặp mặt không âm ỉ cũng phải trừng nhau vài lần, tâm tình khá hơn cũng hư. Lô gia lão phu nhân hiện tại lớn tuổi, cùng Quách gia lão phu nhân âm ỉ xong lại bị choáng váng đầu hoa mắt, không thờ nổi, vì cái này còn tìm Phụng lang trung xem, nói là nóng giận hại đến thân thể, cần tĩnh dưỡng, nhưng tĩnh dưỡng cũng không thể chỉ ở trong nhà? Ra cửa khó tránh không gặp đến người Quách gia, dù ra cửa không gặp được, hoặc là đợi ở nhà, hai nhà kề cùng một chỗ cách đầu tường, tiếng mắng vẫn nghe rất rõ ràng, lão phu nhân vẫn bị tức. Bọn họ cũng xác thực động tâm với việc đổi chỗ, chỉ là đổi nơi ở đâu dễ dàng như vậy? Mua nhà ở thì phải dùng tiền, nhà bọn họ còn muốn xây tân phòng, vậy thì phải tốn không ít tiền, hơn nữa muốn mua nhà ở thì phải mượn tiền. Đem nhà bọn họ bây giờ bán cũng không dễ dàng, bởi vì nhà bọn họ lớn, lại cũ, bọn họ bởi vì gây gỗ tích lũy oán khí mới chịu dọn nhà, bởi như vậy người trong thôn mới không muốn mua. Hiện tại Trương Thanh Thạch chủ động tới nói muốn mua nhà bọn họ, bọn họ như thế nào có thể không động tâm đâu?

Người Lô gia không có lập tức đáp ứng Trương Thanh Thạch, nói muốn thương lượng một chút, thương lượng tốt bọn họ sẽ trả lời hắn.

Trương Thanh Thạch đáp ứng.

Ngày hôm sau đương gia Lô gia tới tìm Trương Thanh Thạch, nói nguyện ý đem nhà ở bán cho Trương Thanh Thạch.

Hai nhà cùng đi tìm Lý chính, nói Lô gia muốn đem nhà ở bán cho Trương Thanh Thạch, Lô gia còn muốn nhờ thôn trưởng tìm mua nhà đất hộ bọn họ.

Lý chính ha ha cười một tiếng, lập tức xử lý thủ tục cho bọn họ, Quách gia và Lô gia không cần lại ngày ngày âm ỉ khiến cho Tiểu Pha thôn gà chó không yên, cũng tránh cho Trương gia huynh đệ về sau ở cùng một chỗ gà bay chó sủa, đối với Tiểu Pha thôn là đại đại hữu hảo a. Hắn người làm Lý chính này chỉ hy vọng cả thôn xóm đều sống yên ổn, vậy hắn liền cao hứng.

Trương Thanh Ngọc vừa nghe Trương Thanh Thạch thế nhưng lại mua nhà Quách gia, thoáng cái liền tròn mắt, như vậy hắn không có biện pháp ở gần nhà Trương Thanh Thạch, bởi vì chỗ Quách gia kia ba mặt đều có nhà, phía trước là một con đường, đường bên kia chính là một cái cổng, cổng bên kia chính là mảng lớn ruộng lúa a, căn bản không có chỗ cho hắn xây phòng, trừ phi hắn cũng ở bên kia mua nhà của người ta. Dù là nhà người ta nguyện ý bán, hắn cũng sẽ không chịu mua nhà cũ của người ta, đừng nói đó là chỗ ở cũ, chỉ nói hắn phải ra tiền để cho người khác dọn nhà, hắn đã không vui ý a!

Đỗ Quyên Hồng thẳng mặt Trương Thanh Thạch quá giáo hoạt.

Cuối cùng vợ chồng dứt khoát ở bên cạnh nhà cũ xây phòng, kỳ thật bên cạnh nhà cũ cũng có chỗ xây phòng, chỉ là đất không lớn, Đỗ Quyên Hồng muốn xây đại viện tử, lại muốn ở gần nhà Trương Thanh Thạch, cho nên mới muốn đổi chỗ, vì thế còn làm cho Trương Bà Từ không vui ý, cảm thấy bọn hắn là nghĩ cách cách xa bà ta, là không muốn hầu hạ bà. Hiện tại không thể ở gần nhà Trương Thanh Thạch, bọn hắn vẫn là ở chỗ này xây phòng đi, phòng ở nhỏ một chút không quan hệ, chờ bọn hắn về sau có tiền đi trấn trên mua nhà, ở đây phòng ở quá lớn cũng vô dụng.

"Hừ, trốn chúng ta được sao? Không phải là đi thêm hai bước đường sao? Lão nương không sợ đi đường!"

Đỗ Quyên Hồng hừ nói, nghĩ không thể ở gần Trương Thanh Thạch, vậy thì ở gần cùng với đại ca bọn họ đi, Mai Hương sẽ gả tới Triệu gia, làm tốt quan hệ với bọn họ thì thị ta cũng có chỗ tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Đổi phòng ở

Nhắc tới xây nhà vẫn là xây vào mùa xuân mới tốt, mùa hè đắp phòng chỉ sợ trời mưa, có điều nếu là thật sốt ruột cũng không cần quản nhiều như vậy, cùng lắm thì trước đắp lên rồi phơi, dù là mùa xuân đắp phòng rồi cũng phải phơi xong mới vào ở. Lô gia một ngày cũng không muốn cùng Quách gia làm hàng xóm, so với Trương Thanh Thạch bọn họ còn sốt ruột hơn. Trương Thanh Thạch cũng rất muốn lập tức từ tây sương phòng Trương gia chuyển ra, cũng dự định lập tức đắp phòng, cuối cùng người hai nhà thương lượng, Trương Thanh Thạch mang theo người nhà dời đến Lô gia, mà người Lô gia trước chen đến mấy gian tây sương phòng của Trương Thanh Thạch.

Người hai nhà vô cùng náo nhiệt chuyển nhà chuyển cửa, người giúp ta ta giúp người, nhờ không ít bằng hữu thân thích hỗ trợ.

Mấy người Trương Thanh Mộc còn chưa kịp phản ứng, Trương Thanh Thạch đã chuyển hết nhà, không có biện pháp, đồ đạc của bọn họ quá ít, xe ngựa chuyển đồ hơn nữa còn được nhiều người như vậy hỗ trợ, một chuyến đã chuyển xong rồi. Chờ bọn hắn kịp phản ứng đã không giúp được Trương Thanh Thạch một tay, thấy Lô gia dọn nhà, Lô gia gì đó nhiều a, cho nên liền đi theo Lô gia, thấy Trương Thanh Thạch thì hỏi đây là có chuyện gì.

Trương Thanh Thạch liền đem chuyện nhường tây sương phòng cho người Lô gia ở nói ra.

Tôn Xảo Cô nói: "Chuyện lớn như vậy người thế nào cũng không nói với chúng ta một tiếng? Lúc trước đã nói rồi, phòng ở kia nếu người không ở thì phải trả cho chúng ta. Hiện tại người cho người khác ở, còn không nói với chúng ta, người đây cũng quá không đúng. Dầu gì chúng ta cũng là đại ca đại tẩu người, dù không đem chúng ta để vào mắt, còn có nương đây."

Tôn Xảo Cô những ngày này đối với người một nhà Trương Thanh Thạch rất bất mãn, vốn dĩ người một nhà để bảo làm trâu làm ngựa đột nhiên không nghe lời, còn làm cho thị ta mất mặt mũi, thị ta làm sao sẽ cao hứng đây? Trương Thanh Thạch kiếm lời nhiều tiền như vậy, thị ta đã không cao hứng, Trương Thanh Thạch vội vã chuyển ra ngoài thị ta càng mất hứng, Trương Thanh Thạch muốn đắp tân phòng thị ta càng vô cùng mất hứng. Con trai thị ở trên trấn bắt đầu làm việc, khuê nữ có việc hôn nhân tốt, thị là nhạc mẫu con trai địa chủ, thị cũng muốn ở tân phòng!

Trương Thanh Mộc cũng có chút bất mãn, tây sương phòng kia trong mắt hắn chính là phòng ở của hắn, mấy người Trương Thanh Thạch ở tại đó hắn không nói cái gì, cả nhà bọn họ đều là người thích sạch sẽ, phòng ở lúc nào cũng thu thập gọn gàng, đến lúc đó thu hồi lại là được. Người Lô gia lại là người ngoài, để cho ngoại nhân ở phòng ốc của hắn thì là cái chuyện gì? Ai biết chờ bọn họ đi thì phòng ở lúc ấy đã thành cái dạng gì?

Trương Thanh Thạch nói: "Phòng ở kia bây giờ vẫn là phòng ốc của ta, chờ ta nói không cần nữa đương nhiên sẽ bán cho các người. Yên tâm, ta sẽ không bán cho người khác. Về phần nói trước khi bán ta cho ai ở, này là tự do của ta. Mấy người Lô gia rất tốt, bọn họ ở căn phòng kia các người có cái gì không hài lòng? Chỉ là ở một thời gian ngắn mà thôi."

"Đúng vậy, nhà chúng ta ở các người có cái gì không hài lòng?"

Lô lão phu nhân bởi vì muốn từ nơi này dọn đi, ở chỗ này quay trở ra, xem một chút có cái gì rơi xuống hay không, thì nghe đến hai người Trương Thanh Mộc bất mãn với Trương Thanh Thạch vì cho bọn họ ở lại. Lão phu nhân thoáng cái liền mất hứng. Lão thái thái này chính là lão phu nhân cùng Quách gia cách vách đầu cả đời, không đầu thì thôi, đã đầu thì sức chiến đấu kinh người, trông mắt trừng, một bộ các người không nói rõ ràng cho ta thì các người không xong.

Trương Thanh Mộc lập tức cảm miệng, loại thời điểm này vẫn là để cho Tôn Xảo Cô ra mặt đi.

Tôn Xảo Cô cũng không muốn cãi nhau với Lô lão phu nhân, vội vàng ôn tồn giải thích.

"Các người yên tâm, chúng ta ở đó đến khi phòng ốc của chúng ta xong là đi, ai nguyện ý ở gần nhà các người đâu, cũng không phải chỗ gì tốt!"

Lô lão phu nhân hừ một tiếng, vênh vao tự đắc đi.

Sắc mặt Trương Thanh Mộc và Tôn Xảo Cô đen thui, đang muốn nói chuyện với Trương Thanh Thạch, Trương Thanh Thạch lại kêu gọi bọn họ giúp đỡ Lô gia khuôn đô. Đều là đồng hương, đứng ở chỗ này có thể không giúp dọn nhà sao? Nhiều người như vậy nhìn xem đây! Hai người chỉ có thể nhận mệnh giúp đỡ bắt đầu khuôn đô. Trong lòng ngoại trừ mắng Trương Thanh Thạch, còn mắng hai người Trương Thanh Ngọc, vợ chồng này không đến, còn nói cái gì Trương Thanh Ngọc đắc tội Trương Thanh Thạch nên không dám đến, kỳ thật chính là không muốn đến hỗ trợ thì có?!

"Đứa con trai này thật sự là uống công nuôi a! Năm đó hại chết cha hắn, vứt bỏ muội muội của hắn, lỗi lầm lớn như vậy a, đang hoàng được mấy năm nay đã không chịu nói, nghĩ bằng tất cả phương pháp lừa chúng ta đem hắn phân đi ra, thật sự là không sợ sét đánh gì đó!"

Trương Bà Từ nghe Trương Thanh Mộc và Tôn Xảo Cô đáp lời, ngồi ở trên giường vỗ bàn đất mắng. Vốn là bà nghĩ cuộc sống của bọn họ trôi qua tốt, cuộc sống Trương Thanh Thạch trôi qua kém, đến lúc đó bọn họ (TTT) sẽ đến nhìn bộ cầu cạnh mình, đồ đặc phân cho bọn họ còn có thể đòi về, còn có thể giống như trước kia sai sử bọn họ, còn có thể thêm một phần hiếu kính, kết quả sự thật lại là một phòng nhà Trương Thanh Thạch càng ngày càng tốt!

Trương Bà Từ vì mất đi một đứa con trai hiếu thuận nghe lời mà thương tâm, bà vốn dĩ cũng không phải là không quan tâm con thứ hai, dù sao cũng là miếng thịt rớt xuống từ trên người bà, chỉ là bà đã quen hẳn phục tùng cung kính, quen đem chuyện trượng phu chết trách tội đến trên đầu của hắn, cho nên mới đối xử với hắn kém hơn so với mấy đứa con trai khác. Hiện tại con trai không coi bà bằng trời, bà cảm giác mình thật sự mất đi hắn, trong lòng bà khó chịu xông lên, chỉ có thể dùng bất mãn để áp chế loại khó chịu này.

Trương Thanh Ngọc ở một bên lửa cháy đổ thêm dầu nói Nhị ca không đúng, Đỗ Quyên Hồng còn chưa kịp nói, thì nghe được Trương Bà Từ mắng Trương Thanh Ngọc, nói nháo đến tình trạng này tất cả đều là hắn không có nghe rõ mà nói hươu nói vượn mới gây nên. Thị ta lập tức liền im lặng, loại thời điểm này thị ta vẫn là đừng xông vào để ăn mắng của bà bà.

Tôn Xảo Cô nói: "Sự tình đến mức này chúng ta cũng đừng oán trách, ai đi đường nấy đi, chúng ta ngày về sau sẽ càng tốt hơn."

Trương Thanh Mộc cũng không muốn gây sự nữa, con trai hắn đang ở trên trần, khuê nữ cũng tìm được hảo nhân gia, cũng không thể lại bởi vì làm âm ỉ mà khiến bọn họ chậm trễ.

Mấy người Trương Thanh Ngọc bọn họ vốn là muốn được chỗ tốt hơn từ Trương Thanh Thạch, vừa rồi nói xấu Trương Thanh Thạch nói vậy cũng chẳng qua là phụ họa Trương Bà Từ, để bà cao hứng, thuận tiện khiến cho đại ca đại tẩu càng bất mãn đối với một nhà Trương Thanh Thạch, như vậy bọn họ ở giữa hai nhà, có thể cùng cả hai nhà giao hảo chính là được lợi nhiều nhất.

Con tức của Trương Bà Từ tiêu một chút, nói với bọn họ: "Hắn bất nhân, chúng ta không thể bất nghĩa, hắn không phải là muốn đắp phòng sao? Các người có thời gian cũng giúp một tay. Cũng không cần làm mình mệt nhọc, có rảnh thì đi, không rảnh thì nghỉ ngơi, luân phiên đi, điểm cái nào là được*. Chờ lúc các người có việc ta xem hắn có dám đến không, hắn không đến cho nước bọt dìm chết đuối hắn!"

* Ngày xưa, lệ các quan làm việc từ giờ "Mão", do trường quan điểm danh, gọi là "điểm mao". Ý nói là làm cho có lệ.

"Nương anh mình!"

Trương Thanh Ngọc vội vàng khen, nghĩ nương và mình nghĩ giống nhau.

Mấy người Trương Thanh Mộc cũng nghĩ như vậy.

Trương Thanh Thạch lưu lại một gian sương phòng của Lô gia đủ dung cả nhà bọn họ năm người ở, còn lại toàn bộ phòng ở đều phá hủy, một bên mời người hủy đi phòng ở, một bên đem ngói, đá tất cả đều mua về, lại bắt đầu để cho người làm bùn phơi, những thứ bùn phơi này là dùng để trải chuồng gia súc gia cầm, còn có nhà xí.

Trong thôn có không ít người xây nhà, vì mau chút ít đem phòng đắp kín thì phải mời nhiều người, mời người trong thôn chính mình đắp phòng hoặc là hỗ trợ, bao cơm ăn là được, hoặc là dùng tiền thuê, không bao cơm tùy vào nhiều tiền hay ít tiền mà định ra. Trương Thanh Thạch vì muốn mau chút ít đem

phòng ở đắp kín quyết định dùng tiền, dù sao hấn hiện tại cũng không thiếu tiền, vì không để cho nương tử và hài tử mệt mỏi, hấn quyết định không bao com, cho bọn họ thêm vài văn tiền để cho bọn họ về nhà ăn đi.

Trương Thanh Thạch đi hỏi Lô gia mời người thì cho bao nhiêu tiền công, hấn không muốn bởi vì mời người mà phát sinh không vui, bình thường nhà này đắp xong rồi đến nhà kia đắp, nếu tiền công nhiều một văn thiếu một văn cũng không sao, hiện tại hai nhà cùng nhau khởi công, sẽ có so sánh. Người Lô gia cảm thấy Trương Thanh Thạch thành thật, nói với hấn nhà bọn họ mời người một ngày hai mươi lăm văn tiền, không bao com. Cái giá tiền này là giá tiền trung đẳng, rất nhiều người đi trấn trên làm công cũng là giá tiền này, nhiều cũng không nhiều hơn được vài văn, trừ phi làm một chết một sống mới có nhiều tiền. Trương Thanh Thạch cũng liền chiều theo cái giá tiền này mà cho.

Người hai nhà Trương Tỏa Đầu và Lý Bảo Hòa đều đến hỗ trợ, nam nhân đắp phòng, nữ nhân giúp việc.

Trương Tỏa Đầu và Lý Bảo Hòa rất hâm mộ Trương Thanh Thạch, bọn họ muốn đắp nhà ngói gạch xanh lớn như vậy còn không biết đến khi nào đâu.

Vợ Bảo Hòa cười nói với Tuyết nương: "Người thật đúng là hết khổ! Chỉ còn sinh con trai là viên mãn. Hiện tại các người cũng chuyển ra, nhà người cũng có tiền, dưỡng thân thể thật tốt, mau chút sinh con trai đi! Miễn cho có người có ý đồ xấu!"

Tuyết nương lúc nghe được con trai mặt còn đỏ, nghe câu sau liền sững sờ, vội hỏi: "Người tại sao nói như thế? Có người động tâm tư với đương gia sao?!"

Vợ Tỏa Đầu kéo vợ Bảo Hòa một cái.

Vợ Bảo Hòa liếc nhìn nàng một cái nói: "Người kéo ta làm cái gì? Chúng ta là quan hệ như thế nào a? Có cái gió thổi cỏ lay thì phải nói cho Tuyết nương a! Miễn cho nàng thành thật như thể bị người làm cho mơ hồ!"

Vợ Tỏa Đầu bắt đắc dĩ thu tay, nhìn Tuyết nương, nói: "Đây cũng chỉ là Bảo Hòa tẩu tử đoán, người cũng đừng gấp a."

Tuyết nương vừa nghe lời này mặt trắng bệch, vội vàng kéo vợ Bảo Hòa hỏi là ai động tâm với nam nhân nhà nàng, hiện tại cuộc sống của nàng thật vất vả mới tốt lên, nếu ai dám đến phá hư, nàng liền lột mặt người kia ra!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Lý quả phụ

Lý quả phụ, là một phụ nhân xinh đẹp và mạnh mẽ trong thôn, trọng phu lúc nàng mang thai tám tháng ngoài ý muốn mà chết, hài tử còn sinh sớm, nàng cứ như vậy nuôi con trai đến năm tuổi, giữ được phòng ở đất đai trọng phu lưu lại và bồi thường của đôi phượng khi hấn xảy ra ngoài ý muốn, có thể khiêng bao bó, dùng dao phay, không một người nào dám khi dễ, có thể nói là người nổi bật trong đám quả phụ, vừa lợi hại vừa đẹp, danh tiếng cũng không kém.

Tuyết nương vừa nghe vợ Bảo Hòa nói Lý quả phụ động tâm tư với Trương Thanh Thạch nàng lập tức liền sợ ngây người, nàng như thế nào cũng không nghĩ tới là Lý quả phụ, thiết thời nàng trước kia còn cảm thấy Lý quả phụ nữ nhân này có thể bảo vệ gia nghiệp vì vong phu, nuôi dưỡng con lớn khôn, là người hết sức giỏi, làm sao lại thành nữ nhân không biết xấu hổ nhớ thương nam nhân của nàng? Tuyết nương có chút không tin.

Vợ Bảo Hòa vừa thấy vẻ mặt Tuyết nương liền nhìn ra nàng không tin, nói: "Người cũng đừng không tin, ta tận mắt thấy Lý quả phụ ở nơi không có người chặn lại nam nhân của người, động tác kia, vẻ mặt kia vừa nhìn chính là đang quyến rũ người! Có điều người yên tâm, Trương Nhị ca cũng không nhìn đến nàng ta. Nhưng là nhớ đâu nàng ta lúc nào cũng dùng chiêu thức ấy thì làm sao chịu nổi? Vạn nhất nàng ta dùng ám chiêu thì sao? Người vẫn nên đề phòng chút đi!"

Vợ Tỏa Đầu ở một bên nhỏ giọng nói: "Tuyết nương, người cũng đừng xúc động a, dù sao việc này chỉ mới có manh mối, đừng để mình đuối lý."

"Đúng, người cũng đừng tìm nàng ta mà nói thẳng, vạn nhất bị trả đũa thì phiền toái." Vợ Bảo Hòa thờ dãi nói: "Lý quả phụ ở thôn chúng ta danh tiếng khá tốt, có thể sử dụng dao phay đi chém nam nhân trên chóc nàng ta, bình thường nói chuyện với nam nhân đều cách vài bước xa, chưa bao giờ nhiều lời, mặc dù tướng mạo rất xinh xắn nhưng lại có bộ dạng trinh tiết liệt phụ. Nếu là không có chứng cứ mà nói nàng ta, phỏng đoán không ai tin a. Đến lúc đó nàng ta nói người gội nước bồn cho nàng ta, nói không chừng nàng ta sẽ nhờ cậy Trương Nhị ca."

Vợ Tỏa Đầu gật đầu liên tục.

Tuyết nương nghĩ thầm vậy phải làm sao bây giờ?

Tuyết nương từ ngày đó thì tâm thần không yên, Trương Thanh Thạch vừa ly khai tầm mắt của nàng, nàng liền muốn đi theo, rất sợ hấn gặp Lý quả phụ. Nàng còn muốn để cho Nhị Hoa đi theo Trương Thanh Thạch, nhưng vẫn cảm thấy như vậy không tốt, Trương Thanh Thạch hiện tại đối với nàng rất tốt, nàng cảm thấy tình cảm của bọn họ tốt hơn so với khi mới vừa thành thân, nàng làm sao có thể không tin hấn? Nàng cứ lo lắng như vậy, hơn nữa còn hao tâm tổn trí phí sức vì xây nhà, không đến mấy ngày, cả người thoáng cái liền gầy.

Trương Thanh Thạch nhìn ra không được bình thường, buổi tối nằm ở trên giường, hắn đem Tuyết nương ôm vào trong ngực, hỏi nàng đến cùng là thế nào.

"Không phải là sớm nói với nàng sao? Về sau có chuyện gì ta đều chống đỡ cho các nàng, ta là nam nhân của nàng, là đương gia của nàng, nàng có tâm sự gì không nói với ta thì nói với ai? Để cho ta nhìn nàng khó chịu, nàng nghĩ rằng ta trong lòng sẽ dễ chịu sao? Nàng xem ta không dễ chịu, nàng có đau lòng không?"

"Đau lòng."

Tuyết nương cũng không muốn để cho nam nhân của mình bởi vì chính mình mà trong lòng không dễ chịu, trong lòng hắn không dễ chịu nàng đương nhiên đau lòng, đây chính là nam nhân của nàng. Lúc này nàng không thể không lên tiếng.

Trương Thanh Thạch khoe miệng lộ ra vui vẻ, vuốt tóc của nàng, dịu dàng nói: "Vậy thì nói cho ta tới cùng là làm sao vậy? Nàng có tâm sự, nói một chút cho ta biết đi."

Tuyết nương một người ghen cũng xác thực là một mối, nghĩ tới Trương Thanh Thạch liên tục nói người trong nhà có việc thì phải khai thông, chuyện gì cũng đừng lừa gạt hắn, hắn sẽ giúp giải quyết. Nàng nghĩ tới chuyện này quan hệ đến hắn, nên giao cho hắn giải quyết đi. Nàng dứt quãng nhỏ giọng đem chuyện Lý quả phụ nói, hỏi hắn có biết tâm tư Lý quả phụ hay không, hỏi hắn có chuyện này hay không.

Trương Thanh Thạch nghe xong dờ khóc dờ cười, "Nàng vì chuyện này mà phiền a? Thật không đáng giá! Cho dù có nữ nhân có tâm tư với ta, nàng còn không tin được ta? Đời này ta chỉ có nàng, sẽ không có người khác."

Tuyết nương nghe trong lòng ngọt ngào, lại hỏi: "Vậy ta nếu là sinh không được con trai thì sao?"

Tuyết nương nghĩ tới Lý quả phụ trẻ tuổi tướng mạo đẹp còn đã sinh con trai, có thể sinh một đứa con trai thì có thể lại sinh một đứa con trai, so với mình chỉ biết sinh nha đầu mạnh hơn nhiều.

Trương Thanh Thạch nói: "Không có con trai cũng là mệnh của ta, ta có ba khuê nữ rất tốt. Ta không phải là đã nói với nàng ta sẽ kiếm tiền nhiều hơn sao? Chờ đến lúc đó có bạc còn sợ già rồi không có người quản a? Một đồng nha hoàn bà tử hầu hạ, so với con trai nhi tức hầu hạ mạnh hơn nhiều. Nàng nếu là cảm thấy không có hài tử ở bên người mà tịch mịch, đến lúc đó cùng lắm thì chúng ta chiêu khai con rể, dù có con rể ở rể hay không, ở gần chỗ với chúng ta là được. Nay còn gì không giải quyết được? Ta đều nghĩ kỹ, đời này chỉ cần có nàng và khuê nữ hảo hảo mà cùng ở bên cạnh ta, ta liền thỏa mãn."

Tuyết nương nhích lại gần trong lòng Trương Thanh Thạch, tâm cuối cùng buông xuống.

"Vậy chàng về sau cách nàng ta xa một chút."

"Hảo, ta về sau vừa thấy nàng ta liền quay đầu."

Trương Thanh Thạch đáp ứng, không cần Tuyết nương đề ra yêu cầu hắn sẽ cách Lý quả phụ kia thật xa. Trên thực tế vợ Bảo Hòa thật không có hoài nghi sai, Lý quả phụ kia xác thực có chút tâm tư với hắn, có điều hắn cũng không có tâm tư kia. Đời trước Lý quả phụ cũng không có hành động như vậy với hắn, khẳng định là bởi vì hắn đời này có thay đổi, nàng ta mới chú ý đến hắn. Đời trước Lý quả phụ cũng tái giá, gã không phải là người ngoài, là ca ca nhà mẹ đẻ Đỗ Quyên Hồng. Ca ca nhà mẹ đẻ Đỗ Quyên Hồng kể từ khi cưới Lý quả phụ, Đỗ Quyên Hồng cũng không còn chiếm được tiện nghi gì từ nhà mẹ đẻ.

Trương Thanh Thạch nghĩ vẫn là để cho Lý quả phụ đi lẩn qua lẩn lại Đỗ gia đi!

Hai vợ chồng sau khi nói thẳng thắn, Tuyết nương tâm tình liền tốt hơn, vợ Bảo Hòa và vợ Tỏa Đầu vừa nhìn nụ cười trên mặt nàng, vội vàng truy vấn. Tuyết nương nói Trương Thanh Thạch đối với Lý quả phụ đó là một ít tâm tư cũng không có, hắn bảo đảm sẽ cách Lý quả phụ rất xa.

Vợ Tỏa Đầu cao hứng nói: "Vậy là tốt rồi, việc này vẫn là nói ra mới tốt."

Vợ Bảo Hòa nói: "Ta nói cho người biết, ta cảm thấy Lý quả phụ động tâm tư với Trương Nhị ca là do chị em dâu người Đỗ Quyên Hồng khuyến khích. Người cũng cẩn thận nàng ta đi."

Vợ Bảo Hòa nói thấy Đỗ Quyên Hồng cùng Lý quả phụ đứng chung một chỗ nói thầm.

Tuyết nương nhũn mảy, có điều cũng không phải ngoài ý muốn, Đỗ Quyên Hồng vốn là người tính tình bất hảo, nghĩ muốn gần nhà với bọn họ, bị bọn họ nghĩ biện pháp tránh đi, thị ta làm ra chuyện như vậy cũng không khiến người ta kinh ngạc.

Tuyết nương lại đem chuyện này nói cho Trương Thanh Thạch.

Trương Thanh Thạch trong lòng buồn bực a, Đỗ Quyên Hồng làm sao lại đem Lý quả phụ đẩy tới hắn vậy? Dù thị ta tham tiền thì đáng lý mong hắn đời này không có con trai, đến lúc đó tài sản đều thuộc về bọn họ mới tốt? Như thế nào lại đẩy Lý quả phụ cho hắn, nếu cưới sẽ có thể tiếp tục sinh được con trai? Thật là quái a. Nếu như việc này thực cùng thị ta có quan hệ, có phải hay không là bởi vì thị ta phát hiện Lý quả phụ cấu kết với ca ca nhà mẹ đẻ của thị? Tả từ nhà mẹ đẻ Đỗ Quyên Hồng là người tính tình mềm yếu, cho nên Đỗ Quyên Hồng vẫn có thể chiếm chút ít tiện nghi, nếu như đổi thành Lý quả phụ thì không nhất định. Đỗ Quyên Hồng chắc cũng nghĩ đến cái này đi? Cho nên muốn đem họa thủy dẫn tới hắn sao?

Trương Thanh Thạch thật đúng là đã đoán đúng, chính là có chuyện như vậy.

Lý quả phụ lúc gặp Trương Thanh Thạch bị Trương Thanh Thạch hung hăng dọa một trận, dọa nàng ta đến mất luôn một chút tâm tư với Trương Thanh Thạch. Nàng ta muốn lập gia đình chẳng những muốn tìm người có thể kiếm tiền, còn phải biết ôn nhu, Trương Thanh Thạch hung như vậy tuyệt đối không thể nhận. Có điều nàng ta cũng không ghét Trương Thanh Thạch, bởi vì Trương Thanh Thạch quá tốt với vợ của hắn, nam nhân tốt như vậy nàng ta không chiếm được nhưng cũng hết sức có cảm tình. Nàng ta liền đem chuyện mình bị Đỗ Quyên Hồng xui khiến mới đến quyền rũ hắn nói cho hắn biết, để cho hắn cẩn thận Đỗ Quyên Hồng, để cho hắn hảo hảo đối xử với Tuyết nương, ngàn vạn đừng thay lòng. Nàng ta đương nhiên cũng có tư tâm, nhưng nàng ta không thể đoạt được nam nhân của người khác, cho nên dựa vào cái gì để cho nữ nhân khác thành công đây?

Lý quả phụ lúc này vẫn chưa có gì với ca ca Đỗ Quyên Hồng, đối với tình cảm của ca ca Đỗ Quyên Hồng, Lý quả phụ căn bản là không để ý tới hắn. Lần này không có kết quả với Trương Thanh Thạch, Lý quả phụ không có hận Trương Thanh Thạch, nhưng đối với Đỗ Quyên Hồng lại có bất mãn, thấy ca ca Đỗ Quyên Hồng sắc mặt càng không tốt, còn tiết lộ với hắn là vì Đỗ Quyên Hồng mà nàng ta mất hứng. Vì thế ca ca Đỗ Quyên Hồng phát hỏa một trận với Đỗ Quyên Hồng, Đỗ Quyên Hồng cũng không hiểu là vì sao.

Thời gian trôi qua rất nhanh, nhà Trương Thanh Thạch đã đắp xong.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Xây xong phòng ở, Mai Hương tới cửa

Vốn dĩ khu đất nhà Lô gia rất lớn, đắp năm gian chính phòng rộng rãi, hai bên còn giữ lại một khối đất trống, phía bên trái là hành lang có mái, hành lang liên tục thông từ hậu viện đến mấy lầu có bằng bùn phơi, lầu có bằng bùn phơi có tác dụng để tạp vật và nuôi gia súc gia cầm, còn có nhà xí, như vậy về sau trời mưa xuống cũng không cần lo. Một chỗ trống khác cũng là hành lang, nhưng không có mái hiên, nơi nhóm lửa cho phía đông chính phòng và giường phía đông sương phòng là ở đây, chuyên môn đắp lò, nói là về sau mùa đông một bên đốt lò một bên có thể nấu nước nóng, tiết kiệm củi, không cần ở trong phòng nhóm lửa nên sạch sẽ.

Hai bên chính phòng là sương phòng, mặc dù sân lớn, nhưng Trương Thanh Thạch không làm như nhà khác chia sương phòng thành nhiều gian, hắn chỉ làm hai gian phòng, hai gian phòng bên sương phòng cũng không thông nhau, đông sương phòng để giường cho khách nhân về sau đến đây ở lại. Một gian khác để trống, về sau nếu như trong nhà lại mua thêm đất, lương thực nhiều có thể để ở chỗ này. Tây sương phòng chính là phòng bếp và gian đồ lặt vặt. (Mấy khúc tả nhà này ta chém!)

Sân nhỏ phía trước đắp một cái lầu cò, như vậy vào cửa sẽ có nơi tránh mưa, hai bên là nơi để đồ, về sau trong nhà có xe có thể đặt ở nơi này.

Trong sân chỉ lát gạch đá ở giữa, ở phía trước chính phòng lưu lại hai khối đất trống, dự định về sau trồng hoa cỏ, lại trồng một giàn nho.

Phòng xây dựng như vậy, tất cả mọi người đều tán thưởng, cũng biết phòng này tốn không ít tiền xây, bọn họ tính toán chỉ sợ Trương Thanh Thạch đem bạc có được từ mấy vị thiếu gia hơn phân nửa đều dùng để xây trạch viện. Có người cảm thấy hắn ngốc, có người cảm thấy hắn khôn, người cho là hắn ngốc bảo nên mua đất, dù sao đất đai mới là căn bản của gia đình nông dân, nếu không thì lưu bạc ở trong tay mới thiệt thực, như vậy về sau có bệnh tật hay tai họa trong lòng mới không hoảng hốt. Người bảo hắn khôn thì nói những người cho rằng Trương Thanh Thạch ngốc mới thật là người ngốc, Trương Thanh Thạch trong nhà chỉ có ba khuê nữ, hiện tại làm nhiều như vậy cũng không để được cho ai, cho người ngoài chỉ có thua thiệt, còn không bằng đắp căn đại trạch viện ở cho thoải mái, hơn nữa Trương Thanh Thạch làm cái ăn ngon, người ta nói không chừng về sau là muốn làm mua bán nhỏ kiếm tiền, mua đất làm cái gì? Về phần nói đem tiền giữ lại? Giữ lại tiền để cho người nhớ thương à? Không bằng tiêu bớt đi cho bớt lo. Những người nói Trương Thanh Thạch ngốc vừa nghe cũng cảm thấy hình như có đạo lý, nên cũng không nói gì nữa.

Tóm lại Trương Thanh Thạch lần này đắp phòng đã có danh tiếng không ít, mọi người vừa hâm mộ vừa bội phục hắn, hâm mộ hắn vận khí tốt được nhiều bạc như vậy đắp tân phòng, bội phục hắn đem phòng ở đắp được tốt như vậy. Có thể không bội phục sao? Trương Thanh Thạch dù sao sống lâu hơn một đời, ở bên ngoài gặp qua không ít kiểu nhà, đối với đắp cái dạng phòng ở gì có thể để cho người nhà mình thoải mái thật sự rất tâm đắc, nói thí dụ như ở bên ngoài nhóm lửa, nói thí dụ như xây cái hành lang thông hướng nhà xí, nói thí dụ thêm cái mái phía trên nhà xí, hơn nữa bên trong thiết kế rất là sạch sẽ, mới mẻ độc đáo gấp trăm lần so với nhà người khác.

"Ta thích căn phòng lớn nhà các người, nhưng ta thích nhất vẫn là cái chỗ này." vợ Bảo Hòa chỉ nhà xí một cái, cười ha ha, cảm giác được then thùng, lại giảm thấp thanh âm xuống, "Phòng lớn như vậy chúng ta đắp không nổi, nhưng chỗ này vẫn có thể học, chờ trở về ta nói với đương gia đắp một cái."

Vợ Tỏa Đầu cũng gật đầu liên tục.

Viên Ngọc nương không lên tiếng, nàng nghĩ Trương Thanh Thạch thật đúng là rất có kiến thức, biện pháp như thế nàng trước kia đã thấy qua, đúng là những gia đình lớn giàu có mới có.

Tóm lại, nhà xí nhà Trương Thanh Thạch khiến cho trong thôn một trận dậy sóng, vì vô số người trong thôn đều làm theo (!).

Trương Bà Từ cũng mày dạn mặt dày đến đi dạo một vòng, nhìn nhà ngói gạch xanh lớn như vậy, trong lòng bà đặc biệt không thoải mái, này nếu là

không có ở riêng, phòng này bà cũng có thể ở a, hiện tại là không được rồi. Vấn trong nội tâm của bà còn sót lại một tia áy náy mảnh như sợi tóc với Trương Thanh Thạch, nay nhìn đến căn phòng lớn này thì đứt đoạn. Bà nghĩ chân tướng thật đúng như lão Tam nói a, Trương Thanh Thạch nhất định là trong tay có biện pháp kiếm tiền cho nên có ý bày bầy rạp nháo ở riêng, chẳng những không bị người trong thôn nói bọn họ bất hiếu, còn hướng trên người bà giới cho bồn lớn nước tắm!

Trương Bà Từ trong miệng nói "Rất tốt", trong lòng lại mắng người một chuỗi một chuỗi, bà không có mắng ra đó là bởi vì cháu gái lớn Mai Hương định hôn với người nhà giàu, con lớn nhất và con dâu cả đều khuyên bà về sau nên giữ hòa khí, không thể lại nháo ra chuyện ảnh hưởng tới hôn sự Mai Hương. Vì vậy, Trương Bà Từ chỉ có thể nhẫn.

Những người khác của Trương gia cũng tới nhìn, trong lòng tất cả đều hâm mộ ghen ghét a.

Mai Hương nghĩ tới sau này mình gả cho người ở phòng ở có thể còn tốt hơn gấp một vạn lần so với nơi này, cho nên cũng không để ý nhiều, Lan Tâm thì không được, nàng ta nháo cũng muốn cha mẹ đắp phòng ốc như vậy.

"Phòng ở nếu là đắp thành như vậy, đến lúc đó người cũng ở không được, nãi nãi của người khẳng định kiếm có để ở, người nguyện ý cùng nãi nãi của người ở cùng một cái sân sao?"

Đỗ Quyên Hồng nói với Lan Tâm, trong lòng thì cũng muốn đắp phòng ở lớn như vậy, nhưng là không được, thì ta không thể đứng đầu ngọn gió, bây giờ không phải là lúc đắc tội phòng lớn.

Lan Tâm bĩu môi nói: "Nhà nhị bá phụ đắp phòng ở tốt như vậy, không phải là cũng không ở cùng với nãi nãi sao? Tại sao nhà chúng ta thì không được? Nương, đắp đi, đắp đi!"

"Nhà chúng ta không giống nhà Nhị bá phụ. Quan hệ nhà Nhị bá phụ người và nãi nãi của người không tốt, sớm đã cắt đứt, chúng ta còn chưa đâu!" Đỗ Quyên Hồng lúc này thực sự có chút ít hâm mộ nhà Trương Thanh Thạch. Quên đi, về sau nghĩ biện pháp chuyển đi trấn trên, đến lúc đó không tin lão thái bà còn có thể đi theo bọn họ lên trấn trên ở. Nghĩ tới những thứ này, Đỗ Quyên Hồng lại bắt đầu giáo dục Lan Tâm, "Người không phải là muốn ở căn phòng lớn sao? Vậy sau này cũng đừng cứ theo đuôi Hồ Từ mãi! Người xem Trọng Cử nhà Lý chính cũng không tệ lắm, hẳn hiện tại ở trên trấn đọc sách, còn nhỏ tuổi đã được tiên sinh khen về sau nhất định có thể khảo trúng tú tài! Người nếu có quan hệ tốt với hắn, về sau dù không phải là vợ tú tài, cũng sẽ là vợ Lý chính! Không thể so với đi theo Hồ Từ tiểu tử nghèo rớt kia?"

Lan Tâm mắt híp nói: "Nhưng Hồ Từ rất đẹp!"

"Trọng Cử lớn lên cũng đâu có khó coi! Đẹp mắt có thể làm cơm ăn sao?" Đỗ Quyên Hồng hung hăng chọt ột nữ nhi một cái, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép! "Nếu là ở cùng Hồ Từ một chỗ, người về sau không đối chết cũng sẽ trở thành thiếu phụ luống tuổi có chồng! Người nhìn lại một chút Mai Hương, người ta đến lúc đó đi ăn ngon uống sướng, đến lúc đó hai người các người đứng chung một chỗ, rõ ràng nàng so với người lớn hơn vài tuổi, nhưng khi đó người lại nhìn già hơn mười mấy tuổi so với nàng ta! Người có tin hay không? Tin hay không?"

Lan Tâm tin, không nói trấn trên mấy người gả được tốt nhìn trẻ tuổi hơn so với mấy phụ nhân trong thôn bán lưng cho đất bán mặt cho trời, chỉ nói riêng vợ của Lý chính trong thôn đã trẻ hơn so với phụ nhân khác. Nàng ta đương nhiên cũng muốn ngày trôi qua tốt như vậy, nhưng là nàng ta vẫn thích Hồ Từ a! Nhất là thấy Hồ Từ thân cận với Nhị Hoa, nàng ta càng muốn ở cùng một chỗ với Hồ Từ.

Đỗ Quyên Hồng lại đâm ột nữ nhi một cái, mắng: "Bọn họ thích đi là chuyện của bọn họ, Nhị Hoa nguyện ý đi chịu tội người còn hâm mộ nàng sao? Được rồi, người cũng đừng khó chịu nữa, nương đáp ứng người, người không chiếm được, Nhị Hoa cũng đừng nghĩ có được. Nương đến lúc đó nhất định nghĩ biện pháp để cho Nhị Hoa gả không được như ý, như vậy người có thể nghe lời chưa?"

Lan Tâm vừa nghe lời này, cảm thấy hình như là trong lòng thư thái rất nhiều, chấp niệm với Hồ Từ cũng bớt đi chút ít.

"Nương người đáp ứng ta nói lời nhất định phải giữ lời a!"

"Giữ lời, giữ lời, nhưng người cũng đừng nói lung tung khắp nơi a!"

Lan Tâm đáp ứng, chạy đi tìm Mai Hương chơi, nàng nghĩ chỗ Mai Hương có không ít tơ lụa, nàng muốn xin mấy mảnh lụa dư, làm khăn tay, đầu hoa gì đó.

Mai Hương trong lòng rất mừng, nhưng vẫn rộng rãi cho, trong lòng nàng ta đang suy nghĩ có nên cho mấy người Đại Hoa vài mảnh lụa hay không, hiện tại mấy người Đại Hoa ngày càng qua tốt lắm, nhị thúc phụ cũng có thể bắt chuyện với những thiếu gia khác, có thể thấy được là có chút bản lĩnh, chỉ là lúc trước không hiển lộ ra. Nàng ta về sau đến Triệu gia, ai biết tình huống Triệu gia như thế nào? Nhà mẹ đẻ nhiều người một chút lúc nào cũng tốt. Cho nên nàng ta muốn bây giờ quan hệ tốt với mấy người Đại Hoa.

Trương Thanh Mộc cùng Tôn Xảo Cô đều cảm thấy ý tưởng của Mai Hương rất tốt, để cho nàng ta muốn đến thì đến, mấy người lớn bọn họ có oán, nhưng sẽ không liên lụy đến hai từ chứ? Từ bọn nhỏ đem quan hệ làm tốt lên một lần nữa, thì quan hệ giữa mấy người lớn cũng sẽ từ từ tốt lên.

Lúc nhà Trương Thanh Thạch nghênh đón Mai Hương, Đại Hoa nghe nói nàng ta là tới đưa cho mình chút ít tơ lụa vài lè, Đại Hoa trong lòng hết sức kinh ngạc. Phải nói trước kia lúc không có ở riêng, quan hệ Đại Hoa và Mai Hương rất xoàng, Mai Hương mặt ngoài hết sức ôn nhu, Đại Hoa là ôn nhu thực sự, hai người cùng một chỗ cũng không gây sự gì, có điều Mai Hương không muốn quan hệ quá tốt với Đại Hoa, sợ Đại Hoa cầu xin nàng ta chuyện gì nàng ta không tiện từ chối, cho nên quan hệ của hai người lúc đó còn so ra kém hơn so với quan hệ giữa Mai Hương và Hoàn Từ. Hiện tại hai nhà nào loạn ở riêng, Mai Hương lại tới cửa biểu hiện tình thân tỷ muội, Đại Hoa sao có thể không kinh ngạc cho được?

Chương 40: Tâm tư Hoàn Tử

Hôm nay trong nhà chỉ có Đại Hoa và Tiểu Hoa ở nhà, Tiểu Hoa buổi sáng tỉnh có chút sớm, hiện tại lại ngủ thiếp đi, để Đại Hoa ở nhà trông bé. Trương Thanh Thạch, Tuyết nương và Nhị Hoa đi trấn trên mưa đồ, trong nhà còn thiếu này nọ cần mua thêm. Đại Hoa không có thỉnh Mai Hương vào nhà, chỉ để cho nàng ta ngồi ở hành lang. Nhìn mấy miếng tơ lụa vài lè, Đại Hoa kiên trì không thu những thứ đó.

"Những vật này người tự mình giữ đi, ta không cần. Nếu như ta muốn, ta sẽ nhờ cha ta mua cho ta."

Trương Thanh Thạch hiện tại chính là một nam nhân ái ân ái nữ, trong lòng Đại Hoa, chỉ cần nàng nghĩ muốn cái gì, cha cũng sẽ mua cho nàng, nàng rốt cuộc không cần hăm dọa người khác. Bởi vì có ý nghĩ như vậy, nàng không để ý mấy mảnh tơ lụa vài lè này của Mai Hương. Nàng nghĩ nhà mình và nhà Đại bá phụ nháo thành như vậy, Mai Hương trước đó cũng không có thân cận với mình, hiện tại nhà nàng đã xây xong, nàng ta (MH) đến đây, dựa vào cái gì mình phải hao hao tiếp đãi nàng ta?

Không thể không nói Trương Thanh Thạch giáo dục rất thành công, chẳng những là Nhị Hoa, ngay cả ôn nhu như Đại Hoa cũng bất tri bất giác trở nên thông minh lớn mật. Nếu là lúc trước Đại Hoa chắc chắn sẽ không làm như vậy, sẽ tùy thời bị Mai Hương bài bô.

Trong lòng Mai Hương cũng kinh ngạc trước biến hóa của Đại Hoa, nàng ta kiên trì muốn đem những thứ này lưu cho Đại Hoa, nói nàng ta đưa chính là nàng ta đưa, không giống với thứ Trương Thanh Thạch mua.

"Nếu như người ngại, đến lúc đó đi lại nhiều hơn với ta một chút."

"Ta không thể nhận, ta không có thời gian đi giúp người thuê đồ, sao có thể lại muốn đồ đạc của người? Người vẫn là lấy về đi, nếu không ta sẽ rất ngại. Mai Hương, người đừng làm cho ta khó xử."

Đại Hoa lại không muốn đi tìm Mai Hương chơi, còn không phải là phải giúp thuê đồ sao? Nàng có thời gian này thì tự mình thuê bán lấy tiền là được. Kỳ thật tay nghề thuê hoa của Đại Hoa một chút cũng không kém so với Mai Hương, chẳng qua là lúc trước nàng biểu hiện tốt thì sắc mặt Mai Hương liền thay đổi, nàng cũng không ngốc, cũng không dám thuê tốt. Hiện tại cuối cùng ở riêng, nàng có thể buông tay ra thuê, bức tranh thuê tốt cầm đi bán cũng có thể bán được chút tiền, có thể trợ cấp gia dụng.

Mai Hương khuyên can mãi, Đại Hoa chính là ôn nhu cự tuyệt nàng ta, cuối cùng Mai Hương trong lòng tức giận, nhưng mang tươi cười trên mặt ra khỏi nhà Trương Thanh Thạch. Trên đường gặp được người cùng nàng ta nói chuyện, nàng ta thật muốn thêm dầu thêm mỡ chửi bới Đại Hoa một phen, nhưng cuối cùng cũng không có làm như vậy, vì chuyện chung thân của nàng ta, nàng ta vẫn là đừng nên làm gì thì hơn.

Ở trên đường, Mai Hương gặp được Hoàn Tử, trong lòng nàng ta có chút lúng túng, dù sao lúc trước Hoàn Tử muốn để cho nàng ta và Thiết Từ ở chung một chỗ, nàng ta mặc dù không có đáp ứng nhưng cũng không có phản đối, nàng ta chính là hưởng thụ cảm giác Hoàn Tử và Thiết Từ nịnh nọt nàng ta. Ở trong lòng nàng ta, dù như thế nào nàng ta cũng sẽ không gả cho Thiết Từ, nàng ta cho rằng Hoàn Tử sẽ không thể làm gì, kết quả Hoàn Tử trở mặt với nàng ta.

Hoàn Tử nhìn Mai Hương một cái, cái gì cũng không nói, trực tiếp đi lướt qua.

Mai Hương gọi lại Hoàn Tử, nói bản thân cũng không nghĩ tới có thể như vậy, muốn Hoàn Tử đừng oán nàng ta, hy vọng về sau vẫn làm bằng hữu với Hoàn Tử.

Hoàn Tử vẫn không nói gì, nàng ấy biết rõ Mai Hương có sai nhưng không có sai nhiều, dù sao hôn nhân đại sự sao có thể là nàng ta một cô nương gia làm chủ? Nhưng Hoàn Tử cũng không ngốc, nàng ấy biết rõ Mai Hương nhất định là chướng mắt ca ca nàng, chỉ là nàng và người nhà của nàng còn ôm hy vọng, mà Mai Hương lại đối với thái độ thử dò xét của nàng chưa bao giờ phản bác, nàng ấy chính là oán Mai Hương không phản bác. Chuyện bây giờ đến trình độ này, Hoàn Tử yêu thương ca ca nàng ấy, nên đối với Mai Hương tự nhiên không có sắc mặt tốt.

Mai Hương thấy Hoàn Tử động tâm nói, "Lần này người không để ý tới ta, lần sau chúng ta gặp lại thì đừng nên như vậy, có được hay không? Thiết Từ ca nhất định sẽ tìm được một nàng dâu tốt, đến lúc đó có cái gì cần ta giúp người thì nói, ta có thể giúp người xử lý thì nhất định sẽ giúp người xử lý. Ai bảo chúng ta là hảo tỷ muội đây?"

Mai Hương thấy sắc mặt Hoàn Tử dễ nhìn mới tách ra.

Hoàn Tử đi đến nhà Trương Thanh Thạch, nàng ta nghĩ phương hướng Mai Hương vừa rồi đi tới chính là nhà Trương Thanh Thạch, muốn biết Mai Hương có phải tới nơi này hay không, hỏi thăm một chút xem nàng ta làm cái gì. Nghe Đại Hoa nói, Hoàn Tử lại nhú mi, Mai Hương còn chưa bao giờ cho nàng ta cái gì đâu. Nàng ta không cảm thấy Mai Hương vì là thân nhân với Đại Hoa mới làm như vậy, nàng ta chỉ cảm thấy cặp mắt của Mai Hương quá thực dụng. Hoàn Tử nghĩ tới từ nhỏ đến lớn Mai Hương chỉ đưa qua cho nàng ta mấy lần đồ, mà những thứ đó căn bản không đáng giá, nàng ta đưa Mai Hương gì đó còn giá trị hơn nhiều. Hoàn Tử cảm thấy Mai Hương keo kiệt từ trong xương, hơn nữa còn là khản nhân hạ thái điệt*! Nàng căn bản là không có đặt mình ở trong mắt!

* xem người mà bụng thức ăn, phân biệt đối xử.

Đại Hoa không biết trong lòng Hoàn Từ oán khí với Mai Hương lại nhiều hơn một phần, chỉ là cười dịu dàng nói chuyện cùng Hoàn Từ.

Hoàn Từ rất khéo léo hỏi thăm Đại Hoa chuyện Trương Thanh Thạch làm sốt thịt và điểm tâm, kể từ sau khi Mai Hương ngại bản yêu phú không vừa mắt ca ca nàng ta mà gả cho Triệu gia, tâm Hoàn Từ liền thay đổi, nàng ta nghĩ nếu như nhà mình có tiền thì tốt rồi, đến lúc đó ca ca nàng ta muốn kết hôn nàng dâu nào mà không được? Nàng ta cũng có thể gả cho hào nhân gia. Nhà Trương Thanh Thạch thoảng cái liền giàu lên đập vào mắt của nàng ta, nàng ta nghĩ tới nếu là cũng có thể như nhà Trương Thanh Thạch thì tốt rồi, cho nên nàng ta mới hỏi thăm chuyện sốt thịt và điểm tâm.

Hoàn Từ nghĩ sốt thịt và điểm tâm đáng giá như vậy, nàng ta tính học xong rồi làm cũng không có tính là cướp việc làm ăn của Trương Thanh Thạch, cho nên trong lòng nàng ta mặc dù có chút chột dạ nhưng cũng không có cảm giác mình làm gì sai. Người không vì mình, trời tru đất diệt.

Đại Hoa cười nói tất cả đều là việc của cha nàng, nàng mặc kệ.

Hoàn Từ rất thất vọng, nàng ta cảm thấy Đại Hoa là người trung thực sẽ không nói láo, nàng nói không vậy khẳng định là không, cho nên nàng ta lại giả bộ vô tình nói Đại Hoa cũng thật sự là đủ thoải mái, hăm mộ nàng được cha mẹ yêu thương còn nói nàng cũng nên giúp đỡ cha mẹ một chút.

Đại Hoa cười đáp ứng, nghe thấy Tiểu Hoa gọi người, vội vàng trả lời Tiểu Hoa, xin lỗi cười một tiếng với Hoàn Từ.

Hoàn Từ ở chỗ này ngồi trong chốc lát liền đi.

Mấy người Trương Thanh Thạch sau khi trở lại nghe Đại Hoa nói chuyện đã xảy ra, đối với chuyện của Mai Hương liền biểu dương Đại Hoa, nói với nàng lần sau mang nàng đi trấn trên mua tơ lụa.

Đại Hoa thật cao hứng, nàng chỉ cần một chút tơ lụa là tốt rồi, đến lúc đó có thể lấy ra làm bức tranh thêu, có thể bán lấy tiền.

Trương Thanh Thạch nói: "Muốn bán lấy tiền cũng được, con kiếm tiền thì con tự mình thu, có điều phải chú ý đừng mê một mồi chính mình. Con thêu chơi là được, cha kiếm tiền tiêu vặt cho các con, đồ cưới cũng không cần các con quan tâm."

Tuyệt nương chụp hán một cái, sáng giọng: "Hài tử còn nhỏ, nói chuyện này để làm gì?"

Đại Hoa then thùng cúi đầu xuống, nàng mặc dù mới mười tuổi, nhưng là ở chỗ này cô nương mười tuổi đã hiểu được cái gì gọi là lập gia đình, chừng hai năm nữa sẽ bắt đầu làm mai. Nghĩ đến làm mai, nàng đã thay đổi cách nhìn về Hoàn Từ, Hoàn Từ không có ý tốt, trong lời nói lúc nào cũng lộ ra ý tứ của nàng ta.

"Hoàn Từ tỷ làm sao sẽ biến thành như vậy đây? Trong lòng của ta rất không dễ chịu." Đại Hoa vẫn cảm thấy Hoàn Từ chính là cô nương coi mở hào phóng, nàng rất có cảm tình với Hoàn Từ.

Trương Thanh Thạch nói: "Mọi người đều sẽ thay đổi. Đại Hoa bây giờ không phải là cũng thay đổi vừa thông minh vừa hào phóng sao? Chỉ cần là thay đổi tốt, đó chính là chuyện tốt. Về phần Hoàn Từ, về sau cách xa một chút là được. Có điều người đều có tư tâm, cũng đừng oán hận nàng ta."

Đại Hoa gật gật đầu, nàng vốn không thân với Hoàn Từ, giống như trước như vậy là được.

Nhị Hoa nói: "Hoàn Từ tỷ có thể làm bạn tốt với Mai Hương tỷ, đã nói lên nàng ta không phải là người không có tâm cơ. May mà nàng ta cũng yêu thương người trong nhà, nếu không nhà nàng ta cũng sẽ bị nàng ta tính kế khiến cho toàn bộ đều trở thành của hồi môn của nàng ta. Ta cảm thấy Đại Đường tỷ đâm một cái kích như vậy, nhà Hoàn Từ tỷ về sau sẽ rất náo nhiệt."

Trương Thanh Thạch nở nụ cười, nghĩ khuê nữ thay đổi thông minh, nhị khuê nữ biết nhìn người. Nhà Hoàn Từ đời trước rất náo nhiệt, Hoàn Từ ở dưới loại tình huống kia cuối cùng tìm một con đường ra cho mình, nhà đầu kia còn không phải là người có tâm cơ sao? Đời này không biết có thay đổi hay không, bất quá có một điều chắc chắn sẽ không thay đổi, đó chính là nhà Hoàn Từ khẳng định còn có thể náo nhiệt, đời trước Mai Hương không có gả cho Triệu gia đã như vậy, đời này có hôn sự với Triệu gia, nhất định sẽ càng náo nhiệt a. Trương Thanh Thạch không có hứng thú với chuyện của bọn họ, chỉ cần không ảnh hưởng nhà mình là được.

Đem chuyện trong nhà lần qua lần lại xong, Trương Thanh Thạch liền bắt đầu chuẩn bị làm ăn, khí trời nóng nhất đã qua, đúng là thời tiết tốt để làm sốt thịt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Cả nhà đi trấn trên

Đầu tháng tám thời tiết còn là mùa hè, nhưng đã vượt qua lúc nóng nhất, thời tiết từ từ lạnh hơn, người có gia cảnh tốt cũng đã bắt đầu kéo vải chuẩn bị

làm quần áo mùa thu và mùa đông, dù sao ngày thu bận rộn gấp rút sáng tối, ngay cả ăn cơm ngủ còn không có thời gian, không thể thuê may vá, cho nên thừa dịp hiện tại đang còn thiếu quần áo thì chuẩn bị may và trước, chờ một bên làm việc một bên đem quần áo mùa thu đổi lại, vụ thu thu hoạch xong là đến lúc thay đổi sang quần áo mùa đông.

Nhà Trương Thanh Thạch năm nay sống khá giả hơn, y phục mùa hè cơ hồ đều đổi lại mới, quần áo cũ gộp lại làm chăn mền hoặc đệm, hoặc là làm đế giày, mũi hài, trong những thứ quần áo cũ này cũng có quần áo mùa thu và mùa đông cũ. Quần áo cũ không còn, nên bây giờ phải may mới.

"Hôm nay đưa xong sốt thịt và điểm tâm, chúng ta hào hào mà đi bách bộ phố, các con muốn mua cái gì thì mua cái đó, tốt nhất nghĩ kỹ trước đi a, đừng đến lúc đó lại quên mua."

Sáng sớm Trương Thanh Thạch nói với Tuyết nương và ba nữ nhi.

Tuyết nương cười nói: "Ngày hôm qua đã nói với các nàng sẽ đi dạo phố mua đồ, các nàng khẳng định sớm đều nghĩ kỹ muốn mua cái gì rồi. Đại Hoa Nhị Hoa, ta nói với các con, phải mua vật hữu dụng, không cho mua đồ vô dụng, đừng nghĩ đến việc cha thương các con là có thể tùy hứng mua."

Nhị Hoa ôm cánh tay Tuyết nương làm nũng: "Nương - a, chẳng lẽ nương không yêu tụi con a?"

Đại Hoa nhấp miệng cười, nàng biết rõ nương nàng cũng chỉ nói vậy mà thôi, chờ đến lúc đó các nàng muốn mua vật gì đó nương nàng cũng sẽ để cho các nàng mua. Có điều nàng chắc chắn sẽ không mua đồ vô dụng. Nàng đã nghĩ kỹ muốn mua gì đó, tất cả đều là vật có ích. Ngoại trừ vài làm y phục, nàng còn tính mua vài tờ và chỉ thêu tốt, nàng chuẩn bị thêu bức tranh thêu có chút lớn, đến lúc đó cũng có thể kiếm thêm một chút tiền.

Tiểu Hoa học bộ dáng Nhị Hoa đi ôm chân Tuyết nương, làm nũng, "Nương - - "

Tuyết nương nâng lên cánh tay không có bị ôm vỗ vỗ đầu Nhị Hoa, cười nói: "Nha đầu kia càng ngày càng không đứng đắn! Đứng ngay ngắn nói chuyện! Xem muội muội cũng học con kia!"

Nhị Hoa cười hi hi nói: "Học con thì tốt chứ sao, tương lai được người yêu thích không bị người khi dễ, có phải hay không a, Tiểu Hoa?"

Tiểu Hoa dùng sức gật đầu, lớn tiếng nói: "Đúng!"

Đại Hoa cười nói: "Tình tình nhị muội tốt vô cùng, ta cũng muốn học!"

"Xem xem! Nương ngài xem đại tỷ cũng muốn bắt chước con kia!" Nhị Hoa đắc ý mặt mày hớn hớn, trong sân xoay một vòng, nàng hôm nay mặc áo nhỏ hồng nhạt, này xoay một vòng giống như đóa hoa đào hồng nhạt, miến bàn có bao nhiêu dễ nhìn.

Tuyết nương nghĩ thầm Nhị nha đầu thật sự là càng ngày càng dễ nhìn, còn nhỏ tuổi đã như vậy, về sau khẳng định lại càng đẹp, trong lòng nàng cao hứng. Nhìn lại khuê nữ ôn nhu hiền lành, tiểu nữ nhi nhu thuận đáng yêu, trọng phụ đứng bên cạnh ánh mắt nhìn các nàng từ ái vạn phần, ánh mắt đầy thỏa mãn còn nhiều hơn so với nam nhân nhà người khác nhìn tiểu tử, nàng cảm thấy trong lòng cũng tràn đầy, cuộc sống này thật sự là càng ngày càng tốt.

Tuyết nương cười nói: "Được rồi, được rồi, đừng xoay nữa, xoay nữa đầu sẽ choáng a! Con hôm nay mà bị choáng thì ở trong nhà giữ nhà đi. Nương làm chủ chọn vải may xiêm y cho con, ừ, màu đỏ mận không sai, chịu được bản!"

Nhị Hoa vừa nghe lập tức liền thành thật không xoay quanh, chạy đến bên cạnh Trương Thanh Thạch kéo ống tay áo của ông, "Cha, cha xem nương kia!"

Trương Thanh Thạch cười nói: "Nương con nói rất đúng, đồ thắm chịu bản, cũng rất xứng con."

Nhị Hoa lêu lêu le lưỡi nói: "Cha, cha thiên vị nương! Dù nương ở trong lòng cha là nặng nhất, cha cũng không thể đối với khuê nữ của cha như vậy a, khuê nữ của cha nếu là mặc đồ đỏ thắm sẽ rất khó coi a? Đến lúc đó cùng nương đứng chung một chỗ sẽ như hai tỷ muội!"

Tuyết nương nghe nửa câu trước thì đỏ mặt, sau khi nghe được nửa câu sau liền trừng Nhị Hoa một cái, "Con với ai là hai tỷ muội? Không biết lớn nhỏ!"

Nhị Hoa cười nói: "Con đây không phải là khen nương ngài trẻ tuổi sao?"

"Được rồi, mau đừng làm rộn, một chút nương con thực mua cho con một thân vải màu đỏ mận cha sẽ không ngăn cản."

Trương Thanh Thạch nhìn nương tử và khuê nữ cười cười nhón nháo, trong lòng hân hoan thật cao hứng, trùng sinh lần này, hẳn chỉ muốn các nàng vui vẻ như vậy.

Người một nhà bắt đầu ăn điểm tâm, bởi vì Trương Thanh Thạch nói chờ đến trăn trên mua bánh nướng cho các nàng ăn, cho nên Tuyết nương chỉ làm một chút cháo, chỉ ăn lưng bụng, tất cả đều để bụng đi trăn trên ăn cái khác ngon hơn. Nên rất nhanh cơm đã ăn xong, người một nhà xuất phát.

Trương Thanh Thạch mang giỏ bên trong có sốt thịt, Tuyết nương và Đại Hoa mang giỏ có điểm tâm, Nhị Hoa mang theo trong giỏ là bức tranh thêu Đại Hoa làm. Về phần Tiểu Hoa? Trong tay bé cũng mang theo cái rô nhỏ, nhưng trống trơn, chỉ đợi đi trăn trên mua vật nhỏ thuộc về bé thả vào bên trong.

Một nhà năm người ra cửa, thật cao hứng đi về phía nhà Lý chính, bọn họ ngày hôm qua đã nói với Lý chính hôm nay muốn ngồi xe bò nhà hắn đi trăn trên. Hiện tại có tiền, Trương Thanh Thạch lúc tự mình đi trăn trên còn có thể đi đường, nhưng không muốn để cho người nhà đi bộ, đặc biệt là lần này

còn mang theo Tiểu Hoa, tiểu nữ oa này mới hơn ba tuổi, chân vừa nhỏ vừa ngắn, đi trong chốc lát phỏng đoán sẽ bị mệt, vẫn là ngồi xe đi!

Lý chính đã chờ tại cửa nhà hán, bên cạnh còn đứng ba người, một người là Đỗ Quyên Hồng, một người là Lý quả phụ, còn có Lan Tâm. Lan Tâm đang đứng ở bên cạnh Đỗ Quyên Hồng nói chuyện, bộ dạng rất là hoạt bát mềm mại.

Nhị Hoa nhỏ giọng nói: "Chuyện gì xảy ra? Ngày hôm qua hỏi qua a, không có tam thẩm a, như thế nào hôm nay thẩm ấy ở chỗ này? Ngồi cùng thẩm ấy một chiếc xe a? Trên đường sẽ rất náo nhiệt."

Tuyệt nương nói: "Nhỏ giọng chút ít, bảo con nói thì con nói, không muốn nói thì đừng nói, dù đã ở riêng, bà ta cũng là tam thẩm con, đừng để cho người ta nói con không hiểu chuyện."

Nhị Hoa gật đầu.

Đỗ Quyên Hồng cười chào hỏi bọn họ, "Ai yêu, lần này đi trấn trên họp chợ người cũng thật nhiều! xe bò mấy nhà đều đầy người, ta đây là cho Triệu thẩm tử hai văn tiền mới được nài đem chỗ ngồi nhường cho ta. Không nghĩ tới các người cũng ngồi xe bò nhà Lý chính a, vậy thì trên đường sẽ không tịch tịch. Lan Tâm, gọi người a!"

Lan Tâm vừa gọi người, ánh mắt lại rơi trên người Nhị Hoa, thấy trên người Nhị Hoa mặc áo mới hồng nhạt, trong lòng có chút ghen tị, vài ngày trước nàng ta mới thấy Nhị Hoa mặc áo nhỏ xanh lá cây, cũng trước đây không lâu thì thấy Nhị Hoa mặc một bộ áo nhỏ màu lam. Nhị Hoa bây giờ có thật nhiều kiện quần áo mới, nàng (NH) trước kia chỉ có thể mặc xiêm y cũ của Đại Hoa. Nhìn lại Nhị Hoa vài ngày không gặp khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm hồng nhuận, đầu tóc cũng đổi một kiểu tóc mới, thoát nhìn còn đẹp hơn của nàng ta (LT), thật sự là tức chết nàng ta! Đến cùng là ai dạy nàng (NH) chải tóc như vậy a? Ở trấn trên cũng chưa thấy có người chải tóc như vậy!

Đương nhiên là không thể thấy, kiểu tóc của Nhị Hoa là Trương Thanh Thạch sơ cho, hán đời trước đã từng thấy nữ hài tử khác sơ qua, hiện tại hán liền làm cho nữ nhi của hán, quả nhiên đáng yêu xinh đẹp như hán đã từng tưởng tượng.

Nhị Hoa thấy vẻ mặt ghen tị của Lan Tâm khi nhìn y phục và đầu tóc của mình, đắc ý cười cười với nàng ta.

Lan Tâm nhìn không được hừ một tiếng, bị Đỗ Quyên Hồng trừng mắt liếc.

Đỗ Quyên Hồng nghĩ nha đầu chết tiệt kia thật hay quên, rõ ràng nói cho nàng ta biết ở bên ngoài không được phép đùa giỡn tính tình, đặc biệt là hiện tại ở trước mặt lý chính thì càng không thể, thị ta còn nghĩ tới để cho Lan Tâm được Lý chính yêu thích, thị ta đã nhìn trúng tiểu tử Trọng Cử nhà Lý chính, đó là một tiểu hậu sinh đọc sách, nhất định thích tiểu cô nương điềm đạm nho nhã ôn nhu. Lý chính khẳng định cũng hy vọng Trọng Cử tìm nàng dâu hiền lễ, bộ dáng Lan Tâm như vậy không thể được.

Đỗ Quyên Hồng để Lan Tâm đi về nhà, thị ta lần này đi trấn trên chỉ có một người đi, không mang theo Lan Tâm, Lan Tâm tới nơi này quán quít lấy thị bất mua cho nàng ta vài làm bộ đồ mới, thuận tiện ở trước mặt lý chính biểu hiện một chút. Lan Tâm vốn là mất hứng mình không thể đi trấn trên, vừa nhìn mấy người Nhị Hoa cũng có thể đi trong lòng liền mất hứng, nhưng cũng không có biện pháp, nàng ta cũng không dám chọc nương nàng ta mất hứng, chỉ có thể trừng Nhị Hoa một cái, sau đó cúi đầu ủ rũ đi.

Lý chính thấy người đều tới đông đủ, kêu gọi bọn họ lên xe, hán vung roi một cái, chạy xe bò ra thôn.

Đỗ Quyên Hồng ngồi trên xe, lúc đầu còn thành thật, sau đó thị ta đánh giá giò và rõ nhà Trương Thanh Thạch mang theo, khiến cho người ta chán ghét.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 42: Mua đồ

Nhà Trương Thanh Thạch làm sốt thịt đặc biệt ngon, mùi thơm bay thẳng ra ngoài, Đỗ Quyên Hồng nghe liền nuốt nước miếng, trong lòng nghĩ thịt này thật là thơm a, nếu như chưa ở riêng hoặc là không trở mặt với nhà Trương Thanh Thạch, thì thị ta có thể ngày ngày được ăn sốt thịt thơm như vậy, đáng tiếc hiện tại chỉ có thể nghe mùi thơm nuốt nước miếng.

Đỗ Quyên Hồng há miệng không ngừng, khen Đại Hoa đến khen Nhị Hoa, khen xong Nhị Hoa đến khen Tiểu Hoa, sau đó khen khen liền khen đến Trương Thanh Thạch làm sốt thịt, trong chốc lát đoán hán dùng hoa tiêu, trong chốc lát đoán hán dùng hồi hương, trong chốc lát hỏi hán bán sốt thịt đã kiếm bao nhiêu tiền, trong chốc lát lại hỏi điểm tâm ngoại trừ thủy tinh cao còn có thể làm mấy thứ. Tóm lại chỉ cần là thứ Trương Thanh Thạch có thể kiếm tiền thì thị ta sẽ hỏi không ngừng.

Nhị Hoa nghe phiền, lớn tiếng nói: "Tam thẩm! Thẩm có mệt hay không? Đoạn đường này chỉ nghe mình thẩm nói, thẩm cũng nên nghỉ một lát đi!"

Đỗ Quyên Hồng cười một tiếng nói: "Nhị Hoa, ta không mệt, khó được thấy mặt các người một lần, ta đây không phải là cao hứng sao? Chúng ta cũng phải trò chuyện nhiều một chút, nếu không sẽ xa lạ."

Nhị Hoa không khách khí nói: "Thắm ít nói vài câu có lẽ còn không xa lạ, thắm càng nói nhiều, chúng ta nếu như bị thắm nói sợ, về sau còn không phải vừa thấy thắm liền trốn a? Đến lúc đó thắm đừng nói chúng ta có ý xa cách thắm, thật sự là bị thắm làm cho sợ. Miệng thắm không mết, nhưng lỗi tại ta đều mết mòi!"

Nụ cười trên mặt Đỗ Quyên Hồng cứng đờ, nói với Tuyết nương: "Nhị tẩu, người xem Nhị Hoa há mồm thật lợi hại, người phải quản nàng đi, nếu không thì có tên tiểu tử nào dám cưới a! Nhắc tới cô nương gia thì phải như Đại Hoa vậy, xem Đại Hoa ôn thuận bao nhiêu, vừa nhìn đã được người thích. Ta biết không ít người trong sạch, về sau hôn sự Đại Hoa để cho ta, ta khẳng định tìm con rể tốt cho nàng!"

Mặt Đại Hoa đỏ bừng, không phải là xấu hổ, là tức, "Hôn sự của ta có cha nương ta quản, không phiền toái tam thắm!"

Đỗ Quyên Hồng sững sờ, nghĩ Đại Hoa không phải là nghe được lời của thị ta thì nên thẹn thùng không ngẩng đầu được lên sao? Tại sao còn dám tự mình há mồm phản bác thị?

Trương Thanh Thạch trong lòng hài lòng, nghĩ đại nữ nhi tiến bộ rất lớn, nàng không cần đánh đá hung hãn chia về phía thị ta như Nhị Hoa, chỉ cần nàng không mềm yếu là được.

Tuyết nương nói: "Đại Hoa nói rất đúng, hôn sự của nàng có chúng ta làm chủ, không nhọc đệ muội, người có nhà nào tốt thì để cho Lan Tâm nhà người đi!"

Nhị Hoa cười nói: "Tam thắm phải cẩn thận chọn cho Lan Tâm một người, nàng nhìn vậy nhưng là khó tìm con rể a!"

Đỗ Quyên Hồng thái độ hung dữ nói: "Nhị Hoa lời này của người có ý gì? Có người nói muội muội mình như vậy sao? Lan Tâm tính tình làm sao chứ? Sao có thể không tìm được người? Nhị tẩu, người xem một chút, người xem một chút, đứa nhỏ này các người còn mặc kệ sao? Cứ như vậy mới một lát đã chọc tức ta!"

Nhị Hoa nháy mắt to nói: "Tam thắm, ở trong lòng thắm Lan Tâm chính là khó tìm con rể sao? Ta cũng không phải là ý này, ta là nói Lan Tâm thật tốt quá, đến lúc đó người van cầu cưới nhất định nhiều, thắm phải chọn đến hoa mắt, phải cẩn thận chọn một người, đừng có đem Lan Tâm gả sai người."

Đỗ Quyên Hồng đỏ mặt, nghĩ Nhị Hoa nha đầu kia thật sự là đầu óc xấu, lại dám bẫy thị ta!

Lý chính nghe ha ha cười rộ lên.

Tuyết nương sờ sờ đầu Nhị Hoa, cười nói: "Được rồi, con đừng nói chuyện với tam thắm con nữa, nói không rõ ràng, lại làm tam thắm con tức giận."

Nhị Hoa cong khoe miệng, hỏi Trương Thanh Thạch: "Cha, con nói chuyện không có rõ ràng sao? Cha có hiểu lầm ý tứ của con không?"

Trương Thanh Thạch nói: "Không có, cha đương nhiên không có hiểu lầm con. Chúng ta là người một nhà, con cho dù nói chỉ một chữ cha cũng sẽ không hiểu lầm."

Đỗ Quyên Hồng hừ một tiếng, quay mặt đi không nói thêm gì nữa, thị ta nghĩ toàn gia này liên hợp chọc tức thị. Có câu rất đúng, tiền là nhân đảm, hiện tại Trương Thanh Thạch có tiền, cho nên tất cả đều trở nên lớn mật, từng bước từng bước nói chuyện đều tổn thương người, nếu là lúc trước mấy người Tuyết nương nào dám nói như vậy với thị? Nghĩ như vậy, thị lại cảm thấy Trương Thanh Thạch bọn họ kiếm tiền nhất định kiếm được không ít, nếu không đủ đắp lên căn phòng lớn, người một nhà cũng sẽ không có gan như vậy.

Lý quả phụ ở bên cạnh nhìn, nàng ta liên tục không lên tiếng, trong lòng suy nghĩ người một nhà này thật là hạnh phúc a, Tuyết nương thật là hạnh phúc a, vốn dĩ nàng ta cảm thấy Tuyết nương có nam nhân còn không bằng chính mình không có nam nhân, hiện tại nàng ta lại phát hiện vẫn có người nam nhân mới tốt, có người nam nhân cho dù lúc ấy không tốt, ít nhất có hi vọng a, như Trương Thanh Thạch không phải đã tỉnh hồn lại thì bắt đầu đau nương tử mình sao. Nàng ta không dấu vết nhìn thoáng qua Đỗ Quyên Hồng, trong lòng nghĩ Đỗ Quyên Hồng này thực không phải dạng gì, lại dám giết dây mình đi chặn ngang một cước, kết quả hại mình mất mặt! Xem nàng ta về sau thành chị dâu thị ta thì sẽ thu thập thị ta thế nào!

Lý quả phụ đã nghe ca ca Đỗ Quyên Hồng nói, nữ nhân nhà hần bệnh đến độ không đứng dậy nổi, đợi nàng ta vừa chết sẽ cưới mình vào cửa. Đến lúc đó mình chính là tẩu tử của Đỗ Quyên Hồng, Đỗ Quyên Hồng mà chiếm được tiện nghi từ nhà mẹ đẻ, nàng ta liền làm không mấy năm làm quả phụ này!

Đỗ Quyên Hồng trong lòng oán Lý quả phụ, thị ta nghĩ Lý quả phụ này cũng quá vô dụng.

Trong bầu không khí không thoải mái, cuối cùng cũng vào trong trấn, Trương Thanh Thạch mang theo người nhà xuống xe bò, hần nói với Lý chính thời gian trở về thôn, sau đó liền mang theo mấy người Tuyết nương đi.

Mấy người Trương Thanh Thạch trước đi tầu lâu trên đem sốt thịt và điểm tâm đưa qua, lại đi cửa hàng điểm tâm đưa một chút điểm tâm, sau đó người một nhà mua bánh nướng, ở bên cạnh sạp bán mì nước ngồi xuống vừa ăn mì nước vừa ăn bánh nướng, thỏa mãn ăn điểm tâm, sau đó mới bắt đầu mua đồ.

Mua vài trước, Trương Thanh Thạch chọn cho Tuyết nương màu chàm và màu xanh lá liễu, Tuyết nương lớn lên ôn nhu xinh đẹp, mặc màu đỏ màu tím điểm lệ cũng dễ nhìn, nhưng lại không bằng mặc màu chàm, màu liễu lục. Tuyết nương nghe Trương Thanh Thạch nói nàng mặc hai loại màu sắc này đẹp mất, mặt đỏ một chút, nàng cũng cảm giác mình mặc hai màu này đẹp. Tuyết nương cũng chọn cho Trương Thanh Thạch mấy khối vải, sau đó lại mua cho Tiểu Hoa vài màu hồng đào và hồng phấn, còn mua không ít vải lam và xanh, hai loại này may xiêm y thích hợp nhất, về phần áo thì cho Đại Hoa, Nhị Hoa tự chọn. Đại Hoa tính tình giống như Tuyết nương, cũng chọn màu lam, có điều là màu lam của nước hồ, Nhị Hoa khuyên bảo thì lại chọn thêm vài màu hồng đào. Nhị Hoa chọn màu hồng cánh sen và màu mùa thu (màu vàng), tướng mạo nàng thiên về điểm lệ, khí chất cũng đường hoàng, mặc

màu sắc như vậy thích hợp nhất.

Mua một đồng lớn vải vóc, cuối cùng chủ quán chẳng những đem số lẻ cho không, còn đưa bọn họ không ít vải vụn thừa, làm cho mấy người Tuyết nương cao hứng không thôi, vải vụn thừa đối với nữ nhân mà nói là đồ tốt, có thể làm không ít này nọ đâu, khéo tay thậm chí còn có thể làm ra một bộ y phục để mặc.

Sau đó bọn họ lại đi mua châm tuyền, bông trước hết không mua, trong thôn có nhà trồng bông, cũng có người bắt bông, đến lúc đó trực tiếp mua ở trong thôn là được, có thể tiết kiệm chút ít tiền, còn đồ phải gánh về nhà. Cùng lúc mua châm tuyền thì đem đồ thuê của Đại Hoa bán, sau đó lại mua kim may tốt và chỉ thuê bằng lụa.

Trương Thanh Thạch không có đi theo mấy người Tuyết nương đi mua những vật này, hắn đi cửa hàng bên cạnh mua dầu muối tương dấm, chờ hắn mua xong đi tìm mấy người Tuyết nương, phát hiện bọn họ đang cùng A Kiều đứng chung một chỗ, vợ của hắn và chúng nữ nhi đều là vẻ mặt áy náy, mà A Kiều trên mặt ôn nhu tươi cười, đang nói gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Nhắc nhở người nhà A Kiều

Trương Thanh Thạch nghĩ sao lại trùng hợp gặp được A Kiều như vậy? Đối với cô nương A Kiều này hắn trong lòng vẫn là có chút đồng tình.

Đời trước A Kiều và cháu Trương Thanh Thạch - Trương Hoa nghị thân, kết quả hôn sự còn chưa định xong, nàng ta đã xảy ra chuyện, bị người phát hiện có tư tình với Đông gia (chủ tiệm) cửa hàng của Trương Hoa, sau đó hôn sự không thành, A Kiều thất cổ chết. Cha mẹ A Kiều nói là Trương Hoa hại nữ nhi của bọn họ, nhưng không có chứng cứ. Trương Thanh Thạch tất nhiên cũng không có chứng cứ chứng minh A Kiều trong sạch, nhưng hắn lại hoài nghi A Kiều chính là bị Trương Hoa bán đứng, cha mẹ A Kiều cũng không có oan uổng hắn, bởi vì về sau Trương gia gặp thổ phi, bị cướp đi trên trăm lượng bạc, trên trăm lượng a! Đời trước Mai Hương cũng giả không đến nhà giàu có như Triệu gia, trong nhà ở đâu ra nhiều bạc như vậy? Trương Hoa nói là vì A Kiều xảy ra chuyện mới không làm ở cửa tiệm kia nữa, nhưng chỉ bằng Tôn Xảo Cô để ý thể diện của con trai ở trên trấn như vậy, chuyện mất thể diện như vậy bà ta không để ý chút nào sao? Nhưng hắn là thực không nghe thấy Tôn Xảo Cô oán hận qua.

Ngày đó ở trên đường trong lúc vô tình gặp Trương Hoa và A Kiều cùng một chỗ, Trương Thanh Thạch phát hiện ánh mắt A Kiều nhìn Trương Hoa xác thực là tràn đầy yêu thích, hơn nữa đời trước trải qua nhiều rèn luyện, nhãn lực Trương Thanh Thạch cũng trở nên mạnh mẽ, hắn thấy A Kiều là một cô nương hồn nhiên. Một cô nương hồn nhiên đang muốn cùng người yêu nghị thân làm sao sẽ có tư tình với Đông gia của người yêu kia chứ? Vì Đông gia xấu lão nhân kia niên kỷ còn lớn hơn cả cha nàng? Đây càng làm cho Trương Thanh Thạch nguyện ý tin tưởng A Kiều là vô tội.

Trương Thanh Thạch nghĩ đến vận mệnh A Kiều về sau trong lòng liền khó chịu, bởi vì tuổi nàng ta bây giờ không sai biệt lắm so với lúc đại nữ nhi hắn qua đời ở đời trước, hai người đời trước đều chết thật thảm, hắn khó tránh khỏi có chút đồng tình, không biết thì thôi, nếu đã biết rõ mà không giúp một phen sẽ không được tự nhiên. Bây giờ nhìn đến A Kiều đứng chung với vợ và chúng nữ nhi một chỗ, hắn nghĩ chẳng lẽ là ông trời an bài hắn phải xen vào chuyện này?

"Cha! Cha mua đồ xong rồi?"

Nhị Hoa thấy được Trương Thanh Thạch, vội vàng vẫy ông, ánh mắt của nàng sáng long lanh, vừa nhìn đã thấy rất hưng phấn. Nàng không thể không hưng phấn sao, nàng cũng đã từng gặp A Kiều và Trương Hoa. Lần trước bọn họ trốn ra, lần này thế nhưng lại gặp được, hơn nữa còn cùng nói chuyện! Nàng muốn cho cha nàng tới xem một chút.

Trương Thanh Thạch cười nói: "Mua xong. Các người đây là thế nào? Vì cô nương này là?"

Trương Thanh Thạch mới nhìn rõ ràng Đại Hoa đỡ A Kiều, vừa rồi bởi vì vấn đề góc độ nên hắn không nhìn thấy, hiện tại mới thấy được.

Đại Hoa cúi đầu xuống áy náy nói: "Cha, đều là con không tốt, con vừa rồi đi đường không có cẩn thận thiếu chút nữa ngã xuống, vì cô nương này vừa vặn vừa vào cửa, con liền đụng vào nàng, làm hại nàng bị trặc chân."

A Kiều vội vàng nói: "Ta không sao, người không cần tự trách, về nhà nghỉ một chút thì tốt rồi."

Tuyết nương nói: "Hay là đi xem lang trung đi, dùng chút ít rượu thuốc."

A Kiều nói: "Sao phải đi xem lang trung? Nhà của ta có rượu thuốc, nếu như không phiền toái các người, các người đưa ta đi về nhà là được. Nhà ta cách nơi này còn cách một đoạn, ta thực sợ ta đi không nổi. Phải phiền toái các người."

Đại Hoa ôn nhu nói: "Người sao lại khách khí như vậy? Nói đến đều là ta không đúng, đưa người về nhà là cần phải làm. Cha."

Đại Hoa nhìn Trương Thanh Thạch, trong ánh mắt ôn nhu tất cả đều là khẩn cầu, nàng muốn đưa A Kiều đi lang trung nhìn một chút, nhưng vừa nghĩ tới phải trả tiền, nàng lại cảm thấy có lỗi với người trong nhà, trong nhà ngày mặc dù tốt hơn, nhưng là tiền cũng không phải là gió lớn thổi tới. Nàng đã gây

rắc rối cho nhà mình.

Trương Thanh Thạch nói: "Đi, đi xem lang trung một chút, sau đó lại đưa người về nhà. Mẹ tui nhỏ, Đại Hoa, các người đỡ vị cô nương này. Vị cô nương này, người cũng đừng nói gì nữa, đây là chúng ta phải làm. Đi thôi!"

Không đợi A Kiều nói cái gì nữa, Nhị Hoa nói: "Tỷ tỷ, người đừng cự tuyệt nữa, xem chút thương thế của người, chúng ta cũng có thể an tâm. Người để cho chúng ta an tâm đi!"

A Kiều bèn không nói nữa.

Đến lang trung, nương từ lang trung nhìn nhìn, phát hiện ngoại trừ bị trật một chút thì không có gì đáng ngại, bôi một chút rượu thuốc liền cho bọn họ đi.

Ở trên đường A Kiều đã biết nhà Trương Thanh Thạch là ai, vừa nghe tới Tiểu Pha thôn, nàng lập tức có chút thẹn thùng, bởi vì Trương Hoa chính là ở Tiểu Pha thôn, mà mấy người Đại Hoa cũng họ Trương, mặc dù họ Trương hết sức bình thường, nhưng là chỉ cần vừa nhìn đáng về Trương Thanh Thạch nàng đã cảm thấy bọn họ là thân nhân của Trương Hoa. Trương Hoa có vài phần tương tự Trương Thanh Thạch.

Nhà A Kiều ở một con hẻm tận cùng bên trong, sân nhỏ không lớn, ba gian chính phòng, hai bên là sương phòng, nhỏ hơn so với sân nhỏ trong thôn, nhưng lại thu thập sạch sẽ, lại là nhà ngói gạch xanh, trong sân có một gốc cây thạch lựu, hiện tại cây thạch lựu đã kết đầy thạch lựu, rất là đẹp mắt.

Cha mẹ A Kiều đều ở nhà, vừa thấy khuê nữ được người đỡ trở lại giật nảy mình, biết rõ tiền căn hậu quả sau cũng không trách Đại Hoa, còn tạ bọn họ, thỉnh bọn họ lưu lại uống trà.

Trương Thanh Thạch chỉ nhìn mấy lần cũng biết nhà này điều kiện coi như không tệ, cha mẹ A Kiều đều mặc sạch sẽ, trên người không có miếng vá, để cho nữ nhi mặc vài mìn thật tốt, lần trước gặp A Kiều còn mặc bằng lụa. Có thể thấy được nhà này rất thương yêu nữ nhi này, về sau A Kiều chết thảm như vậy, bọn họ nhất định đau lòng vạn phần. Nhìn cuộc sống A Kiều, mặc dù không phải là ăn sung mặc sướng, nhưng cũng coi như là áo cơm không lo, nàng lớn lên lại tốt, dù muốn tìm nam tử điều kiện tốt hơn so với Trương Hoa cũng không cần phải tìm loại người như Đông gia của Trương Hoa vậy.

"Các người là Tiểu Pha thôn a?"

Cha A Kiều họ Chu, bởi vì là thợ mộc, danh xưng Chu thợ mộc. Chu thợ mộc vừa nghe tên Trương Thanh Thạch, lại nghe hẳn là người Tiểu Pha thôn, lập tức đã biết hẳn là ai, bởi vì chuyện khuê nữ mình và Trương Hoa ông cũng rõ ràng, làm cha có con gái, ông tự nhiên phải điều tra rõ ràng lai lịch Trương Hoa, biết rõ hẳn làm ở tiệm tơ lụa còn chưa đủ, ông còn phải tra xét nhà Trương Hoa ở nơi nào, biết rõ nhà hẳn có những người nào. Ông biết rõ cha Trương Hoa gọi Trương Thanh Mộc, cũng biết hẳn còn có hai thúc phụ, cho nên vừa nghe tên Trương Thanh Thạch cũng biết đây nhất định là thúc phụ của Trương Hoa.

"Các người biết tiểu tử Trương Hoa kia?"

"Biết, đó là cháu ta."

Trương Thanh Thạch nghĩ lúc này Chu thợ mộc cũng biết Trương Hoa tồn tại a, hơn nữa nhìn bộ dáng như vậy ngay cả gia thế Trương Hoa đều hỏi thăm rõ ràng, xem bộ dạng này của ông ta có vẻ hài lòng với Trương Hoa. Nếu là ông ta biết rõ chuyện sau đó, phỏng đoán cũng sẽ không hài lòng như vậy.

Chu thợ mộc quả nhiên khen Trương Hoa một phen, ám hiệu một chút quan hệ giữa Trương Hoa và khuê nữ mình, đương nhiên không có làm rõ, khuê nữ ông cũng là bảo bối, sao có thể nói cho rõ ràng được, đây không phải là gấp gáp đem khuê nữ gả cho Trương gia sao?

Trương Thanh Thạch cười cười, nói tới chuyện bọn họ phân gia, hơn nữa cũng ám chỉ nói một chút quá trình bọn họ ở riêng cũng không thoải mái. Hẳn nghĩ nếu như Chu thợ mộc hơi có chút đầu óc sẽ đi hỏi thăm, đến lúc đó sau khi nghe ngóng có thể hỏi thăm ra đại ca hẳn lúc ở riêng, đã làm người như thế nào. Chỉ cần Chu thợ mộc có chút đầu lòng khuê nữ, thì sẽ một lần nữa suy tính cửa hôn sự này. Hẳn cũng là xem cả nhà bọn họ từ tế thành thật, lúc này mới giúp một phen. Hẳn sẽ không trực tiếp nói với bọn họ Trương Hoa không tốt, dù sao chuyện đời trước xác thực không có chứng cứ.

Chu thợ mộc nghe Trương Thanh Thạch nói quả nhiên sững sờ một chút, trong lòng đánh trống. Ông ta đời này chỉ có một trai một gái, con trai tính tình bướng bỉnh, không nghe lời của ông theo người chạy, lang bạt bên ngoài, mấy năm này đều sống không thấy người chết không thấy xác. Ông chỉ còn có nữ nhi này, cũng không thể để cho nữ nhi gả sai người. Vốn cho là Trương Hoa tiểu tử này lớn lên không kém, mặc dù nhà là ở trong thôn nhưng bản thân lại làm tiểu nhị ở trên trấn, điều kiện này cũng có thể hợp với khuê nữ của ông. Nhưng bây giờ vừa nghe Trương Thanh Thạch nói, ông ta cảm giác mình đối với chuyện trong nhà Trương Hoa vẫn là chưa có hiểu rõ a!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Mua bò

Có lẽ nữ hài tử dễ tính nên đều hết sức dễ dàng trở thành bằng hữu, mặc dù mới lần đầu tiên gặp mặt, lúc Đại Hoa rời đi Chu gia đã cùng A Kiều thành bằng hữu, hai cô bé lưu luyến chia tay, Đại Hoa nói chỉ cần đến trấn trên thì sẽ tìm đến nàng ta chơi, mà A Kiều lại nói là sẽ đi Tiểu Pha thôn tìm Đại Hoa

chơi.

Trương Thanh Thạch nghe Đại Hoa con mắt sáng lên nói A Kiều có nhiều loại hoa đẹp, thêu bức tranh thêu có nhiều mới mẻ độc đáo, nhìn nụ cười trên mặt nàng, trong lòng nghĩ để cho nàng quen biết A Kiều không biết có phải là chuyện tốt hay không, nàng thích A Kiều như vậy, nếu như A Kiều vẫn có vận mệnh như đời trước, Đại Hoa sẽ rất thương tâm đi? Hắn nghĩ tới coi như vì nữ nhi cũng nên chú ý A Kiều một chút.

Nhị Hoa không giống như Đại Hoa mới một lát đã trở thành bằng hữu với A Kiều, có điều nàng cũng không ghét A Kiều, cảm thấy A Kiều cũng không tệ lắm.

Nhị Hoa nói với Trương Thanh Thạch: "Cha, A Kiều tỷ tỷ rất tốt a, vì sao nàng lại vừa ý đại đường ca? Nói thật a, đại đường ca thực không xứng với nàng. Hơn nữa nếu như nàng gả cho đại đường ca, đến lúc đó mấy người Đại bá phụ lại lợi dụng nàng và chúng ta dính dáng không rõ thì làm sao bây giờ? Con không muốn thường xuyên qua lại với nhà Đại bá phụ."

Kể từ sau khi ở riêng, nhà Trương Thanh Thạch ngày trôi qua thật thư thái, người một nhà đều cảm thấy tốt. Mấy người Trương Thanh Mộc và Trương Thanh Ngọc muốn qua lại với bọn họ, chỉ là Trương Thanh Thạch tỏ ra thờ ơ, hơn nữa còn làm rõ chuyện bọn hắn lừa gạt hắn (TTT), nói thẳng đã lạnh tâm với bọn hắn, sau đó lại tìm cơ hội ở trước mặt người trong thôn như có như không để lộ ra một chút ý tứ mấy người Trương Thanh Mộc và Trương Thanh Ngọc buộc hắn quay về, người trong thôn đều cảm thấy mấy người Trương Thanh Mộc thật quá đáng, vốn đã cay nghiệt với Trương Thanh Thạch như vậy, hiện tại vừa thấy Trương Thanh Thạch sống tốt lên lại muốn đi chiếm tiện nghi. Mấy người Trương Thanh Mộc cũng sĩ diện, nên ít đi đi lại lại.

Nhị Hoa nghĩ tới thật vất vả Đại bá phụ Tam thúc phụ xa cách cuộc sống của bọn họ, nếu như bởi vì A Kiều lại nháo lên thì thật đáng ghét.

Đại Hoa vừa nghe lời này nụ cười trên mặt liền giảm đi, cũng không phải là bởi vì tức Nhị Hoa, mà là cảm thấy lời nói của Nhị Hoa có chút đạo lý.

"Nếu như A Kiều thật sự gả cho đại đường ca, đến lúc đó thì ít qua lại thôi."

Đại Hoa có chút tiếc nuối, nàng mặc dù trong thôn cũng có vài bằng hữu, nhưng với A Kiều thật sự là rất hợp duyên, nhưng dù hợp ý cũng không được, quan hệ với A Kiều sao có thể so sánh cùng với người nhà của nàng?

Trương Thanh Thạch nghĩ Đại Hoa mặc dù ôn nhu nhưng cũng hết sức thông minh, hơn nữa có thể biết lấy hay bỏ, chờ hắn dạy dỗ nàng, sau đó lại tìm cho nàng người chồng tốt, cả đời này của nàng hắn sẽ yên tâm a. Tiểu Hoa cũng vậy. Về phần Nhị Hoa? Nhà đầu kia còn nhỏ tuổi mà đã tinh quái như vậy, tính tình còn hung hãn như vậy, tương lai nếu là không có con trai, thì để cho nàng thừa kế sự nghiệp của hắn, sau đó làm chỗ dựa cho tỷ tỷ muội muội. Trương Thanh Thạch đã không còn chấp niệm với việc có con trai, nhưng vừa nghĩ tới có con trai có thể chiều cổ chúng nữ nhi, hắn thật muốn có một đứa, đến lúc đó nhìn hắn (TTT) không hảo hảo dạy nó, khẳng định để cho nó trở thành một nam tử hán bảo vệ tỷ tỷ mình.

Tuyết nương thấy Trương Thanh Thạch nhìn mình, hỏi hắn: "Làm sao vậy?"

Trương Thanh Thạch cười một tiếng, cầm tay Tuyết nương, nói: "Không có gì, chỉ là đang nghĩ chúng ta sau khi về nhà ăn cái gì."

Trương Thanh Thạch nghĩ vẫn là không nên tăng áp lực cho nương tử.

Tuyết nương bị Trương Thanh Thạch ở trên đường cầm tay, mặt thoáng cái liền hồng, gãi hai cái không thoát, cúi đầu xuống nói: "Vậy chàng hảo hảo ngắm lại, nghĩ đến cái gì nói cho ta, ta sẽ làm cho chàng."

Nhị Hoa vừa vặn thấy một màn như vậy, lặng lẽ nói cho Đại Hoa, cười đến con mắt thành một đường nhỏ, Đại Hoa nhẹ nhàng đánh nàng một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng hồng.

Đại Hoa nghĩ tình cảm cha mẹ thật tốt a, sau đó lại nghĩ đến Phụng Hoan, lần đó nàng đi đến nhà Phụng Hoan lang trung tặng đồ, ở trên đường gặp được một con chó, bởi vì gió trong tay có thịt, nên chó liền tục đuôi theo nàng, dọa nàng đến chân đều mềm nhũn, Phụng Hoan giúp đỡ nàng một phen, bàn tay của hắn rõ ràng cũng không trắng kiện, nhưng lại hữu lực, thật ấm áp. Đại Hoa tuổi không lớn lắm, sắp mười một tuổi, đã có người nhắm ngay khuê nữ hắn, những ngày qua người tới đề thân với Đại Hoa đã tới mấy lần. Đại Hoa hết sức thẹn thùng, may mà cha nàng nói với nàng muốn giữ nàng vài năm, về sau tìm cho nàng con rể cũng phải tìm người nàng vừa ý. Nàng nghĩ người nàng thích chính là Phụng Hoan.

Người một nhà lại mua một ít đồ, mỗi người đều không nhàn rỗi, ngay cả rô nhỏ của Tiểu Hoa cũng mua được tràn đầy đồ chơi nhỏ.

"Cha bọn nhỏ, chúng ta đây là đi đâu a? Đồ đã mua xong, nhanh đi ra ngoài trấn đi, đừng để cho Lý chính chờ."

Tuyết nương thấy phương hướng Trương Thanh Thạch đi không đúng lắm, bèn vội vàng hỏi hắn.

Trương Thanh Thạch nói: "Chúng ta đi mua bò và xe bò."

"A?!" Tuyết nương cả kinh, "Mua bò và xe bò? Vậy xài hết bao nhiêu tiền a?"

Trương Thanh Thạch nói: "Chúng ta có tiền, còn có thể kiếm lại tiền. Bạc kiếm được không phải để tiêu sao? Về sau chúng ta còn thường thường lui tới giữa thôn và trấn trên, xe bò này hữu dụng. Sớm muộn gì cũng phải mua, không bằng thừa dịp hiện ở trong tay còn có chút tiền mua trước đi, để cho người trong thôn nhìn cũng biết chúng ta đem tiền tiêu sạch, đỡ cho bọn họ đổ mắt."

Nhị Hoa ha ha cười nói: "Cha! Cha mua bò và xe bò bọn họ sẽ không đổ mắt sao? Trong nhà bạc hào hào thu về bọn họ nhìn không thấy tới coi như

xong, này bò và xe bò là rõ ràng trước mắt nha! Có điều, cha muốn mua bò và xe con ủng hộ! Đến lúc đó con đi chăn bò, nhất định cho nó ăn thỏa thuê!"

Tiểu Hoa cũng nhảy lên nói: "Cha, con cũng đi chăn bò! Con muốn ngồi ở trên lưng bò!"

Trương Thanh Thạch đem Tiểu Hoa ôm dậy giờ giờ, nói: "Hào, đến lúc đó con cứ ngồi ở trên lưng bò!"

Tiểu Hoa khanh khách cười, sít sao ôm cổ Trương Thanh Thạch, ở trên mặt ông hôn hai cái.

Tuyết nương vội vàng nói Trương Thanh Thạch đem Tiểu Hoa đi xuống, nàng sợ Trương Thanh Thạch mệt mỏi.

Trương Thanh Thạch cười nói: "Nàng xem, nàng sợ ta ôm hài tử mệt mỏi, nàng nếu như thực đau lòng ta, nên đáp ứng mua bò và xe bò."

"Ai không đáp ứng? Trong nhà chàng làm chủ." Tuyết nương mặc kệ là lúc nào đều là để cho Trương Thanh Thạch đương gia làm chủ, nàng là một nữ nhân hết sức dịu dàng.

Sắp mua bò, mấy người Đại Hoa cũng rất cao hứng, cười cười nói nói theo sát Trương Thanh Thạch đến chỗ bán súc vật.

Trương Thanh Thạch cũng biết nhìn gia súc một chút, vốn chính là nông thôn hán tử, dù trong nhà không có gia súc, nhưng cũng đã gặp bò nhà người ta nuôi, hẳn cũng biết một chút. Đồi trước lúc còn ở gia đình giàu có, bò, ngựa, la dùng để vận hàng bên trong điền trang, hẳn đều gặp qua. Cho nên hẳn rất nhanh chọn trúng một con bò, là một con vừa mới trưởng thành, hết sức khỏe mạnh, hơn nữa tính tình hết sức ôn thuận.

Một con bò tốn mười lượng bạc, thêm xe bò và roi các loại, trải qua một phen trả giá, tổng cộng tốn mười ba lượng.

"Cha, cha dạy con đánh xe đi!"

Nhị Hoa ngồi vào một bên trước đầu xe, lớn tiếng bắt Trương Thanh Thạch dạy nàng đánh xe, đây chính là bò và xe nhà nàng, về sau đều là của nhà nàng, nàng phải học đánh xe.

Tuyết nương cười nói: "Nha đầu kia!"

Trương Thanh Thạch nói: "Nha đầu kia rất tốt, đến, chờ đến bên ngoài trấn mặt đường rộng ít người cha sẽ dạy con. Nương tử, Đại Hoa, các người cũng học một chút."

Đại Hoa cao hứng gật đầu, nàng cũng muốn học, trong thôn tuy không có mấy nữ hài tử đánh xe bò, nhưng nàng cảm thấy biết đánh xe rất hữu dụng.

Tuyết nương cũng không ngăn cản, nàng cũng cảm thấy nữ hài tử học thêm chút ít này nọ vẫn tốt, nàng không có con trai, mấy khuê nữ thì phải dạy cho cường một chút, giống như Trương Thanh Thạch đã nói với nàng, nữ nhi của bọn họ phải lợi hại, như vậy về sau mới sẽ không bị khi phụ.

Lý chính thấy Trương Thanh Thạch đánh một chiếc xe bò đến, chỉ là hơi chút kinh ngạc, sau đó liền hiểu được hẳn đây là mới vừa mua. Hẳn ta (lý chính) thẳng khen bò này tốt.

"Các người hiện tại có xe bò, nếu như vội thì đi trước đi, ta còn chờ mọi người."

Lý chính nói với Trương Thanh Thạch, Lý quả phụ và Đỗ Quyên Hồng còn chưa trở lại, hẳn ta phải đợi, bởi vì các nàng chưa trả tiền xe về.

Trương Thanh Thạch không muốn gặp Đỗ Quyên Hồng và Lý quả phụ, cho nên cáo từ với Lý chính, đánh xe bò mang theo nương tử khuê nữ đi về nhà. Bọn họ đi, lại không biết sẽ bỏ lỡ một vở kịch hay.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Đánh nhau

Nhà Trương Thanh Thạch mua bò, ở trong thôn chính là việc đại sự, bởi vì người trong thôn nuôi bò không nhiều lắm, người có thể nuôi bò đều là ngày trôi qua không kém người ta. Bò tuy đáng giá, nhưng là nếu như khê cần rằng người trong thôn mua nổi cũng sẽ không chỉ vài hộ như vậy, rất ít người mua bò là vì mua bò để nuôi bò khó, bò không phải chỉ ăn cỏ là được, ăn uống cũng khó khăn như nuôi một đứa bé, hơn nữa bò dễ dàng ngã bệnh, vừa nhuộm bệnh, bạc bỏ ra sẽ như bỏ sông bỏ biển vậy, chỉ cần nghĩ đến những thứ này, người nguyện ý mua bò ít lại càng ít, mọi người tình nguyện ngày mùa tốn ít tiền đi thuê bò nhà người ta còn hơn. Hiện tại nhà Trương Thanh Thạch mua bò, này không chỉ là giải thích rõ nhà hắn trôi qua hảo, còn để cho mọi người lại thấy được một cơ hội mượn bò.

Đoạn đường này Trương Thanh Thạch đánh xe bò trở lại gặp được người đi qua sẽ sờ sờ đầu bò, sau đó cười nói về sau sẽ tìm đến hắn thuê bò.

Trương Thanh Thạch cười đáp ứng, cuối cùng đánh xe bò mang theo nương từ chúng nữ nhi đến nhà.

"Ồ! Bò này thật đúng là hảo, đây là Thanh Thạch người mua về à?"

Quách gia lão phu nhân đang ngồi dưới đại thụ ở cửa, thấy Trương Thanh Thạch đánh xe bò đến lập tức chào hỏi. Bà thật đặc biệt cảm tạ Trương Thanh Thạch đem hàng xóm cũ đổi đi, nếu không thì bà lấy ở đâu ra ngày thanh tĩnh như bây giờ? Trước kia bà vừa ra khỏi cửa thì phải cùng Lô gia lão phu nhân mắng nhau, bọn tiểu bối Lô gia không thể nể nang chứ bà cũng sẽ cho bà mặt lạnh, bà phiền lắm, đâu nguyên ý ngồi ở chỗ này ngắm phong cảnh? Hiện tại tốt rồi, bà ngày ngày đi ra dưới đại thụ ngồi, phía tây xa xa là Dã Tây dốc, phía trước là ruộng lúa, phía đông một dãy nhà nối thẳng cửa thôn, thật sự là ngày có bao nhiêu tươi đẹp. Bà sao có thể không thích người một nhà Trương Thanh Thạch đây? Chỉ cần vừa thấy được người nhà bọn họ, nụ cười trên mặt sẽ không bao giờ tắt, hiện tại nhìn đến bọn họ ngồi xe bò trở lại lại càng cười nhiều hơn.

Trương Thanh Thạch cười nói: "Đúng vậy, Quách đại nương, đây là bò nhà chúng ta mới vừa mua về, về sau nếu là có chỗ cần dùng bò đừng khách khí a."

Người Quách gia đều không phải là người thích chiếm tiện nghi, Trương Thanh Thạch cũng không sợ nói lời này Quách gia sẽ đến sai sử bò của hắn liên tu bất tận. Lời nói khách khí với láng giềng lúc nào cũng làm cho người thích nghe, nhà hắn trừ hắn và một phòng nữ quyến ra nhất định phải giao hảo tốt với láng giềng.

Quách lão phu nhân nghe lời này thật cao hứng, nói: "Này thật tốt, về sau dùng bò có thể dễ dàng hơn. Người yên tâm, không dùng không!"

Nhị Hoa cười hi hi nói: "Quách nãi nãi, vậy ta muốn thay Tiểu Hoàng nhà ta cảm ơn ngài a! Đến lúc đó lương thực của nó càng nhiều!"

"Tiểu hoàng? Là con bò này? Người nhà đầu kia thật đúng là biết pha trò!"

Quách lão phu nhân chỉ Nhị Hoa ha ha cười, bà nghĩ nhà Thanh Thạch này ba nhà đầu lớn lên thật là tốt, vốn dĩ cảm thấy Đại Hoa quá nhu nhược, Nhị Hoa quá đánh đá, Tiểu Hoa gầy yếu, hiện tại vừa nhìn Đại Hoa cũng không nhu nhược, ôn nhu như vậy mà hào phóng, Nhị Hoa cũng không thấy cay cú như vậy, mà là lanh lợi. Tiểu Hoa cũng không giống hải tử bệnh đường không lớn. Trong lòng bà nghĩ nhờ có Trương Bà Từ phân nhà Thanh Thạch ra, nếu không thì người một nhà sao có thể qua tốt như vậy? Lại còn trở thành hàng xóm của mình, để cho nhà mình trải qua ngày thanh tĩnh? Chuyện Trương Bà Từ đời này làm tốt nhất chính là chuyện này!

Cùng Quách lão phu nhân nói vài câu, Trương Thanh Thạch đem bò dắt vào sân nhỏ.

Quách lão phu nhân đột nhiên nghĩ đến cái gì, nói: "Hồ Từ vừa rồi có tới, thấy nhà các người không có người lại đi."

Nhị Hoa nói: "Cũng không biết Hồ Từ đến làm cái gì, cha, con đi tìm hắn, xem hắn có chuyện gì a!"

Nhị Hoa nói xong cũng chạy, áo nhỏ hồng nhạt như một đóa hoa đào theo gió mà đi, rất nhanh đã không còn bóng dáng.

Trương Thanh Thạch nhìn không có lên tiếng, trong lòng lại nghĩ nhà đầu kia, vừa nghe đến tên Hồ Từ đã bỏ chạy nhanh như vậy, hiện tại nhỏ như vậy mà đã thế, về sau lớn chút nữa sớm muộn bị lừa chạy a, ngẫm lại lòng thật chua.

Đại Hoa hết lần này tới lần khác lại vào lúc này cấp Trương Thanh Thạch thêm một kích, nàng đi đến trước mặt hắn, cầm trong tay một cái giỏ, ôn nhu cười nói: "Cha, con đi nhà Phụng bá phụ tặng đồ. Phụng bá nương nói Phụng Đoan ca xế chiều hôm nay không có lớp, con muốn mau đi đem thịt này đưa qua, nói không chừng có thể kịp buổi trưa để Phụng bá nương nấu, Phụng Đoan ca cũng có thể buổi trưa được ăn thịt. Phụng bá nương nói Phụng Đoan ca thích ăn thịt kho tàu! Ca ấy đọc sách tốn sức, ăn thịt sẽ bổ não!"

Trương Thanh Thạch gật đầu nhẹ, phát phát tay, trong lòng nghĩ Đại Hoa mở miệng ngậm miệng "Phụng Đoan ca", còn muốn để cho hắn ta (PĐ) sớm được ăn thịt! Lúc trước hắn như thế nào lại không nghĩ tới Phụng Đoan tiểu tử kia tuổi gần với đại nữ nhi của hắn như vậy chứ? Đừng có nói giống như Nhị Hoa và Hồ Từ lại làm một đôi thanh mai trúc mã đi? Trương Thanh Thạch nhìn Đại Hoa nửa năm qua giống như cảnh liễu trong gió xuân, vóc người mảnh mai, có một loại cảm giác con gái lớn không giữ được.

"Tiểu bảo bối a, vẫn là con ngoan ngoãn nhất."

Trương Thanh Thạch ôm lấy Tiểu Hoa ngoan ngoãn đứng ở một bên, nghĩ may mà tiểu nữ nhi còn nhỏ, hắn không cần lo lắng thoáng cái chúng nữ nhi đều chạy hết.

Tiểu Hoa vuốt cái mũi nhỏ, nhỏ giọng nói với Trương Thanh Thạch: "Phụ thân, con có thể đi tìm Trọng Cừ ca ca chơi không? Vừa rồi lúc trở lại con nhìn thấy Trọng Cừ ca ca."

Trương Thanh Thạch mặt đen lại, nghĩ tiên sinh dạy học tại sao một người hai người đều lười như vậy? Vì cái gì cho học sinh nghỉ hết đây? Còn đặt ở một ngày?!

Trương Thanh Thạch nói với Tiểu Hoa: "Nữ nhi ngoan, hôm nay cha mua cho con con heo gỗ nhỏ chơi rất vui, con với cha đi chơi heo gỗ nhỏ đi! Trọng Cừ còn phải ăn cơm, lúc này đi tìm hắn không tốt."

Tiểu Hoa gật gật đầu, nghe được cha muốn cùng bé chơi đùa, bé lập tức quên ngay chuyện muốn đi ra ngoài tìm Trọng Cừ chơi.

Trương Thanh Thạch trong lòng nhẹ một hơi, nghĩ hoàn hảo còn có một khuê nữ dễ gạt gẫm, hắn đang suy nghĩ có nên hay không đem tiểu nữ nhi dưỡng

thành nữ hải từ được chiều chuộng, vẫn là đường đường thành tính tình như Nhị Hoa. Vẫn là nữ nhi ngoan ngoãn mới tốt, nữ nhi ngoan sẽ ở với cha.

Tuyết nương thấy Trương Thanh Thạch thờ dài, nghĩ hán đây là làm sao? Chờ nghe Trương Thanh Thạch nói nguyên nhân, nàng cười đến đứng thẳng lên không được. Nàng nghĩ cha bọn nhỏ đây cũng quá đau khuê nữ. Có điều như vậy cũng tốt, đau khuê nữ so với không đau tốt hơn. Nghe hán vừa nói như vậy, nàng cũng bắt đầu chú ý đến đại nữ nhi, nhị nữ nhi nghĩ Phụng Đoan và Hồ Từ cũng không tệ a, nhìn thêm vài năm, nếu như có thể đến lúc đó có hai con rể như vậy nàng cũng yên tâm, ở cùng thôn xóm cũng không sợ cách chúng nữ nhi khá xa, cho dù không có con trai cũng không lo lắng.

Buổi chiều Trương Thanh Thạch mang theo Tuyết nương, Nhị Hoa cùng đi ra ngoài đón củi cắt cỏ, Đại Hoa ở nhà trông Tiểu Hoa.

Buổi tối người một nhà ăn cơm thật sớm, sau đó ngồi ở bên ngoài tán gẫu trong chốc lát, ở dưới đèn lại làm việc trong chốc lát, sau đó đi ngủ.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai lại là một ngày bận rộn, người một nhà phân công rõ ràng các việc có liên quan.

Trương Thanh Thạch ra ngoài nấu nước, đứng cạnh giếng cùng người nói chuyện phiếm.

Lý Bảo Hòa cũng đứng lúc đến nấu nước, nhìn thấy Trương Thanh Thạch lập tức tiến đến cạnh hán, nhỏ giọng cùng hán nói chuyện.

"Tối ngày hôm qua đệ muội người mang theo Tam đệ đi nhà Lý quả phụ đánh nhau, người biết hay không? Đánh được thật náo nhiệt, đệ muội người đẩy con trai Lý quả phụ một cái, kết quả thật trùng hợp, đẩy tới trên khung cửa, kêu Phụng lang trung đi xem, đi qua cửa nhà chúng ta ta mới biết được."

"Vì sự tình gì a? Bọn họ đêm tối đi nhà quả phụ nháo, cũng không sợ người thuyết tam đạo tứ?"

Trương Thanh Thạch nghĩ đây cũng quá mức rồi, có điều nghĩ tới có thể bức hai người Trương Thanh Ngọc đến mức này, Lý quả phụ không chừng làm ra chuyện gì rồi. Nghĩ đến ngày hôm qua Lý quả phụ vẫn cùng Đỗ Quyên Hồng ngồi trên một chiếc xe bò bình an vô sự, nói như thế nào đánh tới cửa liền đánh tới cửa vậy? Ngày hôm qua đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Lý Bảo Hòa nhỏ giọng nói: "Đúng vậy, người ngày hôm qua mua xe bò tự về, không có ngồi xe Lý chính trở lại, nếu không thì người có thể sớm biết được chuyện này. Nghe nói tẩu tử Đỗ Quyên Hồng chết, là bị Lý quả phụ làm cho tức chết!"

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Uy lực của dao phay

Trương Thanh Thạch có chút kinh ngạc, nghĩ tới ngày hôm qua Lý quả phụ cùng đi trấn trên với Đỗ Quyên Hồng, này có chút xung đột cũng rất có thể, hán kinh ngạc là đời này phát triển cùng đời trước có chút không giống. Đời trước Đỗ Quyên Hồng không có đi đánh phá nhà Lý quả phụ một trận, Lý quả phụ cũng là phu nhân bình bình an an gả đi Đỗ gia, mặc dù cũng có người hoài nghi nàng ta và ca ca Đỗ Quyên Hồng sớm đã có lui tới, cũng có người hoài nghi tẩu tử Đỗ Quyên Hồng là bị tức chết, nhưng cũng không có nháo ra chuyện, hoài nghi cuối cùng chỉ là hoài nghi. Đời này thế nhưng nháo lên, hán nghĩ tới Lý quả phụ cũng là người khôn khéo chừng chặc, thân là một quả phụ dung mạo xinh đẹp, ngoại trừ tính cách đánh đá, nhưng ở mặt danh tiết thì chưa từng bị người chỉ trích qua, hiện tại thế nhưng bị người phát hiện, còn làm cho người tức chết rồi, trong chuyện này cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trương Thanh Thạch nào biết đầu chuyện này cũng có liên quan tới hán. Hán cự tuyệt Lý quả phụ, Lý quả phụ không có oán hán, mà oán Đỗ Quyên Hồng, sau đó liền cái biến thái độ đối với ca ca Đỗ Quyên Hồng. Đời trước nàng ta là sau khi tẩu tử Đỗ Quyên Hồng chết mới đến với ca ca Đỗ Quyên Hồng, đời này lại nói trước. Đỗ Quyên Hồng không muốn để cho Lý quả phụ và ca ca của thị ta được việc, liền nói việc này cho chị dâu thị ta, kết quả chị dâu thị ta tức giận đi đời nhà ma.

Ca ca Đỗ Quyên Hồng - Đỗ Hữu Nghĩa hận chết muội muội mình, tuyên bố không cho thị ta về sau về nhà mẹ đẻ, hán coi như không có bà cô muội muội này.

Đỗ Quyên Hồng những năm này ở nhà mẹ đẻ cũng không thiếu được chỗ tốt, hơn nữa nhà mẹ của thị ta cũng là cây gậy tre chống eo ở nhà chồng, nếu như bị ca ca của thị đoạn lui tới, Đỗ Quyên Hồng có thể tưởng tượng cuộc sống tương lai của bản thân sẽ không dễ chịu cũng sẽ không qua dễ dàng như trước kia. Thị ta không thêm nghĩ là mình cáo tố việc này cho chị dâu thị ta rồi tức chết tẩu tử mình, thị ta chỉ trách Lý quả phụ không biết xấu hổ quyền rũ ca ca của thị ta, cho nên liền đánh tới nhà Lý quả phụ.

"Kết quả như thế nào?"

Trương Thanh Thạch nghĩ đứa con trai bảo bối kia của Lý quả phụ hiện tại bị thương khiến cho nàng ta bất hòa với hai vợ chồng Đỗ Quyên Hồng, không liệu mạng mới là lạ. Huống chi Lý quả phụ trong chuyện tẩu tử Đỗ Quyên Hồng cũng bị đuối lý, nàng ta lại không ngốc, thừa cơ hội này nàng ta không báo phục Đỗ Quyên Hồng mới là lạ!

Lý Bảo Hòa nói: "Có thể như thế nào? Lý quả phụ muốn liều mạng với nhà Trương gia! Tối ngày hôm qua còn chưa nháo xong, hôm nay còn nháo tiếp. Ta xem chuyện lần này Trương gia chiếm không được chỗ tốt. Lý quả phụ người nọ lợi hại giống như con sói cái!"

Trương Thanh Thạch trong lòng nghĩ bọn họ nháo hay không nháo, đừng đến phiền hấn là được. Nói đến chuyện Đỗ Quyên Hồng lần này cũng thật sự là vờ ngờ ngẩn, có điều thị ta chính là một nữ nhân nhìn có vẻ rất tinh ranh kỳ thật lại rất ngu xuẩn. Thị ta thời gian qua thuận buồm xuôi gió, nên cảm giác mình hết sức khôn khéo, kết quả gặp được Lý quả phụ người như vậy dĩ nhiên là chỉ có thể chờ bị té nhào.

Trương Thanh Thạch gánh nước về đến nhà, hấn đem chuyện này nói cho mấy người Tuyết nương, ngoại trừ Tiểu Hoa không hiểu chuyện, Tuyết nương Đại Hoa Nhị Hoa đều tròn to hai mắt. Ở trong thôn thiếu hụt giải trí, nhà ai nếu là phát sinh những chuyện gì kia đã có thể đặc biệt làm cho người hưng phấn, ngay cả Tuyết nương Đại Hoa người nhu hòa như vậy cũng không ngoại lệ, càng khỏi nói Nhị Hoa một tiểu cô nương hướng ngoại.

Nhị Hoa hừ một tiếng nói: "Cái này xem tam thẩm về sau biết làm sao đây, bà ta trước kia không phải dựa vào có nhà mẹ đẻ tốt tự cao tự đại sao? Lần này bởi vì bà ta chọc tức chết tẩu tử nhà mẹ đẻ, còn làm cho ca ca nhà mẹ đẻ mất mặt, dù có thể được tha thứ cũng khẳng định không bằng trước kia. Mặc kệ ca ca nhà mẹ đẻ bà ta tái giá cưới ai, bà ta cũng đừng nghĩ dựa vào nhà mẹ đẻ giống như trước kia."

Đại Hoa nói: "Tẩu tử của tam thẩm thật đúng là đáng thương, bác ấy vẫn nhìn mỗi lần tam thẩm về nhà mẹ đẻ tổng tiền, kết quả cuối cùng vẫn là chết trong tay em gái của chồng."

Hành vi của Đỗ Hữu Nghĩa và Lý quả phụ góp một cây dao cho cái chết của tẩu tử Đỗ Quyên Hồng, như vậy Đỗ Quyên Hồng chính là người đẩy chị dâu mình vào cây dao kia.

Trương Thanh Thạch gật gật đầu, đòi trước tẩu tử Đỗ Quyên Hồng là bệnh chết, ít nhất có thể nhắm mắt lại, đòi này phỏng đoán cũng không nhắm mắt được. Đỗ Quyên Hồng người này thật sự là quá ích kỷ, thị ta biết rõ chị dâu thị ta có bệnh, vì bản thân mình lại đi cáo trạng với chị dâu thị ta, nói chị dâu thị ta chết trong tay thị ta cũng đúng.

Nhị Hoa hỏi Trương Thanh Thạch: "Cha, cha nói Lý thẩm tử còn có thể gả đến Đỗ gia không? Mặc dù thẩm ấy cũng có sai, nhưng nếu như thẩm ấy gả cho Đỗ gia, vậy tam thẩm nghĩ cũng đừng nghĩ xoay người được a!"

Trương Thanh Thạch cũng không rõ ràng lắm, bởi vì hấn không biết tình huống lúc đó.

"Ta chỉ hy vọng bọn họ nháo lên cũng không cần nháo đến nhà chúng ta là tốt rồi, chúng ta lúc này mới sống được mấy ngày an ổn."

Tuyết nương thở dài một tiếng nói, nàng vốn dĩ vẫn còn có chút thích Lý quả phụ, bởi vì Lý quả phụ có sự kiên cường mà nàng không có, thân ở nghịch cảnh lại để cho mình sống được cũng không tệ lắm. Nhưng kể từ khi biết Lý quả phụ có ý nghĩ không an phận với Trương Thanh Thạch, Tuyết nương đã không thích Lý quả phụ nữa. Hiện tại Lý quả phụ lại ra chuyện như vậy, quan hệ đến an bình nhà Trương Bà Tử bên kia, nàng đặc biệt lo lắng Trương gia nếu không thái bình sẽ tới quấy rầy bọn họ. Nàng biết rõ Trương gia những người kia chỉ cần có phiền toái là nhất định sẽ không bỏ qua đến nhà bọn họ tìm xin giúp đỡ. Cho nên dù cho lại oán đấm người Trương Bà Tử, nàng vẫn hy vọng Trương Bà Tử bọn họ qua được lần này, như vậy cũng sẽ không tới quấy rầy cuộc sống của bọn họ. Đáng tiếc hiện tại có biến hóa bởi vì Lý quả phụ. Trong lòng nàng hận Lý quả phụ không thể mau chút ít lập gia đình, có điều tốt nhất đừng gả cho ca ca Đỗ Quyên Hồng.

Trương Thanh Thạch trong lòng cũng hy vọng như vậy, có điều sự tình có thể thuận tâm ý của bọn họ hay không thì không nhất định.

Tiểu Trụ Tử con trai Lý quả phụ không có nguy hiểm tính mạng, đã tỉnh lại.

Lý quả phụ lại không có vì con trai tỉnh lại mà sống yên ổn, nàng ta đại não nhà Trương Thanh Ngọc, còn đi Trương gia lão trạch nào loạn một trận, hấp dẫn rất nhiều người đi vây xem.

Đỗ Quyên Hồng không muốn bồi bạc, nhưng là không chịu nổi Lý quả phụ làm âm ỉ, nàng ta lại cầm lên dao phay, cũng không chém Đỗ Quyên Hồng, cũng không chém Trương Thanh Ngọc, lại càng không chém mấy người lớn Trương gia, đi thẳng đến chỗ Trương Tráng, trong miệng la hét "Các người đã thương con trai của ta, vậy ta liền thương tôn con trai của các người", kia dao phay giơ lên cao cao, hù dọa Trương Tráng kêu cha gọi mẹ, lăn một vòng chạy ra sân nhỏ. Lý quả phụ cũng không đuổi theo hấn, lại chạy lại chỗ Lan Tâm, nói muốn hoa hoa mặt Lan Tâm, Lan Tâm bị hù dọa trốn đến sau lưng Mai Hương, sít sao ôm lấy Mai Hương, đẩy Mai Hương về phía trước.

Mai Hương lúc ấy bị dọa ngất.

Lý quả phụ đương nhiên chỉ là dọa người, nàng ta mới sẽ không chém người cuối cùng nàng ta bị người ngăn cản.

Bọn người Trương Bà Tử bị làm cho sợ hãi, cuối cùng Trương Bà Tử tức đến thở hổn hển bắt Đỗ Quyên Hồng tự mình chọc chuyện tự mình xử lý, không được liền lụy bà ta. Bởi vì Mai Hương bị sợ ngất đi, Trương Thanh Mộc và Tôn Xảo Cô cũng rất tức giận, nữ nhi này hiện tại là cành cây cao để bọn họ leo lên, bị dọa nhờ xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ? Bọn họ cũng bắt Đỗ Quyên Hồng nên bồi tiền thì bồi tiền nên nói xin lỗi thì xin lỗi, đừng liên lụy bọn họ. Ngay cả Trương Thanh Ngọc cũng bị hù, trách Đỗ Quyên Hồng gây chuyện thị phi.

Cuối cùng Lý chính điều đình bắt hai người Trương Thanh Ngọc bồi thường cho Lý quả phụ ba lượng bạc và hai con gà.

Uy danh Lý quả phụ ở Tiểu Pha thôn lại một lần nữa dâng cao.

Lý quả phụ vẫn cảm thấy chưa đủ, nàng ta không chỉ hận thấu người một nhà Trương Thanh Ngọc, còn hận thấu Trương Bà Tử và Trương Thanh Mộc, nghĩ đến lúc nàng ta nháo đến cửa, bọn họ còn nhục nhã nàng ta, nàng ta đã không nghĩ sẽ buông tha bọn họ. Nàng ta nghĩ những người này đều không phải người, nếu để cho bọn họ sống tốt, nói không chừng cuộc sống của bản thân sau này còn bị bọn họ trả thù lại. Dù sao Mai Hương nhà Trương gia tìm được một mối hôn tốt.

Lý quả phụ nghĩ tới đem hôn sự Mai Hương phá hư, có lẽ là ông trời cũng đang giúp nàng ta, rất nhanh nàng ta đã tìm được cách.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Lý quả phụ phát hiện

Lý quả phụ nghĩ muốn làm hư hôn sự của Mai Hương không phải là dễ dàng như vậy, để cho Triệu gia từ hôn? Trừ phi Mai Hương xảy ra chuyện gì làm cho Triệu gia không thể dễ dàng tha thứ, nếu không Triệu gia chắc chắn sẽ không từ hôn, Triệu gia muốn kết hôn Mai Hương lý do chính là muốn tìm một cô nương tuy nhà không giàu nhưng có nhân phẩm tướng mạo tốt, còn nói cái gì ngàn người chọn một mới tìm được Mai Hương, đem cửa hôn sự này nói được đến hiếm thấy cỡ nào. Cho nên Triệu gia hài lòng Mai Hương như vậy để cho Triệu gia từ hôn cũng không dễ dàng. Để cho Trương gia từ hôn? Kia càng không có khả năng! Trương gia trèo cao cửa hôn sự này, bọn họ như thế nào nguyện ý lui đây? Nói sao thì từ hôn đối với nhà gái mà nói cũng không dễ nghe, Mai Hương nếu là lui cửa hôn sự này, dù Triệu gia không so đo, Mai Hương về sau cũng đừng nghĩ lại tìm được người trong sạch.

Cuối cùng nghĩ thông suốt, Lý quả phụ vẫn cảm thấy để cho Triệu gia chủ động từ hôn dễ dàng hơn, mà để cho Triệu gia từ hôn chỉ có hai khả năng, một chính là Mai Hương gặp chuyện không may, một chính là Triệu gia lại vừa ý cô nương khác.

Để cho Mai Hương gặp chuyện không may? Lý quả phụ cảm giác mình còn chưa có ác như vậy, dù sao Mai Hương cùng nàng ta không thù không hận, để cho Mai Hương bị Triệu gia từ hôn đã không xong, lại để cho nàng ta không ai thêm lấy hoặc là gả người nàng ta không muốn vậy thì càng không xong.

Để cho Triệu gia vừa ý người khác? Người này phải đi nơi nào tìm đây? Cô nương muốn gả đến Triệu gia thì nhiều, nhưng không một người nào thành, nếu không thì sao có thể đến phiên Mai Hương? Nhưng là bất kể khó thế nào, Lý quả phụ cũng muốn chọn con đường này, dù sao con đường này cũng không thương thiên hại lý.

Lý quả phụ không biết Triệu gia là cái hồ lửa, nếu như nàng ta biết khẳng định sẽ không nghĩ như vậy.

Đang lúc Lý quả phụ khó xử, Hoàn Từ xuất hiện trong tầm mắt Lý quả phụ.

Thiết Từ kể từ sau khi Mai Hương định hôn, tâm tình liên tục không tốt, người trong nhà đều rất đau lòng hấn, nhất là Hoàn Từ, tình cảm nàng ta và ca ca rất tốt, hơn nữa nàng ta vẫn cho rằng bởi vì mình và Mai Hương là bằng hữu, Mai Hương mới có thể hay xuất hiện ở trong nhà nàng ta, mới có thể để cho ca ca quan tâm, cuối cùng làm hại ca ca thương tâm. Cho nên Hoàn Từ càng quan tâm Thiết Từ. Nhưng tính tình của nàng ta cũng là có hạn độ, nhìn Thiết Từ lúc nào cũng đắm chìm trong đau thương, nàng ta liền bắt đầu cuống lên.

Lúc ra ngoài, Hoàn Từ nói chuyện với Thiết Từ bắt đầu nhìn không được mà nổi cáu.

"Ca! ca rốt cuộc cứ như vậy tới khi nào?! Ca biết hay không ta và cha mẹ đều hết sức lo lắng cho ca, chỉ vì một Mai Hương thôi sao? Nàng ta có gì đặc biệt hơn người? Ca yên tâm, ta nhất định sẽ để cho ca cưới một nàng dâu mạnh hơn nàng ta gấp mười gấp trăm lần!"

Thiết Từ nói: "Còn gấp mười gấp trăm lần? Ngay cả Mai Hương cũng không muốn đến nhà chúng ta, huống chi là cô nương như muội nói? Quên đi, ta đòi này cứ như vậy."

Hoàn Từ không muốn nhìn ca ca mình một bộ dạng nhận mệnh không có tinh thần, nàng ta hung hăng nói: "Nàng ấy không muốn gả đến không phải là ghét bỏ nhà chúng ta nghèo sao? Nhà chúng ta nhất định sẽ giàu lên! Chờ nhà chúng ta giàu lên, cũng không tin không lấy được cô nương mạnh hơn nàng ấy! Đến lúc đó nàng ấy sẽ hối hận!"

Thiết Từ cúi đầu nói: "Bạc không phải kiếm dễ như vậy? Nếu là dễ kiếm như vậy chúng ta sớm thành đại địa chủ rồi, người trong thôn cũng đều sớm thành đại địa chủ cả."

"Nhà Trương nhị thúc không phải kiếm bạc trắng rất nhanh sao? Nhà thúc ấy lúc này mới chưa tới nửa năm đã mua được phòng ở và bò đầy thôi."

Hoàn Từ nghĩ tới biến hóa nhà Trương Thanh Thạch, nghĩ đến Đại Hoa Nhị Hoa sắc mặt càng ngày càng đỏ thắm, đôi qua nhiều thân quần áo mới, nghĩ đến căn phòng lớn và bò nhà bọn họ, nghĩ đến Trương Thanh Thạch làm sốt thịt và điểm tâm. Nàng ta đi trấn trên nghe ngóng, những thứ sốt thịt và điểm tâm kia bán được khá tốt. Nàng ta chỉ là tính toán, ghi chép một chút đã tính ra Trương Thanh Thạch kiếm được phải vô cùng nhiều, cứ tiếp tục như thế, nhà ông ta rất nhanh có thể mua cửa hàng ở trên trấn, sau đó đem tiểu sinh ý làm thành đại sinh ý, đến lúc đó còn kém so với Triệu địa chủ sao. Nếu như nhà nàng ta cũng có thể như vậy, ca nàng ta còn sợ cưới không được nàng dâu tốt hơn so với Mai Hương sao?

Hoàn Từ nghĩ phải học được cách làm sốt thịt còn có điểm tâm của Trương Thanh Thạch, đáng tiếc liên tục không có cơ hội học tập, nhưng nàng ta cảm thấy chỉ cần nàng ta cố gắng, nàng ta nhất định có thể lấy được phương pháp.

Thiết Từ nói: "Hoàn Từ, người không cần đánh chủ ý với Trương nhị thúc, con người Trương nhị thúc rất tốt, ta cũng không thể trái lương tâm."

Hoàn Tử trong lòng mắng ca ca của mình quá ngốc, hấn ngay cả cô nương mình thích đều lưu không được, vẫn còn nói lương tâm! Có điều trên miệng nàng ta cũng không nói gì, trong lòng lại đang tính xem làm thế nào, dù sao nàng ta nhất định phải thay đổi có tiền, nhất định phải để cho ca ca cười được nàng dâu tốt hơn so với Mai Hương, nhất định phải trải qua ngày tốt hơn Mai Hương, nhất định phải để người trong thôn thích xem trò cười của nhà nàng ta, tất cả đều hối hận vì coi thường nhà bọn họ!

Huynh muội không có phát hiện bên cạnh bọn họ cách đó không xa trong bụi cỏ ngồi một người, người này đúng là Lý quả phụ, nàng ta cũng là đi ra kiếm củi, kết quả đi đến nơi đây bụng đột nhiên đau, nhìn không được bèn giải quyết ngay bên cạnh, lại nghe được đối thoại của Hoàn Tử và Thiết Tử.

Lý quả phụ nghe hai người đối thoại, trong lòng nhìn huynh muội hai người hết sức không thuận mắt, nàng ta cảm thấy Thiết Tử không giống một nam nhân, không phải là Mai Hương không muốn gả cho hấn mà tìm Triệu gia sao? Chỉ như vậy mà đã muốn chết muốn sống sao? Nam nhân nàng ta chết, nàng ta cũng chỉ là khóc mấy trận đã lại đứng lên. Có điều Thiết Tử này vẫn còn xem như là người tốt, ít nhất biết rõ khuyên Hoàn Tử đừng làm chuyện xấu. Hoàn Tử thì không phải thứ tốt lành gì, lại dám đánh chủ ý tay nghề Trương Thanh Thạch, thật sự là đáng ghét. Lý quả phụ kể từ sau khi Trương Thanh Thạch cự tuyệt nàng ta đến gần, đã rất có cảm tình với Trương Thanh Thạch, nàng ta cảm thấy toàn gia nhà hấn trôi qua hết sức hạnh phúc, là hạnh phúc nàng ta khát vọng. Nàng ta không chiếm được, cũng không hy vọng người khác đi phá hư. Hoàn Tử hiện tại xem như đụng vào họng súng của nàng ta rồi.

Lý quả phụ nghĩ Hoàn Tử này chán ghét Mai Hương, nàng ta còn muốn kiếm tiền, muốn có tiền rồi để cho ca ca cưới nàng dâu tốt, muốn áp chế Mai Hương một đầu. Vậy nàng ta có nguyện ý đi đoạt hôn sự của Mai Hương hay không? Chắc sẽ nguyện ý đi? Dù sao chỉ cần một kiện sự này làm xong, nàng ta (Lý quả phụ) hy vọng tất cả cũng có thể đạt thành. Nàng kia (HT) cũng sẽ không lại đi nhớ thương phương pháp làm sót thịt và điểm tâm nhà Trương Thanh Thạch đi?

Lý quả phụ càng nghĩ càng cảm thấy Hoàn Tử là đối tượng tốt nhất phá hư hôn sự của Mai Hương.

Lúa chín, năm nay thời tiết tốt, lúa phát triển rất tốt, có thể bội thu hơn so với năm ngoái, làm cho người trồng trọt cũng rất cao hứng, từng người từng người trên mặt đều mang theo vui sướng ngày mùa thu hoạch.

Trước cửa nhà Trương Thanh Thạch chính là mảnh lớn ruộng lúa, vừa ra khỏi cửa có thể thấy rất nhiều người bận rộn trong ruộng, cửa nhà vốn dĩ thanh tĩnh nay cũng người đến người đi, đều là vận chuyển lúa, tiếng bước chân cùng tiếng hoan hô cười nói không ngừng, hấp dẫn được người trong sân đợi không được, chạy đến ngoài cửa viện.

Nhà Trương Thanh Thạch chỉ có một mẫu ruộng lúa, đã thu hoạch xong, hôm nay Trương Thanh Thạch và Tuyết nương cũng đang giúp nhà người ta thu hoạch, bỏ cũng bị mượn đi ra ngoài. Trương Thanh Thạch không để cho ba khuê nữ đi ra ruộng, nhà mình hấn ngăn không được, nhà người ta hấn vẫn có thể ngăn cản. Hấn để cho khuê nữ ở nhà.

Đại Hoa có thể ngồi ở nhà, nàng làm một chút việc nhà thuê thì thời gian có thể qua, nhưng Nhị Hoa và Tiểu Hoa ngồi không yên, nhất là từ bên ngoài truyền đến thanh âm náo nhiệt như vậy, các nàng càng không muốn ngồi ở nhà.

Nhị Hoa nói với Đại Hoa mang theo Tiểu Hoa đi chơi, để cho Đại Hoa đóng kỹ cửa lại, sau đó nàng liền kéo Tiểu Hoa chạy ra ngoài.

Đại Hoa lập tức nói: "Ai da, muội chính là ngồi không yên! Rảnh như vậy, chúng ta đi đưa nước cho cha mẹ đi, như vậy các người cũng có thể ở bên ngoài chơi, cũng sẽ không bị cha quở trách."

"Vẫn là tỷ tỷ thông minh a! Vậy muội đi lấy nước." Nhị Hoa cười nói với Đại Hoa, khoan khoái đi ra ngoài.

Đại Hoa lắc đầu, dặt tay Tiểu Hoa nói: "Đi, cùng đại tỷ đi tìm rổ, chúng ta giúp đỡ một lúa đi, đến lúc đó muội cũng có thể bắt châu chấu cho gà ăn, còn có thể hái hoa."

Tiểu Hoa lập tức gật đầu, "Đại tỷ, muội muốn bắt châu chấu!"

Nhị Hoa cầm hai quả hồ lô tràn đầy nước, nàng đeo một cái giỏ nhỏ. Đại Hoa cầm trong tay một cái rổ lớn, Tiểu Hoa cầm một cái rổ nhỏ.

Tỷ muội ba người khóa cửa tốt, sau đó đi ruộng lúa ở phía đông thôn, cha mẹ các nàng là ở chỗ đó giúp người ta thu lúa!

Dọc theo con đường này liên tục gặp được người đang bận rộn, ngay cả tiểu hài tử đều đi theo làm việc, nhân nhả như ba tỷ muội Trương gia cũng không nhiều, các nàng dĩ nhiên là làm người khác chú ý. Phải nói năm ngoái lúc này Đại Hoa Nhị Hoa như những hài tử khác bị người lớn sai sử, mặc y phục đánh miếng vá, mệt mỏi đầu đầy mồ hôi. Năm nay lại nở nụ cười chậm chạp đi tới, sạch sẽ như đi ghé nhà ai chơi. Vậy làm sao có thể không làm cho người cảm khái đây?

"Đại Hoa, Nhị Hoa, các người có việc không? Không có việc gì giúp đỡ một chút đi!"

Trương Khởi đột nhiên ngăn phía trước ba tỷ muội, hấn thấy các nàng, trong lòng có chút ghen tị, ba con nhóc này thật nhân rồi a, trước kia lúc này đều là hấn nhân rồi nhất, bởi vì hấn là nam oa, hấn đang tuổi lớn, không cần vất vả. Nhưng năm nay không được, trong nhà ở riêng, mỗi nhà đều tự quản đất của mình, nhà hấn nhiều nhất, ca ca hấn ở trên trấn không về được, tỷ tỷ của hấn gả cho gia đình giàu có phải bảo dưỡng, không thể rám đen cũng không thể làm chai tay, tự nhiên cũng không thể ra ruộng. Kết quả là chỉ có hấn số khổ phải ra ruộng, thật là làm hấn mệt chết đi được! Hấn thật vất vả tìm một cơ hội chạy đi nghỉ một lát, thì thấy ba nha đầu cười cười nói nói đi tới, hấn liền nghĩ để cho các nàng đi giúp làm việc, như vậy hấn sẽ đỡ mệt hơn.

Nhị Hoa thanh âm thanh thúy nói: "Chúng ta có việc!"

Trương Khởi nói: "Các người có thể có chuyện gì? Nhà các người chỉ có một mẫu lúa, ngày hôm qua đã thu hoạch xong. Các người hiện tại chính là đi chơi đi? Một người hai người cũng không phải là đứa trẻ, đừng đùa, đi giúp ta làm việc đi!"

Nhị Hoa bĩu môi nói: "Không đi! Việc nhà của chúng ta làm xong dĩ nhiên là có thể chơi, không cần làm việc. Việc của nhà người người tự mình đi làm đi."

Trương Khởi biết rõ Nhị Hoa lợi hại, giảng đạo lý với nàng, nói: "Ta dù gì cũng là đường ca người? Cho các người giúp đỡ làm chút ít việc các người sao cứ ra sức khước từ như vậy? Như vậy quan hệ chúng ta làm sao tốt? Chờ các người gả cho người, ở nhà chồng bị khi dễ, ta làm sao sẽ nguyện ý đi làm chỗ dựa giúp các người? Cho nên nói các người hiện tại giúp ta đi làm việc? Đến lúc đó không thể thiếu chỗ tốt cho các người!"

Nhị Hoa tròn mắt, nói: "A, không giúp người làm việc người liền không giúp làm chỗ dựa cho đường muội a? Thì ra người làm đường ca lại có yêu cầu như vậy, vậy ta chỉ bằng tiết kiệm chút ít khí lực làm ăn kiếm chút ít tiền, đến lúc đó lấy tiền thuê vài tráng hán tử đi giúp làm chỗ dựa cho chúng ta! Được rồi, chúng ta có việc muốn đi, người nhường đường một chút."

Trương Khởi vừa thấy Nhị Hoa nói như thế nào cũng không nghe, liền chuyển hướng Đại Hoa, nói: "Đại Hoa, người phải quản Nhị Hoa, nàng bộ dạng này về sau nếu là tìm nhà chồng một ngày sẽ bị đánh ba lần bốn bận đấy."

Nhị Hoa vừa nghe không vui, nói: "Ta xem người mới một ngày mới ba lần bốn lượt bị đánh! Ta còn nhỏ như vậy người đã nói cái gì lấy chồng không lấy chồng, sẽ như lời người sao?"

Đại Hoa lôi kéo Nhị Hoa, nói với Trương Khởi: "Người mau đi làm việc đi, chúng ta đi."

Đại Hoa kéo Nhị Hoa và Tiểu Hoa vòng qua Trương Khởi mà đi, nàng không muốn cùng Trương Khởi nói quá nhiều.

Trương Khởi đuổi theo ngăn cản lại các nàng

"Các người chạy cái gì?! Các người giúp nhà chúng ta đi làm việc, không để cho các người giúp không, đến lúc đó mời các người đi ăn cơm! Được chưa?"

"Không lạ gì!" Nhị Hoa đẩy Trương Khởi sang một bên, "Người đừng cản đường!"

Trương Khởi không vui, hần cảm giác mình nói chuyện đã nhượng bộ đủ, đều nguyện ý thỉnh các nàng ăn cơm, cũng không có mắng các nàng càng không dọa các nàng, các nàng còn không đáp ứng, thật sự là lá gan lớn. Nhớ ngày đó lúc chưa ở riêng các nàng nào dám như vậy? Nói sao đi nữa dù ở riêng hán tử cũng là đường ca của các nàng a, các nàng cũng quá không coi trọng hán!

"Các người có đi hay không? Nếu như không đi cẩn thận về sau!"

"Uy! Trương Khởi người cũng quá không giống một nam tử hán! Sao có thể dọa tiểu cô nương như vậy?!"

Hồ Tử từ bên cạnh đầu đường đi ra, hần đi đến trước mặt Nhị Hoa, chống nạnh cười híp mắt nhìn Trương Khởi, chớ nhìn hần tuổi nhỏ hơn so với Trương Khởi, thế nhưng nếu đánh nhau thì Trương Khởi không phải là đối thủ của hần.

Trương Khởi lui về phía sau một bước, trừng mắt liếc Đại Hoa các nàng, sau đó hừ một tiếng xoay người chạy, chớ chạy ra vài chục bước hần lại dừng lại, quay đầu trở lại giờ giờ lên quả đấm.

"Các người chờ, ta trở về nói cho nãi nãi!"

"Cáo trạng a, người cai sữa chưa vậy?!"

Hồ Tử từ nhặt một khối đất trên mặt đất ném Trương Khởi, ném cực kỳ chuẩn, vừa vắn đánh vào trên lưng Trương Khởi. Trương Khởi kêu một tiếng, trong miệng vừa mắng Hồ Tử, vừa chạy càng nhanh hơn.

Nhị Hoa ha ha cười, nói với Hồ Tử: "Cám ơn ca, Hồ Tử ca!"

Hồ Tử cười nói: "Không có việc gì! Người này chính là mềm nắn rắn buông. Các người đây là đi đâu a? Đi ra ruộng tìm Trương nhị thúc sao? Ta vừa rồi nhìn thấy thúc ấy đánh xe bò đi săn đập lúa. Có điều thăm từ khăng định còn ở trong ruộng. Nếu không thì chúng ta đi ra ruộng đi, ta mang theo các người bắt châu chấu, ta nói cho các người biết, trong ruộng Lô gia châu chấu nhiều nhất!"

Nhị Hoa cười gật đầu, kêu gọi Đại Hoa và Tiểu Hoa.

Đại Hoa cũng hướng Hồ Tử nói cám ơn, sau đó dắt tay Tiểu Hoa đi theo phía sau bọn họ, nhìn Nhị muội và Hồ Tử sống vai vui đùa, nghĩ thầm nếu như mình có huynh đệ như Hồ Tử thì tốt rồi.

Bốn người cùng nhau cười cười nói nói về phía đông thôn đi xuống, mới vừa đi tới thôn phía đông, thì nhìn đến vài cỗ xe la chạy tới, rất là điều võ giương oai.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 48: Bốn xe la lớn

Vài cỗ xe la đều không phải là loại chở người, bởi vì đằng sau con la kéo chính là xe ba gác, có điều những người đánh la từng người từng người đều ăn mặc rất tốt, mỗi người mặc áo ngắn vải thô màu xanh, sống lưng thẳng tắp, giữa lông mày có một cỗ ngao khí hơn người.

Nhị Hoa tò mò hỏi: "Những người này là ai a? Nhiều xe la như vậy, ta đếm xem. Một, hai, ba, bốn, có bốn cỗ xe! Thoáng cái đến bốn cỗ xe, cũng không biết đến làm cái gì."

Đại Hoa cũng tò mò, nàng sít sao dắt tay Tiểu Hoa, sợ Tiểu Hoa bởi vì tò mò chạy đi lên bị con la làm bị thương.

Hồ Tử nói: "Ta biết, những người này là đầy tớ nhà Triệu địa chủ. Chắc là đến giúp đỡ làm việc? Dù sao Đại Đường tỷ các người và Triệu gia có hôn ước a! Lúc này tới cửa nịnh nọt một chút cũng bình thường."

Nhị Hoa nói: "Có khả năng này. Chẳng qua nếu như thực là như thế này, vậy Triệu gia chắc là rất hài lòng Đại Đường tỷ ta a, chẳng những thường thường tặng lễ đến, còn phái người giúp đỡ thu hoa mầu a. Nàng ta xem ra rất có phúc khí."

Nhị Hoa cùng Mai Hương quan hệ vốn không thân, nhưng kể từ khi mấy người Trương Bà Tử cùng nhau liên khởi lửa gạt nàng và người nhà của nàng, Nhị Hoa cũng mất hảo cảm với Mai Hương, đối với việc Mai Hương định cửa hôn sự này nàng cảm thấy là Mai Hương gặp may. Nghĩ tới mấy người đại bá bởi vì có cửa hôn sự này mà đắc ý nàng liền khinh thường.

Đại Hoa cũng không có cảm tình mấy với Mai Hương, tuổi của nàng chỉ ít hơn Mai Hương mấy tuổi, lại cũng biết thêu hoa, hai người thường xuyên cùng nhau thêu hoa, nàng tự nhiên biết rõ dưới lớp bề ngoài dịu dàng của Mai Hương là tâm địa ra sao. Chỉ là đã chia nhà, nàng cũng không muốn lại đi để ý tới những người nàng không để ý. Mai Hương gả tốt hay xấu đều không liên quan đến nàng.

Tiểu Hoa cái gì cũng không hiểu, trong mắt của bé chỉ có mấy cỗ xe la lớn kia.

Phu xe đánh xe la đầu và một thôn dân nói gì đó, người thôn dân kia chỉ một cái phương hướng, sau đó bốn cỗ xe la liền lại bắt đầu chạy.

Hồ Tử chạy tới hỏi thôn dân kia những người kia hỏi cái gì, đạt được đáp án dĩ nhiên là bọn họ là người làm Triệu gia, đây là tới giúp đỡ mấy người Trương Thanh Mộc thu lúa.

Nhị Hoa gạt đầu nhẹ, kêu đại tỷ và tiểu muội đi mau, các nàng còn muốn đi bắt châu chấu đây.

Tuyết nương đang giúp Tòà Đầu làm việc trong nhà, nghe được khuê nữ gọi nàng, nàng ngẩng đầu thấy các nàng, vẫy vẫy tay với các nàng. Chờ chúng nữ nhi đi đến gần mới nói: "Các con sao lại ra ngoài? Ở nhà đợi không tốt sao, bên ngoài mặt trời chói chang, trong đất tất cả đều là gốc rạ, cẩn thận quần chân con!"

Nhị Hoa cười hi hi nói: "Nương, chúng con không sợ phơi nắng, chúng con đi ra bắt châu chấu, đến lúc đó về nhà cho gà ăn, gà ăn xong có thể đẻ nhiều trứng."

Tuyết nương điểm điểm trán của nàng, "Con tiểu bì nha đầu, tỷ tỷ của con cũng không quản được con, con làm cho da muội muội cũng đen. Để xem cha nói con thế nào!"

Nhị Hoa bĩu môi nói: "Cha mới không nói con đâu! Nương cũng không nói! Có đúng hay không? Có đúng hay không?"

"Đúng. Được rồi, đừng lắc, lại lắc sẽ ngã xuống đất bây giờ."

Tuyết nương bị nữ nhi làm nũng rất hưởng thụ, nhỏ giọng nói với các nàng: "Các con ít đi nhà Đại bá phụ và Tam thúc phụ bên kia đi a, đừng để cho bọn họ bắt các con đi làm việc."

Đại Hoa cười nói: "Nương, vừa rồi trên đường nhị đường ca bắt chúng con đi hỗ trợ, chúng con cự tuyệt. Cuối cùng Hồ Tử giúp đỡ chúng con đuổi hán đi."

Tuyết nương nhìn Hồ Tử, cười nói: "Hồ Tử, đa tạ người, chờ hết bận này thăm tử làm ăn ngon cho người."

Hồ Tử cười nói: "Thăm tử, thăm chỉ cần làm sốt thịt cho cháu ăn là được, sốt thịt nhà thăm thật sự là ăn quá ngon, ăn một lần thì muốn hai lần, ăn hai lần thì muốn ba lượt, ăn mãi cũng không ngán a! Ông nội của cháu cũng đặc biệt thích ăn."

"Được! Vừa vặn sắp đến trung thu, người muốn sốt thịt nhiều, chờ đến lúc đó làm thêm chút ít, cho hai người các người ăn đủ!" Tuyết nương nghe Hồ Tử nói không khách khí cũng thật cao hứng, nàng không có sinh con trai, cho nên rất thích bé trai, huống chi nhị khuê nữ và Hồ Tử chơi với nhau, trong lòng nàng đã nghĩ tới nhìn hán thêm vài năm, nếu như hán trưởng thành không sai vậy liền đem Nhị Hoa gả cho hán. Bởi như vậy sẽ có thể là người một nhà, nàng càng ưa thích Hồ Tử, hán càng không khách khí nàng càng cao hứng!

Hồ Từ gật đầu, nói: "Đến lúc đó ta giúp đỡ Trương nhị thúc đi giao hàng!"

Hồ Từ chưa nói giúp đỡ đi làm sốt thịt, hẳn cũng không phải người không biết nghĩ.

Nói chuyện được một lúc, Tuyết nương uống nước xong, lại để cho bọn họ đem hồ lô để xuống, để cho bọn họ đi chơi, nàng cũng sẽ không đem khuê nữ ra ruộng làm việc, nàng giúp đỡ làm việc đó là phân tình, để cho khuê nữ giúp đỡ thì tính là chuyện gì?

Mấy người Đại Hoa cười đi, đến ruộng của Lô gia, vừa thấy quả nhiên châu chấu trong ruộng nhà bọn họ nhiều hơn so với nhà người ta, đầy sinh lực bay đầy trời a, vì thu hoạch vui sướng lại tăng lên một phần náo nhiệt.

Người Lô gia thấy bọn họ liền cười chào hỏi, bởi vì Trương Thanh Thạch hiện tại ở là nhà cũ của Lô gia, để cho bọn họ dọn nhà, có cuộc sống thanh bình, Lô gia và Quách gia đồng dạng đối với nhà Trương Thanh Thạch đều có cảm tình.

Đại Hoa cười nói muốn ở trong ruộng nhà bọn họ bắt châu chấu, nói sẽ thuận tay đem bông lúa rút ở trong đất nhặt lên.

"Bắt đi! Cũng không phải đại sự gì? Cũng không cần giúp đỡ nhặt bông lúa, như vậy sẽ cảm thấy mệt, thấy phiền!" Lô gia trầm tư cười nói, nghĩ Trương gia ba khuê nữ dưỡng được thật là tốt, vừa xinh đẹp vừa hiểu chuyện, đáng tiếc nàng không có khuê nữ, các tiểu tử tuy tuổi thích hợp, đáng tiếc nàng tự biết rõ, tiểu tử nhà nàng hiện tại không xứng với cô nương Trương gia a, người ta hiện tại có tiền, về sau còn có thể càng ngày càng có tiền, có thể tìm được cô gia môn đăng hộ đối.

Lan Tâm bên cạnh cười nói: "Lô thẩm tử vẫn là để cho các nàng giúp đỡ nhặt đi! Nếu không trong rổ của các nàng nếu là có bông lúa không thể nói rõ, dùng đến lúc đó làm mất mặt Trương gia chúng ta."

Thật sự là tới chỗ nào cũng có nàng ta! Nhị Hoa trong lòng mất hứng nghĩ, nàng và Lan Tâm tuổi không sai biệt lắm, Lan Tâm tính tình ngang ngược, nàng cũng không phải là người mềm yếu, hai người vốn dĩ lúc ăn chung một nồi cơm có người lớn đề xuống nên không đến mức mỗi ngày nháo, hiện tại ai đi đường nấy, vừa thấy mặt hoặc là trừng lẫn nhau, hoặc là mắng đối phương vài câu. Hiện tại Lan Tâm không có việc gì tìm việc muốn ăn đòn, Nhị Hoa có thể nhịn thì sẽ tu thành chính quả.

Nhị Hoa trợn mắt nói với Lan Tâm: "Có mắt mặt cũng không mắt mặt nhà của ngươi, người nào không biết nhà ngươi là người không chiếm tiện nghi người ta! Chính là ngã bệnh nằm ở trên giường uống không nổi thuốc cũng sẽ không chiếm một đồng tiền tiện nghi người nha!"

Nghe được lời này của Nhị Hoa người khác cũng nhịn không được buồn cười, nghĩ Trương Thanh Thạch dạy Nhị nha đầu so với trước kia lợi hại hơn, hơn nữa còn sẽ chửi xiên chửi xỏ người.

Lan Tâm đỏ mặt, lớn tiếng nói: "Ngươi sao lại nói như vậy? Ta đây không phải là tốt cho các ngươi sao?"

Lô gia vội vàng nói: "Lan Tâm, trong mắt ngươi chúng ta Lô gia là loại tiểu tâm nhân sao? Ngươi an một trăm cái tâm, chúng ta tuyệt sẽ không hoài nghi mấy người Đại Hoa."

Lan Tâm nghĩ thầm Lô gia này thật là dần, nàng ta giúp nhà bọn họ tìm lao động miễn phí, tại sao còn nói lời này? Thật sự là lãng phí hảo tâm của nàng ta. Kỳ thật Lan Tâm chính là mất hứng Đại Hoa có thể tự do tự tại chơi đùa lúc nàng ta phải làm việc, hơn nữa còn có cả Hồ Từ ca!

Nhị Hoa nói với Lan Tâm: "Lan Tâm, nhà ngươi ở bên kia, ngươi chạy bên này làm cái gì? Không phải là đến bên này giúp nhà ai làm việc a? Ngươi nói một chút là nhà ai, chúng ta nhất định không đi kia nhà bắt châu chấu! Miễn cho làm khó ngươi!"

Ruộng lúa Tiểu Pha thôn tập trung ở phía nam và phía đông thôn, ruộng lúa Trương Thanh Mộc và Trương Thanh Ngọc ở góc đông nam, mà Lô gia cũng ở đây, trung gian có đường nhỏ người và xe có thể đi, nhà Lan Tâm ở đường bên kia, Lô gia ở bên này. Lan Tâm hiện tại không đứng bên kia, lại đi đến bên này bờ ruộng.

Nhị Hoa cũng biết Lan Tâm không phải là đến bên này giúp nhà ai làm việc, lúa nhà Trương Thanh Ngọc còn chưa có thu hoạch xong đâu, Lan Tâm sao có thể giúp nhà người khác làm việc? Nói đến cùng Lan Tâm là người lười vô cùng, nàng ta ngay cả việc nhà mình cũng không muốn làm, huống chi giúp nhà người khác làm. Nàng (NH) nói như vậy là có ý.

Lan Tâm mặt đỏ lên, nói: "Ta chính là đến chào hỏi các ngươi, lúa nhà ta vẫn chưa thu hoạch xong đâu, cũng không rồi rảnh giúp nhà người khác."

Nhị Hoa hé miệng cười nói: "Ai da, thì ra là đến chào hỏi chúng ta a? Trước ở trong thôn nhìn thấy chúng ta liền xoay mặt rồi đi, ta cho rằng người đoạn tuyệt quan hệ với chúng ta rồi chứ, thì ra không phải vậy a? Ngươi cũng đừng nói là bắt chúng ta đi giúp làm việc cho nhà ngươi, chúng ta sẽ không đi đâu, vừa rồi nhị đường ca còn uy hiếp chúng ta nếu là không đi giúp nhà bọn họ làm việc về sau sẽ tìm cơ hội thu thập chúng ta, mặc dù ta biết rõ hẳn là đang nói giỡn, nhưng nếu như chúng ta đi, hẳn khẳng định cảm thấy chúng ta sợ hãi. Nếu như chúng ta cũng đi, ai biết người khác cũng cho là ngươi uy hiếp chúng ta hay không a? Đối với thanh danh ngươi không tốt. Còn có a, đối với tình cảm huynh muội các ngươi cũng không tốt, hẳn uy hiếp nhưng chúng ta không có đi, ngươi vừa gọi chúng ta lại đi, hẳn sẽ thật mất mặt? Lan Tâm, ngươi nói có đúng hay không?"

Lan Tâm mặt càng đỏ hơn, nàng ta vừa rồi xác thực là muốn bắt mấy người Đại Hoa đi giúp làm việc, không nghĩ tới bị Nhị Hoa sớm cự tuyệt, còn đem nhị đường ca kéo vào!

Lô thẩm tử vừa nghe liền vội vàng hỏi: "Đại Hoa Nhị Hoa, nhị đường ca vừa rồi uy hiếp các ngươi a? Là mắng mấy người các ngươi hay là muốn đánh các ngươi a? Thật là quá đáng mà!"

Đại Hoa nói: "Không có mắng chúng ta cũng không có đánh chúng ta, có điều hấn nói chúng ta về sau phải cẩn thận."

A! Lòi này không phải là uy hiếp sao?

Vài người đã đi tới cùng với Lô thắm từ nghe xong đều cảm thấy nhà Trương Thanh Mộc không biết dạy hài tử, bình thường nhìn xem không có gì, kết quả tâm lại thật đen, đường ruột thân cận cũng có thể nói như vậy. Thật sự là rỗng sinh rỗng phượng sinh phượng, con của con chuột sẽ đào động, Trương Thanh Mộc bình thường nhìn vẫn tốt, cuối cùng vẫn hãm hại huynh đệ, con của bọn họ cũng giống vậy!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Thái độ nhà Triệu địa chủ

Lan Tâm nghe người khác phê bình Trương Khởi, thấy ánh mắt của bọn họ nhìn nàng ta không tốt, lập tức muốn chạy lấy người, nàng ta cũng không muốn ở lại chỗ này chờ những người này nói nàng ta không tốt.

Hồ Tử có ý xấu nói với Lan Tâm: "Vừa rồi vài cỗ xe la đến đây, là nhà Triệu địa chủ, ta đoán chừng là tới giúp đỡ nhà Đại Đường tỷ người thu lúa, các người hai nhà cách được gần như vậy, đến lúc đó còn không đem lúa nhà người cũng thu lấy? A, đúng rồi, người xem có thể hay không giúp một chuyện, nói bọn họ cũng giúp những nhà khác trong thôn vận chuyển lúa? Đây sẽ có danh tiếng tốt đối với nhà các người a! Nói thật nhà các người lúc phân gia bị mất thể diện, thừa cơ hội này tìm chút ít thể diện trở lại, người nói đúng không?"

Lan Tâm vừa nghe nhà Triệu địa chủ phái người đến giúp đỡ thu lúa lập tức mặt mày mang cười, như vậy nàng ta sẽ không cần làm việc! Hơn nữa sẽ rất uy phong a! Nghe được Hồ Tử vừa nói như vậy, nàng ta cảm thấy giống như thật có đạo lý a! Nàng ta sùng bái nhìn Hồ Tử, nghĩ Hồ Tử ca thật sự vừa đẹp mắt vừa thông minh, đáng tiếc nhà hấn quá nghèo, nếu không cha mẹ nàng ta đã đồng ý cho nàng ta chơi cùng hấn!

"Cám ơn Hồ Tử ca, chủ ý của người thật tốt! Ta phải đi nói ngay!"

Lan Tâm xoay người bỏ chạy, thiếu chút nữa té ngã, nàng ta cũng cảm thấy mất thể diện, sau đó chậm chậm đi, còn học bước chân Mai Hương, nhìn có chút buồn cười.

Đại Hoa nói: "Nàng ta nếu là thật đi nói, có thể bị mắng hay không?"

Nhị Hoa nghĩ đại tỷ mặc dù hiện tại tính cách cải biến một chút nhưng vẫn còn có chút mềm lòng, nàng nói với Đại Hoa: "Kia là chuyện nhà nàng ta, chủ ý Hồ Tử ca cũng không có gì không tốt a, vốn là người Triệu gia giúp đỡ người trong thôn vận chuyển lúa có thể giúp bọn họ có mặt mũi, bọn họ là thân gia của Triệu gia, những người kia chỉ là gia nhân của Triệu gia, nhất định sẽ nghe lời. Đại bá phụ bọn họ nếu không đáp ứng, đó là chuyện của họ, mắng Lan Tâm cũng là lỗi của bọn họ. Cho nên đại tỷ, tỷ cũng đừng thay Lan Tâm lo lắng."

Đại Hoa cười cười không lên tiếng, trong lòng nàng nghĩ nàng căn bản không phải thay Lan Tâm lo lắng, nàng chỉ là thuận miệng nói như vậy, hơn nữa nghĩ rất có thể sẽ có chuyện.

Lô thắm từ nói: "Mặc kệ có được hay không, dù sao Hồ Tử nói lời này rất tốt! Nếu là thật có thể giúp chúng ta, chúng ta có thể nhẹ nhàng hơn!"

Hồ Tử gật gù đầu nói: "Ta cũng là nghĩ như vậy, thu lúa rất mệt mỏi a, ta cũng là đau lòng đồng hương môn, đau lòng thắm từ các người."

Lô thắm từ chụp Hồ Tử một cái, cười nói: "Tiểu tử người, giỏi nhất nói dễ nghe, người muốn đau lòng chúng ta thì người giúp đỡ chúng ta làm việc đi a?"

Hồ Tử nói: "Ta đây không phải là giúp đỡ nhà Trương nhị thúc bắt châu chấu đó sao? Trương Nhị thắm đáp ứng ta sẽ làm sốt thịt cho ta ăn!"

Lô thắm từ cười nói: "Người tiểu tử này! Bắt châu chấu có thể ăn được sốt thịt, phần công này cũng quá tốt đi! Còn mạnh hơn so với người giúp đỡ nhà người ta làm việc! Vậy nếu không muốn phụ lòng sốt thịt, nhanh đi giúp đỡ bắt châu chấu đi thôi! Ta phải đi làm việc!"

Nhà Hồ Tử chỉ có tổ tôn hai người, nhà hấn có hai mẫu đất, nhưng tất cả đều là ruộng cạn, gieo xong lúa mạch trông bấp, lúc thu lúa sẽ nhàn rồi, cho nên hấn lúc nào cũng sẽ đi giúp đỡ nhà người ta làm việc, đương nhiên không phải là giúp không, có tiền công, kiếm được ít hơn so với người lớn nhưng cũng là có phần thu nhập. Năm nay hấn cũng đi làm giúp, có điều gia gia hấn không muốn hấn mệt mỏi, để cho hấn nghỉ nửa ngày, hấn lại vừa hay nhìn thấy mấy người Nhị Hoa, liền theo các nàng cùng nhau bắt châu chấu.

Đại Hoa mấy người bắt đầu khoan khoái bắt châu chấu, trong lúc nhất thời tiếng cười như chuông bạc vang lên, nghe tiếng cười của các nàng, người làm việc cũng cảm thấy không mệt mỏi.

Trương Thanh Thạch trở lại thì nhìn thấy chúng nữ nhi chơi trong ruộng, hấn cũng không có quấy rầy các nàng, cười đánh xe bò lại đi làm việc.

Tuyệt nương nói với Trương Thanh Thạch chuyện Triệu gia phái người đến giúp, "Bốn xe la đấy, Triệu gia thật đúng là hết sức coi trọng Mai Hương a."

Chàng lúc trước nói với ta Triệu gia chưa chắc là mối hôn sự tốt, ta như thế nào cảm thấy rất tốt đây?"

Trương Thanh Thạch nghĩ Tuyết nương giống như đại đa số người chỉ có thấy được mặt ngoài, Triệu gia này giữ mặt mũi rất tốt, cũng khó trách tất cả mọi người cảm thấy cửa hôn sự với Triệu gia rất tốt. Hắn cũng không muốn nhiều lời với Tuyết nương, nói nhiều cũng vô dụng, sẽ chỉ làm trong lòng Tuyết nương không thoải mái. Hắn còn không biết Tuyết nương sao? Vợ hắn thiện lương như vậy, dù có mâu thuẫn với mấy người Trương Thanh Mộc cũng sẽ vẫn đau lòng Mai Hương gà không được tốt. Nhưng hắn đã nhắc nhở đại ca, bọn họ không nghe, thậm chí ngay cả đi tra một chút cũng không làm, còn cảm thấy hắn là đồ mất, vậy hắn cũng sẽ không chớ mồm vào. Hắn quản quá nhiều, đến lúc đó Mai Hương thoát đi hổ lửa, vậy cô nương khác thì sao? Lại không phải khuê nữ của hắn, không đáng cho hắn nhiều chuyện như vậy.

Tâm Trương Thanh Thạch ở đời trước đã trải qua nhiều cực khổ sớm đã không còn mềm yếu, hắn chỉ mềm lòng đối vợ và chúng nữ nhi của hắn, chỉ chia tay giúp đỡ người các nàng quan tâm, về phần người khác, dù thương hại hắn chỉ biết nhắc nhở một chút coi như xong.

Đang lúc làm công việc, mấy người Trương Thanh Thạch nghe đến bên cạnh truyền đến một trận tiếng hoan hô, bọn họ quay mặt đi xem phát sinh chuyện gì, thì nhìn đến Lô gia đi đến, trên mặt tất cả đều là tươi cười.

Tuyết nương cười hỏi: "Lô tẩu tử, đây là có chuyện gì vui a? Nhìn người cười đến mặt sắp thành một đóa hoa!"

Lô gia cười phát phát tay, lớn tiếng nói: "Hoa gì chứ? Là cò đuôi chó thì có? Tuyết nương người cũng đừng khó coi ta! Có điều ta đang thật cao hứng, là có hi sự, nhưng không phải là một nhà của ta, tất cả mọi người có phần. Đúng rồi, nhà người sẽ không có phần, nhà người việc đều làm xong! Tuy nhiên hi sự này vừa đến, các người cũng có thể làm bớt việc."

Bên cạnh có người sốt ruột, thúc giục Lô gia đừng nói lời vô nghĩa, mau nói là việc vui gì, bọn họ nhìn xem người trong ruộng bên cạnh đều nở nụ cười, cũng tò mò cực kỳ.

Lô gia nói, thì ra là nhà Triệu địa chủ phái người và xe la đến giúp đỡ nhà Trương Thanh Mộc thu lúa, kết quả Lan Tâm nha đầu kia chạy tới nói để cho người Triệu gia cũng giúp mọi người vận lúa. Người Triệu gia đáp ứng. Bốn cỗ xe la lớn, giúp đỡ mỗi nhà vận một lần cũng có thể giúp cho mấy nhà được giúp đỡ vận lúa kia thoải mái chút ít a!

Thốt ra lời này, Trương Thanh Thạch bên này cũng một mảnh hoan hô. Trương Thanh Thạch nghĩ khó trách tất cả mọi người cao hứng như vậy, có thể có người giúp đỡ làm việc, còn là gia nhân của Triệu địa chủ giúp đỡ làm việc, này chẳng những giảm bớt việc, còn nhận được đầy tớ Triệu gia, nói không chừng sẽ có kỳ ngộ gì đây! Cái này hắn có thể nghĩ đến, khẳng định người khác cũng có thể nghĩ đến.

Trương Thanh Thạch chính là kỳ quái Lan Tâm làm sao sẽ đề ra cái yêu cầu này, còn có chính là đại ca hắn có thể nguyện ý sao? Người Triệu gia sẽ cao hứng ư?

Lô gia nói với Trương Thanh Thạch là Hồ Tử nói với Lan Tâm, thẳng khen Hồ Tử.

Trương Thanh Thạch cuối cùng biết là vì sao, hắn nghĩ thầm Hồ Tử đứa nhỏ này thật tinh quái, có điều không ác ý. Hắn cảm thấy Hồ Tử thật sự là rất thích hợp buôn bán, có loại cơ trí gian xảo này, về sau chắc chắn sẽ không thua thiệt. Nói sao thì Hồ Tử là vì che chở khuê nữ hắn mới nói như vậy với Lan Tâm, hắn lại càng hài lòng.

Người thôn Tiểu Pha tràn ngập niềm vui, làm việc thật nhiệt tình, cũng rất nhiệt tình với đầy tớ Triệu gia, để cho trong lòng người Triệu gia bớt chút không thoải mái.

Người Triệu gia đương nhiên trong lòng không thoải mái, bọn họ vốn chỉ định giúp đỡ nhà Trương Thanh Mộc thu lúa, trong ý nghĩ của bọn họ, chỉ cần giúp đỡ vận lúa là được, bốn cỗ xe la lớn, vận không được mấy lần, việc của bọn họ miễn bàn có bao nhiêu thoải mái. Nếu như muốn nọt một chút thiếu phu nhân tương lai, bọn họ cũng chỉ cần giúp nhà Trương Thanh Mộc thu vài nẫu, cũng sẽ không quá mệt mỏi. Kết quả ai biết vừa mới đến chẳng những phải giúp nhà Trương Thanh Ngọc, cuối cùng còn phải giúp nhiều nhà ở Tiểu Pha thôn! Bọn họ không dám cự tuyệt, bởi vì trước khi đến chủ tử có nói bắt bọn họ nhất định phải tốt với người Trương gia, nhất định phải nghe lời. Làm sao có thể cự tuyệt được? Cũng có thể, bọn họ ở nhà Triệu địa chủ làm hạ nhân, như thế nào uyển chuyển từ chối bọn họ vẫn biết, nhưng bọn họ sợ người của Trương gia mất hứng a, đến lúc đó bị ghi hận thì phiền toái, cũng sợ chủ nhà biết rõ trách cứ bọn hắn. Cho nên cuối cùng chỉ có thể bắt đắc đi đáp ứng.

Người Triệu gia giúp đỡ Tiểu Pha thôn làm việc liên tục mệt đến chết, làm đến trời sắp tối rồi lúc này mới tìm có ròi đi, trong lòng mỗi người đều có oán khí. Chờ trở lại nhà Triệu địa chủ, vài người trở về trước tự lại một chỗ thương lượng một phen. Sau đó bọn họ ở trước mặt Triệu địa chủ và Triệu Thiên Tử cười híp mắt đáp lời, chưa nói người Trương gia không tốt, thậm chí còn khen, nhưng là giữa những hàng chữ lại để lộ ra người Trương gia lên không được mặt bàn cùng cảm thấy kết của thân này có thể sai sử đầy tớ Triệu gia như sai sử đầy tớ nhà mình. Này khiến cho trong lòng Triệu địa chủ và Triệu Thiên Tử có chút không hài lòng đối với Trương gia.

Triệu Thiên Tử muốn tìm chính là một thôn cô xinh đẹp bớt lo, không phải là một người vọng tưởng gả vào cửa Triệu gia, biến gì đó của bọn họ thành gì đó của Trương gia. Người có cách nghĩ này, thì cô nương nhà này cũng không phải là người làm cho người ta bớt lo, cái này không thể được!

Lúc người Triệu gia bắt đầu do dự với cửa hôn sự này, Trương gia cũng không yên bình, Lan Tâm bị Trương Ma ma đánh, bởi vì Tôn Xảo Cô cáo trạng với bà bà, Trương Ma ma sợ hôn sự cháu gái lớn chịu ảnh hưởng, cho nên trong cơn tức giận đã đánh Lan Tâm. Nếu lúc trước bà có thể sẽ không, bởi vì nàng dâu của Tam nhi cũng không phải là dễ khi dễ, nhưng là hiện tại nàng dâu của Tam nhi trở mặt với nhà mẹ đẻ, bà không sợ nữa.

Đỗ Quyên Hồng vốn cũng muốn phát hỏa, nhưng vừa nghĩ tới tình cảnh của mình, thì lại yên lặng.

Lan Tâm cuối cùng bị mắng một trận, sau đó nhốt vào trong phòng, nói phải làm cho nàng ta hảo hảo mà tỉnh lại.

Lan Tâm trong lòng không biết là Hồ Từ không tốt, nàng ta chỉ cảm thấy nải nải thiên vị, cảm thấy Đại bá phụ đại bá nương quá xấu, cảm thấy Mai Hương có việc hôn nhân tốt thì không đem nàng ta để vào mắt. Cảm thấy cha mẹ cũng không giúp nàng ta thật sự là quá ác tâm. Nàng ta hận bọn họ!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Hoàn Từ động tâm

Bởi vì nhà Triệu địa chủ cho người đến giúp đỡ Trương gia thu lúa, làm cho người Trương gia ở trong thôn tăng thêm mặt mũi, rất nhiều nhà hâm mộ ghen ghét, trong chuyện này có cả nhà Hoàn Từ.

Hoàn Từ trong lòng chính là hâm mộ ghen ghét, nàng ta hâm mộ Mai Hương, ghen tị Mai Hương, hận Mai Hương!

Trong thôn nhiều nhà đều để cho người nhà Triệu địa chủ giúp đỡ vận lúa, tuy nhiên nhà Hoàn Từ thì không, Hoàn Từ và Thiết Từ kiên trì không cần, trong lòng bọn họ chán ghét, Mai Hương không coi trọng nhà bọn họ, mà coi trọng Triệu gia, chẳng lẽ nhà bọn họ còn muốn đi thơm lây sao? Nhà bọn họ dù không có tiền như Triệu gia cũng sẽ không đi rước lấy nhục!

Hoàn Từ làm việc đến mệt chết, nghĩ tới Mai Hương trong nhà bởi vì nàng ấy nên có người hỗ trợ, có thể thoải mái, nàng ta liền cảm giác mình không dùng được, rõ ràng vốn dĩ nàng ta và Mai Hương chơi chung một chỗ, nàng ta cũng là kiểu nàng dâu thích hợp cưới về nhà trong mắt người khác, nàng ta mặc dù lớn lên không đẹp như Mai Hương nhưng là cũng không kém, vì sao nàng ta sẽ phải sống kém hơn so với Mai Hương? Nàng ta muốn kiếm tiền, che giấu lương tâm đi đánh chủ ý phương pháp làm món ăn của nhà Trương Thanh Thạch, nhưng vẫn không thành công, hơn nữa cảm giác về sau cũng sẽ không thành công, nàng ta có chút nhụt chí. Nàng ta nghĩ vẫn là gả cho hảo nhân gia dễ dàng hơn có tiền, nhưng là nàng ta nào có vận khí như Mai Hương kia chứ? Mai Hương một cô nương như vậy có thể gả đến Triệu gia đều là lão thiên gia chiếu cố, nàng ta còn không bằng Mai Hương, làm sao có thể để thiếu gia lão gia nhà người có tiền thích? Dù nàng ta nghĩ kế phòng đoán cũng bị những người đó nghĩ biện pháp giết chết!

Hoàn Từ còn không có ngu xuẩn đến mức tự cho là mình có thể dựa vào một chút kẻ vật thì có thể gả đến nhà người có tiền.

"Thật sự là phiền chết người đi được!"

Hoàn Từ nhỏ giọng lầu bầu, nghĩ bản thân gả không được người giàu có, vậy hãy để cho Mai Hương cũng gả không tốt đi! Như vậy đến lúc đó Mai Hương không ai thêm lấy cũng chỉ có thể gả cho ca ca của mình, cho dù nhà mình bây giờ còn nghèo, nàng ấy cũng phải gả! Nàng ta không có biện pháp làm cho nhà người có tiền cưới mình, nhưng sẽ có biện pháp làm cho Mai Hương gả cho ca ca của mình! Lúc nghĩ biện pháp đi tính kế nhà Trương Thanh Thạch, lương tâm của nàng ta đã hỏng rồi, dù đi tính kế Mai Hương nàng ta vẫn cảm thấy thoải mái, bởi vì Mai Hương là người nàng ta ghét. Hoàn Từ chỉ hối hận không có sớm đi tính kế Mai Hương, nếu không làm sao rơi đến mức này?

"Phải hảo hảo nghĩ nghĩ biện pháp, ta qua không được tốt người cũng đừng nghĩ tới."

Hoàn Từ trong lòng âm thầm nghĩ.

Hoàn Từ đã làm xong cơm, nàng ta đi gọi cha mẹ cùng ca ca về nhà ăn cơm, ở trên đường thấy được mấy người Trương Thanh Mộc cao hứng bùng bùng, nàng ta nhếch môi, Hoàn Từ đi qua một con đường khác, nàng ta mới không muốn đi nhìn đến vẻ mặt cao hứng của bọn họ.

Lý quả phụ vừa vận thấy được Hoàn Từ, nàng ta gặp Hoàn Từ trốn tránh người của Trương gia, trong đôi mắt quyến rũ lộ ra khôn khéo, con mắt híp híp, nghĩ đến trước đây trong lúc vô tình nghe được Hoàn Từ và Thiết Từ đối thoại, khéo miệng dâng lên vẻ tươi cười. Vào thời điểm kia Lý quả phụ đã cảm thấy nha đầu Hoàn Từ kia lòng dạ ác độc, nàng ta là nhân tuyển tốt để đối phó Mai Hương, hiện tại thấy Hoàn Từ bài xích người Trương gia như vậy, nàng (Lý quả phụ) càng cảm thấy kế hoạch của mình nắm chắc thành công rất lớn!

"Ồ! Đây không phải là Hoàn Từ sao? Người muốn đi săn đập lúa à?"

Lý quả phụ từ một con đường khác đi xuyên qua, làm bộ ngẫu nhiên gặp được Hoàn Từ, nàng ta cười híp mắt chào hỏi.

Hoàn Từ gật gật đầu, nàng ta biết Lý quả phụ, nhưng quan hệ cũng không gần, nàng ta không muốn cùng một quả phụ đi gần như vậy, còn là một quả phụ lợi hại, nàng ta sợ xúi quẩy! Có điều nghĩ đến trước đây không lâu Lý quả phụ mới vừa đi Trương gia đại náo một hồi, một con dao phay dọa ngắt Mai Hương, nàng ta đột nhiên có hảo cảm hơn với Lý quả phụ.

"Ừ, ta đã làm xong cơm, gọi bọn họ đi về nhà ăn cơm. Thăm từ đây là đi nơi nào a? Tiểu Trụ từ huynh đệ có tốt hơn chút nào không?"

"Khá hơn nhiều, ta bắt hẩn ở nhà! Đa tạ người còn nhớ kỹ hẩn a!" Lý quả phụ khách khí nói, sau đó nói sang chuyện khác, "Từ nhà người đi săn đập lúa hình như đi từ phía sau gần hơn a, người sao lại đi tới nơi này? A, ta biết rồi, người là không muốn đi từ cửa Trương gia phải không?"

Về mặt Lý quả phụ hiện rõ "Ta biết rồi, người không cần gạt ta, ta hiểu người".

Hoàn Từ không muốn cùng Lý quả phụ nói những thứ này, lại không phải là chuyện về vang gì, chuyện ca ca của nàng Thiết Từ muốn kết hôn Mai Hương người trong thôn như ai cũng biết, sau khi Mai Hương định hôn với Triệu gia nhà nàng ta liền thành một chuyện cười. Hoàn Từ không vui ý nghe được người khác nói ra những chuyện này.

Ai ngờ Lý quả phụ nói tiếp: "Trương gia kia xác thực không phải hạng gì tốt, dám oan uổng ta, còn dám nháo đến nhà ta, làm cho con ta bị thương. Nếu ta là quả hồng mềm, bị họ bóp mũi còn phải nhận! Ta hiện tại ngày ngày đi trước cửa nhà bọn họ, nhìn đến bọn họ chẳng những không né, ta còn phải nguyệt bọn họ một cái! Bọn họ cũng không thể làm gì ta, nếu không ta liền hầu dao phay! Hoàn Từ ngươi phải học ta a, dựa vào cái gì trốn bọn họ? Cứ đi trước cửa nhà bọn họ đi! Nói đến chuyện nhà các người chính là Mai Hương không đúng, nàng ta nếu là không có ý tứ kia, vì cái gì lúc nào cũng chạy đến nhà các người, biết rõ nhà các người có ca ca người, một nam nhân lớn như vậy, nàng cũng không tị hiềm. Người cả thôn xóm chúng ta cũng biết ca ca người có ý tứ với nàng ta, nàng ta có thể không biết sao? Nàng ta không né đã nói lên nàng ta cũng có ý tứ kia, kết quả vừa có cành cây cao nàng ta liền chạy. Phải nói đuôi lý đó là nàng ta đuổi lý! Dựa vào cái gì các người trốn tránh a? Người nói có đúng hay không?"

Hoàn Từ nghe Lý quả phụ nói liên hồi một phen như vậy, nàng ta cảm giác mình đều bị làm cho bối rối. Nàng ta nghĩ Lý quả phụ nói thật là có vài phần đạo lý a! Chính là như vậy, Mai Hương biết rõ ca ca của nàng đối với nàng ta có ý tứ còn không né, về sau thấy nhà người có tiền tới cầu hôn liền chạy, đó chính là lỗi Mai Hương! Dựa vào cái gì nàng ta phải trốn tránh a? Nàng ta nhìn lại Lý quả phụ càng cảm thấy thuận mắt hơn.

"Thảm tử... Lời này người về sau chớ nói nữa, dù sao nàng ta bây giờ là tìm nhà một người tốt, nhà chúng ta không thể trâu vào."

Hoàn Từ còn có chút lý trí, một bên cảm kích nhìn Lý quả phụ, một bên yêu cầu Lý quả phụ đừng nói những thứ này nữa.

Lý quả phụ thở dài, "Đúng vậy, nàng ta xác thực là tìm được hảo nhân gia, người xem hôm nay Triệu gia phải bốn người đến giúp bọn Trương gia thu lúa! Bốn cỗ xe la a! Còn giúp nhiều nhà trong thôn như vậy chở lúa, thật sự là cho Trương gia hắt mặt lên trời! Người nói Mai Hương lớn lên cũng chỉ có như vậy, không phải biết thêm chút ít hoa sao? Nhà địa chủ còn sợ không có tú nương sao, ai cần thiếu phu nhân làm thêm hoa may xiêm y? Tay nghề của nàng ta cần bản chính là dư thừa. Cũng chính là Triệu gia nghe phía ngoài đồn đãi, cảm thấy Mai Hương tốt, kỳ thật chỉ biết được đại khái."

"Mai Hương lớn lên đúng là rất tốt, mặc dù có chút gầy yếu."

Hoàn Từ nói, nàng ta cảm thấy Mai Hương dễ nhìn, nếu không thì ca ca của nàng sao lại coi trọng như vậy? Trong lòng nàng ta còn có chút ghen tị tướng mạo Mai Hương. Mặc dù người khác đều nói nàng ta mới là kiểu người thích hợp làm nàng dâu, nhưng là nói đến cùng vẫn là Mai Hương mới là làm cho người ta thích.

Lý quả phụ bĩu môi: "Con mắt người thật đúng thành thực! Còn thay nàng ta nói tốt! Tướng mạo nàng ta tất cả đều là vẽ lông mày kẻ mắt mà nhìn được như vậy! Người nếu là trang điểm lên một chút cũng không thể kém so với nàng ta. Hơn nữa thân thể người mạnh hơn nàng ta nhiều, nàng ta vừa nhìn chính là người không có phúc khí sinh oa nhi. Loại người như người mới là nghi nam tướng (tướng sinh con trai)!"

Hoàn Từ nghe trong lòng cao hứng, cuối cùng có người nói nàng ta trang điểm một chút không thể kém so với Mai Hương! Nàng ta nhìn gương mặt xinh xắn của Lý quả phụ, nghĩ Lý quả phụ nói là lời nói thật đi? Dù sao Lý quả phụ là mỹ nhân, mỹ nhân xem nữ nhân mới là chuẩn nhất, có đôi khi so với nam nhân còn chuẩn hơn.

Lý quả phụ con mắt sáng lên a, vừa nhìn cũng biết Hoàn Từ để ý.

"Hoàn Từ người lớn lên rất đẹp mắt, chỉ cần biết cách ăn mặc, vậy khẳng định không thể kém so với Mai Hương. Nếu không thì như vậy đi, người có thời gian thì tới tìm ta, ta giúp đỡ người cách ăn mặc, đến lúc đó người thật xinh đẹp đi tới cửa Trương gia. Tốt nhất tìm nhà tốt hơn so với Triệu gia, tìm cô nương tốt hơn Mai Hương cho ca ca người, tức chết bọn họ!"

"Thảm tử, đa tạ người a!"

Hoàn Từ cảm tạ lời nói của Lý quả phụ, nàng ta không hoài nghi chút nào dụng tâm của Lý quả phụ, nàng ta cảm thấy Lý quả phụ giúp nàng cũng là bởi vì Lý quả phụ hận người Trương gia, nàng ấy giúp đỡ mình chính là vì chán ghét người Trương gia.

Lý quả phụ cười nói: "Cảm ơn cái gì a? Đừng nói chúng ta đều là bị Trương gia chọc tức, dù không có chuyện này, chúng ta là thôn xóm đồng hương, thân cận một chút cũng là cần phải vậy."

Hoàn Từ cảm thấy Lý quả phụ người này vẫn thật không tệ, trước kia mình cảm thấy nàng ấy là quả phụ quá xúi quẩy hình như là có chút sai rồi, quả phụ cũng có bản lĩnh của nàng a, nếu như mình sớm đi lại với nàng ấy, nói không chừng sớm có thể trở nên dễ nhìn, như vậy người được Triệu gia xem trọng không chừng không phải là Mai Hương!

Cái ý nghĩ này một khi xuất hiện cũng làm Hoàn Từ sợ hết hồn, nàng ta nghĩ mình như thế nào sẽ nghĩ như vậy đây? Nhưng là rất nhanh trong lòng nàng ta liền cảm giác mình nghĩ như vậy cũng không có gì. Nàng ta nghĩ nếu như người Triệu gia cầu hôn là mình thì tốt bao nhiêu? Như vậy Mai Hương cũng sẽ không chường mất ca ca của nàng, như chuyện có thể diễn hôm nay cũng là thuộc về nhà nàng ta!

Lý quả phụ cười cảo từ Hoàn Từ, xoay người, trên mặt của nàng ta lộ ra tươi cười đã thực hiện được, nghĩ thật sự là quá dễ dàng, dễ dàng như vậy là xong chuyện. Chỉ cần cố gắng một chút nữa, Hoàn Từ nhất định sẽ động tâm. Chỉ cần Hoàn Từ đem hôn sự Mai Hương làm hư, mục đích của nàng ta đã đạt được. Về phần nói Hoàn Từ và Triệu gia hôn sự có được hay không? Lý quả phụ không muốn làm cho chuyện này thành, vì Hoàn Từ đầu óc không tốt, vạn nhất nàng ta đến Triệu gia còn muốn tính kế Trương Thanh Thạch thì sao? Vậy nàng không phải là hại nhà Trương Thanh Thạch sao? Vạn nhất Hoàn Từ đến lúc đó tỉnh táo lại cảm giác mình dùng nàng ta (HT) trả thù Trương gia lại oán nàng (Lý quả phụ) thì sao? Nghĩ như vậy, hôn sự của Hoàn Từ và Triệu gia không thể thành.

Lúa đẹp xong, lại tần tần khổ khổ thu thập sạch sẽ, gia đình nông dân trồng trọt cuối cùng có thể nhẹ một hơi.

Mọi nhà trông mong Tết Trung thu đoàn viên sắp tới.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Khoai lang Khoai tây

Trước Tết Trung thu, ca ca tàu tử Tuyết nương mang theo Tổng Lương Điền và Tiểu Đào đôi vợ chồng nhỏ mới tân hôn cùng đi thăm thân thích một lần, mang đến một bao bánh trung thu, mười cân gạo, và một rổ sơn lê. Bởi vì Trương Thanh Thạch cho bọn họ mượn bạc, Tổng Lương Điền mới có thể cưới được Tiểu Đào, hiện tại Tiểu Đào ở Tổng gia hiếu thuận cha mẹ chồng kính yêu trượng phu, bận rộn trong nhà ngoài nhà, quả thực thành nàng dâu hiền lành nhất, chịu khó nhất trong thôn, người trong thôn đều hết sức hâm mộ Tổng gia.

Tuyết nương nghe tàu tử Lý Thảo khen Tiểu Đào, nhìn Tiểu Đào thẹn thùng cúi đầu xuống, trong lòng nàng thật cao hứng, nhà mẹ đẻ ngày hiện tại mặc dù không giàu có, nhưng là người một nhà hòa thuận, đây chính là cuộc sống mà dân chúng như họ ngóng trông nhất.

"Ca ca, tàu tử Tiểu Đào hết sức đáng ghét, muốn bắt Tiểu Đào trở về giúp bọn họ làm việc, đều bị ta mắng cho đi về." Lý Thảo đợi đến lúc Tiểu Đào đi tìm mấy người Đại Hoa, mới nói với Tuyết nương, "Ca ca tàu tử thật không biết xấu hổ, gả muội muội giống như bán muội muội, còn muốn bắt muội muội gả ra ngoài ngày ngày về nhà mẹ đẻ làm việc, bọn họ đều coi người khác là người ngu sao? Đừng nói chỉ là ca ca tàu tử, chính là cha ruột thân nương cũng không thể sai sử khuê nữ gả đi như vậy a! Ta mắng bọn họ, bọn họ còn nói cái gì mà bọn họ không phải là đem muội muội bán cho chúng ta, ở trong cùng một thôn xóm trở về giúp đỡ làm việc cũng là phải! Ngươi nghe một chút da mặt này có bao nhiêu dày?"

Về mặt Lý Thảo tức giận.

Tuyết nương tính tình tốt như vậy nghe lời này cũng tức giận, vội hỏi: "Vậy về sau thế nào? Tiểu Đào không có bị bọn họ gọi trở về chứ?"

Lý Thảo hài lòng cười nói: "Không có, Tiểu Đào sớm đã rét lạnh tâm với ca ca tàu tử của nàng, sau khi gả đến liền toàn tâm toàn ý ở nhà chúng ta sống qua ngày, nàng rất nghe lời của ta, bởi vì ca ca tàu tử nàng thích đến nháo, nàng sợ chọc giận ta, còn cầm lấy cái cuốc đuổi bọn họ đi! Về sau vẫn là chúng từ muội phu lập kia có tác dụng, cuối cùng bọn họ cũng không thể lại đến trêu chọc người tức giận. Muội phu thật sự là nghĩ đến chu đáo."

Lúc trước cho Tiểu Đào ca ca tàu tử nhiều sinh kim như vậy, Trương Thanh Thạch đã đề ra yêu cầu, lúc viết hôn thư đồng thời viết một chứng từ, chính là Tiểu Đào đến Tổng gia thì chính là người của Tổng gia, Tiểu Đào ca ca tàu tử nếu như lại đi quấy rầy cuộc sống của nàng vậy phải đem sinh kim hoàn trả chín phần mười. Ca ca tàu tử Tiểu Đào lúc ấy tham tiền liền chấp thuận, bọn họ căn bản không có coi là quan trọng, kết quả Tổng gia coi là quan trọng a, ngay cả lý chính cũng ra mặt.

Tuyết nương nghe được tàu tử khen nam nhân nàng, trong lòng cũng cảm thấy kiêu ngạo, "Chàng chính là người làm việc cẩn thận. Nói đến cũng là bị bố mẹ chồng, mấy người bên kia lừa cho sợ."

Tuyết nương câu nói kế tiếp là nhỏ giọng nói với Lý Thảo, nói xong còn nhẹ nhàng thờ dài, nam nhân nàng tuy thông minh nhiệt tình nhưng là ăn đau khổ mới có được, nàng đau lòng hẳn, tình nguyện hẳn không cần phải thông minh cẩn thận như vậy.

Lý Thảo vội vàng an ủi nàng nói: "Đừng thờ dài, các người bây giờ ngày trôi qua thật tốt a? Về sau còn sẽ tốt hơn!"

Tuyết nương gật gật đầu, nàng tin tưởng cuộc sống tương lai của bọn họ sẽ tốt hơn.

Lý Thảo lôi ra một cái bao từ trong quần áo mình, trong bao vải là một cái túi vải. Túi vải này Tuyết nương biết, là túi chị dâu nàng đựng tiền. Quả nhiên, Lý Thảo từ trong túi đồ ra ba chuỗi đồng tiền.

"Mượn người và muội phu nhiều bạc như vậy, trong lòng chúng ta cảm kích, cũng vội vã nghĩ mau chút ít trả lại cho mấy người, nhưng là người cũng biết chúng ta thu hoạch cũng không nhiều. Ca ca và cháu ngoại trai đi tìm việc làm, được số tiền này, trước trả lại cho người. Vẫn có thể nhiều hơn một chút, có điều ca ca và cháu ngoại trai nghĩ tới làm chiếc xe đẩy tay, đến lúc đó có xe đẩy tay kiếm tiền dễ dàng hơn, cho nên đã dùng một chút tiền. Hiện tại chỉ có những thứ này trả lại người, người đừng chê ít a!"

"Tàu tử, mọi người gấp làm gì a? Tiền này không vội thì vẫn còn đấy, trong nhà của chúng ta hiện tại không cần tiền gấp."

Tuyết nương nghĩ tới ca ca tàu tử không trồng lúa, trong nhà chỉ trồng khoai lang bắp các loại, hiện tại chưa tới lúc thu hoạch, số tiền này tất cả đều là ca ca và cháu ngoại trai dốc sức kiếm được, có thể làm được cỗ xe tay còn trả lại nàng số tiền này, thật không dễ dàng!

Lý Thảo đem ba chuỗi tiền đẩy tới trước mặt Tuyết nương, vỗ tay của nàng nói: "Các người không vội đòi, không cần tiền gấp, kia là chuyện của các người, nhưng chúng ta phải mau chút ít trả tiền, nếu không thì trong lòng sẽ bị đè nặng như ngọn núi. Mau nhận lấy đi! Chúng ta cũng đừng vì cái này đẩy tới đẩy đi, nếu không thì về sau có việc đâu còn dám nói cho các người biết a?"

Tuyết nương nghe Lý Thảo nói, lúc này mới đem tiền thu lại. Nàng nghĩ tới cha bọn nhỏ nói với nàng sau này nghĩ biện pháp để cho ca ca tẩu tử của nàng cũng phát tài, kiếm chút ít tiền, không biết hần khi nào thì có thể nghĩ ra biện pháp. Nàng cũng không thể thúc giục hần, dù sao biện pháp kiếm tiền đâu dễ dàng nghĩ tới như vậy chứ?

Tuyết nương không biết Trương Thanh Thạch đang cùng Tống Đại nói chuyện kiếm tiền.

Trương Thanh Thạch nhờ Tống Đại thu khoai lang và khoai tây, cho hần tiền bạc.

Tống Đại hết sức kinh ngạc, hỏi: "Muội phu, người thu nhiều khoai lang và khoai tây khô như vậy làm cái gì a? Nhà người ngày hiện tại trôi qua tốt như vậy, còn phải ăn khoai lang sao?"

Khoai lang loại lương thực này chỉ nhà nghèo mới lấy ra làm món chính, có thể chung ăn có thể nấu ăn có thể phơi nắng, còn có thể ăn chung với lương thực khác. Lâu lâu ăn thì không sao, nếu ăn trường kỳ sẽ cảm thấy rất khó ăn. Cho nên chỉ có nhà nghèo mới trữ khoai lang số lượng lớn. Khoai tây cũng giống vậy, vừa có thể làm món ăn vừa có thể làm món chính, nhưng vẫn kém ngon so với gạo và mỳ.

Trương Thanh Thạch cười nói: "Đại ca, ta mua những thứ này không phải là dùng để ăn, là dùng để làm một loại món ăn đi bán, giống như ta mua thịt heo làm thành sốt thịt đi bán."

Tống Đại giờ mới hiểu được, cười nói: "Thì ra là có chuyện như vậy a, muội phu người thật là có bản lĩnh! Có điều người dù làm món ăn cũng không cần mua nhiều như vậy chứ? Vẫn là giữ lại tiền mua chút ít lương thực tồn lấy đi, trong nhà có lương thực mới có thể an tâm!"

Tống Đại cho rằng Trương Thanh Thạch làm món ăn giống như sốt thịt, hần nghĩ vậy có thể có bao nhiêu người mua a? Không lời được nhiều bạc như vậy.

Trương Thanh Thạch nói: "Đại ca, ta nói ca mua ca cứ mua, ta làm cái ăn xong có thể để thời gian rất lâu, để không hư, đến lúc đó có thể bán được chỗ rất xa, phỏng đoán sẽ có thật nhiều người muốn, đến lúc đó không làm thật nhiều sao được? Chúng ta phải mua nhiều khoai lang và khoai tây để sẵn."

"Thật sự a? Còn có thể làm ra thứ này?" Tống Đại hết sức kinh ngạc, có điều hần nghĩ người muội phu này có thể trong thời gian ngắn như vậy xây được căn phòng lớn như vậy còn có thể mua bò, hơn nữa còn có thể cho hần nhiều tiền bạc như vậy, hần liền tin.

Trương Thanh Thạch gật gật đầu, "Đại ca, ca đi giúp ta thu khoai lang và khoai tây, đến lúc đó thu khoai lang và khoai tây ta trả theo cân cho ca, hoặc là xem bản lĩnh của ca mà trả."

Trương Thanh Thạch cho Tống Đại một chút bạc vụn và vài chuỗi tiền, tương đương năm lượng bạc (!).

Trương Thanh Thạch để Tống Đại dùng số tiền này mua hai ngàn cân khoai lang hoặc là khoai tây, tiền còn dư lại mặc kệ là còn bao nhiêu đều là của hần, hần có bản lĩnh đem giá tiền khoai lang khoai tây ép xuống, vậy sẽ có được nhiều tiền, nếu như giá tiền không hạ được, vậy thì sẽ có ít tiền. Trương Thanh Thạch muốn dùng biện pháp như thế để cho Tống Đại kiếm được chút ít tiền, coi như là hần giúp người nhà mẹ đẻ thế từ.

"Có điều ta phải nói trước, mua khoai lang và khoai tây nhất định phải tốt."

Trương Thanh Thạch biết rõ Tống Đại và người nhà của hần đều là người thành thật, nhưng vẫn muốn nhắc nhở một tiếng, đừng vì ép giá mà cái gì cũng lấy, vậy sẽ ảnh hưởng việc buôn bán của hần.

Tống Đại nghe đều sợ ngây người, hần nghĩ muội phu này là cố ý muốn cho hần kiếm tiền a! Trong lòng hần hết sức cảm động, nhưng lại cảm thấy kiếm được số tiền này có chút phồng tay.

"Ta không cần số tiền này của người, ta có thể mua cho người bao nhiêu thì mua bấy nhiêu! Chúng ta đều là thân thích, người lại giúp ta nhiều như vậy, sao có thể chiếm tiện nghi của người? Không được! Tuyệt đối không!"

"Đại ca, ta nói làm như vậy thì cứ làm như thế, ca nếu là không làm như vậy, vậy chuyện đó ta sẽ không giao cho ca, ta vẫn muốn ca được thoải mái! Có điều ta nói với ca, chuyện này ta cuối cùng vẫn phải giao cho người khác đi làm, ca không làm còn có người khác làm, đến lúc đó số tiền này cũng để cho người khác kiếm. Đại ca, ca trực tiếp nói với ta ca không muốn kiếm số tiền này, vậy ta sẽ không làm khó dễ ca."

Trương Thanh Thạch nghiêm nghị nói với Tống Đại, lúc hần nghiêm túc đặc biệt có khí thế, bởi vì đời trước làm quản gia nhiều năm như vậy, đương nhiên là có khí thế riêng.

Tống Đại làm sao không muốn kiếm số tiền này? Hần chỉ là không muốn chiếm tiện nghi của Trương Thanh Thạch, hiện tại vừa nghe Trương Thanh Thạch nói như vậy, hần tự nhiên sẽ không nhường cơ hội này cho người khác.

"Này, vậy người xem như vậy được không? Người cho ta tiền công là được! Cứ ấn theo ngày công ta đi bên ngoài làm mà trả tiền công là được."

"Đại ca, ta trước kia để cho Tuyết nương chịu ủy khuất với ta." Trương Thanh Thạch đột nhiên nói, thở dài, "Hiện tại ta muốn cho nàng qua ngày tốt lành, ca là đại ca của nàng, nhà ta sống khá giả, ca lại qua không tốt, nàng sẽ không dễ chịu. Ta chỉ muốn giúp cho nhà các người sống khá hơn. Hiện tại ta có năng lực này, ca cứ nghe ta đi. Ca không có chiếm tiện nghi gì, đây là tiền ca nên có. Ta còn muốn nói với ca, không chỉ chuyện này ca làm xong, về sau còn có thể kiếm được tiền nhiều hơn. Ca nếu thực ở trong lòng không nở, ca trước hết đem tiền thu, đến lúc đó nếu là nhìn việc buôn bán làm không tốt ca cho thêm ta. Nếu là buôn bán kiếm lời, ca cứ thành thực thu số tiền kia, về sau đừng cảm thấy tiền này kiếm được là chiếm tiện nghi."

"Vậy được, đến lúc đó ta thu trước."

Tổng Đại suy nghĩ một chút, gật đầu. Muội phu chân tâm thật ý như vậy, hắn cũng không thể cứ từ chối. Lại nói Tổng Đại nghĩ tới người muội phu này tâm hiện tại lớn, ai biết kế hoạch này có được thể lực và vận khí hay không, vạn nhất đem tiền trong nhà thua hết thì sao? Hắn ta coi như thay hắn (TTT) đem tiền giữ lấy vậy!

Tổng Đại hỏi: "Muội phu, người đến cùng dự định làm món ăn gì a?"

Trương Thanh Thạch cười cười nói: "Trước không nói cho ca, đến lúc đó ca sẽ biết. Loại món ăn này chúng ta ở đây còn chưa có đâu, đến lúc đó nhất định có thể kiếm nhiều tiền!"

Tổng Đại gật gật đầu, cũng không hỏi, hắn nghĩ đây chính là đại sự kiếm tiền, hắn hỏi nhiều vạn nhất xảy ra chuyện, hắn dù có mấy cái miệng cũng nói không rõ ràng.

Lý Thảo sau khi biết rõ chuyện này cũng thật cao hứng, nghĩ tới muội phu thật sự là nhớ thương nhà bọn họ a, bọn họ phải hảo hảo mà đem chuyện này làm xong!

Tổng Lương Điền và Tiểu Đào cũng thật cao hứng, vợ chồng son liếc mắt nhìn nhau, nghĩ đến phòng ở nhà Trương Thanh Thạch, cảm giác nhà mình nếu có thể ở được phòng ở như vậy thì tốt rồi. Vì cái mục tiêu này, bọn họ cũng phải nỗ lực, những thứ khác không nói, trước nhìn chằm chằm trong thôn nhà ai khoai lang và khoai tây tốt, đến lúc đó đặt mua trước! Không tốt không cần, bọn họ chỉ cần tốt, đây chính là chuyện làm ăn của nhà dưỡng!

Tuyết nương biết rõ Trương Thanh Thạch giúp đỡ nhà mẹ đẻ của mình, trong lòng vừa cảm kích vừa cảm động, buổi tối làm món ăn Trương Thanh Thạch thích ăn nhất, đuổi mấy đứa con về phòng của mình, hai người trải qua một đêm ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Hành trình lên miếu

Tết Trung thu, người một nhà Trương Thanh Thạch cuối cùng đã làm xong sốt thịt và điểm tâm, bởi vì quan hệ, cho nên số lượng những thứ này càng lớn, không nói trần trên, ngay cả thôn bọn họ và nhà một số người ở thôn phụ cận đều chạy tới mua. Việc buôn bán của bọn họ miễn bàn có bao nhiêu náo nhiệt, cũng làm người một nhà gấp một muốn chết, nhưng là bọn họ dù mệt mỏi vẫn thật cao hứng, bởi vì kiếm tiền a!

Trương Thanh Thạch từ lúc trong tay có tiền thì mỗi tháng cho chúng nữ nhi tiền tiêu vặt, mỗi người mỗi tháng đều có năm mươi văn tiền tiêu vặt, ngay cả Tiểu Hoa cũng không ngoại lệ. Số tiền này theo Trương Thanh Thạch cũng không nhiều, nhưng với Đại Hoa các nàng thì đã rất nhiều, trong thôn có mấy nữ hài tử có thể giống như các nàng mỗi tháng đều có tiền tiêu vặt nhiều như vậy đâu? Ngay cả nam hài cũng không có! Hơn nữa cha các nàng còn là cho ba người các nàng một lúc! Cộng lại một trăm năm mươi văn, ở trong thôn bọn họ rất nhiều người ở riêng, con trai được phân đi ra mỗi tháng cấp tiền cho lão nhân cũng chỉ được có thể!

Hiện tại qua trung thu, Trương Thanh Thạch cho tiền tiêu vặt gấp bội, mỗi người cho một trăm văn, làm cho ba nữ nhi cao hứng muốn hư.

Tuyết nương nói với các nàng: "Tiền này các con phải thu cẩn thận, đừng phung phí."

Trương Thanh Thạch kéo tay của nàng nói: "Được rồi, nếu đã cho các nàng thì để cho các nàng tự mình làm chủ, chúng ta không cần lo. Ta cũng phải học tiêu tiền, nếu không thì ta cố gắng kiếm tiền là vì cái gì? Nàng xem nàng, đã qua lễ, nàng sao vẫn còn mặc trắng trong thuần khiết như vậy? Y phục màu hồng đào nàng mặc đẹp mắt, còn có cây trâm hoa kia nàng cài đẹp mắt nhất. Nàng cứ cài đi, nếu không đủ thì ta mua trâm vàng cho nàng."

Tuyết nương đỏ mặt, thoát ra tay Trương Thanh Thạch bước nhanh đi ra ngoài.

Trương Thanh Thạch cười cười, nói với ba nữ nhi đang mở to hai mắt nhìn hắn: "Nhìn cái gì a? Tính tiền của các con đi! Lúc ra tiền còn bắt nương các con trả, để cho nàng đau lòng cha trừ tiền tiêu vặt của các con!"

Trương Thanh Thạch cũng đi ra ngoài, lưu ba khuê nữ nết to tròn mắt nhỏ trong chốc lát, Đại Hoa và Nhị Hoa khanh khách cười rộ lên, Tiểu Hoa không hiểu đã xảy ra chuyện gì, có điều cũng đi theo khanh khách cười rộ lên, bên trong phòng một trận cười vui thanh.

Tuyết nương vỗ Trương Thanh Thạch một cái, lại không có từ trong lòng Trương Thanh Thạch thoát ra ngoài, hai người rúc vào với nhau, nhìn đại thụ trong sân, trong lòng một mảnh an bình hạnh phúc.

Tiểu Hoa ngồi ở trên giường đem một chuỗi đồng tiền cầm ở trong tay đếm chơi, bé hiện tại vừa mới bắt đầu học đếm, bé thích nhất là lấy đồng tiền ra đếm.

Nhị Hoa giống như tiểu tham tiền đem tiền giữ trong tay, cười híp mắt nói: "Thật tốt quá, trong tay muội có hai trăm đồng tiền!"

Đại Hoa cười nói: "Trong nhà cũng không thiếu ăn thiếu uống của muội, muội sao cứ thích tích góp tiền như vậy? Muội tiết kiệm tiền về sau muốn mua cái gì sao? Tỷ đem tiền của tỷ cũng cho muội dùng."

Nhị Hoa tiến đến bên tai Đại Hoa nói: "Muội nghĩ lúc đi miếu quyền thêm chút ít tiền dầu vừng, đến lúc đó cầu xin Bồ Tát để cho cha mẹ sống lâu trăm tuổi, vĩnh viễn tốt giống như bây giờ, đừng trở lại như trước!"

Đại Hoa sững sờ, nhìn con mắt Nhị Hoa lấp lánh tỏa sáng, nghĩ muội muội đây là từ trong lòng thích cuộc sống bây giờ, sợ hãi loại cuộc sống này biến mất đi? Đừng nói Nhị Hoa, ngay cả nàng cũng sợ hãi. Cha trước kia thật sự là quá hiểu thuận, cho nên một nhà bọn họ ngày cũng không dễ chịu. Cha đi lao dịch, bị thương trở lại, sau đó liền thay đổi tốt hơn, còn chủ động nghĩ biện pháp phân ra gia, các nàng đều cảm thấy giống như nằm mơ, thực sợ đây chỉ là một giấc mộng đẹp, tỉnh mộng thì lại làm trâu làm ngựa cho nãi nãi.

"Đến lúc đó tỷ cũng quyền!"

"Vậy chúng ta lặng lẽ quyền, đừng để cho cha biết rõ."

"Không cần lặng lẽ quyền, chỉ cần nói là cầu phúc cho bọn họ là được, đến lúc đó tâm nguyện của chúng ta lặng lẽ nói với Bồ Tát là được."

"Cũng được, có điều muội chỉ sợ chúng ta quyền quá nhiều nương sẽ đau lòng. Đến lúc đó chúng ta phải nói thật nhiều để nương cảm động."

"Vạn nhất nương cảm động cũng cứng nhiều thì sao? Còn không đau lòng chết muội tiểu tham tiền này?"

"Phải ha!"

Đại Hoa nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của muội muội rồi rầm nhin không được che miệng cười, khiến cho Nhị Hoa nhìn chằm chằm. Hai tỷ muội lặng lẽ thương lượng tốt, sau đó liền cầu xin Trương Thanh Thạch mang mấy nàng đi thắp hương trong miếu.

Phụ cận Tiểu Pha thôn không có miếu, nếu như muốn đi thắp hương thì phải đi Bạch vân tự cách không xa thị trấn, chỗ đó có núi, mặc dù cũng không cao, nhưng vẫn cao hơn so với Dã Tây dốc, trên núi có đủ loại thanh trúc, một tòa miếu tự không lớn thấp thoáng trong đó. Bởi vì đây là chùa miếu duy nhất trong khu phụ cận, cho nên hương khói vẫn rất tràn đầy. Người Tiểu Pha thôn cũng thường thường đi, dù có nghèo người ta cũng sẽ xá thượng một hai văn tiền dầu vừng, sau đó cầu xin Bồ Tát phù hộ bọn họ một năm bình an.

Mấy người Trương Thanh Thạch trước kia cũng rất ít đi, bởi vì người Trương gia đi luôn luôn là mấy người Trương Ma ma, bọn họ đại biểu người cả nhà. Sau khi ở riêng, Trương Thanh Thạch mang theo thê tử chúng nữ nhi đi qua hai lần, các nàng đều hết sức thích đi thắp hương. Trương Thanh Thạch bởi vì là trùng sinh sống lại, cho nên đối với những thứ này cũng hết sức tin tưởng, cho dù đời trước Bồ Tát căn bản cũng không có phù hộ người nhà của hắn. Hắn chỉ cầu xin Bồ Tát đời này có thể phù hộ hắn, để cho hắn tiếp tục hạnh phúc sống với người trong nhà.

Đại Hoa Nhị Hoa nhắc tới, Trương Thanh Thạch lập tức liền đồng ý, đối với yêu cầu của thê tử chúng nữ nhi, chỉ cần không thương hại đến các nàng, hắn đều sẽ đồng ý.

Trung thu ngày này người một nhà ăn một bữa điểm tâm mỹ vị xong, thì đánh xe bò đi Bạch vân tự, đồng hành còn có người một nhà Phụng lang trung.

Đến Bạch vân tự, người hai nhà đốt hương cầu nguyện, sau đó vòng vo trong chùa miếu, cuối cùng đi ra phía sau miếu tự xem hoa quế. Hoa quế Bạch vân tự rất nổi danh, mỗi khi đến mùa thu cũng sẽ hấp dẫn đến không ít người thưởng lãm hoa quế, để cho hương khói càng tăng lên một chút.

Mấy người Đại Hoa đi theo sau lưng người lớn đi tới, bởi vì Tiểu Hoa được Trương Thanh Thạch ôm, cho nên mấy người Đại Hoa rất nhẹ nhàng, không cần trông hải tử, bọn họ cũng có thể tự do tự tại hết nhìn đông tới nhìn tây. Nhị Hoa chính là người hết nhìn đông tới nhìn tây, mà Đại Hoa thì đang nghe Phụng Đao nói một ít sự tích của Bạch vân tự.

"Các người cũng tới a? Thật đúng là đúng dịp." Trương Ma ma đột nhiên xuất hiện ở phía trước, bà hôm nay mặc không tề, nhìn như lão phu nhân trong nhà giàu có, hai cái vòng ngân nhĩ lớn dưới ánh mặt trời hết sức rõ ràng, trên cổ tay còn đeo một cái vòng bạc lớn, nhìn cũng rất nặng. Ánh mắt của bà quét qua mặt Trương Thanh Thạch và Tuyết nương, lại rơi xuống trên mặt người một nhà Phụng lang trung, trong lòng nghĩ bọn họ đi được cũng gần, hừ, chuyện ban đầu nói không chừng chính là bọn họ liên khởi lửa gạt bà.

Trương Thanh Thạch gọi một tiếng nương, Tuyết nương cung kính hành lễ, Phụng lang trung và Viên Ngọc Nương chỉ là gật gật đầu kêu một tiếng thăm tử, Phụng Đao và Đại Hoa mấy người kêu bà nội, gọi Trương nãi nãi. Vốn là một tình cảnh rất náo nhiệt, nhưng lúc bọn họ tiến lên chào, lại có vẻ rất quanh quẩn, trên mặt mỗi người đều không có nụ cười.

Bên cạnh Trương Ma ma là Tôn Xảo Cô và Mai Hương, hai người cũng mặc không kém, nhất là Mai Hương, sắc áo thu hương, váy màu xanh biếc, cách ăn mặc thanh nhã nhưng lại không mất rực rỡ, trên đầu một đoá hoa lụa hồng nhạt, một cây trâm mạ vàng, trên lỗ tai là kim đinh hương nho nhỏ, bôi phấn son nước bột, che đi tàn nhang trên mặt nàng ta, cả người có vẻ dễ nhìn vài phần. Chỉ là nàng ta dù có đẹp hơn cũng không đẹp bằng đôi tỷ muội Đại Hoa Nhị Hoa.

Đại Hoa hôm nay mặc áo nguyệt bạch sắc, váy màu lam hồ, trên đầu có hai đoá hoa nhỏ màu lam. Nhị Hoa là áo màu hồng đào, váy màu chàm, trên đầu ngay cả đoá hoa cũng không có, chỉ dùng lụa đỏ tết tóc. Cách ăn mặc của hai người hết sức trắng trong thuần khiết, đều là trắng tinh sạch sẽ, một người ôn nhu thanh tú, một người thanh tú xinh xắn, đứng ở nơi đó như hai nụ hoa chớm nở.

Về mặt tướng mạo, Mai Hương căn bản không sánh bằng Đại Hoa và Nhị Hoa, nàng ta có thể hơn được Đại Hoa Nhị Hoa đó là bởi vì nàng mặc được tốt hơn so với Đại Hoa Nhị Hoa, hiện tại không thể được, Đại Hoa Nhị Hoa mặc cũng không kém so với nàng ta. Cho nên Đại Hoa Nhị Hoa thoáng cái

đã đề nàng ta xuống.

Mai Hương trong lòng mắt hừng, lời kéo tay áo Tôn Xảo Cô, nghĩ vẫn là nhanh tách ra với những người này đi thôi, nàng ta cũng không muốn bị người so sánh sau đó rơi xuống hạ phong!

Tôn Xảo Cô vỗ vỗ tay của nữ nhi, ý bảo nàng không nên gấp gáp. Thị ta cũng thấy được Đại Hoa Nhị Hoa xinh đẹp, thị ta cũng không cao hứng khuê nữ mình bị so sánh hạ thấp đi, có điều thị nghĩ tới khuê nữ mình đã gả cho hảo nhân gia, lại lớn hơn so với mấy nàng, khá hơn cũng không phải là chỉ một, hai phần, cho nên không có vội vã rồi đi giống như nữ nhi. Thị thấy Đại Hoa và Nhị Hoa xinh đẹp, trong lòng nghĩ hai nhà đầu này lớn lên thật không tệ, nếu là chưa có ở riêng thì có thể đem các nàng gả cho một nhà tốt, đến lúc đó trong nhà cũng được tiện nghi, hiện tại có chút khó. Bởi vì ở riêng, lại huyền não không vui với cả nhà Trương Thanh Thạch, Tôn Xảo Cô chỉ ngóng trông các nàng gả không được cho người tốt, không bằng được như nhà mình.

Trương Ma ma nói với Trương Thanh Thạch: "Các người là đánh xe đến à? Như vậy đi, chúng ta cùng nhau trở về đi!"

Trương Thanh Thạch nói: "Xe của chúng ta đã đầy."

"Chen lấn chút là được."

Trương Ma ma nói, nhìn thoáng qua Phượng lang trung, ánh mắt kia rõ ràng đang nói "Các người nếu là thức thời thì tự mình nói các người không ngồi xe".

Phượng lang trung mới sẽ không nói, nếu như Trương Ma ma và Trương Thanh Thạch quan hệ tốt, hẳn tự nhiên sẽ cảm thấy được, dù sao bọn họ là mẹ con mà một nhà người mình chỉ là người ngoài, nhưng là quan hệ mẹ con bọn họ kém đến mức muốn đoạn thân, hẳn sẽ không để cho toàn gia Trương Thanh Thạch không được tự nhiên. Cho nên hẳn đem mặt quay đi, giả bộ không thấy được ánh mắt Trương Ma ma, hẳn và Viên Ngọc Nương nhẹ giọng nói chuyện với nhau.

Nhị Hoa nói: "Nãi nãi, Tiểu hoàng nhà chúng ta cũng không thể một chết đi được, đây chính là tổn không ít tiền mua được! Mấy người như thế nào đến thì trở về như thế đi! Ta nghĩ mấy người nhất định cầm đủ tiền."

Trương Ma ma mắt hừng nói: "Nhị Hoa, có đứa cháu nào nói chuyện như vậy với nãi nãi sao? Cho chúng ta đi nhờ đoạn đường thì thế nào? Cái đó cùng tiền có quan hệ gì? Đây là hiếu đạo!"

Trương Thanh Thạch không đợi Nhị Hoa nói chuyện, hẳn liền nói: "Ta cảm thấy được ta rất hiếu thuận, ta đã cho mấy mẫu đất và tiền phụng dưỡng rồi! Đứng rồi, vừa rồi ta nhìn thấy Triệu gia Nhị thiếu gia, các người có gặp không? Nếu như không có gặp, ta giúp các người tìm một chút, cho hẳn đi đến bình luận phân xử."

"Triệu gia Nhị thiếu gia cũng tới?!" Tôn Xảo Cô hết sức kinh ngạc, thị ta mới vừa rồi không có thấy! Đây chính là con rể tương lai à! Cũng không thể để cho hẳn nhìn đến bản thân bà bà khó xử Trương Thanh Thạch, nhà bọn họ bởi vì ở riêng dùng âm mưu bị gièm pha, Triệu gia cũng biết, mặc dù Triệu gia không có vì chuyện này từ hôn Mai Hương, nhưng là bọn họ cũng bị dọa sợ. Cũng không thể lại để cho danh tiếng nhà bọn họ liên lụy hôn sự Mai Hương. "Nương, chúng ta đi thôi, nhị thúc bọn họ mới đến, chúng ta đã đi dạo xong, thì không nên quấy rầy bọn họ, chúng ta cũng nhanh về nhà đi!"

Mai Hương cũng gấp rút ở bên cạnh khuyên bảo: "Nãi nãi, ca ca tách ra với chúng ta một hồi lâu, chúng ta hay là đi tìm hẳn đi! Đừng để cho hẳn tìm chúng ta mà nóng nảy!"

Trương Ma ma bị Trương Thanh Thạch uy hiếp chọc tức rõ ràng như vậy, nhưng cũng không thể phát hỏa, bà cũng lo lắng như mẹ con Tôn Xảo Cô. Thấy con dâu và cháu gái cho bậc thang, bà lập tức theo bậc thang mà xuống.

Thấy ba người đi, Viên Ngọc Nương cười nói: "Cửa hôn sự này kết được thật đúng là không sai."

Viên Ngọc Nương ý là Mai Hương sau khi kết thân, đám người Trương Ma ma ngược lại bắt đầu chú ý danh tiếng, sẽ không động một chút là tới quấy rầy nhà Trương Thanh Thạch, còn có thể đem Triệu gia dọa bọn họ.

Tuyết nương cười gật đầu, nói: "Còn không phải sao! Ta chỉ trông mong bọn họ qua thật tốt!"

Tuyết nương nghĩ tới mấy người Trương Ma ma sống tốt hơn cũng sẽ không lại tới quấy rầy nhà cuộc sống an tĩnh của nhà bọn họ, nàng cũng không phải là người bởi vì oán hận mà ngóng trông người khác qua không tốt, nàng chỉ là một phụ nhân bình thường, chỉ muốn nhà mình trải qua cuộc sống hạnh phúc, an bình là tốt rồi, dù cho bảo nàng oán hận người trôi qua tốt hơn so với nàng, nàng cũng sẽ không cam lòng.

Viên Ngọc Nương thích tính cách Tuyết nương như vậy, nàng kéo tay Tuyết nương, hai người cười cười nói nói đi về phía trước.

Trương Thanh Thạch ôm Tiểu Hoa và Phượng lang trung đối mặt cười một tiếng, lắc đầu, hai người cũng đi theo sau lưng thê tử đi tới.

Nhị Hoa chạy tới hỏi Trương Thanh Thạch: "Cha, cha thực thấy Triệu gia Nhị thiếu gia? Tại nơi nào à? Con muốn đi xem, Đại Đường tỷ nhất định đi tìm hẳn!"

Đại Hoa kéo nàng nói: "Có cái gì mà xem? Muội thành thật chút ít đi!"

Nhị Hoa cười hì hì nói: "Muội chỉ đi xem một chút!"

Nhị Hoa nghĩ mấy người Đại Đường tỷ nếu là nhìn thấy Triệu gia Nhị thiếu gia nhất định sẽ là đáng về nịnh bợ, nàng muốn xem xem bộ dáng kia của bọn họ, nhất định rất thú vị. Đến lúc đó nếu là có khả năng nàng liền tiến lên đi dạo một vòng, dọa mấy người nãi nãi, để cho bọn họ lại tìm đến nhà mình phiền toái!

Trương Thanh Thạch bắt đầu dĩ cười một tiếng, nghĩ nhị khuê nữ của mình tính tình thật là nghịch ngợm, có điều hắn cũng không ngăn cản, khuê nữ nhà mình như vậy rất tốt. Hắn đồng ý Nhị Hoa tự mình đi chơi, để cho Đại Hoa và Phụng Đoàn cùng theo một lúc, như vậy có thể chiếu ứng lẫn nhau. Hắn nghĩ bọn nhỏ cũng lớn, vẫn là không muốn đi theo mấy người lớn bọn họ.

Nhị Hoa nhỏ giọng hoan hô một tiếng, một tay kéo Đại Hoa, một bên kêu Phụng Đoàn nhanh lên đuổi kịp các nàng, lập tức chạy mất tăm hơi.

Tiểu Hoa cũng muốn cùng đi, có điều Trương Thanh Thạch không có đồng ý, hắn sợ Đại Hoa bọn họ chiếu cô không tốt Tiểu Hoa, lúc này người bên trong miếu tự rất nhiều, vạn nhất đem con lạc mất thì thật phiền toái, năm đó lạc mất muối muối là thống khổ đời này của hắn, hắn không thể lại làm lạc mất nữa.

Lần này tới miếu dâng hương, Trương Thanh Thạch cũng dâng hương cho phụ thân và muối muối, hơn nữa cầu xin một quẻ xăm, là vì muối muối cầu xin, ký văn hết sức may mắn, là quẻ tốt nhất, lão hòa thượng giải đoán xăm nói muối muối của hắn nhất định còn sống trên đời, hơn nữa từ trên ký văn đến xem rất có thể trùng phùng.

Trương Thanh Thạch thật cao hứng, hắn sống hai đời đều cảm thấy đối với cha và muối muối mình hết sức đau lòng, cha đã chết rồi, hắn là cứu không trở lại, đời trước cũng vì người trong nhà có kết cục như vậy, hắn đời này mặc dù vẫn cảm thấy xin lỗi cha hắn, nhưng sẽ không lại vì người trong nhà ra sức bán mạng. Hắn chỉ nghĩ có thể tìm được muối muối, chỉ phải tìm được nàng, nhìn xem nàng sống có tốt không, cha hắn dưới lòng đất có thể hài lòng mà nhắm mắt buông tay?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Khuyên nhủ A Kiều

Đến phía sau miếu tự, cây hoa quế nhiều lên, lúc này đúng là lúc hoa quế nở rộ, hoa quế phiêu hương, làm cho người sáng khoái tinh thần, phàm là người đến ngắm hoa đều khen không dứt miệng.

Trương Thanh Thạch ôm Tiểu Hoa và Tuyết nương đi cùng một chỗ, còn lại là Phụng lang trung và Viên Ngọc nương đi cùng một chỗ, hai đôi vợ chồng trong chốc lát đi cùng một chỗ, trong chốc lát lại tách ra, rất là thần nhiên thích ý.

Đột nhiên, Trương Thanh Thạch thấy được Trương Hoa và A Kiều, hai người bọn họ đứng ở một xó xinh hết sức hẻo lánh, nếu như không phải là Tiểu Hoa chỉ chim trên một thân cây nói muốn thấy rõ ràng, Trương Thanh Thạch cũng không biết đi đến chỗ này, cũng sẽ nhìn không thấy Trương Hoa và A Kiều đứng ở chỗ kia. Hai người kia thật đúng là biết tìm chỗ.

Trương Hoa đang nói gì đó với A Kiều, A Kiều cúi đầu về mặt không rõ lắm, sau đó đột nhiên Trương Hoa kéo tay A Kiều.

Trương Thanh Thạch nhướng mày, nghĩ mình đã nhắc nhở qua người nhà A Kiều, hiện tại A Kiều vẫn đi cùng với Trương Hoa sao? Nếu như là như vậy, vậy hắn cũng không muốn quản, chỉ có điều hắn lại nghĩ tới Đại Hoa có hảo cảm với A Kiều, trong lòng lại âm thầm mắng một tiếng, nặng nề ho khan một tiếng, A Kiều giống như con thỏ bị kinh hãi lập tức buông tay Trương Hoa, mà Trương Hoa cũng sợ hết hồn lui về phía sau hai ba bước, cuối cùng ngay cả đầu cũng không quay lại, bỏ chạy rồi.

"Đây là người nào a? Gặp được chút chuyện đem cô nương bỏ lại còn chính hắn chạy! Thật là không có đảm đương!"

Trương Thanh Thạch trong lòng mắng, Trương Hoa là đại chất tử của hắn đấy, nghĩ đến có một đại chất tử như vậy hắn thật sự là cảm thấy mất mặt xấu hổ.

A Kiều thấy Trương Hoa đi vội vàng, nàng sững sờ tại nguyên chỗ trùng to mắt, giống như bị choáng váng.

Trương Thanh Thạch bắt đầu đi lác đầu, nghĩ Trương Hoa đã đi thì hắn không nên qua đó, kết quả thấy ánh mắt A Kiều nhìn lại. A Kiều nhìn thấy hắn, Trương Thanh Thạch có thể xác định. Nếu đã thấy được, hắn bây giờ rồi đi ngược lại không tốt lắm. Nghĩ như vậy, Trương Thanh Thạch gật đầu nhẹ với A Kiều.

A Kiều mặt sung huyết đỏ bừng, nàng thật không nghĩ tới ở chỗ này gặp mặt Trương Hoa, chuyện Trương Hoa kéo tay của nàng lại bị người khác chứng kiến, người chứng kiến còn là người quen biết! Thật sự là quá xấu hổ! Đặc biệt là người quen biết này còn là thúc phụ của Trương Hoa, nếu như mình thực muốn gả cho Trương Hoa, vậy sau này mình đối mặt với thúc phụ như thế nào a? Nam nữ chưa lập gia đình mặc dù đi cùng một chỗ ở thời đại này cũng sẽ không bị người chỉ chỏ, nhưng nắm tay thì không được, sẽ bị người nói không đoan trang. Để cho trường bối của Trương Hoa cho rằng mình là nữ tử không đoan trang, vậy đối với cuộc sống sau này của mình sẽ không có bất kỳ chỗ tốt! May mà nàng và nữ nhi Trương Thanh Thạch quan hệ cũng không tệ lắm, hy vọng vị Trương nhị thúc này có thể mở một mặt lưới cho mình.

A Kiều không dám chạy trốn, nàng vô cùng thẹn thùng đi về phía Trương Thanh Thạch.

Trương Thanh Thạch không nghĩ tới A Kiều sẽ đi đến, nhìn nàng hồng thông thông mặt, nghĩ nàng đến vốn định nói cái gì sao? Vừa vặn nghe một chút nàng là nghĩ như thế nào, cứu một mạng người là đại đại chuyện tốt, cũng là vì Đại Hoa, mình vẫn là giúp cho nha đầu này đi!

A Kiều hành lễ với Trương Thanh Thạch và Tuyết nương, hỏi mấy người Đại Hoa cũng đến đây sao, nói nàng ta rất nhớ Đại Hoa, vốn là nghĩ tới đi Tiểu Pha thôn vấn an nàng, nhưng là gần đây trong nhà bề bộn nhiều việc, cho nên liên tục không có đi, nếu đã ở chỗ này gặp được, nàng muốn cùng mấy người Đại Hoa cùng nhau ngắm hoa du ngoạn.

Tuyết nương cười nói: "Các nàng tuổi còn nhỏ, tự mình đi chơi, người nếu là tìm một chút có lẽ rất nhanh sẽ có thể tìm thấy, nếu như ngại phiền toái thì cùng chúng ta đi cùng một chỗ, các nàng phỏng đoán sẽ mau trở lại. Người là cùng cha mẹ người cùng đi sao? Bọn họ ở nơi nào? Làm sao chỉ có một mình người?"

A Kiều cười duyên nói: "Ta tách ra với cha mẹ ta, có điều chúng ta đã nói nếu là tản đi thì sau đó gặp ở đại điện, cho nên ta cũng không sợ hãi."

Trương Thanh Thạch nói: "Ta vẫn là trước đưa người đi đại điện trước gặp cha nương của người đi, nếu không bọn họ sẽ gặp. Người là hòn ngọc quý trên tay bọn họ, cho dù trong chốc lát không thấy cũng sẽ sốt ruột nóng giận. Tuyết nương, nàng mang theo Tiểu Hoa và mấy người Phụng đại ca trước ngắm hoa, ta đem Chu cô nương đưa đi gặp cha nương của nàng ấy."

Tuyết nương gật đầu, nàng cũng cảm thấy một tiểu cô nương như hoa như ngọc ở trong chùa miếu đi đi lại lại không tốt lắm, mặc dù nơi này là miếu tự, nhưng ở đây hán tử nhân rồi vô lại vẫn có nhiều, lỡ như gặp phải bị chiếm tiện nghi sẽ không tốt. Nàng vừa rồi cũng không nhìn thấy Trương Hoa và A Kiều cùng một chỗ, nếu như thấy được cũng biết A Kiều đã bị sờ soạng tay, phỏng đoán sẽ gặp hơn để cho Trương Thanh Thạch đưa người giao cho vợ chồng Chu thị.

"Trương nhị thúc, chuyện mới vừa rồi kính xin thúc đừng nói cho cha mẹ ta. Bọn họ biết rõ sẽ rất tức giận." A Kiều đi bên cạnh Trương Thanh Thạch, khẽ cúi đầu, trong thanh âm mang theo chán nản, "Cha mẹ ta không cho phép ta gặp Trương Hoa."

"A? Là nguyên nhân gì?" Trương Thanh Thạch hỏi.

"Bọn họ nói người nhà Trương Hoa không tốt." A Kiều ngẩng đầu nhìn Trương Thanh Thạch, nghĩ đến lời cha mẹ, nàng nhin lại nhin, vẫn hỏi, "Trương nhị thúc, người nhà Trương Hoa thật sự lừa thúc sao?"

Trương Thanh Thạch gật gù, chuyện này hẳn chưa bao giờ sẽ giấu giếm thay mấy người Trương Ma ma, càng sẽ không dối với A Kiều, chuyện này quan hệ đến mạng của một tiểu cô nương.

A Kiều ánh mắt âm trầm, một hồi lâu mới lầm bầm nói: "Nhưng Trương Hoa và người nhà của hắn không cùng một dạng chứ? Hắn nói với ta hắn liên tục ở trên trần làm giúp, hắn cũng không biết sự tình trong nhà. Hắn nói hắn cũng hết sức đồng tình thúc, nhưng hắn là văn bối, nên hắn cũng không có cách nào thay đổi chuyện của các người. Trương nhị thúc, Trương Hoa hẳn có phải là không có làm qua chuyện có lỗi với thúc và người nhà thúc? Nếu như ta và hắn thành thân, nhà các người có oán ta không? Ta, ta thích Đại Hoa Nhị Hoa và Tiểu Hoa, ta cũng tôn kính thúc và thăm từ, ta không muốn các người oán ta."

Trương Thanh Thạch trong lòng thở dài một tiếng, nghĩ này thật sự là một cô nương ngốc, khó trách đời trước lại bị Trương Hoa lừa gạt. Nàng ta chẳng lẽ không hiểu một nữ nhân gả cho người, không chỉ là gả cho một người nam nhân, mà còn là gả cho cả gia tộc của người nam nhân kia sao? Chỉ cần nàng gả cho Trương Hoa, như vậy nàng đã thành người của Trương gia, biết rõ người nhà này phẩm hạnh là như vậy còn muốn gả đi, còn muốn không chịu ảnh hưởng của bọn họ, tiếp tục hữu hảo ở chung với mấy người Đại Hoa, nào có dễ dàng như vậy?

"A Kiều, Trương Hoa xác thực chưa từng làm qua chuyện gì thật có lỗi với chúng ta, nhưng là hắn cũng chưa từng có trợ giúp qua chúng ta. Hắn là văn bối, nhưng cũng không phải là không hề năng lực. Hắn nói với người hắn đồng tình chúng ta, nhưng là hắn lại chưa từng có bất luận hành động gì. Người có nghĩ tới hay không người gả cho hắn, lúc người cần hắn nâng đỡ hắn cũng là như thế này?"

Trương Thanh Thạch nói rõ ràng tới như thế cũng là muốn tình tường biểu đạt lập trường của mình. Hắn đã nói như vậy, cha nương của nàng cũng phản đối cửa hôn sự này, nếu như A Kiều còn khẳng khái muốn gả cho Trương Hoa, như vậy hắn cũng sẽ không lại xen vào việc của người khác. Hắn sẽ đi nói với Đại Hoa chuyện này, ít nhất Đại Hoa về sau sẽ không quá thương tâm. Cũng để cho A Kiều hiểu nếu như nàng muốn gả cho Trương Hoa như vậy thì không cần lui tới với bọn họ, bởi vì bọn họ tuyệt sẽ không lui tới mật thiết với mấy người Trương Ma ma.

A Kiều á khẩu không trả lời được.

Trương Thanh Thạch đưa A Kiều đến bên người cha mẹ nàng ta, hắn cũng không có nói cho cha mẹ A Kiều chuyện nàng ta và Trương Hoa gặp mặt, để cho A Kiều trở về háo hão mà ngắm lại đi, nếu như nàng ta còn không biết thay đổi, như vậy chính là mệnh của nàng ta! Cha nương của nàng ta nếu như sau này ngăn không được nàng ta, lúc này có nói nữa cũng vô dụng.

Trương Thanh Thạch chuẩn bị trở về với thể tử, hoàn cảnh tốt như vậy vẫn là bồi tiếp thân nhân trọng yếu nhất. Nửa đường hắn gặp được mấy người Đại Hoa, ba người đi được rất gấp, nhất là Nhị Hoa, nàng chạy trước tiên, một khuôn mặt nhỏ bởi vì trên mặt đỏ ửng mà tỏ ra càng thêm rực rỡ. Trương Thanh Thạch chỉ nhìn nàng một cái liền không nhìn được đã biết, nghĩ nha đầu kia khẳng định chứng kiến chuyện thú vị, nếu không sẽ không có ánh mắt hưng phấn như thế.

Nhị Hoa thấy Trương Thanh Thạch con mắt sáng lên, giống như một con bướm bay tới, kéo ống tay áo Trương Thanh Thạch mang khuôn mặt nhỏ nhắn

nói: "Cha! Mới vừa rồi có chuyện vui a! Đại Đường tỷ lần này xem như ném mặt to a!"

Trương Thanh Thạch nhướn mí mắt, nghĩ quả nhiên là chuyện có quan hệ với Mai Hương.

"Chuyện gì xảy ra a? Nói nghe một chút."

"Là có chuyện như vậy..."

Nhị Hoa cái miệng nhỏ nhắn chặc chặc nói việc đã qua, vừa nói một bên cười, may mà nàng còn nhớ nói thật nhỏ, nếu không sẽ thu hút rất nhiều người bên cạnh.

Đại Hoa và Phượng Đoàn ở một bên nghe, hai người liếc mắt nhìn nhau, sau đó đứng ở sau lưng Nhị Hoa, sau khi Nhị Hoa nói xong ngơ ngác một câu ta một câu giúp đỡ bỏ sung chỗ Nhị Hoa bỏ sót.

Trương Thanh Thạch nghe xong nghĩ khó trách Nhị Hoa hưng phấn như thế, ngay cả Đại Hoa ôn nhu như thế, Phượng Đoàn hài tử ồn trọng như vậy, lại giống như tiểu hài tử nhìn vở kịch hay khoe với người lớn, giải thích cho hẳn nghe.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Từ hôn

Trương Thanh Thạch kỳ thật không nhìn thấy Triệu Thiên Tứ, hắn nói thấy được Triệu Thiên Tứ chỉ là lừa gạt mấy người Trương Ma ma, dùng Triệu Thiên Tứ dọa bọn họ sợ chạy mất, hiệu quả vô cùng tốt. Cũng chính bởi vì biết mình nói là nói dối, cho nên Nhị Hoa muốn đi xem náo nhiệt hẳn cũng không có ngăn đón, nếu không hẳn chắc chắn sẽ không để cho hai nữ nhi đến gần chỗ Triệu Thiên Tứ dù chỉ một bước. Triệu Thiên Tứ ở trong lòng của hắn chính là một người đáng ghét, một người tư thông với tẩu tử, vì đẹp yên con giận của huynh trưởng mà lừa gạt cưới nữ tử đang hoàng cho ca ca hắn vũ nhục, nam nhân như vậy có thể là "vật" gì tốt? Trương Thanh Thạch không muốn khuê nữ bảo bối của mình gặp được đồ bỉ ổi này. Hắn không nghĩ tới Triệu Thiên Tứ thật đúng là đến đây, hơn nữa còn thật làm cho mấy người Trương Ma ma tìm được rồi!

Triệu Thiên Tứ thật đúng là không có gánh uổng cái tên "đồ bỉ ổi" mà Trương Thanh Thạch trong nội tâm đánh giá hắn, lúc mấy người Trương Ma ma tìm được Triệu Thiên Tứ hắn đang ôm một cô nương.

Trương Ma ma ba người vừa nhìn mặt đều xanh, đây chính là con rể và cháu rể Trương gia quan tâm nhất đặc ý nhất, kết quả chẳng những cùng cô nương khác áp áp ôm ôm, còn lại tại nơi miếu tự này! Cái này cũng chưa tính là cái gì, dù sao Triệu Thiên Tứ trong nhà có tiền, nam nhân có tiền ai lại không phong lưu? Bọn họ có thể giả vờ không biết! Nhưng vì sao lại để cho bọn họ đứng lúc đụng phải? Hơn nữa cô nương mà Triệu Thiên Tứ ôm kia bọn họ cũng biết!

Hoàn Từ, lại là Hoàn Từ!

Triệu ma ma lập tức chỉ mũi Hoàn Từ mà mắng, mắng Hoàn Từ là hạ lưu tiểu, bỉ ổi, tiện nhân, biết rõ Triệu Thiên Tứ là vị hôn phu tương lai của Mai Hương còn quyến rũ hắn, nói năng ta không có hảo ý.

Tôn Xảo Cô thì trực tiếp xông tới lôi kéo Hoàn Từ, một cái tay cầm lấy cánh tay Hoàn Từ, một cái tay liền hung hăng đánh mặt Hoàn Từ. Trong miệng cũng là mắng không ngừng.

"Nha đầu chết tiệt kia! Không phải là thấy Mai Hương chúng ta gả cho hào nhân gia nên đồ mất sao? Lại dám đánh chủ ý này! Nhìn ta không bắt nạt mặt của ngươi! Nhìn ngươi tiểu yêu tinh này còn ăn mặc lòe loẹt quyến rũ nam nhân người khác! Ngươi tiểu bỉ ổi, tiện nhân! Đánh chết ngươi!"

Tôn Xảo Cô bình thường ở trong thôn mặc dù không thể được xưng tụng số một số hai hiền lành đoan trang, nhưng cũng tuyệt xưng không được là người đàn bà chanh chua, người khác vừa nhắc tới Tôn Xảo Cô ấn tượng đầu tiên chính là phụ nhân này chừng chặc khôn khéo. Nhưng hôm nay gặp được hôn sự khuê nữ có nguy cơ bị người đào góc tường, thị trong lúc nhất thời không có kiềm hãm được tính tình của mình. Có thể nói thị bây giờ mới thật sự là thị, đừng xem thị bình thường mà xem thường những người đàn bà chanh chua kia, kỳ thật bản tính thị cũng không sai biệt lắm.

Hoàn Từ tự nhiên cũng sẽ không để mình bị đánh, một bên kêu khóc một bên đánh trả một bên trốn bên người Triệu Thiên Tứ, trong miệng mạnh mẽ hô "Ta là oan uổng, không phải là các ngươi nói như vậy, các ngươi oan uổng ta có thể, vì sao lại oan uổng Triệu Nhị thiếu gia? Hắn là chính nhân quân tử! Chúng ta đều là oan uổng..."

Triệu Thiên Tứ đều sợ ngây người, hắn không nghĩ tới tình huống sẽ phát triển thành như vậy, rõ ràng hắn và Hoàn Từ chỉ là đứng chung một chỗ trò chuyện, kết quả đột nhiên từ phía sau hắn có một người xông qua, hung hăng đụng phải hắn một chút, làm hại hắn đụng phải Hoàn Từ, hai người lần đến bên cạnh núi đá giả mới không có ngã xuống. Hắn còn chưa có đứng vững, thì nghe một tiếng thét chói tai phía sau, vị hôn thê và mẫu thân, bà nội của nàng đã cùng lúc xuất hiện. Sau đó không nói lời nào liền nhào tới đánh Hoàn Từ, chẳng những đánh Hoàn Từ, quyền cước kia cũng không có mất, còn đánh hắn hai cái. Đây hết thảy hợp thành một đoàn, làm cho hắn kinh ngạc đến ngây người, có chút phản ứng không kịp.

Tiếng thét chói tai của Hoàn Từ kinh động hai gã sai vặt của Triệu Thiên Tứ gác ở một bên cách đó không xa, hai người chạy tới, vừa nhìn tình cảnh này cũng ngây ngốc một chút, sau đó chạy tới che chở Triệu Thiên Tứ.

Triệu Thiên Tứ tức giận nói: "Được rồi! Đừng đánh nữa! Còn ra thể thống gì?!"

Tôn Xảo Cô nghe được Triệu Thiên Tứ giận dữ mắng mỏ, bèn ngừng tay, thị cũng phục hồi tinh thần lại, trong lòng thầm kêu không tốt, mình ra cái dạng này đâu còn có dáng vẻ của nhạc mẫu? Nay con rể về sau làm sao sẽ tôn trọng chính mình? Thị vội vã che mắt khóc lên, châm chước nói chuyện, thị không dám nói Triệu Thiên Tứ ở bên ngoài phong lưu, chỉ nói Hoàn Từ không có hảo tâm quyến rũ hẳn. Để cho hẳn không cần lo lắng, bọn họ đều tin tưởng nhân phẩm của hẳn, chỉ là Hoàn Từ này nhất định phải dạy dỗ, nếu như không dạy dỗ về sau không chừng còn vu oan trong sạch của Triệu gia và Trương gia.

Triệu Thiên Tứ nghe những lời này của Tôn Xảo Cô chẳng những không cảm kích mà mẫn ngược lại trong lòng bức bối không thích, hẳn nghĩ nhạc mẫu tương lai chẳng những hung hãn hơn nữa còn giáo hoạt, này không phải là nhạc mẫu hẳn muốn. Còn có Trương Ma ma bên cạnh liên tục mắng cũng không phù hợp yêu cầu của hẳn.

Triệu Thiên Tứ muốn là một Nhạc gia thành thật, bởi vì hẳn muốn kết hôn thì từ nhất định là sẽ chịu ủy khuất, nếu như người nhà mẹ đẻ thì thật lợi hại, đến lúc đó giúp đỡ nàng, Triệu gia bọn họ không phải sẽ có phiền toái sao? Lúc trước nghe nói người nhà này tham tiền, mặc dù khinh thường hành vi của bọn họ, nhưng lại cũng mẫn ý bọn họ tham tiền, bởi vì chỉ cần tham tiền là tốt rồi trấn an, chỉ cần cho tiền, người Trương gia cũng sẽ không cam lòng buông tha cho cửa hôn sự này. Bọn họ lúc ấy nghĩ chính là bọn hẳn dù tham tiền cũng chỉ là tiêu hộ nhân gia. Hiện tại vừa nhìn người nhà này mặc dù là tiêu hộ nhân gia, nhưng từng người từng người vừa ngang tàng vừa giáo hoạt! Vốn là bởi vì chuyện thu lúa mà có bất mãn đối với Trương gia, Triệu Thiên Tứ hiện tại càng thêm không hài lòng đối với cửa hôn sự này.

Hoàn Từ ở một bên khóc, mặc dù vừa rồi Tôn Xảo Cô đánh nàng, nhưng nàng cố gắng che chở chính mình, bởi vậy ngoại trừ đầu tóc tán loạn, trên người cũng trũng không ít, khóe miệng bị đánh một khối xanh, trên mặt lại không có bị thương gì. Tôn Xảo Cô móng tay căn bản là không có thi triển trên mặt của nàng. Có điều đầu tóc nàng rối loạn, nàng lại đem máu trên khóe miệng lau vài cái ở trên mặt, này vừa nhìn thật là đủ thảm, miễn bàn có bao nhiêu đáng thương.

Hoàn Từ trong miệng nói mình là oan uổng, nói Triệu Thiên Tứ là oan uổng, "Các người như vậy oan uổng ta một cô nương gia, ta không muốn sống!"

"Hoàn Từ, Hoàn Từ, người làm sao vậy?"

Mẹ Hoàn Từ lúc này đã chạy tới, bà vừa rồi gặp được tỷ muội nhà mẹ đẻ cho nên đi qua nói chuyện trong chốc lát, khuê nữ nói đi bên cạnh, bà cũng không có ngăn cản. Kết quả hiện tại lại thành như vậy, thật hù chết bà. Nói đến bà mặc dù có một trai một gái, nhưng là bà và chồng bà đều chỉ đau khuê nữ, bởi vì khuê nữ khôn khéo đáng yêu hơn so với con trai, hơn nữa vì chuyện hôn sự con trai mà bị nhục, hẳn giống như một phế nhân, nên khuê nữ bọn họ gần đây là càng ngày càng tốt xem, còn nói nhất định sẽ gả cho hảo nhân gia làm cho trong nhà trải qua ngày tốt lành, tất cả hy vọng của bọn họ đều gửi gắm trên người khuê nữ. Hiện tại khuê nữ nếu là có mệnh hệ gì bà cũng không muốn sống!

Mẹ Hoàn Từ thấy đầu tóc khuê nữ rối bời, trên mặt còn có máu, đau lòng đến run cầm cập, vừa nhìn Triệu Thiên Tứ ở bên cạnh, Tôn Xảo Cô cũng ở bên cạnh, cách đó không xa là Mai Hương nước mắt như mưa cùng vẻ mặt hung tướng của Trương Ma ma, bà mơ hồ có chút hiểu đã phát sinh chuyện gì. Không đợi bà hỏi, Hoàn Từ liền nói cho bà biết. Nghe được khuê nữ nói nàng ở chỗ này ngẫu nhiên gặp Triệu Nhị thiếu gia, kết quả bị người Trương gia hoài nghi nàng quyến rũ Triệu Nhị thiếu gia, đánh nàng thành như vậy. Hoàn Từ nương con tức dâng lên, nhưng bà căn bản không có biện pháp xông lên đánh nhau với Tôn Xảo Cô vì nữ nhi trút giận, bởi vì Hoàn Từ sợ sao ô mị bà, ở bên tai của bà nói bà khóc.

Hoàn Từ nghĩ lúc này mẹ con các nàng phải giả vờ yếu ớt, như vậy Triệu Thiên Tứ khẳng định sẽ đồng tình mẹ con các nàng.

Triệu Thiên Tứ xác thực là đồng tình với mẹ con Hoàn Từ, đối lập với người Trương gia, hai mẹ con này quả thực nhu nhược như con cừu nhỏ.

"Hừ! Đã không tin cách làm người của ta như vậy, như vậy cửa hôn sự này không kết cũng được!"

Ánh mắt Triệu Thiên Tứ quét qua Trương Ma ma, Tôn Xảo Cô và Mai Hương, âm u nói ra những lời này, phất tay áo một cái, xoay người nói với một gã sai vặt bảo hẳn ta ngăn đón ba người Trương gia, để cho một gã sai vặt khác mang theo mẹ con Hoàn Từ đi với hẳn.

Tổ tông ba người Trương Ma ma tất cả đều choáng váng, câu nói kia của Triệu Thiên Tứ ý là muốn từ hôn sao? Bọn họ bắt đầu nóng nảy, nghĩ đuổi theo giải thích với Triệu Thiên Tứ, nhưng lại bị gã sai vặt Triệu gia cản lại, chỉ có thể mắt nhìn Triệu Thiên Tứ mang theo mẹ con Hoàn Từ càng đi càng xa, cuối cùng biến mất không thấy tăm hơi.

"Chuyện đã xảy ra cứ như vậy." Trong đôi mắt to của Nhị Hoa tất cả đều là hưng phấn sau khi xem vở kịch hay, "Cha, cha không nghĩ tới đi? Triệu Nhị thiếu gia thế nhưng đẻ ra từ hôn!"

Nhị Hoa nhìn có chút hả hê, nàng tuổi còn nhỏ, mặc dù cũng nghe qua cha mẹ nói mấy người Đại bá phụ có mối hôn sự tốt với Triệu gia như vậy thì sẽ sống tốt, sau đó cũng sẽ không tới quấy rầy cuộc sống nhà nàng, nhưng là nàng vẫn nhìn không quen dáng vẻ mấy người Đại bá phụ vênh vác tự đắc. Hiện tại mấy người Đại bá phụ mất đi cửa quan hệ thông gia này, Nhị Hoa tự nhiên cảm thấy rất hết giận.

Trương Thanh Thạch đưa ngón tay bần ốt Nhị Hoa một cái, nói: "Ở trước mặt người nhà mình, bộ dạng này của con coi như xong, ở nơi khác thì phải thu liễm!"

Phượng Đoan nghe được Trương Thanh Thạch đem mình cũng quy kết thành người một nhà, trong lòng thật cao hứng, hẳn nhìn Đại Hoa một chút, cười sờ sờ mũi.

Nhị Hoa xoa xoa ót, một chút cũng không thêm để ý, nói: "Biết rồi! Cha, Triệu Nhị thiếu gia thật sẽ thoát hôn chứ? Nếu như hấn từ hôn Đại Đường tử, vậy Đại Đường tử sẽ thảm!"

Nhị Hoa sau khi hưng phấn cũng có chút đồng tình Mai Hương, nếu như bị Triệu gia lui thân, không nói trước mắt đi việc hôn nhân tốt, từ hôn đối với danh tiếng nhà gái cũng không nên, về sau muốn lại tìm một nhà khá giả thì rất khó khăn! Đại Đường tử mặc dù không phải hết sức thiện lương, nhưng cũng không có làm qua chuyện gì người người oán trách, cứ như vậy bị lui thân, hình như cũng có chút đáng thương.

Trương Thanh Thạch nghĩ thầm Mai Hương một chút cũng không thể thương, nàng ta nếu quả thật bị lui thân xem như may mắn, dù về sau hôn sự khó hơn nữa, cũng tốt hơn so với nhảy đến hồ lửa nhà Triệu gia a! Chẳng qua nếu như Mai Hương bị lui thân, có phải hay không cô nương đời trước lại chịu tội? Hoặc là, Hoàn Từ giả đi Triệu gia?

Trương Thanh Thạch nghĩ đến vừa rồi nghe mấy người Nhị Hoa nói biểu hiện của Hoàn Từ, cảm thấy sự tình có lẽ cũng không phải là trùng hợp như vậy, có lẽ, đây hết thảy đều là bởi vì an bài? Trương Thanh Thạch nghĩ đến Hoàn Từ đời trước tình nguyện đến phương xa làm kẻ thất cho người ta cũng không gả cho nhà bình thường, cùng đời này cứ chạy đến nhà hấn thăm dò phương pháp làm món ăn, hấn cảm thấy Triệu gia Nhị thiếu gia và ba người Trương Ma ma khả năng đều bị Hoàn Từ tính kế.

Đối với việc có phải Hoàn Từ chủ mưu hay không, Trương Thanh Thạch cũng không rối rắm, cái này cũng không liên quan hấn a. Mai Hương nếu như bị Triệu gia từ hôn kia là vận hạnh trong bất hạnh, mặc dù trừ hấn ra tất cả mọi người sẽ không nghĩ như vậy, nhưng sự thật là như thế. Hoàn Từ dù giả tiến Triệu gia, nhảy vào cái hồ lửa kia, Trương Thanh Thạch cũng không thể thương nàng ta, đó là nàng ta tự chuốc phiền, hơn nữa hấn cảm thấy chỉ bằng dã tâm của Hoàn Từ, thì dù biết rõ là hồ lửa, nàng ta cũng sẽ nhảy. Cho nên vận mệnh của người khác thì để cho người khác đi làm đi, hấn chỉ phải quản lý tốt người mình để ý là tốt rồi.

Chờ nhìn thấy Tuyết nương và mấy người Phụng lang trung, Nhị Hoa lại đem chuyện này nói lại cho bọn họ nghe, lại dẫn tới một phen kinh ngạc thảo luận.

Ở trong chùa miếu, ăn một bữa cơm bổ thí, người hai nhà lúc này mới vừa lòng thỏa mãn chạy về.

Buổi chiều chính là người một nhà cùng nhau làm món ăn ngon, đến buổi tối, người một nhà Phụng lang trung cũng tới, bọn họ mang thức ăn làm sẵn đến nhà bọn họ, người hai nhà cùng nhau ăn bữa cơm đoàn viên, sau đó lại cùng nhau ngắm trăng. Những người lớn giảng về chuyện xưa trăng sáng, đám nữ hài tử hát ca về trăng sáng, Phụng Đao ngâm thơ về trăng sáng. Còn uống chung rượu hoa quế của Trương Thanh Thạch, liên tục nháo đến rất khuya, người một nhà Phụng lang trung mới đi.

Trong nhà Trương Ma ma nhưng là một mảnh mây sâu sương thăm, đừng nói không thể hạnh phúc vui vẻ như nhà Trương Thanh Thạch, ngay cả bất kỳ gia đình nào trong thôn cũng kém hơn.

Trương Ma ma hung hăng mắng chửi người một nhà Hoàn Từ, nếu như không phải là người trong nhà ngăn đón bà đã muốn chạy đến trong nhà Hoàn Từ đập nôi.

Trương Thanh Mộc cũng rất vội, hấn cũng hận không thể đi nhà Hoàn Từ đập một trận, nhưng hấn lại lo lắng chuyến đi này nháo nhà Hoàn Từ, bọn họ lại tìm Triệu gia cáo trạng bọn hấn. Nói không chừng Triệu Thiên Tử nói từ hôn chỉ là nhất thời nói nhảm, hấn ta căn bản không có ý định từ hôn thì sao? Nếu như lại nháo lên thành thực thì không còn chỗ để khóc.

Người của Trương gia cũng hy vọng giống như Trương Thanh Mộc vậy, đáng tiếc bọn họ nhất định thất vọng rồi.

Triệu Thiên Tử thấy được tính cách chân thật của người Trương gia, không muốn kết thân cùng bọn họ, không chút lưu tình lui cửa hôn sự này, mặc kệ Trương gia không muốn như thế nào, bọn họ cũng quyết định chủ ý.

Triệu gia sau khi lui hôn với Mai Hương, lập tức liền cầu hôn Hoàn Từ.

Cha mẹ Hoàn Từ đáp ứng.

Thiên hạ không có tường nào gió không lọt qua được, Triệu gia vì cái gì lui hôn Mai Hương mà đổi thành Hoàn Từ rất nhanh đã truyền ra, mọi người biết rõ chuyện ở Bạch Vân Tự, đều cảm thấy người của Trương gia đáng đời, trải qua chuyện như vậy, danh tiếng Trương gia càng không xong, ngấm lại a, ngay cả Triệu gia đều không chịu nổi thân gia, nhà ai có thể chịu được đây?

Sau khi Hoàn Từ định hôn với Triệu gia, nhà Hoàn Từ rất nhanh dùng tiền Triệu gia cho vì Thiết Từ nói một mối hôn sự, đối phương là một cô nương cũng rất có hiền danh, tướng mạo cũng đoan chính. Thiết Từ bởi vì muội muội bị người của Trương gia oan uổng, hấn đã không còn tâm tư đối với Mai Hương, dù Mai Hương hiện tại bị lui thân, hấn cũng không còn muốn cùng với Mai Hương, cho nên liền đồng ý đính hôn.

Nhà Hoàn Từ hoan hoan hỉ hỉ, nhà Trương Ma ma thê thê thảm thảm, thật sự là phong thủy luân chuyển.

Lý quả phụ tiếp nhận lòng biết ơn của Hoàn Từ, nói cho nàng ấy biết Triệu gia thích người đang hoàng, để cho nàng ấy về sau thanh thân ổn định đợi gả, chỉ cần gả tới Triệu gia thì cái gì cũng có, không cần tự mình kiếm tiền. Nàng ta đây là muốn đoạn tâm tư Hoàn Từ với tay nghề nhà Trương Thanh Thạch. Nhìn Hoàn Từ chấp nhận gặt đầu, nàng ta hài lòng.

Trương Thanh Thạch lúc đi trấn trên mang theo Đại Hoa Nhị Hoa đi một chuyến nhà A Kiều, làm bộ vô tình nhắc tới Trương Hoa, nghe cha A Kiều nói không muốn A Kiều gả cho Trương Hoa, đang làm mai cho A Kiều, trong lòng hấn khê thờ phào nhẹ nhõm, có thể chứng kiến một cô nương mỹ hảo

niên hoa tránh được một kiếp cũng là một việc làm cho người vui vẻ.

Nhìn khuôn mặt tươi cười, sáng lạn của Đại Hoa Nhị Hoa, Trương Thanh Thạch nghĩ chúng nữ nhi vĩnh viễn cũng không lớn lên thì tốt rồi, như vậy cũng không cần vì chuyện chung thân của các nàng mà rầu rĩ, không cần lo lắng các nàng sẽ bị người khi dễ, nhưng hắn biết rõ này là không thể nào, các nàng vẫn sẽ lớn lên, cho nên hắn có thể làm chính là cố gắng kiếm tiền, cố gắng trở thành một người cha có thể vì các nàng che gió che mưa.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Ba năm sau

Xuân đi xuân tới, xuân tới xuân đi, thời gian phẳng phát trôi qua rất chậm, nhưng là chờ qua đi mới phát hiện thời gian giống như trong chớp mắt, cách Trương Thanh Thạch trùng sinh trở về đã qua ba năm.

Ba năm nay nhà Trương Thanh Thạch biến hóa không thể bảo là không lớn, đầu tiên là người một nhà cơ hồ bị Trương Ma ma từ trong nhà đuổi sạch, phân ra, sau đó dựa vào bản lĩnh của mình đắp nhà ngói, gạch xanh, lại buôn bán kiếm lời đồng tiền, cuối cùng chẳng những ở trên trần mua cửa hàng phòng ở còn mua không ít đất tở, người một nhà trải qua cuộc sống khiến cho người ta hâm mộ.

Trương Thanh Thạch vốn là bán phong lan đã đủ ở trên trần mua cửa hàng nhỏ có hậu viện, nhưng đột nhiên phát nhanh lúc nào cũng làm cho người đổ mắt, sau đó đưa tới phiền toái, vì suy nghĩ cho thế tử trong nhà, hắn phải cẩn thận một chút, cho nên hắn tính toán dựa vào làm sốt thịt và điểm tâm đánh yểm trợ, chờ lợi nhuận chút ít tiền thì đến trên trần sinh sống. Nhưng là kế hoạch biến hóa khó lường, mặc dù Trương Thanh Thạch ở trên trần mua cửa hàng, nhưng cuối cùng vẫn còn cùng người nhà lưu ở Tiểu Pha thôn, bởi vì sản nghiệp nhà bọn họ kiếm tiền nhiều nhất là ở Tiểu Pha thôn, không bỏ được nhân thủ a.

Trương thị sốt thịt và Trương thị điểm tâm hiện thời đã xa gần lừng danh, chẳng những ở phụ cận từng thôn từng trấn bán rất khá, ngay cả thị trấn và phụ cận thị trấn đều hết sức nổi danh. Thậm chí đã bán được đến kinh thành.

Trương Thanh Thạch lúc mới bắt đầu mua vài hạ nhân, đều là người một nhà ký văn tự bán đứt, hơn nữa trải qua khảo tra đều là người thành thật trung hậu, sau đó để cho bọn họ làm sốt thịt, như vậy hắn có thể mở tay ra đi làm cái khác lại kiếm tiền làm ăn. Nếu như chỉ là như vậy đương nhiên không thể đem sốt thịt và điểm tâm bán được tại kinh thành, có thể làm đến nước này còn nhờ vị công tử tham ăn Hoa Thế Vinh.

Hoa Thế Vinh sau khi ăn sốt thịt và điểm tâm Trương Thanh Thạch làm, liên tục nhớ mãi không quên, vốn là hắn cho rằng thứ này sau khi ném qua cho dù ngon về sau gặp được đồ ngon hơn cũng sẽ không nhớ kỹ, lại nói sốt thịt mà, cũng không tin hắn cố gắng tìm kiếm mà không tìm được. Kết quả sự thật là hắn tìm hơn nửa năm cũng không tìm được sốt thịt làm tốt hơn so với Trương Thanh Thạch, càng ăn không được như hắn muốn, về sau rốt cục là nhìn không được từ kinh thành thật xa chạy về đến Tiểu Pha thôn, hắn đề nghị Trương Thanh Thạch bán phương pháp làm sốt thịt và điểm tâm, cho giá tiền quả thực xa xỉ.

Trương Thanh Thạch đề ra hợp tác, hắn ra phương pháp, Hoa Thế Vinh xuất tiền, hắn chỉ lấy bốn thành, Hoa Thế Vinh lấy sáu thành, hết thầy kinh doanh hắn cũng không quản, chỉ đề ý thu tiền.

Hoa Thế Vinh lúc biết rõ Trương Thanh Thạch còn có mấy thứ ăn ngon khác ngay lập tức liền đồng ý.

Gia cả ở kinh thành tự nhiên không thể so sánh với nơi Trương Thanh Thạch hiện đang ở, huống chi Hoa Thế Vinh làm buôn bán chính là con đường cao cấp, những thứ sốt thịt và điểm tâm kia bán giá tiền cao gấp mấy lần so với Trương Thanh Thạch ở đây bán được. Về sau chẳng những bán tại kinh thành, chỉ cần là nơi nhà Hoa Thế Vinh có từ lâu, cửa hàng đều bán. Tiền kia là như nước chảy ào ào vào túi.

Phía bên Trương Thanh Thạch tự mình làm sốt thịt và điểm tâm cũng đủ để cho hắn có thể trải qua cuộc sống giàu có, Hoa Thế Vinh bên kia đưa tới tiền bạc hơn gấp mấy lần hắn bên này, làm cho hắn cảm giác ngân phiếu giống như bông tuyết bay vào túi mình.

Có điều sốt thịt và điểm tâm cũng không phải là cách Trương Thanh Thạch kiếm tiền nhiều nhất, hắn kiếm tiền nhiều nhất vẫn là ở Tiểu Pha thôn.

Trương Thanh Thạch vào ba năm trước đã bắt đầu làm miến để bán, năm đó hắn để cho một nhà Tổng Đại thu khoai tây khoai lang chính là vì chuyện này.

Lúc Trương Thanh Thạch trùng sinh vẫn chưa có miến, miến là hắn đời trước, lúc sắp ngoài ý muốn bỏ mình trước mấy tháng mới xuất hiện, khi đó hắn trong lúc vô tình ở trong nhà một hộ tá điền phát hiện miến, cảm giác vô cùng mới lạ, tính toán lấy ra kiếm tiền, chỉ là hắn còn chưa kịp hành động thì đã chết, mà trước khi hắn chết, nhà lão tá điền không có con cái cũng bị một mối lửa đốt sạch.

Đời này Trương Thanh Thạch phải dựa vào thủ nghệ này để phát tài, sau khi hắn có tiền, hắn tìm một cơ hội đi tìm nhà tá điền kia, đời trước mặc dù cho tiền gia đình này, nhưng đời này vẫn chưa cho, hơn nữa hắn còn muốn mua lại phương pháp làm miến của gia đình, miến cho lưu lạc đến tay người khác. Hắn biết rõ kỹ thuật làm miến sớm muộn sẽ lưu truyền ra ngoài, nhưng có thể muộn một hồi thì là một hồi, để cho hắn trước đem tiền kiếm đủ rồi nói sau. Lúc hắn tìm tới gia đình đó, lão nhân đang bị bệnh, Trương Thanh Thạch giúp đỡ ra tiền, khiến cho lão phu thê vạn phần cảm kích.

Trương Thanh Thạch mang đôi lão phu thê kia về đến Tiểu Pha thôn, chỉ có như vậy hẳn có thể yên tâm, coi như là cảm tạ đời trước bọn họ đem phương pháp bán cho mình, để cho hẳn đời này có thể dựa vào phương tử này phát đại tài.

Trương Thanh Thạch dựa vào miếng kiếm tiền, nên phải có nơi làm miếng, làm cái này còn cần thu rất nhiều khoai lang khoai tây, nếu như đi trấn trên ở thì cần không gian quá lớn, người đến người đi đưa khoai tây khoai lang cũng cảm thấy không tiện. Cuối cùng sau khi người một nhà thương lượng liền quyết định mua lại mảnh đất bên cạnh tây công ở Tiểu Pha thôn, tại đó đắp phòng ở, sau đó dùng tường đất cao cao đem mảnh đất kia vây lại. Cả nhà bọn họ ở tại đó, ngay cả xưởng làm miếng cũng tại đó.

Trong nhà lại mua vài hạ nhân, còn là người một nhà, một đôi phu thê mang theo hai trai hai gái, người một nhà này cũng họ Trương, nam nhân gọi Trương Lão Thực, nữ nhân Lưu Thúy, cũng là một nhà thành thật. Hai nữ nhi một người gọi Đại Nha một người gọi Nhị Nha, hai đứa con trai một người gọi Đại Căn một người gọi Nhị Căn. Trương Lão Thực quản việc vặt trong nhà, vợ hẳn mang theo hai nữ nhi nấu cơm, sau đó chính là quét dọn. Con lớn nhất giúp đỡ Trương Thanh Thạch quản việc vặt trong xưởng, là chiếu theo phương hướng quản sự mà bồi dưỡng. Tiểu nhi tử còn lại là chân chạy làm việc vặt trong sân, cả ngày như một tiểu hải tử chạy tới chạy lui, nhưng lại phá lệ cơ trí, tương lai cũng rất có tiền đồ. Người một nhà đối với đương gia là Trương Thanh Thạch miếng bản có bao nhiêu hải lòng, mặc dù không có làm hạ nhân, nhưng là hai năm qua có thể nói là điển phạm trung bộc, không chỉ giúp đỡ nhà Trương Thanh Thạch đem trong nhà trên dưới quản được thỏa đáng, thu thập sạch sẽ, mà ngay cả bên trong xưởng có người muốn trộm kỹ thuật cũng bị bọn họ bắt ra được mấy người.

Người trộm kỹ thuật khẳng định không chỉ vài người, có thể nói là rất nhiều, bởi vì buôn bán miếng thật sự là quá kiếm tiền!

Trong nhà Trương Thanh Thạch dựa vào cái này làm ăn kiếm lời bao nhiêu bạc không có người biết rõ, nhưng là chỉ cần người có con mắt cũng có thể chứng kiến nhà Trương Thanh Thạch, miếng là một xe một xe hướng bên ngoài kéo, không nói ngày lễ ngày tết luôn có người chạy tới tặng lễ, mà ngay cả bình thường cũng xe đến xe đi, những người kia đều là ngồi xe ngựa to, người người lảng la to lớn, đều là tới bãi phòng Trương Thanh Thạch. Có rất nhiều người muốn buôn bán với Trương Thanh Thạch, thuần túy bởi vì Trương Thanh Thạch có tiền, người có tiền đương nhiên muốn cùng với người có tiền làm bằng hữu.

Người Tiểu Pha thôn ngày ngày xem xe ngựa này đến cỡ kiểu kia đi, dần dần đều chết lặng, nhưng trên mặt chết lặng, trong lòng là hăm mộ ghen ghét như lửa thiêu lửa đốt a! Rõ ràng ba năm trước đây nhà Trương Thanh Thạch trôi qua còn không bằng bọn họ đâu, vì sao lúc này mới ba năm người ta đã trải qua cuộc sống trên người rồi? Mất Lão Thiên thật đúng là thiên vị a! Muốn nói đến nhà người khác chỉ hăm mộ ghen tị, chưa nói tới hận, có thể có một gia đình nhất định là hận đến cắn răng nghiền lợi, chính là nhà mấy người Trương Ma ma.

Trương Ma ma hiện tại thật sự là hối hận muốn chết, làm sao lại đem nhà Trương Thanh Thạch cấp phân đi ra? Cực kỳ làm cho bà hối hận là bà chẳng những đem nhà Trương Thanh Thạch phân đi ra, về sau còn viết văn thư cho Trương Thanh Thạch, trên văn thư viết lúc trước vốn dĩ đất và tiền nên là phân cho Trương Thanh Thạch đã cho bà làm tiền đường lão, cho nên Trương Thanh Thạch về sau không cần cho bà tiền đường lão! Lúc trước cảm thấy ký cái văn thư kia là đã chiếm đại tiện nghi, nhưng bây giờ cảm thấy ký cái văn thư kia là bị tổn thất nặng! Nếu như Trương Thanh Thạch qua không được khá, kia bà chắc chắn sẽ không hối hận, nhưng bây giờ Trương Thanh Thạch chính là tòa kim sơn! Không, là kim sơn nhân biết kiếm tiền!

Trương Ma ma nghĩ tới nếu như không có ở riêng, thì số tiền kia toàn bộ là của bà a. Cho dù phân ra gia, chỉ cần không có ký văn thư kia, vậy bà ít nhất cũng có thể bắt tòa kim sơn ra tiền!

Hiện tại là không thể nào!

Trương Ma ma cũng không phải là không nghĩ tới ý vào mình là thân nương Trương Thanh Thạch mà chơi xấu, nhưng là không đợi bà hành động, đã bị Lý chính nương từ tới nhà nói chuyện phiếm giới nước lạnh. Lý chính nương từ nói gần nói xa nói Trương Thanh Thạch không còn là Trương Thanh Thạch lúc trước, hẳn có tiền, hơn nữa biết người có tiền có thể cũng nhiều, tương đương hẳn không chỉ là người có tiền, hẳn còn có thể lực. Đừng nói lúc trước Trương Thanh Thạch ở riêng chiếm lý, trong tay còn nắm phần văn thư kia, dù không có phần văn thư kia, chỉ cần Trương Thanh Thạch nguyện ý, Trương Ma ma thân nương này cũng đòi không đến chỗ tốt gì.

Trương Ma ma vốn đang không phục, kết quả Trương Thanh Mộc và Tôn Xảo Cô cản bà lại, nữ nhi của bọn họ Mai Hương đã bị hủy, ba năm qua đi cũng không gả được cho hảo nhân gia, con trai cũng không thể lại bị hủy. Trương Hoa hiện tại ở thôn trang to lớn trên trấn làm được cũng không tệ lắm, Đông gia nhà này biết rõ Trương Hoa là đại chất tử Trương Thanh Thạch, cho dù biết rõ quan hệ bọn họ không phải là đặc biệt tốt, nhưng vẫn giữ lại Trương Hoa, chính là nghĩ tới thân cốt nhục này, lại âm ỉ gây nức cũng là người một nhà, còn nghĩ về sau quan hệ bọn họ về sau lại tốt có thể từ chỗ Trương Hoa leo lên quan hệ với Trương Thanh Thạch. Nếu như Trương Ma ma đi tìm Trương Thanh Thạch nháo, đem quan hệ huyết nhục lại cương, vậy tiền đồ Trương Hoa xong đời!

"Nương, chúng ta hiện tại chỉ có thể mềm dẻo với nhị thúc, cũng không thể mạnh bạo a! Nhị thúc đã không còn là nhị thúc trước kia, hẳn đã không phải là nhị thúc nghe lời trước đây nữa!"

Tôn Xảo Cô than thở nói, thị cũng hối hận chính mình lúc trước đồng ý ở riêng, rõ ràng dù lúc trước ở riêng thị cũng có thể giả trang người tốt, làm sao cuối cùng bị "lộ hàng" đây? Dù lộ ra rồi, khi Mai Hương leo lên mối hôn sự tốt kia nếu như thị có thể đứng ở chỗ cao ban phát một ít, nhà Trương Thanh Thạch có lẽ có thể tha thứ bọn họ, vậy cũng có thể hòa hoãn quan hệ a, nhưng thị lúc ấy vì sao lại không làm như vậy? Hiện tại phong thủy luân chuyển, thật sự là hối hận a!

Trương Thanh Mộc cũng gật đầu đồng ý lời nói của vợ, hẳn nghĩ mình vẫn chưa triệt để vạch mặt cùng Nhị đệ, mặc dù mấy năm này Nhị đệ không có tha thứ hẳn, đối với hẳn rất là lạnh nhạt, nhưng bọn họ vẫn có thể nói vài lời, chỉ cần tiếp tục như vậy, cũng không tin Nhị đệ không niệm tình tay chân. Hẳn cũng không thể để cho mẹ hẳn lại đi làm loạn thêm, đương nhiên, hẳn còn là tôn kính Trương Ma ma, dù sao Trương Ma ma là thân nương Nhị đệ!

Trương Ma ma đang hoảng, nghĩ tới nên mềm mỏng, liền ngày ngày có cái gì tốt, ăn ngon, chơi đùa tốt đều để cho người đưa đi nhà Trương Thanh Thạch, mặc kệ nhà Trương Thanh Thạch có thu hay không, dù sao bà phải làm ra vẻ, để cho người trong thôn biết rõ bà là mẹ Trương Thanh Thạch, bà

đã sửa đổi. Mặc dù trên thế diện khó coi, nhưng chỉ cần thời gian dài, Trương Thanh Thạch nếu không tha thứ bà, cũng không tin người trong thôn không nói hấn.

Hiện tại người của Trương gia ngoài mặt đồng ý Trương Ma ma làm như vậy, cũng đều học Trương Ma ma đi nịnh nọt người một nhà Trương Thanh Thạch, chỉ có một người ngoại lệ, đó chính là Lan Tâm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Hôn sự của Lan Tâm và Mai Hương

Ba năm qua đi, Lan Tâm vẫn còn là một tiểu nha đầu, nhưng đã từ một tiểu nha đầu không đến tám tuổi trở thành một tiểu nha đầu sắp mười một tuổi. Mười một tuổi, nghe giống như không lớn, nhưng ở trong thôn có không ít tiểu nha đầu mười một tuổi đã bắt đầu nghĩ tới lập gia đình, thời đại này mười bốn mười lăm tuổi có thể lập gia đình, đây là hết sức bình thường, Lan Tâm cũng không ngoại lệ. Lan Tâm hiện đang điên cuồng nghĩ phải lập gia đình, hơn nữa phải gả cho hào nhân gia.

Ba năm trước đây, Lan Tâm bởi vì nói nhiều một câu mà làm cho đầy tớ nhà Triệu địa chủ chỉ có thể giúp đỡ người trong thôn thu lúa, người trong nhà rõ ràng trên mặt hết sức vẻ vang lại lo lắng ảnh hưởng hôn sự Mai Hương, nên trách mắng nàng ta, cuối cùng còn nhốt nàng ta lại. Nàng ta rất tức giận, sau đó liền ngã bệnh, một trận bệnh này bệnh cực kỳ nghiêm trọng, nàng ta về sau mặc dù tốt lên, nhưng lại cảm thấy thân thể của mình không giống như trước. Về sau Mai Hương bị lui thân, người trong nhà trách đến trách đi, cuối cùng lại trách đến trên đầu của nàng ta, nói vì bắt người của Triệu gia giúp đỡ làm việc nên làm cho Triệu gia mất hứng, cũng là một trong những nguyên nhân mà Mai Hương bị từ hôn. Người trong nhà đều trách nàng ta, ngay cả cha mẹ đều trách nàng ta nhiều lần. Đỗ Quyên Hồng bởi vì chuyện Lý quả phụ mà bị cữu cữu trấn trên từ chối ngoài cửa, kể từ đó không thể từ trên trấn cảm đồ trở lại, tính tình càng ngày càng tệ, không dám cùng cha nàng ta gây gỗ, nhưng nàng ta bèn phát hỏa về phía nàng ta. Nàng ta cũng không thể như quá khứ mặc y phục mang cái hoa đẹp mắt, nhưng nàng ta còn nói dung mạo nàng ta không đẹp mắt mang cái kia cũng vô dụng, còn nói đều là vì nàng ta mới làm mất đi hôn sự của Mai Hương, mới có thể không có tiền. Khi dễ nàng ta không biết sao? Rõ ràng là nương nàng ta đắc tội cữu cữu, ngày tốt lành mới không còn. Về phần chuyện của Mai Hương? Vậy khẳng định là lúc mấy người nài nài đi dâng hương đắc tội Triệu Thiên Tứ, liên quan gì tới nàng ta?

Lan Tâm cũng vì chính mình tranh luận, nhưng cuối cùng lại bị đánh, trong lòng nàng ta rất tức giận, nghĩ người lớn không muốn tự trách, cho nên toàn bộ đều đổ lên đầu nàng ta, thực là một đám người xấu.

Lan Tâm trong lòng oán hận với người trong nhà càng ngày càng sâu, nàng ta chỉ muốn mau chút ít gả ra ngoài, gả cho hào nhân gia, khiến cho mọi người hối hận!

Lan Tâm cũng hết sức ghen tị Đại Hoa Nhị Hoa Tiểu Hoa, các nàng vốn dĩ trôi qua thế thâm hơn so với nàng ta nhiều, nhưng bây giờ các nàng trôi qua còn hạnh phúc hơn cô nương nhà có tiền mà nàng ta biết, các nàng ngày ngày đối diện y xinh đẹp, trên đầu trâm vòng, hoa cài lúc nào cũng đổi, có căn phòng lớn để ở, lúc ra cửa còn có thể ngồi xe ngựa mang theo người! Nàng ta nghĩ nếu như cuộc sống như vậy là của mình thì tốt rồi, nếu như nàng ta trải qua cuộc sống như vậy, cho dù chính mình khó coi, có phải hay không Hồ Từ ca cũng sẽ xoay chung quanh nàng ta? Còn có Trọng Cừ, có phải hay không cũng sẽ thích nàng ta.

Hồ Từ và Trọng Cừ hiện tại đều trưởng thành rồi, Hồ Từ mười ba tuổi, Trọng Cừ mười một tuổi.

Hồ Từ so với trước càng thêm tuấn tú, mới mười ba tuổi vóc dáng đã cao cao, hiện đang giúp Trương Thanh Thạch quản làm ăn, sớt thịt, điểm tâm và miến hán cũng có thể tham dự, người trong thôn đều nói Trương Thanh Thạch không có con trai đây là muốn đem tiểu Hồ Từ làm con rể bồi dưỡng, một mảnh gia nghiệp này của Trương Thanh Thạch đến lúc đó cũng sẽ thuộc về Hồ Từ.

Trọng Cừ từ sáu tuổi đã bắt đầu học bài, bây giờ còn đang trên trấn đọc sách, còn nhỏ tuổi đã thử đi thi tú tài, qua thi huyện không có qua phủ thử, mặc dù không thể trở thành học trò nhỏ càng không thể thi tú tài, nhưng hấn còn nhỏ tuổi như vậy cũng đã hết sức rất giỏi, lần này cũng căn bản không muốn khảo trúng, chỉ là đi thử một lần, hiểu rõ một chút tình huống, lần sau lại thi, đến lúc đó khảo trúng khả năng cũng rất lớn.

Lan Tâm ba năm trước đây đã thích Hồ Từ, nhưng nương nàng ta không để cho nàng ta thích Hồ Từ, để cho nàng ta tiếp xúc nhiều với Trọng Cừ. Hiện tại Lan Tâm còn thích Hồ Từ, cũng muốn cùng Trọng Cừ tiếp xúc. Chỉ là Hồ Từ và Trọng Cừ đều không thích nàng ta, bọn họ một người thích Nhị Hoa, một người thích Tiểu Hoa tiểu nha đầu mới hơn sáu tuổi kia!

Trọng Cừ thích Tiểu Hoa, từ ba năm trước đã biểu hiện ra, Trọng Cừ bởi vì còn nhỏ tuổi phải học bài, cho nên người mặc dù nhỏ lại có vẻ hết sức chững chạc, mà Tiểu Hoa lúc mấy người Trương Thanh Thạch ở riêng từ từ vui tươi hơn, vẫn còn mang theo một chút mềm mại yếu ớt, gọi Trọng Cừ ca ca, quả thực chính là một tiểu nữ oa hoàn mỹ, mềm mại nhất trong nội tâm Trọng Cừ, cho nên Trọng Cừ rất thích Tiểu Hoa, Tiểu Hoa cũng thích cùng đọc sách, chơi với Trọng Cừ. Hai đứa bé thanh mai trúc mã, mặc dù tuổi còn nhỏ cũng không hiểu cái gì tình yêu nam nữ, nhưng ở trong mắt người khác tình cảm kia chính là không bình thường a.

Ba năm qua, nhà lý chính đã động tâm tư, cảm giác con trai mình nếu là cứ như vậy thích Tiểu Hoa, đến lúc đó có thể cùng Trương Thanh Thạch làm thân gia không tồi, hiện tại nhà Trương Thanh Thạch cũng không phải là gia đình nông dân bình thường trước đây, cho dù con trai hấn về sau một đường thi đậu, cũng coi như môn đăng hộ đối.

Lý chính nương từ vốn đã thích ba cô nương nhà Trương Thanh Thạch, hiện tại càng thích, nhất là Tiểu Hoa, tiểu nha đầu này cơ hồ là nàng nhìn thấy lớn lên, giống như thân khuê nữ của nàng, nàng cũng ngóng trông có phúc khí kia có thể kết thành thân gia. Vì con dâu tương lai, lý chính nương từ chạy đến nhà Trương Thanh Thạch rất nhiều lần, chính là vì liên lạc tình cảm, không có biện pháp a, Tiểu Hoa còn quá nhỏ, trọng trách thì nặng mà đường thì xa, nàng phải nhìn chòng chọc!

Lan Tâm cũng không phải là người mù, chuyện người trong thôn đều nhìn ra được nàng ta cũng nhìn ra được, trong lòng nàng ta vô cùng tức giận, nghĩ Hồ Từ bị Nhị Hoa đoạt đi, ngay cả Trọng Cừ cũng bị Tiểu Hoa đoạt đi, có tiền thật đúng là rất giỏi! Nay càng thêm khơi dậy tín niệm nàng ta muốn gả cho người có tiền.

Lan Tâm con mắt giống như là sói đói tìm thịt tìm kiếm mục tiêu nàng ta có thể gả khắp nơi, nàng ta nghĩ mình tuổi còn nhỏ, còn có thời gian chuẩn bị, nàng ta phải tìm chọn thêm mấy người thích hợp, sau đó lúc nàng ta chuẩn bị tốt thì nhào tới!

Mai Hương không còn ý chí chiến đấu giống như Lan Tâm, nàng ta bị từ hôn ba năm, ba năm nay thời gian đã đem một cô nương bề ngoài ôn nhu nội tại ngạo khí mất đi ánh sáng rực rỡ ban đầu, trong nội tâm nàng ta vẫn không cam lòng, nhưng đã dần dần bắt đầu khuất phục vận mệnh.

Ba năm nay cũng không phải là không có người cầu hôn Mai Hương, chỉ là trước có chuyện nhà bọn họ lừa gạt Trương Thanh Thạch, sau lại có chuyện bị Triệu gia từ hôn, Mai Hương muốn lại gả cho hào nhân gia thì có chút khó khăn. Vốn là còn có nhà gia cảnh tiểu phú một chút tới cầu hôn, nhưng mỗi người đều có thiếu sót, về sau bởi vì tai tiếng Mai Hương kén cá chọn canh truyền ra ngoài, người đến cầu hôn ít lại càng ít, điều kiện người sau không bằng người trước, hiện thời Mai Hương sắp mười bảy, hôn sự này vẫn chưa có tin tức, nàng ta bắt đầu sợ, nàng ta sợ tuổi của mình lớn lại không ai thèm lấy.

Kỳ thật hôn sự Mai Hương nhấp nhô như vậy còn có một phần công lao của Hoàn Từ, Hoàn Từ vốn oán hận Mai Hương không muốn gả cho ca ca của mình mà leo lên cửa hôn sự Triệu gia, ý muốn đoạt hôn sự Mai Hương, vốn là nàng ta rất há giận, nhưng là về sau nàng ta đến Triệu gia, biết rõ cuộc hôn nhân này chính là một cái hố lửa che hoa tươi tơi lạ, nàng ta hối hận cũng không còn kịp rồi, nàng ta liền triệt để oán Mai Hương, nghĩ đều do Mai Hương, nếu như không phải là nàng ấy, mình làm sao lại muốn đoạt cửa hôn sự này? Làm sao lại nhảy vào trong hố lửa này? Chính bởi vì ý nghĩ này, nàng ta không muốn Mai Hương trôi qua hào, để cho người truyền danh tiếng xấu của Trương gia bốn phía, để cho danh tiếng Mai Hương khó nghe hơn, cho dù có người không tệ lắm cầu hôn Mai Hương, Hoàn Từ cũng sẽ cho người đi phá hư.

Mai Hương cũng không biết những chuyện này, nàng ta nếu là biết rõ khẳng định lại hận Hoàn Từ.

"Mai Hương, nghe nói nhị thúc phụ ngươi trong nhà lại sắp làm hội thưởng hoa, đến lúc đó sẽ thỉnh không ít người có tiền đến. Ngươi chú ý cách ăn mặc một chút, nói không chừng có thể gặp được người tốt!"

Tôn Xảo Cô đi vào phòng Mai Hương, nhìn khuê nữ cạnh cửa sổ làm việc thêu thùa, trong lòng nghĩ khuê nữ mình tốt như vậy cũng không tin không ai thèm lấy!

Mai Hương ngẩng đầu nhìn Tôn Xảo Cô, nói: "Nương, ta vẫn là đừng đi bêu xấu đi? Mấy năm nay chuyện như vậy cũng đã làm qua, căn bản không thành, còn làm cho người chê cười."

Phải nói ngay từ đầu người trong thôn cũng đồng tình Mai Hương, dù sao chuyện ở Bạch vân tự, người Tiểu pha thôn cũng không thấy được, hơn nữa thời gian qua danh tiếng Mai Hương cũng không tệ lắm, vừa ôn nhu vừa khéo tay, mọi người cảm thấy dù cho là người của Trương gia chọc giận Triệu Thiên Từ cũng không phải là Mai Hương chọc giận, nhất định là mấy người Trương Ma mà làm liên lụy tới Mai Hương. Bởi vì ý nghĩ này, cho nên ngay từ đầu mọi người đều đồng tình Mai Hương. Chỉ là về sau Mai Hương ngẫu nhiên nhiều lần gặp những khách nhân đến nhà của Trương Thanh Thạch ở phía tây thôn, người trong thôn cũng không hoàn toàn là ngốc tử, tự nhiên hiểu dụng ý Mai Hương, thái độ đối với Mai Hương liền thay đổi.

Mai Hương nghĩ đến nàng ta đi nhiều lần như vậy cũng không hấp dẫn được một nam nhân có tiền, còn bị người trong thôn cười nhạo, nàng ta cũng nản chí.

Tôn Xảo Cô chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Ngươi không đi thì phải làm sao? Ở nhà ngồi cũng sẽ không có hữu hảo nhân duyên!"

Mai Hương nghe Tôn Xảo Cô ác thanh ác khí nói, vành mắt ửng hồng.

Tôn Xảo Cô lập tức nói: "Được rồi! Là nương nói sai! Nương đây không phải là gấp thay ngươi sao? Nếu không thì ngươi lại đi một lần, nếu là không được nữa, nương tình nguyện đem bạc trong tay dù xài hết cũng để cho bà mối tìm cho ngươi một người thành thật. Ta không cầu đại phú đại quý, nhưng cầu xin ngươi đừng thành gái lơ thì!"

"Ta không! Ta nhất định phải gả cho hào nhân gia!"

Mai Hương vừa nghe lời này vốn là hồng vành mắt lập tức tràn đầy nước mắt, nàng ta vẫn không cam lòng. Ở điểm này nàng ta và Lan Tâm không giống nhau, Lan Tâm muốn gả người trong sạch đó là bị ép, Lan Tâm ngay từ đầu cũng là thích tiểu tử nghèo tiểu Hồ Từ, mà Mai Hương lại là từ nhỏ đã muốn gả được hào, chấp niệm của nàng ta so với Lan Tâm mạnh hơn.

Tôn Xảo Cô trong lòng thở phào nhẹ nhõm, thị cũng muốn để cho khuê nữ gả cho hào nhân gia, nhưng bây giờ tình huống nữ nhi như thế thật sự là không tốt gả a, cao cao không tới, thấp không xong, buồn chết thị! Thị xem mặt nữ nhi, do dự nửa ngày mới nói: "Nếu không thì đến lúc đó để cho ca ca ngươi giúp đỡ ngươi tìm một chút?"

Mai Hương vừa nghe lời này lập tức liền đỏ bừng mặt, bởi vì Trương Hoa tìm người cho nàng ta thật sự là vô cùng không tín nhiệm! Có một lần đem

nàng ta nói cho một hộ thương gia làm tiểu thiếp, còn nói cái gì nhà này chủ mẫu không sinh con, nàng ta giả đi chỉ cần sinh hài tử đến lúc đó gia sản còn không hoàn toàn rơi xuống trên tay của nàng ta, hừ, tưởng nàng ta ngốc a, làm thiếp tốt như vậy sao? Nói không chừng sinh xong hài tử thì mất mạng, hoặc là bị đuổi về nhà, nàng ta cũng không phải là chưa từng nghe qua chuyện như vậy! Còn định giả nàng ta cho một gia đình ở thị trấn làm kế thất, người nhà thị trấn, nghe rất tốt, nhưng là nàng ta đã mất tín nhiệm với Trương Hoa, ngay cả Trương Khởi cũng không tin được, nàng ta cảm phiền để Trương Tráng đi hỏi thăm, kết quả hỏi thăm ra hai lão bà trước của nam nhân kia một người thất cổ một người uống thuốc! Đây quả thực là không sợ nàng ta chết a, không thêm đêm xia đến mệnh thân muội tử, nguyên nhân cũng rất đơn giản, cũng bởi vì người nam nhân kia và huyện nha đầu mục bắt người là hảo huynh đệ!

Tôn Xảo Cô vừa nhìn sắc mặt Mai Hương thì lập tức ra khỏi phòng của nàng ta.

Mai Hương tức giận đến quăng may vá trong tay, nghĩ tới hay là tự mình đi thôn phía tây đạo, giống như nương nàng ta nói, ngồi ở nhà hảo nhân duyên sẽ không rớt đến trên đầu của nàng ta!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Trên đường đi gặp

Hiện vào lúc này thời tiết đúng là xuân về hoa nở, Trương Thanh Thạch mua lại một mảnh Tây cồng kia, ngoại trừ đắp lên nhà ở phòng ở và xưởng làm miến, còn dư lại một nửa thu thập thành vườn hoa một nửa thu thập thành vườn rau, vườn rau tương đối nhỏ, vườn hoa ngược lại tương đối lớn, ba khuê nữ của hắn đều tên hoa, tất cả đều yêu hoa, mà tay nghề trồng hoa của Trương Thanh Thạch không tồi, mới hai năm qua đã đem vườn hoa này thu thập được có hình có dạng, ngoại trừ mùa đông hoa thiếu một chút chỉ có chút ít mai vàng, hồng mai, thanh tùng, thủy bách, ba mùa kia sắc hoa rực rỡ, thành nơi ba nữ hài tử thích đi nhất.

Trương Thanh Thạch trồng hoa tốt xấu cũng chỉ được người khác khen một tiếng hảo mà thôi, nhưng có hai loại hoa hắn trồng rất tốt cũng rất được người ngoài thưởng thức. Một loại là mẫu đơn, một loại chính là hoa cúc.

Hai loại hoa Trương Thanh Thạch trồng này là hai loại tốt nhất.

Nhà Trương Thanh Thạch có tiền, nên tránh không được giao thiệp với người, có đôi khi sẽ mời người vào trong hoa viên đi thưởng hoa uống trà, số lần nhiều, danh tiếng hoa nhà Trương Thanh Thạch dường được tốt liền truyền ra ngoài. Trong số người tới bãi phóng Trương Thanh Thạch cũng có người mang nữ nhân hài tử, những người này đều được Tuyết nương và mấy người Đại Hoa chiêu đãi, các nàng thấy hoa đẹp mắt liền đưa ra chủ ý làm hội thưởng hoa. Đây cũng không phải là chuyện không thể làm, Tuyết nương và Đại Hoa đang không biết nên làm gì để chiêu đãi những khách nhân này, liền đồng ý. Làm một lần liền có lần hai, hội thưởng hoa nhà Trương Thanh Thạch đã làm được mấy lần.

Bây giờ đúng là lúc hoa mẫu đơn nở đẹp nhất, lần này thưởng hoa đúng là lúc ngắm mẫu đơn.

Lần thưởng hoa hội này cũng không thỉnh bao nhiêu người, mời vài gia đình trấn trên, còn có hai gia đình ở thị trấn. Nhưng mẹ con Tuyết nương vẫn rất coi trọng, các nàng mặc kệ tính cách như thế nào, nội tâm đều là người nhiệt tình, nếu khách nhân đã mời tới vậy thì nhất định sẽ hào hào mà chiêu đãi. Cho nên sớm một chút các nàng đã chuẩn bị xong, thế nhưng nước đến chân vẫn còn chút việc.

Đại Hoa nói: "Nhị Hoa, phấn tránh trùng có thể vẩy lên rồi, hiện tại vẩy lên vừa vặn có thể tàn bớt mùi."

Phấn tránh trùng là một loại bột thuốc do Phượng lang trung làm ra, chỉ cần vẩy lên thì có thể làm cho các loại sâu tránh xa, mặc dù đối với mấy loại như ruồi, muỗi thì phấn này không có tác dụng, nhưng đối với mấy loại sâu bò trên cây, trên đất đặc biệt có tác dụng, có điều bởi vì cách làm thật sự là quá phức tạp, cho nên cũng không có làm ra số lượng lớn, nhưng cũng mang đến tài phú không nhỏ cho Phượng gia.

Nhị Hoa đáp ứng một tiếng, đi tìm phấn tránh trùng, kết quả nàng vội vã chạy về, nói phấn tránh trùng đã dùng hết rồi.

Đại Hoa nói: "Ngày hôm qua lúc xem không phải là vẫn còn sao? Làm sao lại dùng hết rồi?"

"Tôi ngày hôm qua Đại Căn cầm đi dùng, hẳn vung ở trong nhà kho." Nhị Hoa nói, thờ ơ khoát khoát tay, "Ta đi chỗ Phượng bá phụ cầm hai hộp đến là được. Vừa vặn đến cùng với bọn họ."

Đại Hoa nói: "Ta đi thôi!"

Nhị Hoa nhướn mí mắt, mỉm cười, ranh mãnh nói: "Tỷ đi a? Được rồi, tỷ đi thì tỷ đi! Nhìn thấy thì mang Phượng Đoan Ca đến cho ta a!"

"Phượng Đoan Ca ca không phải là lập tức sẽ tới sao? Vì cái gì còn phải mang người tới?" Tiểu Hoa không rõ chuyện gì nên hỏi, bé đã hơn sáu tuổi, tính cách không ôn nhu như Đại Hoa, cũng không hoạt bát như Nhị Hoa, mà là kiêu kiêu nhuyển nhuyển, con mắt nháy nháy đặc biệt đáng yêu.

Mặt Đại Hoa hồng lên.

Nhị Hoa cười ha ha.

Đại Hoa năm nay đã đủ mười ba tuổi, sắp mười bốn tuổi, Phụng Đoàn lớn hơn so với nàng vài tuổi, đã có thể thành thân, sở dĩ đến bây giờ còn chưa thành thân, một là Phụng Đoàn đang học sách cho nên không vội mà thành thân, hai chính là Phụng gia đã cố ý cầu hôn Đại Hoa, sớm nói cùng với Trương gia ý này, Trương Thanh Thạch và Tuyết nương cũng cảm thấy Phụng Đoàn không tệ, cũng yên tâm về cha mẹ chồng là Phụng Tê và Viên Ngọc Nương, cũng sớm nhìn ra đại nữ nhi và Phụng Đoàn hai bên tình nguyện, nên không có lý nào ngăn cản. Có điều Trương Thanh Thạch còn nói là phải chờ tới lúc Đại Hoa mười lăm tuổi cập kê mới cho Đại Hoa đính hôn, sau đó lại chờ một năm nữa đủ mười sáu tuổi mới cho Đại Hoa xuất giá. Đính hôn muộn đó là sợ đính hôn quá sớm có cái gì ngoài ý muốn đến lúc đó hôn sự bị lui, đôi phương đó cũng không tốt. Thành thân muộn đây là vì Đại Hoa suy nghĩ. Trương Thanh Thạch nghĩ tới đời trước nữ nhi còn nhỏ tuổi đã chết vì khó sinh hẳn liền hoảng hốt đau lòng, nào dám để cho nữ nhi thành thân sinh con quá sớm? Hẳn nghĩ tới nhỏ nhất phải qua mười sáu tuổi. Phụng gia cũng đồng ý. Cho nên hai nhà hiện tại mặc dù không có chính thức đính hôn cho hai đứa nhỏ, nhưng mọi người đều ngầm là thân gia tương lai.

Mặt Đại Hoa đỏ lên muốn đi đánh Nhị Hoa, Nhị Hoa vây quanh cái bàn tránh né.

"Tỷ tỷ, tỷ có đi hay không a? Tỷ nếu là không đi thì muội đi."

"Hừ, chờ qua hôm nay tỷ lại thu thập muội."

Đại Hoa trừng Nhị Hoa một cái, không một chút uy lực dọa người, nàng xoay người đi.

Nhị Hoa gọi Tiểu Nha cùng đi theo Đại Hoa, hiện tại nhà nàng đã không giống ngày xưa, nhà nàng có tiền, mà tỷ tỷ nàng cũng không phải là tiểu cô nương trước kia, nhiều người muốn kết hôn tỷ tỷ nàng, cho dù biết rõ tỷ tỷ nàng tương lai sẽ gả cho Phụng Đoàn, cũng không có người từ bỏ ý định đánh chủ ý với tỷ tỷ nàng. Tỷ tỷ nàng lại không lợi hại giống nàng, không để cho nàng dẫn người theo nói không chừng sẽ để cho người xấp lại. Tiểu Nha mặc dù tuổi còn nhỏ nhưng là khí lực lớn, hơn nữa giọng đặc biệt to, nàng ta đi theo bên cạnh Đại Hoa hộ Đại Hoa đi một đoạn đường ngắn đó là không thành vấn đề.

Tiểu Nha lớn tiếng đáp ứng, chạy đi theo Đại Hoa.

Đại Hoa Tiểu Nha hai người cười nói dọc theo đường đi. Sau khi Trương Thanh Thạch có tiền liền sửa đường, nhà bọn họ bình thường đi trấn trên mua đồ giao hàng đi chính là đường lớn hướng sau thôn, con đường này đã sửa, ngoại trừ con đường này còn sửa đường đi trong thôn, thuận tiện ngay cả vài con đường cái trong thôn cũng sửa, đường đá sạch sẽ, làm cho thôn sạch sẽ không ít. Hiện tại hai bên đường đá thông hướng thôn đều trồng khoai lang khoai tây, toàn bộ là để cung cấp cho xưởng miến nhà Trương Thanh Thạch, liếc mắt nhìn qua xanh mướt một mảnh, người trong thôn đi ở phía trên chính là phong cảnh, mà Đại Hoa Tiểu Nha hai cô nương này đi ở phía trên lại trở thành phong cảnh mỹ lệ.

Dọc theo con đường này chỉ cần người gặp được Đại Hoa cũng sẽ cùng nàng chào hỏi, mà Đại Hoa cũng sẽ ôn nhu cười đáp lại, những năm này là gan của nàng lớn hơn so với trước kia, nhưng tính tình ôn nhu vẫn không có đổi, nếu như nói vốn dĩ là ôn nhu nhất gan, như vậy hiện tại chính là ôn nhu đoàn trang.

"Ai yêu, nhìn Đại Hoa kìa, thật sự là nữ lớn mười tám thay đổi càng đổi càng dễ nhìn, hơn nữa cha nàng ta có tiền, nàng ta là trường nữ đồ cưới sẽ không thể thiếu, cưới nàng ta thật đúng là kiếm được tiền! Ta lúc đầu làm sao lại không nghĩ tới đem Đại Hoa định hôn cho con ta đây?"

"Thôi đi! Nhi tử kia của ngươi cũng xứng được với Đại Hoa? Năm mộng ban ngày à!"

"Lúc trước Trương gia không có ở riêng muốn kết hôn Đại Hoa thì thật dễ dàng! Con ta nếu là nguyện ý cưới nàng đó là nàng trèo cao a! Hiện tại không thể được, bây giờ là chúng ta trèo cao."

"Các ngươi ngay cả cái cơ hội bầu viú cũng không a, người ta đã có chủ nhân! Phụng Đoàn năm nay thành học trò nhỏ, chỉ cần chưa tới viện thử đó chính là tú tài! Đại Hoa chính là muốn làm nương tử tú tài, làm sao để ý người khác?"

"Trương Thanh Thạch không phải là còn biết không ít người có tiền sao? Không có Phụng Đoàn còn có Trương Đoàn, Lý Đoàn, Vương Đoàn, dù sao nàng cũng không lo không gả được. Ai, thật sự là hối hận a!"

"Đúng vậy, ta nếu là có con trai tuổi thích hợp ta cũng sẽ hối hận, may mà con ta lớn tuổi, ta cho tới bây giờ sẽ không động tâm tư kia."

Mấy đại nương, thâm từ nhìn bóng lưng Đại Hoa nghị luận, đột nhiên thấy cách đó không xa phía trước Đại Hoa xuất hiện một bóng dáng, các bà nhìn kỹ đây không phải là Mai Hương sao? Nhiều người lập tức hưng phấn, liếc mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng xoay ngược lại phương hướng, hướng về phía Đại Hoa đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Không thành công

"Đại Hoa."

Mai Hương lúc cách Đại Hoa còn rất xa đã bắt đầu hít sâu, cố gắng điều chỉnh vẻ mặt. Trong lòng nàng ta rất thống khổ, bởi vì đã từng Đại Hoa chỉ là một đám bèo xanh lăm nền cho nàng ta, mà bây giờ Đại Hoa sống tốt hơn nàng ta. Đã từng nàng ta có thể dễ dàng ở trước mặt bất kỳ người nào giả vờ ôn nhu nhất xinh đẹp nhất, đặc biệt là Đại Hoa loại nữ hài tử trước mặt này nàng ta căn bản không để vào mắt, nàng ta có thể đơn giản nghiền ép các nàng, nhưng bây giờ không còn dễ dàng nữa! Nàng ta biết rõ đó là bởi vì nàng ta đã từng cao cao tại thượng, từ trong lòng nàng ta cảm giác mình so với bất kỳ cô nương nào trong thôn đều mạnh hơn, nhưng bây giờ nàng ta biết rõ Đại Hoa mạnh hơn nàng ta, cho nên nàng ta không còn sức ở trước mặt Đại Hoa giả vờ giả vịt. Mai Hương tình huống ý thức được những thứ này, nàng ta có thể không thống khổ sao?

"Đại Đường tỷ."

Đại Hoa cười đáp lại Mai Hương, nàng cũng không thích Mai Hương, nhưng cũng không đặc biệt chán ghét, lúc Mai Hương bị lui hôn sự nàng còn có chút đồng tình Mai Hương, bị từ hôn coi như xong, lại còn bị người từng là bạn tốt đoạt đi hôn sự, thật sự là vô cùng nhục nhã. Thời gian qua Đại Đường tỷ tâm cao khí ngạo chắc bị đã kích nhiều lắm? Đại Hoa nằm lòng, bởi vì phần thương tiếc này, thái độ của nàng đối với Mai Hương vẫn tương đối mềm mại.

Mai Hương nhìn nụ cười Đại Hoa đoan trang khéo léo, trong lòng nàng ta thờ phào nhẹ nhõm, nàng ta sợ nhất bị Đại Hoa không nhìn đến, ba năm nay nàng ta mỗi lần đi ra ngoài cũng sẽ nhận được một chút ánh mắt, lời nói làm cho nàng ta không vui, cho dù bản thân nàng ta cố gắng làm cho người ta thích, nhận được người đồng tình cũng ngăn cản không được một số người đáng hận cười nhạo nàng ta. Nhiều đến nỗi nàng ta lười phải ra khỏi nhà. Bây giờ nhìn Đại Hoa cũng không có coi thường ý của nàng ta, nàng ta mới buông lỏng, cảm giác bản thân đều tinh thần không ít, toàn tâm chuẩn bị tiến công.

"Đại Hoa, ta mấy hôm trước ngã một trận bệnh, hôm nay thân thể tốt hơn chút mới đi ra ngoài, không nghĩ tới liền đụng phải ngươi, tỷ muội chúng ta thật là có duyên. Ta những ngày này vẫn nhớ tới ngày xưa chúng ta cùng một chỗ thuê hoa nói chuyện phiếm, khi đó thật khoái hoạt a! Ta nghĩ lại những chuyện cũ thì cảm thấy mình phải hảo hảo mà sống, nên muốn mau chút ít tốt lên để có thể tìm người chơi. Hiện tại bệnh của ta đỡ rồi, lúc này mới vừa ra tới đã gặp được ngươi, ta thật cao hứng."

"Đại Đường tỷ phải bảo trọng, ngươi còn trẻ, cuộc sống sau này dài lắm."

Đại Hoa cười nói, trong lòng nghĩ Đại Đường tỷ vẫn là giống như trước sẽ nói như vậy, có điều từ trước nàng ta cũng không nói qua lời dễ nghe như vậy với mình. Nàng từ trong lòng không muốn lui tới với thúc bá nãi nãi bên kia, mấy năm này cuộc sống nhà nàng ngày càng tốt hơn, bên kia mặc dù không có cãi lộn, nhưng tâm tư chưa từng nghỉ ngơi. Đại Hoa không ngốc, tâm mặc dù mềm thê nhưng đã hết hy vọng với mấy người Trương Ma ma, nàng chỉ ngóng trông những người kia vĩnh viễn đừng lui tới với nhà mình mới tốt. Hiện tại nói chuyện với Mai Hương nàng đang hồi hộp đây, vừa nghe Mai Hương nói nàng lập tức đã hiểu ý tứ Mai Hương. Muốn chơi đùa cùng nàng ta? Muốn chơi đùa thì phải đi nhà nàng ta? Lại chơi đùa thì quan hệ sẽ khôi phục? Chủ ý này ba năm nay, số lần thúc bá nãi nãi bên kia đánh tới nàng đều đếm không hết!

"Hôm nay trong nhà làm hội thưởng hoa, đây cũng không phải là bí mật gì, Đại Đường tỷ nghĩ đến cũng biết, là muốn đi đến nhà mình đi?" Đại Hoa trong lòng nghĩ, "Đại Đường tỷ mặc dù bị chút ít đã kích, nhưng tâm tính thật đúng là không có thay đổi, thực làm người ta thất vọng."

Đại Hoa cảm thấy Mai Hương lớn lên không kém, tay lại khéo, nấu cơm thuê hoa đều rất tốt, mặc dù bởi vì chuyện Triệu gia từ hôn, danh tiếng hư một chút, nhưng là chỉ cần kiên nhẫn vẫn có thể tìm được một cửa hôn sự môn đăng hộ đối, đến lúc đó còn sợ ngày qua không tốt sao? Đáng tiếc Đại Đường tỷ vẫn giống như còn tâm tư đông sơn tái khởi, còn muốn lợi dụng nhà nàng, mặc dù nàng ta đáng thương, nhưng mình cũng sẽ không như ý của nàng ta.

Mai Hương gật gù đầu, nhìn từ trên xuống dưới Đại Hoa cười nói: "Đúng vậy, ta còn trẻ, về sau ngày còn dài mà! Nói đến ngươi cũng đã trưởng thành, còn cao hơn ta. Nhớ năm đó ta lúc lớn cỡ như ngươi vậy ngươi còn thấp hơn ta nhiều. Còn nhớ khi đó ta đem váy của ta cho ngươi mặc, còn dư một khúc lớn. Ai, hiện tại ngươi rút cuộc không cần mặc váy của ta, nhìn ngươi mặc thật đẹp mắt a. Đúng rồi, ngươi hôm nay tại sao mặc đẹp như vậy? Ngày một thân đều là bằng lụa đấy? Trước đây ngươi đều mặc vải mịn."

Mai Hương là muốn cho Đại Hoa nói ra chuyện nhà nàng mở hội thưởng hoa, như vậy thuận mồm nhắc tới mình, mình còn không thể đi sao? Như vậy ít nhất có thể giữ lại một chút mặt mũi.

Đại Hoa từ nhỏ chính là mặc xiêm y cũ của Mai Hương, nàng cũng không ghét bỏ, nhưng bây giờ nghe Mai Hương nhắc lại cũng không cảm kích, dù sao khi đó tất cả tiền đều là công trung, Mai Hương mặc quần áo mới, nàng chỉ được mặc quần áo cũ, không có oán Mai Hương đã là không tệ, làm sao lại đi cảm kích? Nàng cảm thấy Mai Hương nói lời này hình như là có dụng ý muốn kích thích lòng cảm kích của bản thân, thật không rõ Mai Hương thông minh như vậy làm sao lại nghĩ rằng mình sẽ cảm kích nàng ta? Chẳng lẽ trước kia mình biểu hiện rất ngu ngốc sao? Còn hỏi tại sao mình mặc y phục bằng lụa, còn nhớ được mình trước kia không thích mặc y phục bằng lụa, nàng ta cũng thật biết quan sát. Bây giờ nói cái này không phải đem đề tài hướng thưởng hoa hội nàng mới không tin.

"A, hiện tại khí trời tốt, mặc y phục này sẽ không bị gió lùa."

"..."

Mai Hương nghe được trả lời của Đại Hoa trong lúc nhất thời không nói gì được, nàng ta đang nghĩ ngợi không bằng nói thẳng đi nhà nàng xem hoa đi, còn chưa kịp nói đã bị Đại Hoa cắt đứt.

Đại Hoa cười nói: "Đại Đường tỷ, ngươi là đi ra tản bộ a? Vậy ngươi tiếp tục, ta còn có việc, đi trước một bước. Tiểu Nha, chúng ta đi!"

Tiểu Nha lớn tiếng đáp ứng một tiếng, ngăn cản giữa Đại Hoa và Mai Hương, nghe rằng cười một tiếng với Mai Hương, ánh mắt kia sáng ngời cười nhạo. Nàng ấy là cố ý, đối với những chuyện của nhà chủ từ nàng ấy biết hết, nàng ấy thật xem thường mấy người Trương Ma ma, Mai Hương mặc dù biểu

hiện được hết sức đáng thương, nhưng là nhị tiểu thư có nói rằng ta cũng không phải là người tốt. Cho nên Tiểu Nha đề phòng Mai Hương, Đại Hoa khách khí, nhưng nàng ấy cũng sẽ không che giấu ánh mắt của mình, chính là muốn chọc tức những người lui tới này, để cho bọn họ biết khó mà lui, nàng ấy cũng là vì phân ưu cho chủ nhà a!

Mai Hương bị Tiểu Nha dùng ánh mắt cười nhạo đó nhìn, nàng ta nhất thời không có phòng bị, bị tức đến sắc mặt đại biến.

"A! Đại Hoa tỷ tỷ! Nàng ta trừng ta!"

Tiểu Nha lớn tiếng kêu âm lên: "Nhất định là tỷ quá bận rộn, không chịu nói chuyện với nàng, nàng ta tức giận, không dám phát hỏa với tỷ nên trừng ta! Đại Hoa tỷ tỷ, thật sự là làm ta sợ muốn chết!"

Tiểu Nha về mặt tùy khuất cáo trạng với Đại Hoa, Nhị Hoa tỷ tỷ nói qua với nàng ấy phải tìm mọi cách kéo xa khoảng cách giữa người nhà Trương gia và bọn họ, lúc ấy lão gia cũng ở đó, một chút ý tứ phản đối cũng không có, còn cười với nhị tiểu thư, có thể thấy được chủ nhân cũng nghĩ như vậy, nàng ấy đương nhiên phải nghe lời. Nhất là ở trước mặt đại tiểu thư có chút mềm lòng nàng ấy càng muốn dùng lực kéo ra Mai Hương muốn đến gần. Cô nương này bị nàng ấy trừng mắt liếc một cái đã dữ như vậy thật không phải là người tốt!

Mai Hương gấp đến tức chết rồi, nàng ta nghĩ Tiểu Nha chết tiết kia muốn làm cái gì? Vừa rồi ở một bên đứng như cái đầu gỗ không phải là rất tốt sao? Làm sao đột nhiên có thể náo loạn như thế? Thì ra vừa rồi đều là đang giả bộ, tức chết nàng ta! Nàng Mai Hương thật sự là hồ xuồng đồng bằng bị chó khinh, thế nhưng ngay cả cái nha đầu sai sử cũng dám như vậy đối với nàng!

"Ta không có! Ngươi tiểu nha đầu này làm sao có thể nói vậy? Đại Hoa, quân hảo đây tớ nhà ngươi!"

Mai Hương nói với Đại Hoa, nàng nghĩ mình bị người trong thôn cười nhạo thì thôi, lại còn bị một hạ nhân cười nhạo, còn dám oan uổng nàng ta, thật sự là buồn cười!

Tiểu Nha nhìn Đại Hoa nói: "Đại Hoa tỷ tỷ, nàng ta chính là trừng ta!"

"Ta trừng ngươi là bởi vì ngươi cười nhạo ta!"

Mai Hương tức giận lớn tiếng nói, chờ nói xong nàng ta mới hối hận, nàng ta nói cái này làm cái gì? Chẳng lẽ còn chưa bị người cười nhạo đủ sao? Nhất là thấy mấy bà nương thâm tử đang đến gần nàng ta càng không muốn nhắc tới chuyện mình bị hạ nhân xem thường, thật mất thể diện.

Tiểu Nha trừng mắt một đôi mắt đen láy nói: "Là ngươi tự mình chột dạ đi? Nếu không vì sao cảm thấy ta đang cười nhạo ngươi? Còn tức thành cái dạng kia? Mấy vị phu nhân nói có đúng hay không?"

Tiểu Nha hỏi mấy phụ nhân đang đến gần.

Mấy người phụ nữ đều là dân chúng bình thường, bình thường nhìn thấy những người được gọi là phu nhân, tiểu thư đều muốn tránh đi, bọn nha đầu của mấy vị phu nhân kia nhìn mấy bà cũng sẽ không thêm gọi các bà phu nhân, còn khinh khinh mấy bà, được Tiểu Nha xưng hô như vậy trong lòng các bà đều vui thích, hơn nữa từ trong lòng các bà đều nghiêng về nhà Trương Thanh Thạch, vừa nghe Tiểu Nha nói chuyện với các bà, các bà lập tức rối rít gật đầu, bảy miệng tám lời giúp đỡ Tiểu Nha nói chuyện.

"Mai Hương a, thâm tử biết rõ ngươi bị Triệu gia lui thân trong lòng ghen ghét, cũng biết ngươi bị người chê cười qua, nhưng ngươi cũng không thể oan uổng Tiểu Nha a? Nha đầu kia rất khách khí với chúng ta, làm sao cười nhạo ngươi? Ngươi khẳng định hiểu lầm!"

"Đúng vậy, ngươi khẳng định hiểu lầm a, ngươi cũng không thể bởi vì trong lòng không thoải mái mà muốn tìm quả hồng mềm để bóp."

"Đại Hoa là thật có việc gấp, nếu không thì chúng ta vừa rồi cùng với nàng ấy nói thêm mấy câu, nàng ấy không phải cô ý không muốn nói chuyện với ngươi, ngươi tức giận cũng đừng phát hỏa trên đầu nha đầu người ta a? Phát hỏa với nha đầu người ta không phải là phát hỏa với Đại Hoa đó sao? Đại Hoa cũng không có gì sai."

"Không phải là muốn đi tham gia hội thưởng hoa nhà Đại Hoa kết quả không thành mới tức giận như vậy a?"

"Nói không chừng đây là mụn cơ hội sinh sự muốn cho Đại Hoa đau lòng mời nàng ta đi."

Thâm tử đại nương phía trước nói chuyện khá lịch sự, đằng sau có hai phụ nhân không hợp với nhà Trương Ma ma miệng cũng không lưu tình.

Mai Hương mặt thoáng cái đỏ bừng, không phải là nắc cở, là tức giận, nàng ta nghĩ như vậy tự mình nghĩ đường đi tham gia tiệc thưởng hoa không phải triệt để không thể thực hiện được sao?! Chẳng những con đường này đi không thông, còn đề cho nhà nhị thúc phụ lại không thích nàng ta, ngay cả người trong thôn càng thêm xem thường nàng ta. Không được, tuyệt đối không được là hậu quả này!

Mai Hương lập tức gạt bỏ nước mắt, nước mắt lưng tròng nhìn Đại Hoa, nói: "Đại Hoa, không phải như thế, ngươi phải tin tưởng ta!"

Đại Hoa nói: "Đại Đường tỷ, ta biết rõ trong lòng ngươi khổ, cho nên mới hiểu lầm Tiểu Nha. Ta không trách ngươi. Các vị bá nương thâm tử, Đại Đường tỷ cũng thật đáng thương, chúng ta chớ nói chuyện này nữa."

Mấy người phụ nữ lập tức rối rít khen Đại Hoa tâm địa thiện lương, nói không nói chuyện này nữa, để cho nàng mau đi làm việc của nàng.

Đại Hoa cười gât gât đầu, lập tức dẫn Tiểu Nha đi.

Mai Hương tức giận đến nước mắt cũng ngừng rơi, nàng ta muốn nói chuyện, lại bị mấy người phụ nữ ngăn cản, vài người người một câu ta một câu khuyên nàng ta, có người nói chuyện mềm dẻo có người nói chuyện cứng rắn, nhưng đều làm cho nàng ta hết sức không thích nghe. Có người nói nàng ta sống yên ổn một chút mau tìm người gả cho, còn có người nói muốn làm mai cho nàng ta, nhưng toàn là hán tử thôn phụ cận, nàng ta mới không cần, nhất là những người này vừa rồi đều không giúp nàng ta còn giúp Đại Hoa và Tiểu Nha, nàng ta hận chết bọn họ. Nàng ta thật vất vả mới nhìn xuống không có cãi nhau cùng với mấy người này.

Đại Hoa đi xa mới hỏi Tiểu Nha: "Người mới vừa rồi trừng nàng ta phải không?"

Tiểu Nha lập tức thành thật nói: "Ta chỉ là không thích nàng ta. Còn có Nhị Hoa tỷ tỷ nói với ta không cần khách khí với bọn họ, có thể để cho bọn họ trở mặt mới tốt. Đại Hoa tỷ tỷ, người mềm lòng làm không được chuyện như vậy, để ta làm là được, chỉ cần người không trách ta là tốt rồi, trách ta cũng không có việc gì, chỉ cần đừng không cho ta ăn cơm là được!"

Đại Hoa nhìn không được cười lắc đầu, điểm ót Tiểu Nha, "Người a! Chỉ thích nghe Nhị Hoa nha đầu kia, quả thực đều bị nàng dạy bậy!"

Tiểu Nha cười không ngừng, nàng ấy cũng biết đại tiểu thư sẽ không trách nàng, trong nhà những chủ tử này đều là người đặc biệt tốt, người tốt như vậy nàng ấy nhất định phải bảo vệ, như vậy nàng ấy và người nhà của nàng ấy mới có thể trôi qua tốt!

Mai Hương một người tro tro đứng ở trên đường, nhìn nhìn đại trạch viện cách đó không xa, nhìn lại một chút Đại Hoa Tiểu Nha đã đi đến cửa thôn, nàng ta oán hận dậm chân, nghĩ tới không tham gia được lần thưởng hoa hội này coi như xong, nhưng là nàng ta nhất định sẽ làm cho Đại Hoa hối hận không để cho nàng tham gia lần thưởng hoa hội này!

Mai Hương lại đi lòng vòng trên con đường ở bên ngoài thôn, sau đó lại chuyển đến con đường phía sau thôn, nghĩ tới hôm nay là thưởng hoa hội, có lẽ có khách đến sớm, như vậy nàng có thể đứng phải, nhưng là nàng ta vận khí không tốt lắm, gặp được Thiết Từ và thê tử Thiết Từ, Thiết Từ chỉ là nhìn thoáng qua nàng ta, nữ nhân kia đã hướng về phía nàng ta nểng mề, còn muốn hung hăng đến đánh nàng ta, may mà có Thiết Từ ngăn cản. Mai Hương bị hù dọa lập tức chạy.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Giả bộ bất tỉnh cản xe ngựa

Mai Hương tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi lại nhìn không được hốc mắt cay cay, nhớ năm đó nàng ta ở trong thôn thật về vang a, không ngờ rằng bây giờ lại rơi xuống hoàn cảnh này? Đều do nhà nhị thúc phụ, dù lúc trước nãi nãi và cha mẹ lừa gạt bọn họ, nhưng nãi nãi đến cùng là trưởng bối, cha mẹ nàng ta cũng là huynh trưởng trưởng tẩu, nhị thúc phụ vì sao lại không thể tha thứ cho bọn họ? Nếu như không phải là hán lạnh nhạt đối với nhà bọn họ như vậy, nhà bọn họ làm sao lại bị người trong thôn cười nhạo? Nàng ta làm sao lại bị từ hôn đến bây giờ cũng không tìm được nhà chồng? Thật sự là quá ác tâm! Còn Hoàn Từ! Đều do ả ta quyến rũ Triệu Thiên Tử, nếu không mình làm sao lại bị từ hôn? Đừng để cho nàng tìm được cơ hội, chỉ cần để cho nàng tìm được cơ hội nhất định phải để cho Hoàn Từ tiểu tiện nhân bị ôi kia sống không bằng chết!

Mai Hương nhìn không được rơi lệ, nàng ta xoa xoa nước mắt, cảm giác mình cái dạng này nếu để cho người thấy được chỉ sợ sẽ lại cười nhạo nàng ta, cho nên trốn dưới một gốc cây liễu lớn, tính toán đợi con mắt dễ chịu hơn một chút lại đi đường phía sau thôn, bởi vì trong lòng tức giận, nàng ta càng muốn gả cho hảo nhân gia. Mặc dù trên đường đi chặn người để cho mình đạt được nhân duyên cơ hội rất nhỏ, nhưng nếu không thử một lần nàng ta không cam lòng.

Tiếng cười nói khoan khoái từ nơi không xa truyền đến, là Viên Ngọc Nương.

Mai Hương ngồi xổm phía sau cây, từ phía sau cây cẩn thận thò ra cái đầu, vừa nhìn quả nhiên là Viên Ngọc Nương, ngoại trừ bà ta còn có Phụng Đao và Đại Hoa Tiểu Nha. Xem ra vừa rồi Đại Hoa và Tiểu Nha đi đến nhà Phụng lang trung.

Viên Ngọc Nương đang nói chuyện với Đại Hoa, bà ta tính cách cởi mở, Đại Hoa ôn nhu, hai người lại có thể nói đến nói đi, Viên Ngọc Nương giống như rất thích Đại Hoa, nói nói liền kéo tay Đại Hoa ha ha cười rộ lên.

"Đại Hoa thật đúng là có phúc khí, tương lai bà bà lại thích nàng như thế. Ừ, chồng tương lai cũng khá tốt."

Mai Hương nhìn Phụng Đao trong lòng suy nghĩ.

Phụng Đao hiện thời đã là thiếu niên lang cao lớn vững chãi, mặc dù thể cốt còn chưa trưởng thành thành dáng vẻ thanh niên, vẫn có chút đơn bạc, nhưng dáng người cao ngất, giống như một gốc cây thủy trúc. Tướng mạo hẳn cũng hết sức đoan chính, bởi vì từ nhỏ đọc sách mà lộ ra nho nhã lịch sự, khiến cho hán tử ra chói mắt gấp mấy lần so với nam tử dù anh tuấn nhưng không có đọc qua sách, ở Tiểu Pha thôn một thôn làng hương dã, nam nhân như vậy rất vừa mắt người ta.

Phụng Đao nhìn Đại Hoa bị mẹ hán nắm tay cười đến sắc mặt như hoa đào, ánh mắt hết sức ôn nhu.

Mai Hương ánh mắt rất tốt, nàng ta thấy ánh mắt ôn nhu của Phụng Đoàn nhìn về phía Đại Hoa, trong lòng hâm mộ, ghen ghét Đại Hoa, nghĩ nàng ta trước kia mặc dù cũng rất được nam tử thích, nhưng lại chưa từng có một người như Phụng Đoàn thiếu niên lang anh tuấn có tài hoa đưa mắt nhìn qua nàng ta ôn nhu như thế, dựa vào cái gì lúc trước Đại Hoa chỉ là một đóa hoa đại bên cạnh nàng ta lại chiếm được nhân duyên tốt đẹp như vậy? Mai Hương trong lòng đột nhiên toát ra một ý tưởng vô cùng to gan, chính là Đại Hoa căn bản không được như mình, nhân duyên tốt như vậy nên là của mình!

Mai Hương bị ý nghĩ của mình làm cho sợ hết hồn.

Mai Hương trước kia mặc dù hâm mộ Đại Hoa về sau có thể làm nương tử tú tài, nhưng lại không nghĩ đến Phụng Đoàn, bởi vì Phụng Đoàn nhỏ hơn nàng ta, hơn nữa nàng ta rất sợ Viên Ngọc Nương, nhưng hiện tại ngoại trừ Phụng Đoàn tuổi nhỏ hơn nàng ta, mẹ hẳn không thích nàng ta, các phương diện khác cũng không tệ, tiền đồ như gấm, mấy năm này trong nhà cũng kiếm lời chút ít tiền, có thể mạnh hơn so với nhà người có tiền.

Phụng Đoàn! Nàng ta muốn ra tay từ Phụng Đoàn!

Mai Hương trong lòng suy nghĩ, nàng ta đã sớm biết nhà nhị thúc quyết định tuyệt tâm không muốn lui tới với nhà nàng ta, cho dù nàng ta và người nhà có nịnh nọt nữa cũng vô dụng, như vậy cũng không cần sợ đắc tội bọn họ, lợi dụng bọn họ tìm cho nàng ta việc hôn nhân tốt mới là thứ thời. Nếu nhà bọn họ không nói tình cảm, không chịu hỗ trợ cũng không chịu giúp, như vậy nàng ta sẽ ra tay từ trên người Phụng Đoàn, đến lúc đó bọn họ hoặc là tìm mối hôn sự tốt cho nàng ta, hoặc là tùy gả cho Phụng Đoàn! Ở trong lòng Mai Hương, Phụng Đoàn là hành động bất đắc dĩ cuối cùng, trừ phi bọn họ không giúp mình tìm được người trong sạch khác gả cho, nàng ta mới phải dựa vào Phụng Đoàn, nếu không nàng ta cũng không ngốc, mới không muốn chống lại Viên Ngọc Nương, Viên Ngọc Nương cũng không phải là nữ nhân dễ chọc.

Nhìn bóng dáng mấy người Đại Hoa khoan khoái đi tới, Mai Hương trong lòng nghĩ này cũng không trách ta đánh lên chủ ý như vậy, muốn trách chỉ có thể trách Đại Hoa nhà các người thực sự nhẫn tâm, ai bảo các người không cho ta một cơ hội tham gia hội thưởng hoa? Vậy ta cũng chỉ có thể dựa vào bản lãnh của mình đi tranh thủ nhân duyên cho mình, nếu các người không giúp ta, ta chỉ có thể dựa vào chính mình!

Mai Hương mặc dù quyết định chủ ý, nhưng là vẫn vòng vo trên đường ở phía sau thôn, nàng ta không muốn buông tha bất kỳ cơ hội nào.

Qua giờ Tý, đường lớn đằng sau Tiểu Pha thôn, xe ngựa và người cưỡi ngựa bắt đầu đến, trong xe ngựa ngồi đều là nữ quyền và hài đồng, mà ngồi trên lưng ngựa đều là nam nhân, trong những nam nhân này vừa nhìn chính là chủ tử lão gia thiếu gia, cũng có quân sự già sai vặt và hộ vệ, người người vẻ mặt tươi cười, thường thức quang cảnh điền viên, thỉnh thoảng có người chỉ đại trạch viện của nhà Trương Thanh Thạch phía trước, mặc dù nghe không rõ họ đang nói cái gì, nhưng có thể đoán được mục đích đến.

Mai Hương ở ven đường bộ đáng đáng thương, hồng thông thông hốc mắt vừa nhìn chính là mới vừa khóc, rất thu hút sự chú ý của người khác.

Bất kể là nam nhân ngồi trên lưng ngựa hay là nữ nhân ngồi ở trong xe đều thấy được Mai Hương, có điều cũng không có dừng lại, nghênh ngang liền đi qua.

Mai Hương nhìn mảnh xe ngựa hất lên, nữ nhân trong xe ngựa bất kể là lớn tuổi hay là tuổi còn nhỏ đều ăn mặc trang điểm xinh đẹp, trong lòng nàng ta hâm mộ cực kỳ, nghĩ nếu như người ngồi ở trong xe ngựa kia là mình thì thật tốt a, nàng ta đã từng cách cuộc sống như thế gần như vậy, đáng tiếc đều bị Hoàn Từ tiểu tiện nhân bỉ ổi kia đoạt đi.

Vài đội xe ngựa đều không đếm xỉa đến Mai Hương mà đi qua.

Mai Hương hết sức thất vọng, nàng ta hết sức hối hận vừa rồi đi qua trước mặt mấy người kia không có giả té xỉu, vừa rồi trong những người này có nam nhân cưỡi ngựa vóc người rất tốt! Đáng tiếc hối hận cũng vô dụng, người đã qua. Mai Hương dự định trong chốc lát lại có người đi tới nhất định không thể bỏ qua, cho dù đến lúc đó bị người đưa về trong thôn, nàng ta cũng có thể tìm tới lấy cớ đi đáp tạ, đến lúc đó thì có cái đặt quan hệ rồi.

Mai Hương lại ở trên đường chuyển hai vòng lớn, nghĩ đằng sau sẽ có người chứ? Nàng ta có chút nóng nảy. May mà lão thiên gia không có cô phụ nàng ta, về sau lại chạy tới ba chiếc xe ngựa, hai con tuần mã chạy trước xe ngựa, đằng sau còn đi theo mấy con ngựa tốt. A, nhóm người này còn uy phong hơn so với mấy nhóm vừa rồi đi qua! Mai Hương thoáng cái tỉnh thần tỉnh táo, làm đủ chuẩn bị, con mắt cũng gắt gao nhìn chăm chăm quan sát, có chút thất vọng phát hiện không có chủ tử ngồi trên lưng ngựa, tất cả đều là hộ vệ và đầy tớ. Có điều mặc kệ, vạn nhất trong xe ngựa có nam nhân thì sao? Dù không có nam nhân, trong nhà những nữ quyền kia cũng có nam nhân đi? Trước tiên cài đặt quan hệ rồi tính tiếp!

Mai Hương chờ hai con ngựa phía trước vừa qua đi, lúc một chiếc xe ngựa lướt qua nàng ta, nàng ta lập tức liền nhu nhược ngã xuống về phía trước.

"Ai da! Có người té xỉu!"

Trong xe ngựa truyền tới tiếng kêu sợ hãi của nữ nhân, là nữ nhân trong xe ngựa thứ nhất, theo tiếng kêu, có hai nữ nhân từ trong xe ngựa nhô đầu ra.

Trong xe ngựa thứ hai nữ nhân lúc này cũng đến, cũng nhìn thấy, sau đó là chiếc xe ngựa thứ ba cũng đến.

Mai Hương quỳ rạp trên mặt đất trong lòng thẳng mắng, nghĩ đúng là ngùng xe a!

Xe ngựa dừng lại, từ trong cỗ xe ngựa cuối cùng một vị phụ nhân bước xuống, phụ nhân này mặc áo tơ lụa màu tím, váy mã diện* màu minh lam, trên cài trên đầu dưới ánh mặt trời lấp lánh tỏa sáng, trên lỗ tai khuyên tai và trên cài hoa lẫn, phụ trợ hé ra gương mặt trong trắng lộ hồng càng thêm điểm lệ. Một tiểu nha hoàn đỡ nàng ấy, nàng ấy phát phát tay, không cần tiểu nha hoàn đỡ, để cho tiểu nha hoàn đi nói với người trong xe ngựa phía trước không để cho các nàng xuống, trong xe phía trước đều là mấy nha hoàn ma ma, nhưng đằng sau trong chiếc xe ngựa kia là hạ nhân nhà người ta ngồi, là khách

nhân nhà nàng, nàng ấy cũng phải chiều đãi cho tốt. Nàng ấy bước nhanh đi đến bên cạnh cỗ xe, khẽ mỉm cười với nữ tử tuổi trẻ đang nhìn ra ngoài.

"Cháu dâu, người chỉ để ý ngồi trong xe an ổn, chuyện bên ngoài giao cho ta! Cô nương té xỉu này ta biết, ta sẽ hảo hảo an bài nàng."

Nữ tử trên xe còn rất trẻ, chưa đến hai mươi, lớn lên xinh đẹp tuyệt trần động lòng người, cũng là châu ngọc đầy đặn, một thân lẳng lã, nhìn còn hoa lệ xa xỉ hơn so với phụ nhân ăn mặc diễm lệ này.

Ánh mắt của nữ tử nhìn chăm chú vào Mai Hương đang nằm sấp trên đất, ánh mắt bình tĩnh, nghe được lời của người phụ nhân diễm lệ, nàng ấy gật gật đầu, giống như hết sức tùy ý hỏi một câu: "Cô thím, thím nói mẹ của nhà thím chính là chung quanh đây, chẳng lẽ là thôn nhân nhà mẹ đẻ thôn thím?"

Phụ nhân diễm lệ rộng rãi cười một tiếng, nói: "Cũng không phải là thôn nhân nhà mẹ ta, đây là cô nương bên cạnh Tiểu Pha thôn. Cũng không biết nàng ta ở phía sau thôn này làm cái gì, bên người cũng không có món đồ gì, cũng không giống là đi ra làm việc, cứ thế mà ngắt tại ven đường, may mà gặp được ta người quen, nếu không thì nói không chừng đã nói không rõ!"

Một người nam nhân trong xe nói: "Làm sao? Chẳng lẽ còn có thể vu vạ hay sao? Lại không phải là chúng ta đụng vào!"

"Ta cứ nói như vậy, xem hiền chất người nghĩ đi nơi nào!"

Người phụ nhân diễm lệ cười một tiếng, lại giống như là đang nói chuyện phiếm nói tiếp: "Có điều người nhà cô nương này đều không phải là dạng dễ trêu, cũng có mấy người không nói đạo lý, nói đến Hoa hiền chất người cũng biết. Chính là đại nữ nhi của nhà đại ca Trương Thanh Thạch Trương lão gia phân ra gia kia."

"A, là nhà này a, vậy phải phải cẩn thận chút ít."

"Yên tâm đi, ta ra mặt, khẳng định sẽ thỏa đáng!"

Phụ nhân diễm lệ cười nói, nhưng sau đó xoay người đi đến bên cạnh Mai Hương ngồi xổm xuống, ôn nhu kêu: "Mai Hương! Mai Hương! Mau tỉnh lại! Người nếu là vẫn bất tỉnh, ta sẽ để cho người đặt người trên lưng ngựa đưa đi về nhà! Tư vị kia cũng không dễ chịu, người chịu được sao?! Thức thời người mau tỉnh lại, đừng tưởng rằng người lừa qua lão nương!"

Phụ nhân diễm lệ hai câu nói cuối cùng thanh âm rất nhỏ, chỉ có Mai Hương và chính nàng ta nghe được.

Mai Hương trong lòng tức chết rồi, vừa rồi nàng ta nghe được phụ nhân diễm lệ này và người trong xe ngựa nói chuyện đã rất tức giận, hiện tại tức giận hơn. Nàng ta nghĩ mình làm sao lại xui xẻo như vậy đụng phải Lý quả phụ rồi?! Không, hiện tại không nên gọi Lý quả phụ, cần phải gọi Cổ phu nhân.

Lý quả phụ cũng không biết số may ở đâu ra, thế nhưng gả cho Cổ Đại Thành làm vợ kế. Cổ Đại Thành vốn chỉ có một con trai, nhưng đứa con trai kia ngoài ý muốn bỏ mình. Cổ Đại Thành vì hương khói nên tục huyền, cưới được chính là Lý quả phụ, mặc dù hẳn có tiền, có thể cưới nữ tử chưa thành thân làm vợ, nhưng hẳn chính là chọn trúng Lý quả phụ, cũng không chê nàng ta mang theo con trai, còn cảm thấy có con trai ở bên người nuôi nhất định có thể sinh thêm cho hẳn một đứa con trai. Quả nhiên, Lý quả phụ vào cửa thì một năm sau sinh cho hẳn một đứa con trai. Cổ Đại Thành cao hứng hỷ, tốt miễn bàn với Lý quả phụ và tiểu Trụ tử, tiểu Trụ tử hiện tại ở học đường trên trấn đọc sách, ra dáng một tiểu thiếu gia, Lý quả phụ cũng ngày ngày ăn mặc trang điểm xinh đẹp, ai nhìn nàng ta có thể nghĩ đến nàng ta đã từng là quả phụ dầm vung dao phay ngang ngược ở Tiểu Pha thôn? Nhưng bản tính Lý quả phụ không có thay đổi, nàng ta vẫn là nữ nhân đánh đá kia, lúc gặp Mai Hương đều thể hiện ra.

Mai Hương nghĩ mình nếu tỉnh lại thì không phải kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao? Nàng ta không muốn, nàng ta vừa rồi còn nghe được có giọng nói của nam nhân, hơn nữa Lý quả phụ gọi người nam nhân kia là hiền chất, còn rất khách khí, vừa nhìn chính là người gia thế không thể kém so với Cổ gia, cho dù người nam nhân kia có thể tử, nàng ta cũng không muốn vì vậy mà buông tha. Nhưng có Lý quả phụ ở chỗ này thêm phiền nàng ta cảm giác mình cũng sẽ không có quả ngon để ăn, Lý quả phụ là nữ nhân chanh chua, đánh đá số một trước đây trong thôn!

Lý quả phụ mới mặc kệ Mai Hương không mở mắt, nàng cho nàng ta cơ hội, nàng ta không cần, như vậy cứ chịu tội đi thôi!

"Cổ Thuận, người đem cô nương này đặt lên trên ngựa đi, đưa nàng ta trở về Tiểu Pha thôn, nàng ta là đại nữ nhi Trương Thanh Mộc ở Tiểu Pha thôn, người sau khi nghe ngóng có thể biết. Cứ nói là ta nhìn thấy nàng ta té xỉu ở ven đường mới để cho người đưa trở về."

"Dạ!"

Có một người nam nhân đáp ứng, vừa nghe giọng đã biết là nam nhân trung niên.

Mai Hương bị hù dọa lập tức mở mắt ra, nàng ta cũng không muốn bị nam nhân ôm thả đến trên lưng ngựa.

Lý quả phụ, cũng chính là Cổ phu nhân bây giờ che miệng cười một tiếng, "Mai Hương, người tỉnh rồi? Thật sự là tỉnh được rất nhanh, ta đây an tâm rồi."

Mai Hương nhin tức, nghĩ hôm nay xem như uống công giả vờ ngắt, ánh mắt của nàng ta quét qua trên người, trên đầu Lý quả phụ, cố nén không có lộ ra ánh mắt ghen tỵ, nàng ta dò đi ánh mắt đi xem người trong xe ngựa. Vừa vặn trong xe ngựa một nữ nhân cũng đang nhìn nàng ta, ánh mắt hai người đụng vào nhau, Mai Hương con mắt chính là sáng ngời, mà nữ nhân kia còn lại là ánh mắt buồn bã, vốn là ánh mắt rất lạnh nhạt càng thêm lạnh như băng, nhìn thẳng mắt Mai Hương, nàng kia lạnh lùng khẽ hừ, phịch một tiếng đem rèm cửa sổ che lại.

"Bảo bối, làm sao vậy? Tức giận như vậy?"

"Không có gì, thấy người làm cho người không thoải mái mà thôi."

Nam nhân trong xe lập tức dụ dỗ, lời ngon tiếng ngọt như không mất tiền mua.

Mai Hương sắc mặt khó coi, nghĩ không phải là giả cho nam nhân có tiền sao? Có gì đặc biệt hơn người? Lớn lên cũng không mạnh hơn mình bao nhiêu, không phải ăn mặc đẹp hơn so với mình sao? Nếu như đồ trang sức đeo tay y phục của nữ nhân kia đến trên thân nàng ta, nàng ta tuyệt không kém so với nữ nhân kia, hơn nữa nàng ta còn trẻ tuổi xinh đẹp hơn so với nữ nhân kia, sẽ được nam nhân thích, bởi vì nàng ta và nữ nhân kia lớn lên có tám phần tương tự!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Hoa phu nhân Bích Ngọc

Trong xe nam nhân vẫn còn ôn nhu nịnh nọt dụ dỗ vợ của mình, kêu tâm can bảo bối, làm cho Mai Hương nghe đặc biệt ghen tị, nghĩ nữ nhân kia vừa nhìn đã biết lớn tuổi hơn mình, nếu không do cách ăn mặc thì còn không bằng chính mình đâu, thế nhưng có thể có được một người nam nhân sủng ái như thế, hơn nữa vừa nhìn cũng không phải là thân phận tiểu thiếp thông phòng không lên được mặt bàn, mà là chính thê, nàng ta làm sao lại may mắn hơn mình? Có thể là có gia thế tốt đi? Nghĩ đến đây, Mai Hương hận Trương Thanh Thạch triệt để, nghĩ nếu như ông ấy chịu giúp nàng ta, nàng ta cũng sẽ không kém so với nữ nhân khác, ít nhất sẽ không kém so với nữ nhân trong xe ngựa này? Nàng ta làm sao còn bị nhục nhã như vậy?!

Đột nhiên, rèm cửa sổ xe ngựa vén lên, hé ra khuôn mặt nam tử anh tuấn, hấn làn da trắng sáng, ánh mắt linh động, nhưng bây giờ nhũn lại lông mày, đem gương mặt anh tuấn nhấn thành hình cái bánh bao.

Mai Hương trong lòng nhảy dựng, nghĩ khuôn mặt nam nhân sủng ái thê tử này thật đúng như giọng nói của hấn làm cho người thích a!

Có điều khuôn mặt làm cho Mai Hương cảm thấy dễ nhìn hiện tại đang hung hiểm nhìn nàng ta, đáng vẻ hết sức ghét bỏ, hấn cũng không có nói chuyện với Mai Hương, mà là nói với Cổ phu nhân: "Thím, chúng ta đi thôi, nương tử ta mất hứng. Người này nếu đã tỉnh thì để cho nàng ta tự đi về nhà đi thôi, chúng ta đừng đưa người trở về lại bị người ta lừa, dù sao gần mực thì đen!"

Câu nói kế tiếp này tự nhiên là chỉ Mai Hương.

Mai Hương mặt giống như tắc kè hoa, hồng rồi trắng, xanh sau lại hồng, nàng ta nghĩ người nam nhân này rõ ràng tướng mạo rất tốt còn có thể dụ dỗ thê tử, làm sao lại nói với nàng ta lời nói độc như vậy? Người này là ai!

Cổ phu nhân hé miệng cười một tiếng, nói: "Được rồi, hiền chất, ngươi mau trở về tiếp tục dụ dỗ thê tử đi, việc này giao cho ta xử lý."

Cổ phu nhân vừa cười vừa nói với Mai Hương: "Mai Hương a, ta xem ngươi cũng không có gì, vậy ta sẽ không để cho người đưa ngươi, chúng ta đang vội. Ta cũng vội thực sợ đưa ngươi trở về đến lúc đó Tam thúc phụ tam thẩm nương lại trách cứ ta, ngươi cũng biết ta và bọn họ có thù. Được rồi, không nhiều lời với ngươi, ngươi mới vừa tỉnh lại, kháng định còn mệt mỏi, không làm phiền ngươi nữa, chúng ta đi!"

Cổ phu nhân cười nói xong cũng xoay người lên xe ngựa.

Phía trước nhất hai người hộ vệ lại cười ngựa bắt đầu đi, xe ngựa cũng bắt đầu một chiếc một chiếc chuyển động, rất nhanh liền đi xa.

Mai Hương đứng ở bên cạnh nhìn đội nhân mã đi xa, tức giận đến muốn ngất.

"Nương tử, Bích Ngọc, bảo bối của ta! Nàng đừng mất hứng, nàng mà mất hứng, ta sẽ thật muốn ăn cả bàn thịt! Đến lúc đó ta lại mập, nàng sẽ có một tướng công béo!"

Trong xe ngựa, nam nhân được Cổ phu nhân gọi là Hoa hiền chất đang tiếp tục dụ dỗ nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp động lòng người, trên gương mặt anh tuấn tất cả đều là dáng tươi cười, con mắt đều cười thành một đường, làm cho hấn vốn anh tuấn thoáng cái đã làm cho người ta bật cười, thành công chọc cười nương tử của hấn.

Bích Ngọc trừng hấn, vron tay nhéo hai gò má của tướng công nàng, cười nói: "Chàng trước kia béo thành cái bánh bao ta cũng thích. Chàng nói chàng làm sao lại đột nhiên gầy đi a? Nếu như chàng còn trắng trắng mềm mềm, người khác sẽ không cho là ta bắt nạt chàng! Trước kia cũng có mấy người ghen tị ta được chàng chiều cổ bảo ta ác bực, hiện tại phỏng đoán có người phải gọi ta ác thê! Chàng vẫn là béo lại đi! Dù sao chàng trắng trẻo mập mập như cái bánh bao ta cũng thích!"

"Nương tử, ta rất cảm động, đến, hôn một cái."

"Hoa Thế Vinh! Chàng thành thật một chút! Bên ngoài có người nghe thấy đấy!"

Bích Ngọc vẫn nhéo gương mặt anh tuấn của tướng công, thấy hấn xấp lại lập tức trên tay dùng sức nhéo da mặt của hấn kéo hấn về sau, nhìn gương

mặt anh tuấn trở nên buồn cười nàng cũng không nhận được cười rõ lên, tay không tự chủ được thả nhẹ lực đạo, nàng cũng không muốn nhéo đau tướng công mình.

Hoa Thế Vinh nắm tay Bích Ngọc, cười đến híp mắt lại, "Nương tử, không sao cả, dù sao mọi người sớm đã quen chúng ta ân ái như vậy, bọn họ chỉ biết hâm mộ ghen tị, mới không cười chúng ta."

"Chàng cầm miệng đi! Da mặt dày!"

Bích Ngọc thật sự là hết chỗ nói đối với tướng công da mặt dày của mình, có điều nàng cũng không thẹn thùng, bởi vì giống như tướng công nàng đã nói, người nhà nàng sớm đã quen hình thức chung đụng của vợ chồng họ, bọn họ quen, nàng cũng quen.

Hoa Thế Vinh cười híp mắt nói: "Nàng không để cho ta hôn nàng, vậy nàng hôn ta một cái đi? Nàng xem mặt ta đều bị nàng bóp hồng, nàng hôn một cái mới có thể không đau. Không đúng, phải hôn hai cái, mỗi bên một cái!"

Cuối cùng Bích Ngọc vẫn bị người da mặt dày này cuốn lấy ở trên hai bên má hấn mỗi cái hôn một cái.

Người bên ngoài đánh xe nghe trên mặt không nín được tươi cười, nghĩ thiếu gia nhà mình thật đúng là hạnh phúc, có thể gặp được nương tử như vậy, thiếu phu nhân nhà mình cũng hết sức hạnh phúc, vốn chỉ là một nha hoàn, gặp được thiếu gia mới xoay người một cái trở thành người bề trên. Đây là duyên phận đi? Hy vọng bọn họ có thể cứ ân ái mãi mãi như vậy.

Hoa Thế Vinh kỳ thật chính là công tử béo mà Trương Thanh Thạch hơn ba năm trước ở Dã Tây dốc gặp phải, về sau bởi vì rất ưa thích ăn sốt thịt và điểm tâm Trương Thanh Thạch làm, hẳn cùng Trương Thanh Thạch hợp tác việc buôn bán, đặt thành cục diện song doanh. Bây giờ Hoa Thế Vinh đã không mập như trước, hơn nữa đã lấy vợ, chính là nữ tử xinh đẹp trẻ tuổi bên cạnh hắn, tên của nàng là Bích Ngọc, vốn là nha hoàn của nhà hắn, hẳn hao hết thủ đoạn mới cưới được người yêu vì chính thể. Lần này hẳn đến phụ cận mừng thọ một vị trưởng bối, nên cũng mang theo thể tử đi cùng bởi vì hẳn thường thường nhắc tới Trương Thanh Thạch với thể tử, cho nên lần này liền thuận đường mang theo thể tử qua tới bái phỏng Trương Thanh Thạch.

"Nàng xem, mấy cái sườn núi nhỏ phía trước chính là nơi ta và Trương đại ca lần đầu tiên gặp, gọi Dã Tây dốc, chỗ đó không có gì hay chơi, có điều khi đó ta gặp được Trương đại ca, còn được ăn sốt thịt và điểm tâm rất ngon, thật sự là cảm thấy chỗ đó chính là phúc địa của ta! Đến lúc đó ta mang theo nàng đi chỗ đó đi một vòng đi."

Hoa Thế Vinh chỉ Dã Tây dốc cho Bích Ngọc xem, hẳn đã nói qua những chuyện này với Bích Ngọc, có điều bây giờ Bích Ngọc cũng tới, hẳn đương nhiên phải chỉ cho nàng một cái. Hắn lại chỉ thôn xóm bên cạnh giới thiệu, "Thôn kia gọi Tiểu Pha thôn, nhà Trương đại ca vốn là ở chỗ đó, ta là ở trong thôn kia ăn cơm, lang trung trong thôn kia không tệ, Lý chính cũng không tồi. Ai da, tóm lại ngoại trừ thân nhân nhà Trương đại ca, những thứ khác cũng không tệ!"

Bích Ngọc khoe miệng ngậm cười lắng nghe, con mắt nhìn thôn xóm dần lui về sau, tâm tình rất là phức tạp.

Cuối cùng lại trở lại, cách nhiều năm như vậy, nàng cuối cùng lại trở lại!

Bích Ngọc trong lòng một hồi hi một hồi bi thương một hồi oán một hồi giận, thôn nhỏ cũ rách mà ấm áp ở trong tâm mắt của nàng kỳ thật sớm đã mơ hồ trong trí nhớ của nàng, trong trí nhớ của nàng chỉ loáng thoáng còn nhớ trong thôn kia nơi nào đó là một đoạn đường, nơi nào đó là cửa chính một gia đình, nơi nào đó là một cây đại thụ, còn có ở giữa thôn là giếng nước cả thôn nhân cùng nhau dùng, đương nhiên, còn có căn phòng bùn đất nàng từ sau khi sinh ra mà lớn lên. Ngay cả những thân nhân nàng quen thuộc nhất lớn lên trông như thế nào giờ đều đã quên, nhưng lại có thể còn nhớ bọn họ đã nói qua lời nói nào đó, làm qua chút chuyện nào đó, nhất là năm đó nàng hoan hoan hi hi theo cha và ca ca đi trần trên chơi. Những tình cảnh kia dù cho đi qua nhiều năm như vậy, dù cho đã xảy ra công việc bề bộn như vậy nàng như xưa vẫn nhớ, khiến cho nàng dù hiện tại trải qua cuộc sống hạnh phúc như vậy vẫn không cách nào tiêu tan, trong nội tâm vẫn tồn oán khí.

Xe ngựa dừng lại, Hoa Thế Vinh nói với Bích Ngọc bọn họ đã đến.

"Đã lâu không gặp Trương đại ca, ta thật là có chút nhớ hắn, ta đã nói qua với nàng hẳn người này tuyệt không như nông dân bình thường, đặc biệt có kiến thức, việc buôn bán của ta hẳn ngoại trừ cung cấp bí truyền còn giúp ta ra không ít chủ ý, đây chính là nhân tài buôn bán, đáng tiếc hẳn không đặc biệt hứng thú với buôn bán, nếu không gia sản khẳng định nhiều gấp mấy lần so với hiện tại. Nương tử của hắn hết sức hiền lành, ba khuê nữ cũng đặc biệt xinh đẹp đáng yêu, nàng nhất định sẽ thích các nàng."

Hoa Thế Vinh không ngừng nói cho Bích Ngọc là người trong nhà Trương Thanh Thạch tốt, hẳn hy vọng nương tử của mình có thể cũng giống như mình thích bằng hữu của mình.

Bích Ngọc lắng nghe, mang trên mặt tươi cười, trong lòng cũng ngóng trông có thể nhìn thấy người một nhà Trương Thanh Thạch.

Trương Thanh Thạch nghe nói Cổ Đại Thành và Hoa Thế Vinh đến vội vàng ra đón, gặp mặt rồi lại hàn huyên một phen, Trương Thanh Thạch và Cổ Đại Thành sớm đã là người quen, thường xuyên qua lại, tự nhiên sẽ không khách khí, mặc dù hơi xa cách với Hoa Thế Vinh, nhưng Hoa Thế Vinh tính tình rất dễ thân cận, Trương Thanh Thạch cùng hắn chung đụng cũng hết sức khoái trá. Bầu không khí rất nhẹ nhàng.

Đại Hoa Tiểu Hoa và Viên Ngọc nương ở lại bên trong giúp đỡ chiếu cố khách khứa, Tuyết nương và Nhị Hoa ra nghênh tiếp khách nhân.

Nhị Hoa vừa nhìn thấy Bích Ngọc liền sững sờ, nghĩ vị phu nhân này vì sao lớn lên có chút giống Đại Đường tỷ nhi?

Tuyết nương nghe Nhị Hoa nhỏ giọng nhắc tới cũng cảm thấy Bích Ngọc lớn lên giống Mai Hương, có điều trên đời này lớn lên giống nhau có nhiều

người, cũng không có gì mà ly kỳ, nàng nhỏ giọng nói với Nhị Hoa không được phép biểu hiện ra ngoài.

Nhị Hoa đương nhiên sẽ không ngu xuẩn như vậy, trực giác của nàng luôn cực chuẩn, cảm thấy nữ nhân trẻ tuổi này mặc dù lớn lên có chút tương tự với Mai Hương, nhưng là làm cho người ta cảm giác cũng rất tốt, nàng cũng sẽ không bởi vì bài xích Mai Hương mà sơ sót phu nhân của Hoa Thế Vinh. Lui thêm một vụn bước, nữ nhân này dù đáng ghét như Mai Hương, nàng cũng sẽ nhẫn, bởi vì Hoa Thế Vinh là đối tác với nhà nàng, nàng mới sẽ không qua lại với tiền đầu, dù sao cũng không phải là ngày ngày chung đụng, người ta là người ở kinh thành đấy.

Cổ phu nhân và Tuyết nương quan hệ không tệ, nàng từ trước đã hâm mộ Tuyết nương có Trương Thanh Thạch nam nhân tốt như vậy che chở, vì lẽ đó muốn bảo vệ bọn họ đôi phu thê ân ái này mà giúp không ít việc, không giải thích được liền sinh ra một loại tâm lý che chở thành quả của mình, cũng rất thân cận Tuyết nương. Hiện tại nàng cũng trải qua ngày tốt lành, Cổ Đại Thành quan hệ không tệ với Trương Thanh Thạch, nàng là nội trợ hiền lương nhiên phải giao hảo với Tuyết nương.

Tuyết nương vốn còn hoài nghi Lý quả phụ muốn cướp nam nhân của mình, về sau Lý quả phụ rút cuộc không có dây dưa Trương Thanh Thạch, Tuyết nương bèn cảm giác mình có thể là hiểu lầm Lý quả phụ, nàng cũng cảm thấy có chút thẹn thùng, sau khi Lý quả phụ tái giá, thường lấy lòng nàng nên nàng rất dễ dàng tiếp nhận. Hai năm qua mặc dù tính cách bất đồng lại chung đụng hết sức khoái trá. Ngay cả Viên Ngọc nương cũng trở thành bằng hữu với Lý quả phụ.

Cổ phu nhân thân mật thăm thiết nói mấy câu với Tuyết nương, sau đó giới thiệu Bích Ngọc cho Tuyết nương và Nhị Hoa.

Tuyết nương và Nhị Hoa hết sức khách khí hàn huyên với Bích Ngọc, sau đó thì mặc kệ Trương Thanh Thạch những nam nhân kia, cùng đi hậu hoa viên.

Bích Ngọc từ lúc vừa nhìn thấy Trương Thanh Thạch thì trong lòng hết sức kích động, nhưng là nàng nhịn được, nàng chỉ nhìn Trương Thanh Thạch vài lần đã cảm thấy Trương Thanh Thạch khẳng định không phải là người xấu, còn nghĩ đến những năm qua Trương Thanh Thạch bị khổ, trong lòng nàng thẳng thờ dài, rất có cảm giác đồng bệnh tương liên. Đến lúc nhìn thấy Tuyết nương, trong lòng nàng âm ập, nghĩ nữ nhân này vẫn ôn nhu giống như trong trí nhớ, nàng còn nhớ rõ lúc nàng còn nhỏ Tuyết nương lặng lẽ kín đáo đưa cho nàng cục đường. Nàng nhìn lại một chút Nhị Hoa, nghĩ cô bé này thật xinh đẹp, nếu như mình về sau có thể sinh một nữ nhi xinh đẹp như vậy thì tốt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Đoạt nam nhân của người

Hội thưởng hoa nhà Trương Thanh Thạch thuận lợi bắt đầu rồi, mà Mai Hương toàn người đầy bụi đất trở về nhà, vừa tới cửa nhà thì gặp được Lan Tâm.

Lan Tâm nhìn bùn đất trên người Mai Hương nhin cười không được, hỏi: "Đại Đường tỷ, người đây là lần đi nơi nào? Xem một chút bùn trên người của người đi! Không phải là muốn lập gia đình muốn điên rồi, cho nên ở bên ngoài bắt được nam nhân nhìn vừa mắt liền bỏ nhào đi qua đi? Vậy người phải nhìn cho đúng, tuyệt đối đừng vì một bộ quần áo tốt trên người mà trong nhà nghèo rớt mồng tơi, còn thiếu một khoản nợ, chờ cưới một nàng dâu có tiền về bù lỗ thùng! Dù sao lúc trước con mắt người đặc biệt không dùng được mới vừa ý một người như vậy, không phải do ta không lo lắng người a! Người cũng đừng trách ta nghĩ nhiều."

Mai Hương tức giận đến cắn răng, nàng ta mấy năm này vẫn muốn lại gả cho hảo nhân gia, cho nên sau một thời gian ngắn ở nhà kìm nén tình cò đi ra ngoài một chuyến, muốn dựa vào bản lãnh của mình tìm một nam nhân tốt để gả cho, nàng ta cảm thấy chỉ bằng dung mạo, khí chất của mình chỉ cần chịu hạ mình sẽ có cơ hội, có điều nàng ta có một tật xấu, chính là yêu cái đẹp, không chỉ nàng ta thích đẹp, nàng ta cũng không muốn gả cho nam nhân xấu xí, vì vậy mà cơ hội của nàng ta bị giảm đi rất nhiều, cuối cùng nàng ta cũng coi trọng được một người, nào biết chỉ là cái gỏi thêu hoa, đứng nhìn bề ngoài cũng không tệ lắm, bên trong là một bao cò nát, chẳng những bản thân là cái phế vật, trong nhà còn nghèo đến ngay cả chuột cũng không thêm vào. Người nợ biết trước trong nhà nàng ta không có tiền, trước khi buông tha cho nàng ta còn chạy đến trong nhà nàng ta vơ vét tài sản một phen, nói cái gì mà danh tiếng Mai Hương đã đủ hư, nếu như hần đem chuyện nàng ta đi quyền rũ hần nói ra, đến lúc đó Mai Hương cũng đừng nghĩ lập gia đình. Sự kiện kia cuối cùng trong nhà phải ra 5 lượng bạc mới được giải quyết.

Sự kiện kia là lần thứ hai Mai Hương đời này cảm thấy sỉ nhục nhất, chuyện đầu tiên đương nhiên là bị Triệu gia từ hôn.

Lan Tâm thích đem chuyện này kích thích Mai Hương, vốn dĩ Mai Hương là cô nương phong quang nhất trong nhà, lúc trước cũng bởi vì nàng ta khiến cho đầy tớ của Triệu gia giúp đỡ người trong thôn làm một ít việc, bị người trong nhà trách nàng ta, về sau còn đem trách nhiệm Mai Hương bị từ hôn trách đến trên đầu nàng ta, Lan Tâm trong lòng hận.

"Lan Tâm! Người chó đực ý! Người cho rằng người về sau tốt hơn được bao nhiêu so với ta!" Mai Hương vừa vỗ bùn đất trên y phục vừa rồi không thấy được, một bên đánh trả Lan Tâm. "Ta chỉ cần cố gắng, ít nhất ta còn có hi vọng, danh tiếng ta dù kém thì làm sao? Chỉ cần ta cố gắng thì còn có thể gả gia đình không tồi, chỉ bằng nhân phẩm tướng mạo của ta, còn sợ ngày qua không tốt? Người thì không được, dung mạo người xấu!"

"Ta không xấu!"

Lan Tâm thét chói tai, nàng ta lớn lên chỉ là bình thường mà thôi, làm gì đến mức xấu? Mai Hương đáng chết này nói hươu nói vượn!

"Người không xấu vậy người tức giận như vậy làm cái gì? Hừ, tự mình xấu thì thừa nhận đi, nói không chừng tâm bình khí hòa còn có thể thay đổi đẹp mắt một chút!"

Mai Hương lại đâm Lan Tâm một câu, sau đó liền vào cửa nhà, sau đó dùng một tiếng đóng cửa lại.

Lan Tâm sít sao siết chặt tay, móng tay bấm sâu vào lòng bàn tay.

Mai Hương, người nhớ kỹ cho ta, ta tuyệt đối sẽ không làm cho người sống tốt! Lan Tâm trong lòng phần nộ nghĩ, nàng ta nghĩ mấy người Đại Hoa sống tốt hơn so với nàng ta, nàng ta không có cách nào so với các nàng, nhưng Mai Hương không thể tốt hơn so với nàng ta, nàng ta tuyệt không thể trở thành một trong những nữ hài tử ở Trương gia trôi qua kém nhất.

Lan Tâm chạy về nhà đi tìm Đỗ Quyên Hồng, cáo trạng với Đỗ Quyên Hồng nói Mai Hương mắng nàng ta xấu, mặc dù trong lòng nàng ta cũng oán Đỗ Quyên Hồng ban đầu lúc mình bị trách cứ không có bảo vệ mình, cũng oán Đỗ Quyên Hồng chọc giận cừu cừu làm hại nàng ta không được ăn mặc đẹp, nhưng nói cho cùng Đỗ Quyên Hồng là thân nương nàng ta, bị ủy khuất vẫn là phải tìm Đỗ Quyên Hồng.

Đỗ Quyên Hồng mấy năm này trôi qua cũng không như ý, đã không có ăn mặc sáng rõ như những năm trước đây, thị ta cũng trở thành một thôn phụ hết sức bình thường, tính tình trên mặt cũng thay đổi rất nhiều, ít nhất ngoài mặt không kiêu ngạo, cay nghiệt như trong quá khứ, có điều trong lòng thị ta vẫn còn là Đỗ Quyên Hồng trước đây.

"Mai Hương kia thật sự là thích ăn đòn! Lại dám nói người xấu? Tuy nói người lớn lên không đẹp lắm, nhưng danh tiếng lại tốt hơn nàng ta nhiều, nàng ta dựa vào cái gì xem thường người? Thực cho là mình lớn lên đẹp một chút là ngon rồi sao? Cái loại tướng mạo đó đưa đến trên trán đi làm nha hoàn cho người ta cũng không ai muốn! Tuổi cũng sắp thành gái lỡ thì, về sau dù có thể gả ra ngoài cũng gả không tốt, nói không chừng gả cho nam nhân có lão bà đã chết!"

Đỗ Quyên Hồng mắng một trận, thị ta cũng không phải là thay Lan Tâm mắng, là trong lòng thị không thoải mái, cho nên mới mắng Mai Hương trút giận, chờ mắng xong Mai Hương thị ta liền bắt đầu quở trách Lan Tâm.

"Người nói người vì sao lại lớn lên không giống ta? Nếu như người có chút tư sắc như ta còn có chút cơ hội tìm cô gia có tiền, hiện tại với tướng mạo này của người chẳng lẽ còn để cho ta giúp đỡ người đi hạ được người ta hay sao? Ai, xem ra chắc phải làm như vậy." Đỗ Quyên Hồng trong lòng suy nghĩ Lan Tâm còn nhỏ, mình còn có vài năm thời gian đi tìm mấy người có thể giúp Lan Tâm hạ được.

"Vậy thì thật làm phiền nương rồi!" Lan Tâm tức giận nói, "Nương, người không giúp ta trút giận? Mắng không nàng ta có ích lợi gì?"

"Làm sao trút giận? Xả được cơn tức này thì có ích lợi gì? Ta còn mong nàng ta thực xoay người lại tìm con rết có tiền đây, dù nói thế nào nàng ta có gương mặt coi như cũng dễ coi, lại có đầu óc, nói không chừng thật có thể lại làm cho nàng ta tìm được hảo nhân gia, đến lúc đó ta cũng có thể thom lây."

Đỗ Quyên Hồng nói, những năm này thị ta không dựa vào được nhà mẹ đẻ, tính tình thu liễm rất nhiều, Trương Thanh Mộc có thể mang theo Trương Thanh Ngọc ra ngoài tìm việc làm, Trương Hoa cũng ở trên trán làm tiểu nhị, thị ta còn muốn cầu xin Trương Hoa tìm việc cho Trương Tráng, Trương Khởi được Trương Hoa giới thiệu ra ngoài làm công, hiện tại tiền công Trương Hoa, Trương Khởi hai huynh đệ có thể để cho trong nhà Trương Thanh Mộc trôi qua cũng không tệ lắm, mạnh hơn so với nhà thị ta nhiều, thị ta nịnh bợ không được nhà Trương Thanh Thạch, cũng không thể lại mất đi trợ lực của nhà Trương Thanh Mộc, lại nói Trương Ma ma vẫn ở cùng nhà Trương Thanh Mộc, thị ta không muốn đắc tội nhà Trương Thanh Mộc, đến lúc đó chọc giận Trương Ma ma, không chiếm được tài sản trong tay Trương Ma ma thì thiệt thòi quá!

Lan Tâm mất hứng nói: "Nương, ta không phải là khuê nữ ngài a?"

"Người đương nhiên là khuê nữ ta, nhưng ta cũng không thể bởi vì người và Mai Hương có chút mâu thuẫn nhỏ liền đi thu thập nàng ta, người không muốn về sau dính phong quang của nàng ta, nhưng ta còn muốn đây." Đỗ Quyên Hồng sờ sờ mặt của mình, thờ dài, "Nương thật muốn trải qua ngày tốt lành, cơ hội gì đều không thể bỏ qua a!"

"Vậy người tìm một cửa hôn sự cho Mai Hương a, lúc trước người không phải là còn muốn làm mai cho mấy người Đại Hoa sao? Những người đó đều không phải là người trong sạch đi? Đến lúc đó người đem Mai Hương nói cho nhà người như vậy, vừa giúp ta xả giận lại có thể đạt được chỗ tốt, không phải rất tốt sao?"

"Ta biết những người kia nhà cũng chỉ tốt hơn so với nhà bình thường một chút, đến lúc đó chiếm tiện nghi cũng chỉ chiếm được một lần, còn sẽ đắc tội đại bá phụ của người, ta mới không làm. Người đừng có ra mấy chủ ý xấu cho ta, đừng cho là ta không biết một chút lòng dạ hẹp hòi của người!" Đỗ Quyên Hồng đâm ọt Lan Tâm một cái, dùng hết sức, chọc đến ọt Lan Tâm hồng lên.

Lan Tâm hết hy vọng, nàng ta nghĩ trông cậy vào ai cũng không bằng trông cậy vào chính mình, người nhà của nàng ta căn bản không đáng tin cậy, tất cả đều là quỷ ích kỷ!

Có điều bởi vì Đỗ Quyên Hồng coi trọng Mai Hương, Lan Tâm lại càng chán ghét Mai Hương, nàng ta nghĩ nương mình coi trọng Mai Hương như vậy còn không bởi vì Mai Hương có gương mặt đẹp sao? Mai Hương cũng bởi vì có khuôn mặt như vậy mà đắc ý, còn dám mắng nàng ta xấu! Hừ, vậy nàng ta nếu là không có gương mặt đó thì sao?

Lan Tâm trong lòng động khởi một ý niệm ác độc trong đầu.

Mai Hương lúc này đang thay y phục trên người mình, trên quần áo dính đầy bùn đất. Tôn Xảo Cô vẫn còn ở bên tai Mai Hương cầu nài, Mai Hương nhủ lại lòng mảy may nghe, vừa rồi nàng ta đã bị Trương Ma ma quở trách một phen, bây giờ còn phải tiếp tục nghe nương cầu nài, thật sự là phiền muộn chết.

"Nương, người có thể để cho ta thanh tĩnh hay không?"

"Ta chỉ trò chuyện người đã thấy chán? Người phiền cũng phải nghe! Về sau người nếu là gả cho người, bà nói không chừng còn phiền hơn so với ta! Người nói người a, đi ra ngoài một chuyến không chỉ không đến được nhà nhị thúc phụ người, còn đem y phục bẩn như vậy trở lại, không biết còn tưởng rằng người lăn vào cái cống nào!"

"Nương!"

Mai Hương vừa nghe lời này liền tức giận, vừa rồi Lan Tâm đã nói lời tương tự đến nhục nhã nàng ta.

Mai Hương đem lý do mình bị một thân đất nói, "Lý quả phụ kia hiện tại thật đúng là trôi qua hảo, đeo vàng đội bạc, có điều vẫn đáng ghét như trước!"

Tôn Xảo Cô hừ một tiếng, "Người nếu là không kén cá chọn canh nói không chừng sớm đã trải qua cuộc sống như vậy."

"Ta chọn diện mạo thì làm sao? Ta nhất định chọn người vừa đẹp vừa có gia cảnh tốt gả cho!" Mai Hương nói, nghĩ tới hôm nay nhìn thấy nam nhân anh tuấn kia trong xe ngựa, nàng ta nghĩ mình nếu gả sẽ phải gả cho nam nhân như vậy, vừa biết dễ bề tử, vừa có tiền còn anh tuấn. Nàng ta nói với Tôn Xảo Cô hôm nay đồng hành cùng Lý quả phụ còn có một đôi vợ chồng trẻ tuổi, nam tướng mạo anh tuấn, nữ giống nàng ta đến tám phần. "Nương, ta nếu có thể gả cho người nam nhân kia thì tốt rồi!"

Tôn Xảo Cô cảm giác khuê nữ đang nằm mơ.

Mai Hương nghĩ giấc mơ sẽ trở thành sự thật, nàng ta nghĩ tới không thử một chút làm sao biết, lúc trên đường trở về nàng ta đã nghĩ đến một biện pháp, chính là ra tay từ Phượng Đoan, nếu như nhị thúc phụ để ý đại nữ nhi, muốn vì Đại Hoa bảo trụ con rể này, vậy thì phải giúp nàng ta tìm việc hôn nhân tốt, có Trương Thanh Thạch hỗ trợ, còn sợ sự không thành? Trước nàng ta còn đối với việc mình phải gả cho người nào còn chưa có mục tiêu, nghĩ tới để cho Trương Thanh Thạch tìm vài người tới cho nàng ta nghe một chút lại chọn một, hiện tại nàng ta đã có mục tiêu, chính là nam nhân họ Hoa!

Mai Hương nghĩ mình và thê tử của nam nhân họ Hoa lớn lên giống như vậy, đến lúc đó muốn chiếm vị trí thê tử của hắn cũng dễ dàng một chút. Nghĩ đến đáng về nữ nhân kia lớn lối, Mai Hương trong lòng liền cười lạnh, ai nói người đắc tội ta, người xem thường ta, ta sẽ đoạt nam nhân của người!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Thân thế Bích Ngọc

Sắp tới giờ hội, Tuyết nương đã rửa mặt xong rồi, thay đồ ngủ ngồi ở trên giường, dưới ánh đèn sáng ngời khâu đế giày. Tuy nói hiện tại nhà có tiền, nhưng Tuyết nương vẫn thích tự mình làm y phục làm hài, hiện hài trong tay nàng chính là làm cho Trương Thanh Thạch. Nàng một bên làm việc, một bên cùng Trương Thanh Thạch nói chuyện, nhìn Trương Thanh Thạch ngay ngắn ở trên bàn cầm lấy bút viết gì gì đó, cười đến ôn nhu.

"Thật là không có nghĩ đến Hoa công tử này gầy xuống thế nhưng lớn lên cao cường như vậy, có điều mi mắt cười vẫn giống như trước, tính tình cũng hòa khí như vậy, lão thiên gia quả nhiên là hậu đãi người tốt."

"Hắn trước kia cũng chỉ là béo một chút, lão thiên gia đối với hắn cũng rất tốt."

Trương Thanh Thạch cười nói, đem bút trong tay để xuống, nhìn Tuyết nương, nghĩ lần da Tuyết nương kể từ khi dùng ngọc tuyết cao hắc mua được hình như càng thêm trắng sáng, xem ra hiệu quả không sai, chờ lần sau đi thị trấn lại mua một chút cho nàng. Đại Hoa dùng là bột hoa đào hình như không tồi, có điều phấn son kia không tốt lắm, phải đổi. Nhị Hoa thích hương lộ, mua thêm cho nàng mấy loại mùi thơm, nàng nhất định thích. Tiểu Hoa dùng là thạch anh sương không tồi, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng thanh nhuận trong trắng lộ hồng (mới có 6 tuổi thôi a!). Nghĩ như vậy, hình như thực nên đi một chuyến lên thị trấn, muốn mua gì đó thật không ít. Lại mua chút ít vải vóc trở lại đi, nên làm quần áo mùa hè rồi.

Tuyết nương cười gật đầu, nghĩ Hoa Thê Vinh rất có phúc khí, với nông dân bọn họ béo chút ít mới xem là có phúc khí, mặc dù có thể hơi khó coi, nhưng là nói rõ trôi qua hảo, trôi qua hảo so với cái gì cũng đều làm cho người hâm mộ.

Tuyết nương còn nói: "Thê tử Hoa công tử không tồi, bộ dạng xinh xắn, tính tình cũng tốt, biết ăn nói, chẳng những mấy thái thái lớn tuổi một chút ưa thích nàng, ngay cả tiểu nữ oa cũng đều yêu xoay chung quanh nàng, khó trách được Hoa công tử thích. Ta nghe Trữ tử nương nói nàng vốn chỉ là nha hoàn bên trong Hoa phủ, có bản lĩnh như vậy, khó trách có thể được thiếu gia cưới vì chính thê."

Trữ tử nương cũng vốn là Lý quả phụ, bây giờ là Cổ phu nhân.

Cỗ phu nhân đem chuyện này lặng lẽ nói cho Tuyết nương là đề điểm Tuyết nương, miễn cho Tuyết nương dưới tình huống không biết gì nói gì đó làm cho người mất hứng.

"Chỉ là có một chút không tốt, lớn lên làm sao lại giống Mai Hương như vậy? Có đôi khi thật đúng là có chút cảm giác giật mình."

Tuyết nương nghĩ đến gương mặt đỏ của Bích Ngọc, nghĩ thầm Bích Ngọc và Mai Hương vừa nhìn đã thấy có tám phần giống nhau, nhìn kỹ lại lại cảm thấy hai người chênh lệch rất lớn, dù sao một người chỉ là tiểu thôn cô nông thôn, mà một người khác lại là phu nhân nhà giàu. Chẳng qua nếu như từ mặt bên nhìn sang, thật sự là càng giống Mai Hương, chợt nhìn thấy thật đúng là làm cho người quen thuộc Mai Hương sững sờ.

Nụ cười trên mặt Trương Thanh Thạch phai nhạt chút ít, hần tự nhiên cũng nhìn ra Bích Ngọc lớn lên giống Mai Hương, có điều hần là nam nhân, cũng sẽ không thể nhìn chăm chăm vào mặt một nữ nhân, cho nên dù Tuyết nương phiền não, hần cũng không có gì. Chỉ là hần phát giác Bích Ngọc nữ nhân này có cái gì không đúng, nàng hình như sẽ lặng lẽ nhìn lên mình, cái loại ánh mắt đó rất quái. Hần có thể xác định Bích Ngọc nhìn mình cũng không phải là bởi vì đối với mình có ý nghĩ xấu xa, ánh mắt của nàng hết sức trong trẻo, hơn nữa nàng và Hoa Thế Vinh hết sức ân ái, cái này nhìn một cái có thể nhìn ra. Trương Thanh Thạch hết sức tin tưởng ánh mắt của mình. Nhưng là nàng vì cái gì cứ nhìn lên hần đây? Chỉ cần mình vừa phát hiện ánh mắt của nàng, nàng liền lập tức tránh ra, sau đó nàng hình như phát giác hần phát hiện nàng, nên cũng không có nhìn lên hần nữa. Trương Thanh Thạch đợi đến lúc đưa người đi cũng không hiểu được ánh mắt của nàng đến cùng là tình huống nào.

Quên đi, không nghĩ nữa.

Trương Thanh Thạch nghĩ chỉ cần Bích Ngọc không có ý xấu, hết thấy đều tốt nói, dù sao còn nhiều thời gian, hơn nữa nàng rồi cũng sẽ rời đi, không quá rầy cuộc sống hần và người nhà là được.

Bích Ngọc lúc này tâm tình cũng rất tốt, Hoa Thế Vinh tâm tình tốt hơn.

"Nương tử, nàng hôm nay thật sự là thật nhiệt tình." Hoa Thế Vinh ôm thân thể mềm mại của Bích Ngọc, ngửi mùi thơm nhàn nhạt trên người Bích Ngọc, hận không thể đem nàng vùi vào trong thân thể, nhưng lại sợ bị thương nàng. Thế từ hôm nay rất nhiệt tình, hần cảm thấy thật hạnh phúc. "Có phải hay không hôm nay ở nhà Trương đại ca chơi được cao hứng? Vậy ta lại dẫn nàng đi chơi a?"

Bích Ngọc hôm nay xác thực thật cao hứng, nàng phát hiện Nhị ca Nhị tẩu vẫn giống như trước thiên lương như vậy, nàng cuối cùng vẫn có thân nhân, ở nơi cổ hương này nơi mà nàng không muốn trở về, nàng cuối cùng là không có trở lại một chuyến không công.

Bích Ngọc kỳ thật chính là muội muội Trương Thanh Thúy của Trương Thanh Thạch mất tích cách đây hơn mười năm, năm đó nàng căn bản không phải tự đi lạc, mà là bị cha nàng Trương Hữu Lương mang đến trên trấn bán, nàng nhìn tận mắt cha nàng tiếp tiền, sau đó nàng liền bị mang đi. Nàng bị bán trao tay đến mấy lần, bị vô số khổ, có một lần thiếu chút nữa bị bán vào nơi bán thịt, là chính nàng cào nát mặt mình, này mới tránh thoát một kiếp, cho đến cuối cùng vào Hoa gia, cuộc sống của nàng mới lại tốt lên, nhưng gia đình giàu có nào đâu phải dễ dàng sinh tồn như vậy? Nàng cứu từ nhất sinh, cuối cùng mới được làm thê tử Hoa Thế Vinh, có cuộc sống hạnh phúc như bây giờ.

Bích Ngọc vĩnh viễn cũng không quên được nàng nhìn bóng lưng cha mình tiếp nhận tiền rồi đi, khi đó nàng còn không biết rõ mình là bị bán, nhưng là bản năng cảm thấy sợ hãi. Chờ nha nhân chính miệng nói cho nàng biết nàng bị bán, nàng vừa khóc vừa nháo cuối cùng bị hung hăng mắng cho một trận, còn bị đối bụng một ngày. Khi đó nàng liền bắt đầu hận cha nàng. Về sau trưởng thành, nàng ý thức được người nàng nên hận còn có nương nàng, bởi vì nếu như nương nàng không đồng ý cha nàng cũng sẽ không bán nàng. Nàng nhớ tới trước khi bị bán một ngày, ban đêm nàng nghe được cha và nương nói chuyện, hình như nói chính là chuyện muốn bán nàng, lúc ấy nàng đã ngủ được mơ mơ màng màng, cũng không có nghĩ nhiều. Nhưng là chờ sau khi lớn lên những lời kia lại được nàng nghĩ lại.

Bích Ngọc hận cha nương của nàng, nàng không muốn trở về nơi làm cho nàng thống hận, nhưng là nàng không trở lại thì sẽ không cam lòng, nàng nghĩ muốn trở về xem cha mẹ nàng sau khi bán nàng có thể trải qua ngày như thế nào. Nhất là sau khi từ trong miệng Hoa Thế Vinh nghe được tên Nhị ca, Bích Ngọc càng cảm thấy được đây là ông trời không có đoạn duyên thân nhân của nàng, có lẽ nàng vẫn nên trở lại nhìn một chút.

Trương Thanh Thạch bởi vì làm lạc mất muội muội, làm hại Trương Hữu Lương lúc tìm kiếm nữ nhi hồn bay phách lạc bị xe đụng chết, cuối cùng bị người trong nhà trách cứ làm trâu làm ngựa mười năm. Về sau bởi vì một phen hiểu lầm bị người trong nhà gạt phẫn ra ngoài, lại dựa vào bản lĩnh của mình trải qua ngày tốt lành. Những chuyện này Bích Ngọc đều là từ trong miệng Hoa Thế Vinh nghe được. Bích Ngọc nghĩ Nhị ca thật sự là quá oan uổng, rõ ràng không phải lỗi của hần, rõ ràng là cha nàng bán đứng nàng, nương nàng là biết rõ, nhưng bà ta còn trách Nhị ca, Nhị ca là vì nàng mà hiểu thuận như vậy? Thật sự là quá đáng.

Bích Ngọc trong lòng cảm thấy rất xin lỗi Nhị ca, cũng bởi vì nàng mất tích làm hại hần bị khổ nhiều năm như vậy, cho dù cũng không phải là nàng nguyện ý, cho dù nàng cũng là người bị hại, nàng cũng cảm thấy có lỗi. Nhất là nàng biết rõ Nhị ca còn đang muốn tìm nàng, hần sau khi có tiền liền liên tục phái người tìm nàng. Nàng hôm nay chứng kiến người nhà Nhị ca, thật sự muốn cùng bọn họ quen biết nhau, nhưng là nàng lại sợ hãi, có thể là cận hương tình khiếp* đi, nghĩ đến trên đường gặp phải cô nương kia tướng mạo quá giống nàng, Bích Ngọc cũng có chút do dự đối với việc cùng người thân quen biết nhau.

* cận hương tình khiếp: chỉ những cảm xúc phức tạp của người xa quê nhiều năm, một khi trở về gần tâm trạng bình tĩnh hơn, nhớ nhưng sợ nghe về những thay đổi của quê hương.

"Thế Vinh, ta có một chuyện liên tục gạt chàng."

Bích Ngọc nghĩ chuyện này vẫn là nói cho tướng công đi, cho hần đến giúp nàng phân tích một chút, xem xem nàng có nên nhận thân hay không.

Hoa Thế Vinh hôn mặt Bích Ngọc một cái, nói: "Nương tử, nàng gạt ta cái gì a? Mặc kệ chuyện tốt chuyện xấu ta đều nghe, đương nhiên nếu như nàng

đối với ta nói kỳ thật nàng liên tục yêu ta yêu muốn chết, ta sẽ càng vui vẻ hơn."

Bích Ngọc khẽ miệng rụt rụt, duỗi tay nhẹ nhàng ngắt hần một cái, "Chàng da mặt còn có thể dày hơn không. Chàng đứng đắn một chút, ta và chàng nói là chính sự!"

Hoa Thế Vinh nghe, vội vàng nói: "Hào, ta nghe, nương tử nàng nói."

Bích Ngọc đến gần Hoa Thế Vinh, nhỏ giọng nói: "Kỳ thật ta chính là cô muội muội Trương đại ca tìm kiếm kia - Trương Thanh Thúy."

"Cái gì?! Nàng là Trương Thanh Thúy?!" Hoa Thế Vinh lập tức dùng cánh tay chống người ngồi dậy, kết quả chân mềm nhũn lên, lộ ra một mảng lớn da tuyết trắng của thể tử, hần vội vã nằm xuống, đắp kín cho thể tử, nếu không phải là Bích Ngọc mới vừa nói lời nói quá kinh người, hần thật muốn thân mật một phen cùng thể tử, thể tử thật sự là ăn quá ngon, kể từ khi có thể tử, hần liền gầy.

"Nương tử, đây rốt cuộc là thể nào a? Nàng nói một chút cho ta! Nàng nếu như thực là muội muội của Trương đại ca, vậy ta có thể là muội phu của Trương đại ca! Ha ha ha, vậy chúng ta thật đúng là quá có duyên phận! Nàng nói nhanh lên!"

"Vậy ta từ từ nói, chàng hảo hảo nghe, đến lúc đó cho ta chủ ý."

Bích Ngọc liền đem kinh nghiệm của mình từ từ nói cho Hoa Thế Vinh nghe, lại đem ý tưởng bấy giờ nói cho Hoa Thế Vinh.

Hoa Thế Vinh nghe xong mắng: "Cha nàng làm sao lại hư hỏng như vậy a? Ông ta coi như là tự thực ác quả*. Chỉ đáng thương nàng và Trương đại ca, một người ở bên ngoài chịu khổ, một người ở nhà chịu khổ. Có điều ông trời có mắt, các người hiện tại cũng trải qua ngày tốt lành, ngược lại là thân nhân các người qua không được khá. Nàng và Trương đại ca nhận nhau đi, đem chân tướng nàng là bị cha nàng bán nói cho Trương đại ca, để cho hần không cần ở trong lòng cảm thấy xin lỗi cha nàng, về sau lại lúc đối mặt nương nàng cũng càng có sức hơn. Nàng không phải là không muốn cùng nương nàng quen biết nhau sao? Dựa vào cái gì cùng bà ta nhận lại nhau a? Bà ta cũng xứng! Lại nói nàng không nói Trương đại ca bọn họ không nói, thì có ai biết? Nàng thực không muốn thấy bà ta, chúng ta sẽ không thấy bà ta, dù sao chúng ta lại không ở chỗ này lâu. Nếu như nàng muốn xả giận, vậy thì đem chân tướng nói cho tất cả mọi người, đến lúc đó bà ta sẽ không còn mặt mũi, bà ta dù nguy hiểm cũng vô dụng. Nàng cũng không cần lo bà ta quán lên nàng, nàng hiện tại là thể tử của ta, ta không cho phép, bọn họ ngay cả nghĩ gặp mặt nàng cũng đừng nghĩ gặp!"

* thiện duyên khả đắc, nghiệt duyên mạc cầu, như nhược cường cầu, tự thực ác quả." = có được duyên may thì có thể đạt được, còn duyên oan nghiệt thì không thể cầu, bằng như cố gắng mưu cầu, sẽ tự ăn phải quả đắng.

Bích Ngọc nghe Hoa Thế Vinh nói trong lòng cảm thấy rộng thoáng rất nhiều, nàng cũng là nghĩ như vậy, chỉ là mới vừa rồi còn chút khúc mắc.

"Vậy ta tìm một cơ hội nhận lại ca ca đi." Bích Ngọc nói, này lời vừa nói ra, vui sướng trong lòng nàng đột nhiên liền xuất hiện, nàng cuối cùng lại có thân nhân, không còn là người không có nhà mẹ đẻ, thật tốt a! Nữ nhân chính là như vậy, cho dù trọng phu có yêu thương, cũng vẫn hy vọng có thể có người nhà mẹ đẻ.

Hoa Thế Vinh suy nghĩ một chút nói: "Sắp tới chính là sinh thần Trương đại ca, không bằng khi đó nói cho hần biết đi, cấp hần một cái kính hi lớn!"

"Hào!" Bích Ngọc cười híp mắt đáp ứng.

"Nương tử, chúng ta lại cố gắng, tranh thủ để cho Trương đại ca lên làm cửu cửu, hần nhất định sẽ ngạc nhiên mừng rỡ."

"Chàng đừng mang anh của ta ra làm có!"

Bích Ngọc lại nhẹ nhàng ngắt Hoa Thế Vinh một cái, đến cùng bị Hoa Thế Vinh dây dưa lại âu yếm một phen, đợi đến lúc nàng ngủ trên mặt đều là mang theo tươi cười.

Trương gia hơn nửa đêm lại truyền đến tiếng thét chói tai, đánh thức cả nhà, nghe được là thanh âm từ phòng Trương Ma ma, Trương Thanh Mộc và Tôn Xảo Cô đều chạy tới.

"Nương, nương, ngài làm sao vậy?"

Trương Thanh Mộc đứng ở cửa chưa tiến vào, mặc dù là mẹ hần, nhưng là hơn nửa đêm hần cũng không nên xông vào gian phòng lão nương, nên đứng ở ngoài cửa kêu. Hần muốn gọi Tôn Xảo Cô đi vào, nhưng Tôn Xảo Cô không muốn, mặc hần đẩy hai cái cũng không động. Thị ta chạy đến quá vội vàng, ngay cả đèn cũng không thắp, thị ta sợ tiến vào lại bị Trương Ma ma hù dọa.

Giọng nói Trương Ma ma hữu khí vô lực vang lên: "Ta không sao, chỉ là giấc mộng, các người đi ngủ đi."

"A, vậy ngài nếu có việc thì bảo chúng ta a."

Trương Thanh Mộc cảm thấy rất mệt, nghe Trương Ma ma nói không có việc gì, hần cũng đã tận tâm ý, liền kéo thể tử trở về đi ngủ.

Trở về đến trong nhà nằm xuống, Tôn Xảo Cô nhỏ giọng nói: "Nương thật đúng là có khí lực, nằm mơ cũng có thể gọi lớn tiếng như vậy, thật là làm ta sợ muốn chết. Cũng không biết bà ta mơ tới cái gì, chuyện gì đáng sợ như vậy? Không phải là mơ tới quỷ đi?"

"Người đừng nói bậy! Còn muốn ngủ hay không? Coi chừng người mơ thấy quỷ bây giờ!"

"Ngươi đừng rủa ta!"

Tồn Xảo Cô hừ một tiếng, lật thân không để ý tới Trương Thanh Mộc.

Trương Thanh Mộc rất mệt, hần nhắm mắt lại liền ngủ mất, khò khè ngáy rung trời vang lên.

Tồn Xảo Cô lúc ngủ thiếp đi, lập tức nghiêng răng.

Trương Ma ma lại không ngủ được, bà ta vừa rồi nằm mơ, mơ tới tiểu nữ nhi, nàng thật thắm, nói là bà ta hại chết nàng, muốn hướng bà ta lấy mạng. Trương Ma ma sợ dĩ mơ tới tiểu nữ nhi, là vì ban ngày nghe được Mai Hương nói có một nữ nhân lớn lên giống nàng, Trương Ma ma liền nghĩ đến tiểu nữ nhi của mình, bà ta sợ dĩ nhìn Mai Hương bằng con mắt khác, kỳ thật cũng là bởi vì Mai Hương lớn lên có chút giống tiểu nữ nhi.

Năm đó Trương Ma ma và trượng phu thương lượng đem tiểu nữ nhi bán, kết quả trượng phu chết thảm, trượng phu trước khi chết nói đây là báo ứng, bà ta cũng run như cây sậy, cho nên lúc phát hiện Mai Hương lớn lên giống tiểu nữ nhi, bà ta liền đối với Mai Hương coi như yêu thương. Có thể là cảm thấy yêu thương Mai Hương chính là đền bù tổn thất cho tiểu nữ nhi, có thể là ngày đã lâu sợ hãi trong lòng liền tan đi. Trương Ma ma những năm này đều qua bình an, một con ác mộng cũng không có. Không nghĩ tới Mai Hương hôm nay nhắc tới, bà ta ban ngày nghe không có sợ hãi, buổi tối thế nhưng gặp ác mộng!

"Nha đầu chết tiết kia, mặc kệ ngươi sống hay chết, cũng không đạo lý trách ta, ta chính là nương ngươi, bán ngươi thì thế nào? Ngươi là ta sinh, ta muốn bán thì bán, ngươi chết ngươi sống đều là mệnh của ngươi! Lại dám để cho ta gặp ác mộng làm ta sợ, ngươi sao không có chút bản lĩnh như phu nhân giàu có mà Mai Hương nói kia trở lại nhìn ta? Ngươi không có bản lĩnh thì đừng trách ta! Ta không sợ!"

Trương Ma ma vừa nói vừa niệm phật, nhưng một đêm này cũng không ngủ lại được.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Mai Hương bị thương

Một hồi mưa xuân xuống, bầu trời xanh thẳm, làm cho người nhìn tâm tình khoái trá, nhất là ở nông thôn, mưa xuân trong mắt người làm ruộng trân quý giống như vàng, nhìn trận mưa xuân này rơi xuống, tưới nhuận hoa màu trên ruộng, tất cả mọi người thật cao hứng, Tiểu Pha thôn đồng hương môn trên mặt tất cả đều là tươi cười.

Trương Thanh Thạch lại nhíu mày, dựa theo đòi trước phát triển, năm nay thế mà là năm úng lụt lớn, đừng xem mùa xuân này mưa không nhiều lắm, nhưng là chờ vừa đến cuối tháng năm mưa sẽ bắt đầu rơi liên tu bất tận, khiến cho lúa mạch không chín nổi, lúc thu hoạch lúa mạch trời vẫn cứ mưa, đợi đến thật vất vả đem lúa mạch thu về, một trận mưa lớn xuống, lúa mạch thật vất vả thu lại có hơn phân nửa phát nấm mốc! Sau đó một năm lúa cũng xảy ra nạn sâu bệnh, mỗi mẫu thu lương thực còn không bằng ba thành năm trước! Ngay cả thuế đều giao không đủ, năm ấy ngô, cao lương v.v.. cũng thu không đủ, lão thiên gia giống như là thích làm khó xử dân chúng trông trọt, trông cái gì cũng không thu hoạch được.

Một năm kia, Đại Hoa chết thảm, một năm kia, Trương Thanh Thạch tự bán mình, hần rời khỏi nhà.

Hiện tại Trương Thanh Thạch trùng sinh, đại nữ nhi không có sớm một chút bị đưa đi làm con dâu nuôi từ bé, cũng không có bởi vì sớm một chút sinh con mà chết. Hần lại cũng không rời khỏi nhà, hần bảo vệ được người nhà, nhưng là tai họa hần là thật không ngăn cản được. Mưa rơi cứ rơi, sâu đến cứ đến!

Có điều, trời mưa lớn hơn nữa, hần có thể làm cho người tu sửa kênh mương thoát nước, sâu dù có xuất hiện, hần cũng đã biết làm sao diệt loại trùng đó! Trương Thanh Thạch tin tưởng đòi này không chỉ hần có thể trôi qua hảo, Tiểu Pha thôn đồng hương môn cũng có thể tránh được một kiếp, có thể liên tục tránh được vài năm thiên tai.

Đòi trước, năm nay là năm tai nạn bắt đầu, năm thứ hai lúc dân chúng cho rằng có thể đến lúc bình tĩnh trở lại, lại gặp được nạn hạn hán, chờ sau nạn hạn hán lại là nạn úng, bởi vậy là ba năm tai họa liên tiếp, nhiều nhà giàu có đều không chống nổi, ngay cả người nhà Triệu địa chủ còn bị cướp, huống chi nhà dân chúng bình thường? Mặc dù Trương Thanh Thạch không có ở đây, nhưng hần lại biết khi đó thật không phải là tháng ngày mà người có thể sống, vợ và nữ nhi của hần chết trong những năm thiên tai đó.

Trương Thanh Thạch ngẫm lại những ngày như vậy thì trong lòng lạnh cả người. Hiện tại vợ và nữ nhi của hần đều ở dưới sự bảo vệ của hần sẽ an toàn mà sống sót, vậy đồng hương môn thì sao? Hần làm sao có thể nhìn bọn họ sống thống khổ như vậy? Chạy nạn? Chết đói? Bán nhi bán nữ? Bị lưu dân chạy nạn giết chết? Những thứ tình cảnh này hần cũng không muốn chứng kiến, cũng không muốn thê tử nữ nhi của mình bởi vì những chuyện này thương tâm sợ hãi. Hần muốn dùng ký ức đòi trước cứu vớt mọi người, có thể cứu bao nhiêu người là bấy nhiêu người, hần không thẹn với lương tâm là tốt rồi!

Tuyết nương nhìn Trương Thanh Thạch đang nhìn vài cọng cỏ trên đầu tường mà nhíu mày, cười hỏi: "Đang suy nghĩ gì a?"

Trương Thanh Thạch đương nhiên sẽ không nói hần đang suy nghĩ gì với Tuyết nương, hần cười nói: "Ta đang suy nghĩ trận mưa này cực kỳ kịp thời, ta

vốn là nghĩ tới đi Dã Tây dốc hái chút bắp cải non, không nghĩ tới trời mưa lớn như vậy, đường kia nhất định hết sức trơn, khắp nơi đều là nước, là không thể đi."

Rau dại khắp nơi đều có, có điều trên Dã Tây dốc rau dại đặc biệt tươi mới, nhất là có một loại gọi là bắp cải non, Trương Thanh Thạch yêu nhất ăn loại rau đó, cái loại rau dại đó chỉ ở mùa xuân lúc này mới có, nhưng rất nhanh già, sau một năm mới có lại.

Tuyết nương cười một tiếng, nói: "Chàng a, dù kiếm được nhiều bạc cũng không đổi được thói quen thích ăn rau dại."

"Nàng thì sao? Trong nhà kiếm tiền dù nhiều, nàng còn không phải là thích tự mình làm xiêm y làm hài? Nhìn con mắt có chút hồng, nhất định là ngày hôm qua thêu thừa may vá làm quá muộn mới như vậy, phạt nàng trong vòng một tháng không được phép thêu thừa may vá."

"Nào có a? Ta là vừa rồi đi phòng bếp, bị khói hun một chút, căn bản không phải thêu thừa may vá mà mệt nhọc. Một tháng không được phép thêu thừa may vá? Như vậy sao được? Trong tay ta còn có mấy bộ y phục và hai cặp hài chưa có làm đâu!"

Tuyết nương sáng giọng, mặc dù Trương Thanh Thạch yêu thương nàng nàng thật cao hứng, nhưng là bất năng một tháng không dính may vá và vậy cũng không được, trong tay nàng có hai kiện quần áo mùa hè là làm cho Trương Thanh Thạch, nàng còn muốn mau mau làm cho hắn mặc vào cho nàng xem một chút đây, nói đến hai ba năm nay nàng yêu thích nhất chính là làm y phục làm hài cho trượng phu nữ nhi, cho dù là bọn họ có y phục mặc, nàng vẫn nguyện ý làm thêm cho bọn họ vài món, nhìn trượng phu nữ nhi ăn mặc sạch sẽ đẹp mắt còn cao hứng hơn so với mình ăn mặc sạch sẽ đẹp mắt.

Trương Thanh Thạch nói: "Đề đó đi, không làm cũng không hỏng."

Tuyết nương nhìn vẻ mặt kiên quyết của Trương Thanh Thạch, lui nhường một bước nói: "Ta về sau không thêu thừa may vá muộn nữa, ban ngày làm, đừng nói cái gì một tháng không được phép thêu thừa may vá đi? Được không?"

Trương Thanh Thạch như suy nghĩ một chút, mới giống như hết sức miễn cưỡng gật gật đầu

Vợ chồng hai người âm áp sống vai đứng chung một chỗ nhìn không trung, chỉ là đứng chung một chỗ như vậy, cái gì cũng không nói cái gì cũng không làm, hai người đều cảm thấy rất hạnh phúc. Tuyết nương nghĩ đây là cuộc sống hạnh phúc từ trước đến nay nàng không tưởng tượng qua, cứ muốn tiếp tục như vậy. Trương Thanh Thạch nghĩ tới tai họa đời trước, trong lòng nghĩ nhất định phải ngăn cản, vì có thể cùng thể từ tiếp tục cuộc sống an bình ấm áp, hắn phải ngăn cản!

Đại Hoa ở chỗ không xa nhìn bóng lưng cha mẹ, khỏe miệng ngậm cười, trong lòng rất là hâm mộ, nàng nghĩ sau này mình nhất định cũng phải cùng Phụng Đoàn Ca ân ái như thế.

Nhị Hoa thì đang nghĩ thì ra cha muốn ăn bắp cải non sao? Nàng đi hái cho cha là được, không phải là đường trơn sao? Nàng mới không quan tâm, gọi Hồ Từ ca đi cùng nàng.

Hồ Từ vừa nghe Nhị Hoa gọi hắn cùng đi Dã Tây dốc, lập tức đáp ứng, hắn hiện tại mặc dù rất bận, nhưng là thời gian cùng Nhị Hoa đi chơi trong chốc lát vẫn phải có.

Hồ Từ và Nhị Hoa thật cao hứng đôi hài cũ, mặc y phục cũ, lại choàng một tầng vải dầu để phòng ngừa nước mưa dính đến trên thân, sau đó liền lên Dã Tây dốc. Hai người đều là hái từ từ nhỏ đã ở Dã Tây dốc chạy quen, tự nhiên biết rõ nơi nào có bắp cải non, ở đâu bắp cải non mọc tốt nhất, đến thẳng chỗ bọn họ cần đến. Bởi vì mới vừa đổ mưa qua, người trên núi không nhiều lắm, hai người hết sức dễ dàng đã tìm được không ít bắp cải non, tay chân lạnh lẽo hái không ít. Chờ hái hết rau dại hai người cũng không vội mà đi, người kéo ta ta kéo người đi về phía dưới sườn núi, vừa đi vừa nói chuyện, tiếng hoan hô cười nói so với chim hót trong rừng nghe còn hay hơn. Loại tình cảnh khoan khoái này bị một tiếng thét chói tai cắt đứt.

"Là ai đang gọi?!" Nhị Hoa gan lớn, nhưng là đột nhiên nghe được một tiếng thét chói tai vẫn là bị làm cho hoảng sợ, "Là nữ nhân, không phải là ngã đi? Chúng ta đi qua ngó ngó đi, nếu là té thật chúng ta cũng giúp một tay."

"Hảo, người đừng vội, đừng để mình bị té."

Hồ Từ dắt tay Nhị Hoa, hắn mới mặc kệ người khác có ngã hay không, hắn chỉ quan tâm Nhị Hoa.

Hai người theo hướng thanh âm mới vừa nghe được tìm đi qua, kinh ngạc phát hiện Phụng Đoàn và Lô gia phụ tử.

Nhị Hoa kêu lên: "Phụng Đoàn Ca, ca tại sao lại ở chỗ này a?! Vừa rồi có người thét chói tai, ca có nghe thấy không?"

Phụng Đoàn sắc mặt khó coi, mặt cứng ngắt, khẽ gật gật đầu.

Nhị Hoa nghĩ đến tiếng thét chói tai vừa rồi chính là của nữ nhân, hơn nữa nghe thanh âm như nữ nhân tuổi không lớn lắm, trong lòng nàng liền hiện lên ý tưởng không tốt, sắc mặt cũng có chút khó coi. Nhưng là sự tình còn chưa làm rõ, nàng tự nói với mình không nên suy nghĩ nhiều, không thể nghĩ xấu về người khác. Lại nói còn có Lô gia phụ tử ở chỗ này đây, có thể có chuyện gì?

"Lô bá, các người ở đây a, ngày này mới vừa đổ mưa qua, các người lên núi là tới làm cái gì? Chúng ta là đến hái bắp cải non, chẳng lẽ các người cũng vậy?" Nhị Hoa cười cùng Lô gia phụ tử chào hỏi.

"Ừ đúng vậy! Chúng ta chính là đến hái bắp cải non, nhìn này, đã hái được một sọt lớn!" Lô bá cười hơ hơ nói, bởi vì Trương Thanh Thạch lúc trước mua nhà của bọn họ, để cho bọn họ không cần làm hàng xóm cùng Quách gia, bọn họ hiện tại ngày trôi qua thật thư thái, rất cảm kích Trương Thanh

Thạch, hơn nữa Trương Thanh Thạch những năm này phát tài, mang theo người trong thôn đều kiếm lời chút ít tiền, kể cả nhà hân, hân tự nhiên cũng rất nhiệt tình với Nhị Hoa, "Người hái bắp cải nhón là do cha người thích ăn đi? Khẩu vị cha người thật đúng là không có thay đổi! Người cũng là hào khuê nữ, tron như vậy mà người còn chạy ra giúp cha hái rau dại, thực hiếu thuận! Cha mẹ người về sau có thể được hưởng phúc rồi!"

Trước kia người trong thôn đều cảm thấy Trương Thanh Thạch không có con trai là tuyệt hậu, nhưng mấy năm này Trương Thanh Thạch phát tài, hân yêu thương ba khuê nữ như bảo bối, một chút cũng không sót ruột vì không có con trai, còn nói hân có ba nữ nhi, trong nhà lại có tiền, đến lúc đó dù già rồi cũng không sợ, có người chiều cổ, nữ nhi lại thường về nhà để xem một chút, nên cái gì cũng không thiếu. Về phần nói ném chậu* gì đó, đến lúc đó để cho ngoại tôn từ đến là được. Trương Thanh Thạch lạc quan làm cho nhiều người trong thôn từ từ cảm thấy hân nói có đạo lý. Người chính là như vậy, lúc người không có năng lực người nói lời nói dù có đạo lý bọn họ cũng cảm thấy không có đạo lý, chờ năng lực của người cường ngạnh áp chế bọn họ, người nói một chữ bọn họ đều cảm thấy có đạo lý.

Hiện tại Đại Hoa và Phượng Đoàn sắp đính hôn, Nhị Hoa và Hồ Từ cũng là một đôi thanh mai trúc mã, ngay cả Tiểu Hoa nhỏ nhỏ cũng làm cho người nhìn ra về sau chín mươi chín phần trăm là gả cho nhà lý chính. Người trong thôn nghĩ tới ba con rể này người nào cũng hiếu thuận, Trương Thanh Thạch và Tuyết nương dù thật không có con trai cũng không buồn. Thậm chí nhà có con trai đều hâm mộ Trương Thanh Thạch và Tuyết nương.

Lô bá cũng có chút hâm mộ Trương Thanh Thạch, lời khen ngợi Nhị Hoa đều hết sức chân thành.

Nhị Hoa cười đến sáng lạn, nàng đòi này để ý nhất đúng là người khác nói nhà nàng chỉ có nữ nhi không có con trai là tuyệt hậu, nàng sẽ phải làm cho người biết rõ dù không có con trai, chỉ có nữ nhi, nhà bọn họ cũng có thể trôi qua làm cho người hâm mộ!

Hồ Từ nhìn Nhị Hoa, khẽ mỉm cười, hân thích Nhị Hoa cười như vậy.

Nhị Hoa sau khi đắc ý lập tức lại đem sự chú ý chuyển dời về thanh âm nữ nhân thét chói tai vừa rồi, hỏi Lô bá: "Lô bá, vừa rồi các người cũng ở nơi đây, có biết người nào vừa thét chói tai không? Cách mấy người ở đây còn xa sao? Chúng ta đi tìm xem đi, lúc này, người bị ngã nhất định là người trong thôn, chúng ta xem một chút có thể giúp một tay hay không"

Nhị Hoa nhìn thoáng qua Phượng Đoàn, lại nhìn Lô bá phụ tử, phát hiện Phượng Đoàn vẫn là mặt lạnh băng, mà về mặt Lô bá phụ tử thì trở nên hết sức lúng túng, trong ánh mắt còn mang theo khinh thường, tìm nàng không khỏi nhảy dựng. Đang muốn hỏi lại cái gì, liền nghe đến ở dốc phía dưới truyền đến tiếng Lan Tâm.

"Phượng Đoàn Ca! Lô bá! Lô đại ca, các người mau tới hỗ trợ a, Đại Đường tỷ chảy thật là nhiều máu!"

"Lan Tâm và Mai Hương?"

Nhị Hoa nhíu mày, nghĩ đến tiếng thét chói tai vừa rồi, hiện hồi tưởng lại hình như là Mai Hương, nói như vậy mới vừa rồi là nàng ta té xuống hết to. Nhìn lại về mặt Phượng Đoàn, không phải là Mai Hương muốn gả người muốn điên rồi đánh chủ ý lên tỷ phu tương lai của nàng chứ? Nếu như thực là như thế này nàng ta ngã thật đáng!

Lô bá vừa nhìn Nhị Hoa nhíu mày xem Phượng Đoàn, lập tức nói: "Nhị Hoa, việc này không có quan hệ gì với Phượng Đoàn, chúng ta lúc ấy thấy được, là Mai Hương nàng ta không trang nghiêm, Phượng Đoàn trợn nàng ta, nàng ta mới té xuống. Phượng Đoàn thật một ngón tay cũng không đụng phải nàng ta!"

Con trai Lô bá cũng liền vội vàng gật đầu, nói: "Ta xem Mai Hương chính là hận không thể ôm Phượng Đoàn cùng nhau lăn xuống đi, chắc là muốn gả người muốn điên rồi, dự định gả Phượng Đoàn cùng nàng ta ôm cùng một chỗ để cường bách Phượng Đoàn cưới nàng ta a? Nhị Hoa các người ngàn vạn đừng hiểu lầm"

Nhị Hoa nhướn mày nói: "Ta làm sao có thể? Nhân phẩm Phượng Đoàn Ca ta còn không tin được sao? Ca ấy vừa ý ai cũng không sẽ coi trọng Đại Đường tỷ ta. Lại nói, có đại tỷ ta người tốt như vậy, Phượng Đoàn Ca còn có thể vừa ý cô nương khác sao? Có phải hay không a? Phượng Đoàn Ca?"

Phượng Đoàn sắc mặt dễ nhìn một chút, nói với Nhị Hoa: "Lời người nói là thật."

Phượng Đoàn cảm giác mình hôm nay thật sự là xúi quẩy, chẳng qua là lên núi hái một chút hoa thảo được sau cơn mưa, tính toán làm cho Đại Hoa một cái túi thơm thảo được, kết quả là đụng phải Mai Hương, Lan Tâm hai người hân không thích này, Mai Hương cũng không biết nổi điên cái gì, lại dám có ý đồ với hân, xem hân là ngọc tử đi? Nàng ta té xuống đều là nàng ta đáng đời, đồ máu? Nàng ta dù có chết hân cũng không đồng tình nàng ta, trên đời này tại sao có thể có nữ tử làm cho người chán ghét như vậy? Lại còn là Đường tỷ Đại Hoa, thật sự là vũ nhục Đại Hoa.

(*ném chậu: là một tục lệ truyền thống của người Trung Quốc để tỏ lòng tôn kính với người đã khuất, cái chậu này bằng sành hay sứ, trước khi khiêng quan tài đi thì cho con trai trưởng hoặc cháu đích tôn (nói chung là người gần với người chết nhất) bung cái chậu đó lên rồi đập (ném), đập càng vỡ nhiều thì càng tốt. Cái chậu này tượng trưng cho cái nôi (xoong, thau, chậu) của người chết, đập/ ném vỡ tức là người chết để đem theo (để đựng/ lấy tiền khi con cháu hóa cho họ), đập xong mới được khiêng quan tài đi chôn.

Chậu này còn được gọi là “âm dương bồn”, “tang bồn tử” hoặc còn có tên là “bồn cát tường”)

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 64: Miệng vết thương, hãm hại

Mặc kệ trong lòng chán ghét bao nhiêu, người vẫn phải cứu, Nhị Hoa để cho Phụng Đoàn đi trước, miễn cho đến lúc đó nói không rõ ràng, không phải là nằng lòng tiểu nhân, thật sự là không có lòng tin đối với mấy người Mai Hương, vì phòng ngừa vạn nhất, vẫn là đem Phụng Đoàn trước tránh đi ra ngoài.

Phụng Đoàn hành cái lễ với Lô gia phụ tử, cầu xin bọn hắn giúp đỡ Nhị Hoa và Hồ Tử cứu người.

Lô bá nói: "Phụng Đoàn người đi nhanh đi, người yên tâm, việc hôm nay chúng ta đều chứng kiến, cùng người một chút quan hệ cũng không có!"

Phụng Đoàn tạ ơn Lô bá phụ tử, sau đó đi, hắn không có về nhà, trực tiếp đi đến nhà Trương Thanh Thạch, hắn phải đem chuyện này nói một chút, bởi vì trong lòng hắn luôn có dự cảm không tốt, cảm thấy chuyện ngày hôm nay sẽ không dễ dàng chấm dứt. Mai Hương vừa rồi rõ ràng đã cố ý hướng trên người hắn dựa vào, hiện tại nàng ta lại bị thương, nàng ta có thể bỏ qua sao? Đối với mấy người nhà cũ Trương gia mức độ dày của da mặt và đen của tâm hắn cực kỳ hiểu rõ, Phụng Đoàn cảm thấy Mai Hương tám phần sẽ không bỏ qua. Hắn không sợ bị Mai Hương giới nước bẩn, dù sao có người làm chứng cho hắn, nhưng vẫn nên nói rõ ràng trước khi sự tình nháo lên cùng nhạc phụ nhạc mẫu tương lai còn có Đại Hoa, miễn cho dẫn tới hiểu lầm.

Sau khi Phụng Đoàn đi, Nhị Hoa Hồ Tử và Lô gia phụ tử liền từng bước từng bước dè dặt bỏ xuống phía dưới sườn núi, bởi vì mới vừa mưa xong, trên dốc toàn là lá vụn rêu xanh, trên đất hết sức trơn trượt, dù bốn người đều có chuẩn bị, từng bước từng bước nắm nhánh cây thân cây còn có dây leo v.v., vẫn suýt bị ngã xuống. Không trách được Mai Hương bị trượt xuống, này thật sự là đủ trơn, Mai Hương ngã không oan. Nhị Hoa cảm thấy Mai Hương chọn lúc như vậy tính kế Phụng Đoàn thật đúng là biết tìm thời điểm, nàng ta sẽ không sợ ngã chết sao?

"Lô bá, Lô đại ca, Đại Đường tỷ chảy thật là nhiều máu, làm ta sợ muốn chết! Các người mau cứu nàng!" Lan Tâm thấy Lô gia phụ tử đi xuống, nàng ta khóc sụt sùi nói chuyện, sau khi thấy được Nhị Hoa và Hồ Tử tiếng khóc không khỏi ngừng, "Nhị Hoa, Hồ Tử ca? Các người làm sao lại đến đây?"

Nhị Hoa nói: "Chúng ta làm sao không thể tới? Các người có thể đến, chúng ta đương nhiên cũng có thể đến. Uy, người cứ nhìn Hồ Tử ca làm cái gì? Mau lau mặt của người đi, đều là bùn, khó coi chết đi được!"

Nhị Hoa là cố ý, tuổi càng lớn, tình cảm Nhị Hoa và Hồ Tử càng ngày càng sâu, tiểu cô nương khác nhìn lên Hồ Tử nàng còn có thể nhẫn, dù sao Hồ Tử bộ dạng tuấn tú, nhìn vài lần cũng sẽ không rơi khỏi thịt nào. Nhưng Lan Tâm nhìn chằm chằm Hồ Tử thì nàng sẽ mất hứng, trước kia Lan Tâm lúc nào cũng đoạt đồ của nàng, bây giờ còn muốn cướp Hồ Tử ca, quả thực chính là khiêu chiến mức độ dễ dàng tha thứ của nàng.

Lan Tâm vừa nghe Nhị Hoa nói trên mặt mình bẩn, nàng ta lập tức móc ra một cái khăn tay lau mặt.

Nhị Hoa còn nói: "Người có khăn tay tại sao không để cầm máu cho Đại Đường tỷ? Gào thét không như vậy làm gì, sau khi nhìn thấy chúng ta liền ngừng khóc, chỉ lo mặt của người, thật không biết người là thương tâm hay là không thương tâm, kỳ thật người một chút cũng không nóng nảy đi?"

"Người nói vậy!"

Lan Tâm tức chết rồi, nghĩ Nhị Hoa thật sự là một chút mặt mũi cũng không lưu cho nàng ta, nàng ấy (NH) là cố ý!

Nhị Hoa vừa đi đến bên cạnh Mai Hương vừa nói: "Hiện tại đừng tranh luận ta nói vậy hay không nói vậy, cứu người trước quan trọng hơn, cùng ta khắc khẩu trọng yếu hơn, hay là Đại Đường tỷ trọng yếu hơn? Nha, thương này thật không nhẹ a!"

Nhị Hoa nhìn đến tình cảnh của Mai Hương sắc mặt liền nghiêm túc, cho dù nàng không thích Mai Hương, lúc này cũng bắt đầu đồng tình Mai Hương.

Chỉ thấy Mai Hương nằm ngửa trên mặt đất, trên mặt bị cắt một cái lỗ hồng lớn thật sâu, chảy máu thật nhiều, nửa gương mặt đều bị nhiễm đỏ, trên đất cũng có không ít máu. Mai Hương sít sao nhắm mắt lại, trên trán của nàng cũng bị thương, đoán chừng là vừa rồi lúc té xuống ngã chạm vào chỗ nào, mà nàng hết sức xúi quẩy mặt chạm đất trước, mặt đụng ở trên một mảnh đá nhọn. Bên cạnh Mai Hương có rất nhiều tảng đá nhọn dính máu.

Lô gia phụ tử thấy được cũng sợ hết hồn, bọn họ thật không nghĩ tới chỉ là từ trên dốc té xuống mà bị thành như vậy.

"Ai da, thương thế kia thật là không nhẹ a! Còn thương ở trên mặt, vết thương lớn như vậy không dễ dàng trị, về sau chắc là sẽ lưu sẹo, thật là đáng tiếc."

Lô bá than thở lắc đầu, Mai Hương còn chưa có gả, vốn là mấy năm này cũng bởi vì danh tiếng hư mà không có gả ra ngoài, nhưng dựa vào gương mặt này cùng đôi tay khéo kia, chỉ cần đứng ra điều kiện cao, vẫn có thể tìm được nhà chồng. Nếu là mặt mũi này bị phá hủy, tìm nhà chồng sẽ khó hơn, hơn nữa phỏng đoán ngay cả một nhà chồng cũng tìm không được.

Hồ Tử hỏi Lan Tâm: "Người nói, chúng ta là đem Đại Đường tỷ cũng trở về hay tìm người nhà các người đến công nàng trở về? Đừng nói chúng ta cũng người trở về có cái gì không hay xảy ra người lại đổ thừa đến trên đầu chúng ta."

Lan Tâm nước mắt rùng rùng nhìn Hồ Tử, "Hồ Tử ca, ta cũng không biết, ta hiện tại hoảng hốt cực kỳ! Người nói làm sao bây giờ? Ta tất cả nghe theo người."

Hồ Tử nhủ mày, nghĩ Lan Tâm thật sự là càng ngày càng không ra gì, tỷ tỷ nàng ta bây giờ còn nằm trên mặt đất, nàng ta lại ở chỗ này nháy mắt đã lông nhoe với mình, thật sự là quá đáng.

"Người tự mình quyết định đi, người nếu là không nói, chúng ta đi ngay bây giờ."

"Vậy hay là mau cõng Đại Đường tỷ đi về nhà đi! Cứ ở chỗ này nằm cũng không tốt!"

Lan Tâm vội vàng dùng khăn tay của mình lau máu trên mặt Mai Hương, động tác rất nhẹ nhàng, một bên lau một bên khóc, giống như nàng ta rất quan tâm Mai Hương.

Nhị Hoa lại nói: "Không thể cõng, nàng ta bị thương đầu, vụn nhất trong đầu có huyết khối, đến lúc đó cõng lên lưng nói không chừng sẽ bị thương nghiêm trọng hơn. Hồ Tử ca, ca đi gọi người đến, mới Phụng thúc phụ đến, còn có gọi cả người trong nhà bọn họ đến, đem cáng mang đến, đến lúc đó tiện nâng người xuống."

Hồ Tử đáp ứng một tiếng, sau đó đi cực nhanh, mặc dù tròn, nhưng là hần tử nhỏ đã quen đi loại đường dốc này, đối với Dã Tây dốc cũng quen thuộc cực kỳ, biết rõ ở đâu đi được, cho nên rất nhanh đã đi xuống dốc, cực nhanh chạy về trong thôn.

Nhị Hoa đem vải dầu áo choàng trên người cởi ra trải trên đất, để cho Lô gia phụ tử giúp đỡ đặt Mai Hương lên, miễn cho nàng trực tiếp nằm ở trên mặt đất ẩm ướt.

Lô gia phụ tử cũng vội rút đem vải dầu áo choàng trên người cởi ra, một người cũng đem áo choàng trải trên đất, một người khác đắp trên người Mai Hương.

Lan Tâm ở bên cạnh khóc sụt sùi, nhưng lại không có tháo áo tơi của mình, nàng ta mới không thoát đâu, nếu như thoát đến lúc đó bị một thân nước, vừa khó chịu vừa lạnh.

Phụng lang trung rất nhanh đã chạy tới, ở trên đường hần gặp được con trai của mình, hần tự nhiên biết rõ việc này cùng con trai của mình có quan hệ, để cho Phụng Đao đi về nhà. Theo ở phía sau chạy tới là Trương Thanh Mộc và Tôn Xảo Cô cũng nhìn thấy Phụng Đao, Trương Thanh Mộc thấy Phụng Đao từ trong nhà Trương Thanh Thạch đi ra, trong lòng một mặt lo lắng nữ nhi, một mặt còn có tâm tư ghen tị, nghĩ Nhị đệ chẳng những phát tài, còn tìm được Phụng Đao con rể tốt như vậy, thật đúng là phương diện nào cũng mạnh hơn mình, thật sự là người so với người làm người ta tức chết a! Tôn Xảo Cô lại một phen nắm chặt Phụng Đao.

"Phụng Đao! Người chạy cái gì? Người làm hại khuê nữ ta bị thương, người còn dám chạy?!"

Tiếng rống to này của Tôn Xảo Cô làm cho phụ tử Phụng lang trung đều nhíu mày, Trương Thanh Mộc trừng to mắt, nghĩ đây là có chuyện gì? Làm sao Mai Hương bị thương lại có quan hệ với Phụng Đao a? Hần vội vã hỏi Tôn Xảo Cô là ai nói cho thị biết. Đằng sau mấy thôn dân cùng đến giúp một chút cũng hỏi đây là có chuyện gì. Phụng Đao là niềm kiêu ngạo của thôn bọn họ, tuổi không lớn lắm đã là học trò nhỏ, còn sắp phải đi thi tú tài, còn là con rể tương lai của Trương Thanh Thạch, làm sao hiện tại lại dính dáng đến chuyện Mai Hương bị thương? Đây chính là đại sự, tất cả mọi người đều hiếu kỳ.

Hồ Tử lớn tiếng nói: "Trương đại nương, làm sao người biết việc này cùng Phụng Đao Ca có quan hệ?!"

Phụng Đao hé mắt, hỏi: "Đúng vậy, làm sao người biết? Không phải là người và con gái của người sớm đã thương lượng xong?"

Tôn Xảo Cô hoảng hốt, thị ta nghĩ chính mình đây là thế nào? Đúng, thị ta và khuê nữ thương lượng rất kỹ từ lúc Mai Hương đi lên núi tính kế Phụng Đao, nhưng cũng không có người nói với thị, con gái thị bị thương là có quan hệ với Phụng Đao! Nói không chừng có lẽ là khuê nữ thị tự mình ngã từ trên dốc xuống, thị làm sao vừa nhìn thấy Phụng Đao thì đầu óc bị giật dây đây?!

"Là người nói! Hồ Tử người đừng có không thừa nhận, chính là người nói!"

Tôn Xảo Cô hoặc là không làm, đã làm thì làm cho xong, dứt khoát liện vu vạ Hồ Tử, thị ta nghĩ mặc kệ cùng Phụng Đao có quan hệ hay không, mặc kệ lúc ấy bên cạnh có người nào đó, dù sao cứ vu hết vào Phụng Đao và Hồ Tử là được rồi, đến lúc đó mặc kệ có người làm chứng hay không, đều một mực nói là vì nịnh bợ Trương Thanh Thạch và Phụng lang trung mà nói láo, này không được sao? Dù sao thị ta phải tìm hảo quy tước cho nữ nhi, nếu vẫn không được thì lấy chút ít bạc, đến lúc đó bất kể là Mai Hương xuất giá hay là làm cái gì khác, trong tay có tiền, như vậy cũng an tâm!

Hồ Tử bị tức một gương mặt tuần tú tướng hồng, hần đã sớm biết những người này không biết xấu hổ, không nghĩ tới còn có thể không biết xấu hổ như thế!

"Người nói hươu nói vượn! Ta căn bản chưa nói!"

"Người đã nói!"

Tôn Xảo Cô trừng mắt, nói với Trương Thanh Mộc: "Đương gia, Hồ Tử là nói trước mặt ta. Hần hiện tại không thừa nhận nhất định là bởi vì có thông đồng với Phụng lang trung! Chúng ta phải làm chủ cho khuê nữ!'"

Trương Thanh Mộc không ngốc, hần còn có thể không hiểu biết thế từ hần sao? Hần trực giác cũng có thể cảm giác được đây là thế từ hần đang nói hươu nói vượn, nhưng hiện tại hần cảm thấy vẫn là theo lời của thị làm việc sẽ không sai. Hôn sự Mai Hương là chuyện đầu đầu nhất của hần, nếu như chuyện này có thể giải quyết thì không thể tốt hơn a! Nghĩ đến vừa rồi hần còn hăm mộ Nhị đệ có Phụng Đao con rể tốt như vậy đây, nếu như

Phượng Đoàn có thể thành con rể của mình thì thật tốt quá!

Trương Thanh Mộc lập tức nói: "Việc này nếu là có quan hệ với Phượng Đoàn, ta khẳng định làm chủ cho khuê nữ ta!"

Phượng lang trung bị Tôn Xảo Cô nói hấn thông đồng cùng Hồ Từ, hấn cũng rất tức giận, nhưng vẫn nói: "Việc này ai đúng ai sai không nói trước, trước đi cứu người!"

Tôn Xảo Cô từ kéo Phượng Đoàn, để cho hấn cùng đi.

Hồ Từ đi qua vươn tay lên liền đem tay Tôn Xảo Cô gỡ ra.

Tôn Xảo Cô lập tức la to nói Hồ Từ đánh người.

Trương Thanh Mộc lớn tiếng trách cứ Hồ Từ.

Hồ Từ lạnh lùng nhìn bọn họ, nói: "Các ngươi cũng đừng tìm mất mặt xấu hổ! Đồng hương môn mới sẽ không nghe các ngươi hồ ngôn loạn ngữ, nhớ ngày đó là ai vì ở riêng muốn đạt được nhiều đồ mà lừa Thanh Thạch thúc? Là các ngươi! Hiện tại các ngươi lại muốn lừa Phượng gia, lương tâm các ngươi đâu? Phượng bá phụ là lang trung trong thôn chúng ta, phẩm hạnh ông ấy tốt bao nhiêu mọi người đều biết! Còn có Phượng Đoàn Ca, từ nhỏ đến lớn ca ấy đều là hậu bối ưu tú nhất trong thôn chúng ta, nếu ca ấy hại con gái của ngươi có thể trốn sao? Không thể! Rõ ràng chính là các ngươi tìm cách để lừa hấn. Các ngươi bề mặt hay không a?!"

Thôn dân đi theo đằng sau rồi rít găt đầu, Hồ Từ nói đều là thật, trong chuyện này nếu như thực có sai thì chỉ có một bên sai, nhất định là mấy người nhà cũ Trương gia có sai, nhân phẩm nhà bọn họ thật sự là quá kém.

Trương Thanh Mộc và Tôn Xảo Cô sắc mặt thoát đỏ thoát trắng, còn muốn ăm ỹ, lại bị Phượng lang trung ngăn lại.

Phượng lang trung mặc dù tức người một nhà Mai Hương, nhưng hấn đến cùng là người lang trung, nghĩ tới trước cứu người quan trọng hơn, cho nên cũng không muốn để cho Tôn Xảo Cô lại ăm ỹ, kêu Phượng Đoàn cùng hấn đi chung một chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Hủy dung

Một đám người rất nhanh đã đến nơi Mai Hương gặp chuyện không may, Tôn Xảo Cô vừa nhìn thấy thảm trạng của Mai Hương lập tức liền sợ ngây người, sau đó gào một tiếng liền bỏ nhà vào Mai Hương bắt đầu khóc gào.

"Nữ nhi số khổ của ta a! Ngươi vì sao bị thương thành như vậy a?! Khó trách người đã thương ngươi chạy được nhanh như vậy a, hấn đây là sợ a! Nữ nhi đáng thương của ta a, ngươi yên tâm, nương làm chủ cho ngươi, nương dù liều mạng cũng bắt hấn chịu trách nhiệm với ngươi!"

"Uy! Đại bá nương, ngươi nói cái gì đó? Rõ ràng chính là Đại Đường tỷ tự mình không cẩn thận từ trên dốc trượt xuống. Ngươi muốn cho người nào chịu trách nhiệm a? Đừng bắt được một người liền không tha, ngươi cũng phải nói đạo lý chút chứ!"

Nhị Hoa nghe thấy Tôn Xảo Cô gào thì mắt hửng, Hồ Từ đã chạy tới nói với nàng chuyện Tôn Xảo Cô vu hãm Phượng Đoàn rồi. Hiện tại những lời này của Tôn Xảo Cô chính là những lời đen tối, tính toán đem Mai Hương kén rể đưa cho Phượng Đoàn Ca sao? Thật đúng là nghĩ hay lắm! Muốn cướp tỷ phu nàng cũng phải xem thị ta có bản lĩnh kia hay không!

Tôn Xảo Cô thoáng cái ngẩng đầu lên, trừng mắt Nhị Hoa nói: "Nhị Hoa! Ngươi còn định giúp Phượng Đoàn gạt?! Thương thế kia chính là của Đại Đường tỷ ngươi! Ngươi không thể bởi vì Phượng Đoàn một người nam nhân mà mờ ám lương tâm!"

Nhị Hoa tức giận đến lông mày dựng đứng, "Đại bá nương, trên miệng ngươi có đem cửa không? Nói cái gì vậy? Phượng Đoàn là cùng tỷ ta đính thân!"

Người ngoài nghe cũng cảm thấy lời này của Tôn Xảo Cô quá không dễ nghe, nhưng nhìn lỗ hồng lớn trên mặt Mai Hương, cảm thấy Tôn Xảo Cô khả năng là bị làm cho choáng váng, thị ta bình thường cũng không phải người sẽ nói chuyện như vậy.

Trương Thanh Mộc la ầm lên với Tôn Xảo Cô: "Ngươi tránh ra! Trước hết để cho Phượng lang trung xem một chút thương thế của Mai Hương! Ngươi che ở đó khóc không, mắng không có thể có ích lợi gì?!"

Trương Thanh Mộc nhìn mặt Mai Hương trong lòng gào thét "Xong rồi", trong lòng hấn một mảnh lạnh buốt a, nhớ ngày đó nữ nhi này là niềm kiêu ngạo của hấn, trong thôn này ai không nói hấn có khuê nữ tốt, nhất là lúc trước còn có cửa hôn sự với Triệu gia, thật là làm cho hấn phong quang thật lâu. Về sau hôn sự Triệu gia không còn, danh tiếng Mai Hương không dễ nghe bằng trước kia, nhưng Mai Hương còn có một khuôn mặt và một đôi tay khéo, hấn cảm thấy dù thế nào cũng có thể gả nàng ra ngoài. Kết quả hiện tại mặt Mai Hương thành như vậy, nếu là lưu lại sẹo, nàng ta thật sự xong rồi!

Tôn Xảo Cô vội vàng trốn qua một bên, để cho Phụng lang trung xem thương cho Mai Hương, còn ở một bên nói: "Phụng lang trung a, ngươi phải nhìn kỹ, đây chính là con trai của người làm khuê nữ ta bị thương thành như vậy, ngươi không thể không tận tâm!"

"Phụng bá phụ kể từ khi làm nghề y tới nay thì chưa từng có người nói qua y đức của ông không tốt, nhân phẩm của ông đừng nói thôn chúng ta, chính là mười dặm tám thôn cũng không người nói không tốt! Trương đại nương người lời này có ý gì?" Hồ Tử bất mãn nói, thân thể gia gia hắn thời gian qua không tốt, trước kia nhà hắn nghèo, Phụng lang trung miễn phí xem bệnh cho gia gia hắn, thậm chí còn cho nhà hắn thuốc, Hồ Tử rất là tôn kính Phụng lang trung, tự nhiên sẽ bảo vệ ông ấy.

Người ngoài cũng rồi rít phụ họa Hồ Tử.

Trương Thanh Mộc quát lớn Tôn Xảo Cô, "Ngươi gấp cái gì?! Phụng lang trung tự nhiên sẽ hảo hảo mà xem thương cho khuê nữ ta, đến lúc đó cũng sẽ cho chúng ta một câu trả lời thỏa đáng!"

Trương Thanh Mộc nghĩ thông suốt, hắn đã nghĩ cứ làm theo lời của Tôn Xảo Cô, mặc kệ thương thế của Mai Hương có phải bị Phụng Đao làm hại hay không, hắn cũng phải đổ thừa đến trên người Phụng Đao, nếu không Mai Hương chín mười chín phần trăm là sẽ không được người trong sạch. Nếu như đổ thừa đến trên người Phụng Đao, chín mười chín phần trăm là có thể sẽ được cho Phụng gia, Phụng gia hiện tại cũng coi như gia đình giàu có, Phụng Đao lại là người có tiền đồ, nếu như Mai Hương gả cho hắn, vậy thì thật là kiếm được rồi! Lúc này hắn cũng bất chấp đoạt con rể Trương Thanh Thạch có thể sẽ đắc tội Trương Thanh Thạch hay không. Hắn nghĩ dù sao mấy năm này Trương Thanh Thạch cũng không biểu hiện ra một chút ý tứ muốn hòa hoãn quan hệ cùng với bọn hắn, vậy không bằng để cho khuê nữ mình gả cho hảo nhân gia.

Phụng lang trung nhìn Trương Thanh Mộc một cái, không để ý hắn ta, hắn nhìn nhìn miệng vết thương của Mai Hương, nhíu mày, sau đó lại bắt mạch cho Mai Hương. Một lát sau nói Mai Hương không có nguy hiểm tính mạng, để cho người nâng nâng đến trên cáng.

Tôn Xảo Cô liền vội vàng hỏi thương trên mặt Mai Hương có thể hay không lưu sẹo, đây mới là điều thị ta quan tâm nhất.

Phụng lang trung nói phải xem tình huống khôi phục, bản thân không am hiểu phương diện này, phải đi lang trung trấn trên xem. Kỳ thật trong lòng Phụng lang trung đã không còn coi trọng vết thương của Mai Hương nữa rồi.

Tôn Xảo Cô lại khóc lớn lên, lớn tiếng nói Mai Hương có nhiều đáng thương, nói Phụng Đao có nhiều đáng hận, dù sao thị ta hạ quyết tâm nhất định phải đem chuyện nữ nhi bị thương quan hệ đến Phụng Đao. Vấn đề thị ta thương lượng với Mai Hương là bắt được nhược điểm của Phụng Đao, đến lúc đó Phụng gia và Trương Thanh Thạch nếu là không muốn để cho hôn sự của Đại Hoa và Phụng Đao bị hủy thì phải giúp đỡ Mai Hương tìm việc hôn nhân tốt, còn phải cho Mai Hương một khoản đồ cưới phong phú, Trương Thanh Thạch hiện tại có nhân mạch lại có tiền tài, việc này đối với hắn mà nói chính là tiện tay mà thôi. Hiện tại thị ta nhìn mặt của nữ nhi, biết rõ kế hoạch kia là không thể thực hiện được, có nhà người nào có tiền sẽ nguyện ý muốn một nàng dâu trên mặt có vết sẹo a? Cho nên hoặc là không làm, đã làm thì làm đến cùng! Nhất định không tha cho Phụng Đao!

Lô gia phụ tử vội vàng ra mặt giúp đỡ Phụng Đao giải thích, nói Mai Hương bị thương căn bản không có quan hệ với Phụng Đao, Phụng Đao cũng không đụng phải nàng ta, là chính nàng ta một người mạnh mẽ dựa vào Phụng Đao, Phụng Đao trốn, Mai Hương không có thấy dưới lòng bàn chân, lúc này mới rớt xuống phía dưới dốc. Bọn họ cũng có thể thay Phụng Đao làm chứng.

Vài người theo tới rồi rít khinh bỉ nhìn Mai Hương trên cáng, nghĩ Mai Hương đây cũng quá không biết xấu hổ, nàng ta muốn lập gia đình muốn điên rồi đi? Lại dám có ý đồ với Phụng Đao, cũng không nhìn một chút nàng ta xứng hay không xứng với Phụng Đao! Hơn nữa Phụng Đao còn là vị hôn phu tương lai của Đại Hoa, đây chính là muội phu của nàng ta, nàng ta cũng thực sự quá mất mặt! Cũng phải, cha mẹ nãi nãi nàng ta không tốt với Trương Thanh Thạch, hiện tại Mai Hương không tốt với Đại Hoa, đó chính là từ trên truyền xuống!

Sắc mặt Trương Thanh Mộc khó coi.

Tôn Xảo Cô lớn tiếng nói Lô gia phụ tử bị mua chuộc, làm cho Lô gia phụ tử tức giận đến phát hung, nguyên rủa thế nói bọn họ không có nói một chữ nói láo.

"Hừ! Dù sao các người nói cái gì ta cũng không tin!"

"Được rồi! Đừng gào nữa, chúng ta mang theo khuê nữ về nhà trước đi!"

Trương Thanh Mộc lôi kéo Tôn Xảo Cô, hắn đi tới nâng lên một đầu cáng, Tôn Xảo Cô vội vàng đuổi theo ở bên cạnh, giúp đỡ đỡ cáng, một bên nhìn mặt Mai Hương vừa mắng lão thiên gia đui mù.

Hồ Tử nhỏ giọng nói với Phụng Đao: "Phụng Đao Ca, vậy phải làm sao bây giờ? Ta xem bọn họ là muốn đổ thừa đến cùng! Chúng ta cũng không thể cứ như vậy ngồi chờ bọn họ giới nước bẩn, phải nghĩ cái kế hoạch a!"

Nhị Hoa nói: "Nghĩ kế hoạch gì? Ca bình thường chú ý nhiều nhất, ca mau nghĩ!"

Hồ Tử nói: "Ta dù chú ý nhiều, nhưng là lúc này cũng nghĩ không ra chú ý gì a. Ta cảm thấy được dù sao Phụng Đao Ca chết không thừa nhận, lại có chúng ta và Lô bá bọn họ làm chứng, bọn họ gây nữa cũng vô dụng. Ta chỉ là sợ bọn họ cứ làm ầm ĩ vậy đối với danh tiếng Phụng Đao Ca có trường ngại, Phụng Đao Ca sẽ lập tức phải đi thi viện thử, đến lúc đó quấy rầy Phụng Đao Ca thi tú tài thì thật phiền toái."

Nhị Hoa bĩu môi, nói: "Vậy ca mau nghĩ biện pháp, dù sao không thể để cho âm mưu của bọn họ thực hiện được!"

Phụng Đao đi được rất nhanh, nhìn những người phía trước kia, hắn đột nhiên nói: "Nếu như Lan Tâm nói thật thì sao?"

"Ồ? Đúng vậy! Nếu như Lan Tâm nói chuyện này không có quan hệ gì với Phụng Đoàn Ca, vậy mọi người sẽ đều tin tưởng là Mai Hương tự làm tự chịu! Lan Tâm là người của bọn họ!" Nhị Hoa nhẹ nhàng vỗ tay một cái, trừng mắt liếc Hồ Tử, "Vẫn là Phụng Đoàn Ca thông minh, khẳng định là bởi vì ca ấy đọc sách nhiều, Hồ Tử ca, ca cũng phải đọc sách nhiều a!"

Hồ Tử cười một tiếng, nói: "Ta đọc đây! Gần đây ta học một bài thơ, ta niệm cho mọi người nghe a. Quan quan sư cưu, tại hà chi châu. Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu!"

"Ai da! Ca sao lại như vậy a? Khi ta không hiểu sao? Coi quyền!"

Nhị Hoa mặt hồng, ngay trước mặt Phụng Đoàn nàng liền đuổi theo đánh Hồ Tử.

Phụng Đoàn nhìn Hồ Tử và Nhị Hoa đùa giỡn, vốn là bởi vì chuyện của Mai Hương mà tâm tình có chút âm trầm cuối cùng xuất hiện một tia ánh mắt trời.

Mai Hương cần đưa đến trên trấn đi xem thương, thì phải ngồi xe, xe bò quá chậm, Trương Thanh Thạch liền đem xe ngựa nhà mình đánh ra ngoài. Bất kể là xuất phát từ phương diện nào, Mai Hương bị thương hẳn cũng phải hết sức hỗ trợ. Đến khi nghe được Nhị Hoa nói cho hẳn biết hai vợ chồng Trương Thanh Mộc dự định để cho Phụng Đoàn gánh cái nồi đen này, hẳn liền nhíu mày, không cần người khác nói, hẳn lập tức đã nghĩ đến nếu như Mai Hương trên mặt thực lưu sẹo, bọn họ nhất định là tính toán để cho Phụng Đoàn cưới Mai Hương. Đòi trước chuyện như vậy hẳn cũng không phải là chưa thấy qua, hơn nữa lần này vốn chính là Mai Hương muốn dựa vào vụ hãm Phụng Đoàn để đạt được một số mục đích, hiện tại càng sẽ biết thời biết thế.

Trương Thanh Thạch tuyệt không để cho hôn ước Đại Hoa bị phá hư, Đại Hoa đời này phải hạnh phúc cùng nam nhân nàng thích và cũng thích nàng, thành thân sinh con, tuyệt không thể bị người khác quấy rối!

Trong tiếng khóc mắng của Trương Ma ma và tiếng ồn ào của đôi vợ chồng Trương Thanh Ngọc vừa trở về từ ruộng, Trương Thanh Thạch đánh xe ngựa đưa Mai Hương đi trấn trên.

Ở trên đường, Tôn Xảo Cô vẫn còn gào thét, nói gần nói xa nói Phụng Đoàn hại Mai Hương, phải làm cho Phụng Đoàn gánh nhận trách nhiệm. Thị ta nói với Trương Thanh Thạch không thể bởi vì Phụng Đoàn là con rể tương lai mà che chở hẳn, nói nếu như Trương Thanh Thạch che chở Phụng Đoàn vậy thì quá ăn cây táo, rào cây sung, quá vô tình. Còn nói nếu như Trương Thanh Thạch không niệm thân tình, thị ta liều mạng cũng phải làm rối lên chuyện chung thân Đại Hoa, ngay cả Nhị Hoa và Tiểu Hoa cũng không buông tha. Trương Thanh Mộc liên tục không lên tiếng, rõ ràng chính là đứng về phía Tôn Xảo Cô.

Trương Thanh Thạch sớm đã không còn tồn hy vọng với người đại ca này, đối với Tôn Xảo Cô lại càng là chán ghét hơn.

Lang trung trấn trên nhìn thương thế của Mai Hương, nói mặt Mai Hương sẽ lưu sẹo, bởi vì miệng vết thương quá sâu, hơn nữa rất dài, hình dáng kia không phải là bị cắt, mà là bị tảng đá đầu nhọn đâm vào, loại miệng vết thương này còn khó xử lý hơn so với miệng vết thương bị cắt.

Vợ chồng Trương Thanh Mộc triệt để tuyệt vọng, đồng thời, hai người bọn họ cũng hạ quyết tâm bắt Phụng Đoàn cưới Mai Hương.

Mai Hương tỉnh, biết mình từ trên dốc té xuống mặt bị tảng đá đâm vào, nàng ta không chịu nổi kêu to lên, hỏi lang trung mặt của nàng ta có thể lưu sẹo hay không. Lang trung tự nhiên sẽ không nói với nàng ta sẽ không để lại sẹo, nhưng cũng không nói nhất định sẽ lưu, chỉ để cho nàng ta hảo hảo mà bôi thuốc, bảo trì tâm tình thoải mái, như vậy miệng vết thương mới có thể rất nhanh liền một chút. Hẳn là rất đồng tình với Mai Hương, một cô nương thật tốt, này còn chưa có gả cho người đây, thế nhưng mặt đã hủy dung, về sau gả cho nhà chồng như thế nào đây? Cho dù đã định nhà chồng phỏng đoán tám phần cũng sẽ bị từ hôn. Có điều đợi đến khi hẳn nghe được Tôn Xảo Cô nói với Trương Thanh Thạch nhất định phải để cho Phụng Đoàn chịu trách nhiệm cưới Mai Hương, lại nghe đến Trương Thanh Thạch nói chuyện này vẫn không thể xác định chính là trách nhiệm của Phụng Đoàn. Hẳn lập tức không còn đồng tình với Mai Hương. Hẳn biết Trương Thanh Thạch và Phụng lang trung, cũng biết Phụng Đoàn, Phụng Đoàn đây chính là hậu sinh tốt, thế nào lại là người như trong miệng Tôn Xảo Cô nói như vậy đây?

Mai Hương vừa thấy sắc mặt lang trung nhìn không tốt, nàng ta chỉ cho là bởi vì vết thương của mình không có cách nào khác trị, lập tức càng khóc được lợi hại hơn, nàng ta trong lòng suy nghĩ mình nhất định phải gả cho Phụng Đoàn, hẳn hại mình thành như vậy, hẳn phải cưới nàng ta!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Lan Tâm dự định

Phụng Đoàn đương nhiên sẽ không nguyện ý cưới Mai Hương, chuyện này hẳn là bị oan uổng, hẳn dù tình nguyện buông tha cho thi tú tài hay tiền đồ làm quan cũng sẽ không bị chuyện này chế trụ. Hẳn cũng không phải là một người ngồi chờ chết, lúc Mai Hương bị đưa đi xem lang trung lập tức liền bắt đầu cùng đám người Hồ Tử Nhị Hoa thương lượng làm sao để cho Lan Tâm nói thật.

Nhị Hoa bấu cái miệng nhỏ nhắn, nói: "Muốn làm việc này đơn giản thôi, Lan Tâm kia là ai? Không muốn người khác tốt nhất! Quan hệ nàng ta và Mai

Hương sớm đã không ổn, Mai Hương bị hủy dung, nàng ta đoán chừng là vui vẻ nhất, nàng ta có thể nhìn được Mai Hương bị hủy dung gả cho hào nhân gia sao? Khăng định không thể a! Muội nghĩ chúng ta có lẽ đều không cần đi tìm nàng ta, tự nàng ta sẽ tìm đến chúng ta. Nàng ta cũng không phải là đèn cạn dầu, phỏng đoán sẽ thừa cơ hội này tự tìm chỗ tốt cho mình! Không tin mọi người chờ xem!"

Hổ Tử nhìn Nhị Hoa nói: "Muội thật hiểu rõ Lan Tâm "

"Đương nhiên, muội và nàng ta là cùng nhau lớn lên, nàng ta là người như thế nào muội còn không biết sao?"

Nhị Hoa nghĩ đến những chuyện trước kia khi cùng Lan Tâm ở chung một cái sân liễn thẳng nhú mảy, nàng lắc lắc đầu, không thêm nghĩ những chuyện kia nữa, nói tiếp: "Có điều nàng ta sẽ không lập tức tới, nàng ta nói không chừng sẽ chờ đến khi chúng ta bị bức ép cuống lên, nàng ta mới đến, như vậy nàng ta mới có thể hào nịnh nọt. Cái này không thể được, việc này không thể để lâu, càng sớm giải quyết càng tốt. Cho nên chúng ta vẫn phải đẩy nàng ta một chút, để cho nàng ta chủ động đến."

Đại Hoa cầm lấy tay Nhị Hoa hỏi: "Nghĩ biện pháp gì? Hào muội muội, muội mau nói!"

Đại Hoa thật rất sốt ruột, mặc dù nàng biết rõ Phụng Đoàn chắc chắn sẽ không bị Mai Hương cướp đi, nhưng là nàng vẫn sốt ruột, việc này quan hệ đến danh tiếng Phụng Đoàn, nghĩ đến Phụng Đoàn một người thanh bạch cũng bị giới một bồn lớn nước bẩn trên người như vậy, nàng càng khó chịu hơn so với mình bị giới nước bẩn, đây chính là vị hôn phu tương lai của nàng!

Nhị Hoa ranh mãnh cười nói: "Tỷ tỷ thật sự là hảo sốt ruột a, bình thường chỉ gọi muội Nhị Hoa, hiện thời liền thành Hào muội muội!"

Đại Hoa mặt hồng, vỗ Nhị Hoa một cái, vừa liếc nhìn Phụng Đoàn, thấy hắn đang mỉm cười nhìn mình, nàng ngay cả cổ cũng đỏ, "Muội nha đầu chết tiệt kia! Lại nói vớ vẩn nhìn tỷ về sau làm sao thu thập muội!"

"Ai da! Thẹn quá hoá giận!" Nhị Hoa cười hì hì né tránh Đại Hoa, "Mới vừa rồi còn gọi người ta Hào muội muội, mới chỉ chớp mắt đã kêu người ta nha đầu chết tiệt kia, thật sự là thương tâm chết, thật sự là sợ chết! Đầu óc đều hồ đồ, vừa rồi nghĩ đến biện pháp xử lý đều bị dọa chạy mất, vậy phải làm sao bây giờ đây?"

"Muội nếu không nói về sau cũng đừng lại bảo tỷ làm xiêm y cho muội a!"

"Hào tỷ tỷ! Muội nói! Tỷ đừng nóng giận!"

Nhị Hoa vội vã xin tha, nàng mặc dù cũng sẽ may xiêm y, nhưng thật sự không muốn làm, hơn nữa tay nghề so với Đại Hoa kém xa, nàng vẫn là thích tỷ làm xiêm y. Hiện tại Đại Hoa đem cái này ra uy hiếp nàng, nàng lập tức chịu thua. Kỳ thật Đại Hoa dù không uy hiếp nàng, nàng cũng sẽ không lại trêu chọc Đại Hoa. Trêu chọc Đại Hoa chỉ là muốn cho bầu không khí sinh động một chút, để cho mọi người không cần vì chuyện này mà nóng giận. Đối với nàng mà nói chuyện này mặc dù tức người, nhưng thật sự là không khó giải quyết.

Nhị Hoa đem kế hoạch của mình nói một lần, kỳ thật đặc biệt đơn giản, nàng cũng không phải là người sẽ đùa giỡn cao thâm âm mưu, nàng thời gian qua thích thủ đoạn trực lai trực khứ (thẳng thắn). Hiện thời cũng là như thế này, nàng để cho Hổ Tử và nàng cùng đi đến trước mặt Lan Tâm kích thích Lan Tâm, nói nếu như Mai Hương gả cho Phụng Đoàn sẽ đối với nàng ta có bao nhiêu ảnh hưởng. Trước kia khi chưa có ở riêng, Lan Tâm còn có Đại Hoa ba tỷ muội ở phía dưới làm nền, có Mai Hương đề nặng nàng ta cũng không lộ vẻ, nhưng là kể từ khi ở riêng, Đỗ Quyên Hồng lại mất đi chiếu cố của người nhà mẹ đẻ, Lan Tâm càng ngày càng kém, cho dù về sau Mai Hương bị từ hôn, Lan Tâm như xưa vẫn kém Mai Hương. Mấy năm này quan hệ Lan Tâm và Mai Hương cũng không tốt, Nhị Hoa biết rõ. Nàng đã muốn nói cho Lan Tâm, nếu như lần này Mai Hương gả cho nhà tốt, mà Mai Hương lại là người thù dai, Lan Tâm về sau không chiếm được một chút chỗ tốt ở Mai Hương, còn bị Mai Hương trả thù trở lại, Nhị Hoa cũng không tin Lan Tâm nghe đến những lời này còn có thể ngồi được lâu!

Phụng Đoàn gật gật đầu, nói: "Các người có thể nói một chút ta rất lo lắng cho danh tiếng của mình, coi trọng tiền đồ cỡ nào, để cho Lan Tâm cho là ta có thể sẽ vì tiền đồ vạn bất đắc dĩ đáp ứng cưới Mai Hương. Để cho nàng ta sớm nói thật."

Hổ Tử giờ ngón tay cái lên với Phụng Đoàn.

Sự tình thương lượng thỏa đáng, Nhị Hoa và Hổ Tử liền cùng đi, bọn họ muốn đi gặp Lan Tâm.

Phụng Đoàn lưu lại nói chuyện với Đại Hoa.

"Nàng yên tâm, sự tình rất nhanh thì sẽ đi qua." Phụng Đoàn đi đến trước mặt Đại Hoa, nhẹ nhàng kéo tay Đại Hoa, cúi đầu nhìn nàng, "Chuyện lần này thật là làm cho nàng bị sợ hãi."

"Ta không sao, ta chỉ là lo lắng cho chàng, là chàng chịu ủy khuất, thật không nghĩ tới Mai Hương có thể như vậy."

Đại Hoa nghĩ tới Mai Hương trước kia, trước kia Mai Hương mặc dù cũng muốn phải gả cho hào nhân gia, nhưng lại không có không từ thủ đoạn nào như vậy. Mặc dù trước đó loạn ra mâu thuẫn như vậy, mặc dù không thích Mai Hương, nhưng nàng lại chưa từng hận qua Mai Hương, hiện tại nàng thật sự hận Mai Hương. Nàng thậm chí nghĩ nếu như lúc trước để cho Mai Hương tham gia hội thưởng hoa, nàng có phải hay không sẽ không nhìn chăm chăm vị hôn phu của mình? Phụng Đoàn bị Mai Hương hãm hại, cũng có quan hệ tới mình đi?

Đại Hoa nói suy nghĩ của mình.

Phụng Đoàn nghĩ Đại Hoa làm sao lại thiện lương như vậy đây? Hắn yêu nhất đúng là phần thuần phác thiện lương này của nàng.

"Nàng ta là loại người như vậy, dù cho nàng để cho nàng ta tham gia hội thưởng hoa, cũng là hại người khác."

"Chàng nói rất đúng."

Đại Hoa nghĩ tới những người tham gia hội thưởng hoa đều là cùng nhà nàng giao hảo, nếu để cho Mai Hương gả cho những người đó, còn không phải là hại người ta sao?

Phượng Đoàn và Đại Hoa thủ thủ thì thì nói chuyện, cuối cùng thành công làm cho Đại Hoa nở nụ cười.

Tuyết nương và Viên Ngọc Nương ở chỗ không xa chứng kiến bóng dáng nam tuấn nữ tiểu, một đôi tiểu nhị nữ đứng chung một chỗ, trong lòng hai người đều hết sức an ủi. Viên Ngọc Nương cũng không lo lắng chuyện này sẽ ảnh hưởng hôn sự hai nhà, nhưng nàng biết rõ chuyện này hết sức đáng ghét, sợ Đại Hoa lo lắng, bây giờ nhìn đến con trai dụ dỗ con dâu tương lai thật tốt, nàng an tâm. Tuyết nương cũng yên tâm, nghĩ con rể Phượng Đoàn này tìm được thật tốt, Đại Hoa tính tình có chút mềm, thì phải tìm người như vậy có thể dùng được lại biết dỗ dành.

Nhị Hoa và Hồ Tử đương nhiên sẽ không trực tiếp tìm tới Lan Tâm, bọn họ muốn làm bộ ngẫu nhiên gặp Lan Tâm, vốn đang lo lắng không thể lập tức gặp được Lan Tâm, kết quả bọn họ vận khí tốt, gặp được Lan Tâm nước mắt rờn rờn.

Lan Tâm đây là mới vừa bị Trương Ma ma mắng, Mai Hương bị thương thành như vậy, Trương Ma ma tâm tình không tốt, cho nên trách trên đầu Lan Tâm, trách Lan Tâm không có bảo vệ tốt Mai Hương. Lan Tâm trong lòng tức giận a, nghĩ nãy nãy thật sự là quá thiên vị, Mai Hương cũng đã bị thương thành như vậy, trên mặt nàng ta nhất định sẽ lưu sẹo, vậy thì cũng sẽ không giống như lúc trước còn có thể gả cho hào nhân gia, trong nhà này về sau có thể trồng cây vào chậu gái chỉ còn nàng ta, nhưng nãy nãy vẫn không rõ, còn vì Mai Hương trách cứ nàng ta, thật là một cái lão hồ đồ! Lan Tâm mới không muốn bị ủy khuất này, nàng ta cũng không muốn cùng Trương Ma ma ồn ào, nghĩ tới dù sao về sau Trương Ma ma sẽ hiểu được, đến lúc đó mình sẽ có ngày tốt lành. Nàng ta liền giả vờ không chịu nổi ủy khuất khóc chạy đi, thuận tiện để cho người trong thôn xem xem nàng ta ở trong căn nhà kia bị khinh bị bao nhiêu.

Giống như suy nghĩ của Nhị Hoa, Lan Tâm cũng mong đạt được chỗ tốt từ nhà Trương Thanh Thạch và nhà Phượng lang trung khi làm chứng cho Phượng Đoàn, nàng ta muốn gả cho hào nhân gia, chỉ có nhị thúc phụ Trương Thanh Thạch có thể giúp nàng ta. Nàng ta trước kia không muốn nịnh nọt, là sợ Nhị Hoa cười nàng ta, nhưng lần này cũng không phải là nàng ta nịnh nọt, mà là nàng ta đi thi ân! Nàng ta không muốn buông tha cơ hội này. Lại nói nãy nãy và Đại bá phụ bọn họ có tức giận hay không? Nàng ta mới mặc kệ, nàng ta được chỗ tốt là được, về phần thuyết phục nương nàng ta? Chỉ cần có chỗ tốt, cha mẹ nàng ta sẽ không muốn sao? Đến lúc đó mấy người nãy nãy nếu là trách nàng ta, người cả nhà bọn họ cũng sẽ như nhị thúc phụ phân nhà với mấy người nãy nãy là được, mấy người nhà nhị thúc phụ có thể trôi qua tốt như vậy, nhà nàng ta cũng có thể!

Lan Tâm cũng đã nghĩ kỹ, nàng ta kỳ thật không phải là cô nương đặc biệt thông minh, nhưng là vì tương lai của mình, nàng ta thật đúng là động đầu óc. Có thể nói chủ ý này của nàng ta thật sự cũng không tệ lắm, nhưng đáng tiếc a, nàng ta đụng với mấy người Nhị Hoa, những người này còn khôn khéo gấp mười gấp trăm lần so với nàng ta!

Lan Tâm khóc suốt mướt đi dạo ở trong thôn, có người hỏi nàng ta, nàng ta nói thẳng là bị Trương Ma ma mắng, nàng ta sẽ phải để cho người biết rõ Trương Ma ma đối với nàng ta không tốt. Về phần người khác hỏi nàng ta Mai Hương đến cùng là làm sao làm bị thương, nàng ta một chữ không nói, chỉ làm bộ khóc đến mức nói không ra lời.

Nhị Hoa và Hồ Tử gặp được Lan Tâm lúc nàng ta đang cảm thấy khóc không nổi nữa, dù sao khóc đến thờ không ra hơi cũng rất khó duy trì. Lan Tâm tìm cơ hội liền thoát khỏi những người truy vấn kia, vội vội vàng vàng chạy. Nhị Hoa và Hồ Tử liếc mắt nhìn nhau, hai người đuổi kịp Lan Tâm.

Con người Hồ Tử đảo một vòng, nhỏ giọng nói vài câu đơn giản với Nhị Hoa, hai người thay đổi kế hoạch, không có ý định ở trước mặt kích thích Lan Tâm, mà là thiết kế để cho Lan Tâm cho rằng trong lúc vô tình nghe được bọn họ đối thoại. Bởi như vậy Lan Tâm sẽ lại tin tưởng theo lời bọn họ, so với bọn họ trực tiếp nói với nàng ta sẽ có hiệu quả tốt hơn. Nhị Hoa lập tức gật đầu. Hai người rất quen thuộc đường trong thôn, chỉ vừa nhìn hướng Lan Tâm đi lập tức liền đoán được nàng ta sẽ đi con đường kia, có thể sẽ trải qua ở đâu. Hồ Tử kéo tay Nhị Hoa cực nhanh chạy đến chỗ bọn họ dự tính, từ trong một lối đi nhỏ thấy được bóng dáng Lan Tâm, bọn họ lập tức chạy đến giao lộ phía trước. Hai người thở gấp điều khí, sau đó liền người một câu ta một câu nói rõ.

Lan Tâm đứng ở khúc quanh nghe, nàng ta xác thực cho là mình trong lúc vô tình nghe được Nhị Hoa và Hồ Tử đối thoại. Nàng ta đứng ở nơi đó nghe.

Nghe lén lời của Hồ Tử và Nhị Hoa, Lan Tâm thật sự bị kích thích, Nhị Hoa nói những điều đó nàng ta toàn bộ nghĩ qua, chỉ là chính nàng ta nghĩ là một chuyện, bị người khác nói ra, sau đó suy nghĩ trong đầu nàng ta lại là một chuyện khác. Nghe đến Nhị Hoa nói Phượng Đoàn rất coi trọng tiền đồ, nếu như Mai Hương bức đến cuống lên, hẳn khả năng thật sự sẽ buông tha cho Đại Hoa, nghe Nhị Hoa nói Phượng Đoàn có bao nhiêu khả năng khảo trúng tú tài, tương lai sẽ làm quan, Mai Hương sẽ trở thành quan phu nhân. Nàng ta ngấm lại trong lòng nóng như lửa đốt.

"Hừ! Nếu như Phượng Đoàn Ca thật sự lui thân với tỷ tỷ muội, cùng lắm thì để cho tỷ tỷ muội lại tìm một nhà tốt khác, dù sao nhà chúng ta có tiền, còn sợ tìm không được sao?" Nhị Hoa tức giận nói.

"Muội đừng nghĩ như vậy, chúng ta suy nghĩ biện pháp, nếu thật không được thì tìm Lan Tâm. Lan Tâm lúc đó chẳng phải là ở tại đó sao? Chỉ cần nàng ta nói thật, hết thấy đều dễ dàng." Hồ Tử nói.

"Phải nha, tìm Lan Tâm xem, nếu như nàng ta nói chúng ta liền cho nàng ta chỗ tốt hơn, nếu như nàng ta không nói, ha ha, với quan hệ của nàng ta và Mai Hương, Mai Hương được như nguyện thì nàng ta còn quả ngon để ăn sao?"

Nhị Hoa và Hồ Tử lại nói một ít lời, sau đó liền đi.

Lan Tâm bình tĩnh trở về nhà.

Đợi đến Mai Hương trở lại nháo muốn Phụng Đoàn chịu trách nhiệm, kêu là nếu như Phụng Đoàn không cưới nàng ta, nàng ta sẽ không để cho Phụng Đoàn đi thi tú tài, muốn cho Phụng Đoàn cả đời cũng thi không được tú tài, mà lúc Trương Thanh Mộc và Tôn Xảo Cô đều ủng hộ, Lan Tâm cuối cùng hạ quyết tâm.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Kế hoạch thuận lợi

Lan Tâm chạy đi tìm Trương Thanh Thạch, nói nàng ta nguyện ý chứng minh Mai Hương bị thương và Phụng Đoàn căn bản không có bất cứ quan hệ nào với mọi người, nàng ta là do lòng bàn chân trượt mới ngã xuống dưới làm mình bị thương, nàng ta đưa ra điều kiện.

Điều kiện của Lan Tâm cũng không nhiều, chỉ có ba thứ, nhưng ba điều kiện này cũng hết sức nặng, nàng ta muốn Trương Thanh Thạch không tức giận với nàng ta và cha mẹ của nàng ta, cùng nhà bọn họ quay về thật tốt, về sau thường xuyên qua lại, muốn cho tất cả mọi người biết rõ hai nhà bọn họ đã tiêu tan hiềm khích lúc trước. Như vậy nhà bọn họ về sau ở trong thôn có thể ngẩng đầu ưỡn ngực mà đi, Lan Tâm thật sự là phiền chết trước ánh mắt người khác nhìn nhà bọn họ. Nàng ta còn muốn Trương Thanh Thạch tìm cho nàng ta một việc hôn nhân tốt, mặt khác còn muốn cầu xin Trương Thanh Thạch mang theo cha nàng ta cùng nhau làm việc buôn bán.

"Nhị bá phụ, yêu cầu của ta kỳ thật không cao, bá có thể làm được một cách dễ dàng. Chỉ cần bá nguyện ý, nhị Đường tỷ cũng sẽ không bị Đại Đường tỷ cướp đi tướng công, nàng ấy cũng sẽ không thương tâm. Nhị bá phụ không phải là hiểu rõ nữ nhi nhất sao? Cũng không hy vọng nhị Đường tỷ khổ sở phải không?"

Lan Tâm nói, trên mặt nàng ta bình tĩnh, tay sít sao nắm chặt, trong lòng nàng ta mặc dù cảm thấy rất chắc chắn, nhưng vẫn là căng thẳng.

Trương Thanh Thạch nhìn Lan Tâm, trong lòng cười cười, nghĩ tiểu nha đầu này ngược lại thật sự là cũng thông minh được một hồi, đáng tiếc a, vẫn không thông minh bằng Nhị Hoa của hắn.

Trương Thanh Thạch hỏi: "Nói như vậy Phụng Đoàn là oan uổng? Mai Hương té bị thương cùng hắn một chút quan hệ cũng không có?"

Lan Tâm tròn mắt xoay tròn nói: "Ta đây cũng không biết, ta lúc ấy cũng không thấy rõ ràng, lúc ấy ta là lạng lẹ đi theo đằng sau Đại Đường tỷ lên Dã Tây dốc."

Trương Thanh Thạch trầm tư, một hồi lâu không để ý Lan Tâm, cúi thấp đầu mày nhíu lại xuất thần, ngón tay còn từng chút từng chút gõ mặt bàn, gõ đến tim của Lan Tâm tâm phiền ý loạn. Nàng ta nghĩ Nhị bá phụ này cúi đầu nghĩ gì thế? Ông ta không phải là nên thật cao hứng mình nguyện ý ra mặt làm chứng sao? Không phải là cần phải lập tức an bài mình đi nói ra tình hình thực tế sao? Làm sao cứ ở đó ngăn người đây?! Chỉ cần không được Trương Thanh Thạch hứa hẹn, tim của Lan Tâm còn treo lơ lửng.

"Nhị bá phụ! Đại Đường tỷ và Đại bá phụ nếu là huyền nào sẽ hết sức hung."

"Mai Hương cũng thật đáng thương, đại bá phụ người lại đau Mai Hương, hiện tại nháo lên cũng là chuyện bình thường." Trương Thanh Thạch thờ dài một tiếng, dùng một loại vẻ mặt bất đắc dĩ nhưng chính trực nhìn Lan Tâm, "Mai Hương oan uổng Phụng Đoàn là nàng ta không đúng, nhưng nếu không có chứng cứ, ta vẫn không muốn để cho người đi oan uổng nàng ta."

Lan Tâm tròn mắt, nàng ta nghĩ Nhị bá phụ biết rõ ông ấy đang nói cái gì sao? Đầu lúc này, ông ấy vẫn còn với đồng tình Mai Hương?! Ông ấy cự tuyệt mình?! Ông ấy không phải là cần phải vì hôn sự nữ nhi của ông ấy mà dùng mọi thủ đoạn sao? Chẳng lẽ Nhị bá phụ làm ăn nhiều năm như vậy, biến thành người có tiền mà vẫn ngu ngốc như trước kia sao?!

Trương Thanh Thạch lại tiếp tục nói: "Lại nói biểu hiện của Phụng Đoàn vì tiền đồ mà thỏa hiệp, con rể như vậy ta cũng không muốn, nếu Mai Hương đã coi trọng, vậy hãy để cho hắn đi cưới Mai Hương đi! Mặc dù chúng ta mấy nhà huyền nào không phải là đặc biệt thoải mái, nhưng nói cho cùng cũng là người một nhà, không cưới Đại Hoa nhà ta đổi thành cưới Mai Hương, điều này cũng tính nước phù sa không để chảy ra ruộng ngoài. Về sau hắn có thể tên đề bảng vàng, để cho Mai Hương hài tử đáng thương kia lên làm cáo mệnh phu nhân, cũng là vinh quang của Trương gia chúng ta, coi như là hắn và Mai Hương có duyên phận! Lan Tâm, người trở về đi!"

Lan Tâm lúc này rốt cuộc duy trì không nổi, nét mặt của nàng ta giống như bị sét đánh, nàng ta nghĩ Nhị bá phụ này đang nói chuyện gì vậy a? Ông ta không phải là nhìn trúng Phụng Đoàn sao? Cứ như vậy nhường cho người khác?!

"Nhị bá phụ! Nhị Đường tỷ rất thích Phụng Đoàn Ca! Bá không sợ nàng ta thương tâm sao?"

"Đại Đường tỷ người cũng không muốn để cho Phụng Đoàn vì nàng ta hy sinh tiền đồ, nàng ta cũng không muốn vu hãm thân Đường tỷ, cho nên nàng ta nghĩ kỹ, nàng ta lựa chọn nhường bộ. Đứa nhỏ này thật là thiện lương a!"

"Thiện lương có thể làm cơm ăn sao? Thiện lương có thể làm quan phu nhân sao?! Thiện lương giống như kẻ ngu!" Lan Tâm trong lòng mắng chửi, nghĩ sự tình vì sao không đi đúng hướng nàng ta muốn? Thật sự là đã gặp quỷ! Còn cho rằng nhà một nhà Nhị bá phụ mấy năm này không để ý tới bọn họ, lại phát đại tài, có thêm chút tâm nhân, thì ra vẫn là ngu như vậy! Bọn họ lúc nào ngốc không được a, vì sao lúc nàng ta cùng bọn họ nói điều kiện lại ngốc đây?! Tức chết nàng ta!

Trương Thanh Thạch muốn cho người đưa Lan Tâm đi.

Lan Tâm lập tức nóng nảy, nàng ta không thể chịu đựng kế hoạch của mình thất bại, nghĩ đến Mai Hương có thể gả cho Phụng Đoàn, về sau có thể lên làm Quan phu nhân, mà chính mình dù liều mạng cũng sẽ không gả tốt được như nàng ta, đến lúc đó còn sẽ bị Mai Hương áp chế, trong lòng Lan Tâm liền không phục, nàng ta nhất định muốn Mai Hương trôi qua kém hơn mình mới được!

"Nhị bá phụ! Đại Đường tỷ là tự mình ngã xuống dốc! Phụng Đoàn Ca một chút sai cũng không có!"

"Người không phải nói người không thấy được sao?" Trương Thanh Thạch nghi ngờ nhìn Lan Tâm, sau đó nhún vai, "Người không phải là vì để cho ta đáp ứng điều kiện của người nên oan uổng Mai Hương đi? Vậy cũng không được, người còn nhỏ tuổi cũng không thể học hư. Mai Hương đã đủ đáng thương, chúng ta lại là thân nhân của nàng ta, không thể lại đâm dao trên người nàng ta. Được rồi, người đi đi, về sau đừng làm chuyện như vậy nữa."

Lan Tâm nóng nảy, lớn tiếng nói: "Ta không có oan uổng nàng ta! Nàng ta thực tự mình trượt chân té xuống!"

"Người dám thề với trời sao? Chuyện như vậy là không thể tùy tiện nói lung tung!" Trương Thanh Thạch nghiêm túc nhìn Lan Tâm.

"Ta dám! Ta Trương Lan Tâm thề với trời, nếu như lời của ta nói là nói dối, thì để cho ta ruột xuyên bụng nát, bị thiên lôi đánh!" Lan Tâm thật sự là sợ hãi Trương Thanh Thạch bởi vì không tin mình nói là lời nói thật mà buông tha cho cơ hội làm chứng, vậy nàng ta không phải đi một chuyến uổng công sao? Dù sao nàng ta nói là lời nói thật, nàng ta mới không sợ thề.

Lúc này cửa mở ra, tiếng mở cửa làm Lan Tâm sợ hết hồn, nàng ta kinh hoàng quay đầu đi xem, sau đó bị hù dọa chân đều mềm nhũn. Người tiến vào đều là người nàng ta hiện tại không muốn nhìn thấy, có Lý chính và Lý chính nương tử, có Trương Hữu Điền, còn có nhiều lão nhân đức cao vọng trọng trong thôn, mặt khác còn có mấy phụ nhân thích tám chuyện. Những người này vẫn không đủ để cho nàng ta sợ hãi, để cho nàng ta sợ hãi chính là Trương Ma ma và Trương Thanh Mộc, Tôn Xảo Cô thế nhưng cũng ở đây! Còn có cha mẹ nàng ta cũng tới!

Lan Tâm nghĩ đây rốt cuộc là thế nào? Làm sao đột nhiên xuất hiện nhiều người như vậy? Nàng ta bản năng cảm giác mình có thể bị Trương Thanh Thạch lừa gạt rồi!

Trương Ma ma xông về phía Lan Tâm, tát một cái trên mặt của nàng ta, mắng: "Người tiểu nha đầu chết tiết kia! Có người oan uổng tỷ tỷ mình như vậy sao?! Hắc tâm can bì ồi! Người không sợ trời đánh ngũ lôi! Lúc trước vì sao để cho mẹ người sinh người ra? Sớm biết người là loại 'hàng' lòng dạ hiểm độc, năm đó người vừa sinh hạ nên bóp chết người!"

Trương Ma ma thật sự là bị chọc tức, lần này Mai Hương gây ra chuyện này, trong lòng bà ta cũng là hết sức phiền, bởi vì Mai Hương giống như Trương Thanh Thúy, Trương Ma ma vẫn còn có chút thương yêu Mai Hương, nhìn khuôn mặt kia của nàng ta bị phá hủy, trong lòng bà ta không dễ chịu, hơn nữa bà ta những ngày qua hay mơ tới tiểu nữ nhi bị bán, nhìn dáng vẻ của Mai Hương bà ta liền nghĩ đến dáng vẻ tiểu nữ nhi trong mộng, bà ta có thể không phiền sao? Cũng bởi vì phần bức bối này, bà ta vốn là nghĩ tới lợi dụng cơ hội lần này, cho dù không để cho Mai Hương gả cho Phụng Đoàn, cũng muốn cho Trương Thanh Thạch và bọn họ quay về thật tốt, đến lúc đó người một nhà trải qua ngày tốt lành, nhưng là vì dáng vẻ Mai Hương, bà ta do dự. Cùng con thứ hai quay về thật tốt, người một nhà cùng nhau giàu có, hay là Mai Hương được gả cho Phụng Đoàn, đến lúc đó có cháu rể khảo thủ công danh, hai sự lựa chọn này làm cho Trương Ma ma hết sức mâu thuẫn. Kết quả bà ta còn chưa nghĩ ra lựa chọn nào đối với bà ta có lợi nhất, bà ta đã bị Trương Thanh Thạch thỉnh đến nhà hấn.

Trương Ma ma còn tưởng rằng Trương Thanh Thạch đây là thỉnh bà ta đến nói lời hay, kết quả lại là để cho bọn họ tới nghe những lời này của Lan Tâm!

Những lời này của Lan Tâm vừa nói ra, Trương Ma ma đã không còn lựa chọn, cái gì con trai có tiền, cái gì cháu rể làm quan, toàn bộ đừng suy nghĩ! Con trai có tiền như xưa sẽ không hiếu thuận bà ta, cháu rể làm quan kia vẫn là con rể Trương Thanh Thạch, hôn phu của Đại Hoa, chắc chắn sẽ không hiếu thuận bà ta!

Trương Ma ma nghĩ đến những thứ này còn có thể hòa nhã với Lan Tâm sao? Bà ta không phải là vì Mai Hương, bà ta là vì chính bà ta, tát Lan Tâm một bạt tai cũng không đủ, lại tát Lan Tâm hai bạt tai, thanh âm thật giòn a, đánh cho mặt Lan Tâm sưng lên, khóe miệng cũng chảy máu. Trương Ma ma tự mình cũng cảm thấy cánh tay đau, có thể thấy được thật sự là xuống khí lực.

Lan Tâm oa oa khóc lớn lên.

Tôn Xảo Cô nắc: "Khóc! Người còn có mặt mũi khóc! Oan uổng chính Đường tỷ người còn có mặt mũi khóc a?! Tam đệ muội, nhìn người dạy bảo nữ nhi!"

Đỗ Quyên Hồng đối với nữ nhi cũng là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép a, nghĩ nàng ta làm sao lại làm chuyện thiếu thông minh như vậy? Thị ta đã ra chủ ý cho bà bà, để cho bà bà lợi dụng cơ hội lần này dụ dỗ Trương Thanh Thạch trở lại, mất thấy những ngày an nhàn của bọn họ sắp đến, kết quả lại bị con gái của mình phá hư, thật sự là tức giận đến muốn phun máu! Có điều lúc này tức giận không cũng không được gì, phải mau nghĩ biện pháp tìm cục diện có lợi nhất đối với mình!

Đỗ Quyên Hồng rất nhanh đã nghĩ kỹ chính mình nên làm như thế nào, thị ta nghĩ nếu đã như vậy, dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, theo

lời Lan Tâm nói rồi tỉnh tiếp! Ít nhất có thể nịnh nọt Trương Thanh Thạch một chút.

"Đại tẩu! Lời này của người nói cũng không đúng rồi! Ta dạy nữ nhi làm sao vậy? Ta dạy nữ nhi phải nói thật! Nàng ta đã phát ra lời thề độc như vậy, người còn nói nàng ta đang nói láo? Khuê nữ ta được ta dạy dù không tốt cũng tốt hơn so với khuê nữ người dạy dỗ, hừ, muốn gả người muốn điên rồi, thế nhưng trời mới hết mưa liền lên núi, thì ra là biết rõ Phụng Đao trên chân núi, muốn đi quyến rũ hắn đi? Quyến rũ không thành lại làm hư mặt mình, còn muốn vu vạ vào người ta, thật sự là không biết xấu hổ! A, mặt bị hủy, lúc này mới thật sự là báo ứng đây!"

Đỗ Quyên Hồng miệng nếu đã nói ra lời độc địa thì lợi hại hơn nhiều so với Tôn Xảo Cô, mấy năm này bởi vì nhà mẹ đẻ thị không để ý tới thị ta, thị ta chỉ có thể khuất phục nịnh hót, ghen mà chết, hiện tại thị là đem con tức mấy năm trước nhận được đều phát tiết ra.

Tôn Xảo Cô bị Đỗ Quyên Hồng mắng trọn mắt há hốc mồm, chỉ Đỗ Quyên Hồng tức giận, hung hăng nói: "Người người người".

"Ta làm sao vậy? Ta nói đều là lời thật! Ta và khuê nữ giống nhau, chúng ta cũng sẽ nói lời thật, không giống các người, da mặt dày a, cái gì gọi là lời nói thật cũng không biết!"

Đỗ Quyên Hồng cong cổ một cái, về mặt kia làm người tức a!

Trương Thanh Mộc tức giận nhìn Trương Thanh Ngọc, nói: "Tam đệ, người còn không quản vợ của người?!"

Trương Thanh Ngọc nói: "Đại ca, ta làm sao quản a? Nàng ta cũng không nói sai."

Trương Thanh Ngọc cũng không ngốc bao nhiêu so với Đỗ Quyên Hồng, hắn cũng biết hiện tại theo lời lão bà hài tử có lợi với hắn, cho nên không chút do dự phản bội đại ca của hắn.

Trương Thanh Thạch xem hết thấy trước mắt, trong lòng nghĩ: Được rồi, hết thấy đều án theo kế hoạch mà làm, danh tiếng Phụng Đao được bảo vệ, hôn sự Đại Hoa cũng được bảo vệ!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Chân tướng

Trương Thanh Mộc và Tôn Xảo Cô sắp bị toàn gia lão Tam làm cho tức chết rồi, bọn họ ý thức được một nhà ba người này là phản bội bọn họ, tính toán dựa vào Trương Thanh Thạch.

Trương Thanh Mộc tức giận đến nói không ra lời, Tôn Xảo Cô hướng Trương Ma ma xin giúp đỡ.

Trương Ma ma lúc này cũng tức giận đến đầu óc choáng váng, mắng to Trương Thanh Ngọc và Đỗ Quyên Hồng, như xưa không buông tha Lan Tâm, mắng người cả nhà bọn họ xối xả.

"Được rồi! Mắng đủ chưa? Không có mắng đủ đi về nhà mắng!"

Lý chính ra mặt, hắn nghiêm mặt nhìn đám người Trương Ma ma. Trong chuyện này hắn đương nhiên là hướng về Trương Thanh Thạch và Phụng gia, những năm này hắn cùng hai nhà đi được càng ngày càng gần, bởi vì Tiểu Hoa và tiểu nhi tử hẳn quan hệ hảo, hắn đã coi Tiểu Hoa là con dâu tương lai của mình, vậy Trương Thanh Thạch khả năng là thân gia tương lai của hắn, Phụng Đao chính là anh em đồng hao tương lai của tiểu nhi tử hắn, Phụng Đao và tiểu nhi tử hẳn đều là người đọc sách, tương lai hai người nếu đều khảo trúng công danh cùng làm quan, thì sẽ phải giúp đỡ lẫn nhau. Hắn cũng không muốn để cho quan hệ tam giác sắt này bị phá hư.

Lý chính nương tử cũng nói: "Đúng vậy, muốn giáo huấn con trai, con dâu và cháu gái của mình thỉnh đi về nhà dạy dỗ. Có điều ở chỗ này cần phải nói rõ, Lan Tâm nhà các người cũng đã nói, thương thế của Mai Hương nhà các người không phải là do Phụng Đao làm hại, các người về sau không cho lại nói Phụng Đao không phải, hắn là hậu sinh có khả năng khảo trúng tú tài nhất ở thôn chúng ta, để cho Tiểu Pha thôn chúng ta về vang lộ mặt, cũng không thể để cho các người những thứ tâm tư ngôn ngữ kia quấy nhiễu!"

Người bên cạnh cũng rồi rít phụ họa.

Trương Hữu Điền thì nghiêm khắc nói Trương Ma ma hào hào mà quản giáo Mai Hương, một cô nương gia bị lui một lần thân đã đủ mất mặt, hiện tại lại còn dám vu hãm người khác để cầu lấy chồng, người muốn gả còn là hôn phu của đường muội, thật sự là quá không biết xấu hổ.

Tôn Xảo Cô thét to: "Lan Tâm nói hươu nói vượn! Nàng ta là vì nịnh nọt nhị thúc! Mai Hương chúng ta căn bản không có nói láo! Không thể vì lời nói của ả tiểu bi ổi kia nói Mai Hương không phải!"

Trương Thanh Mộc lúc này cũng là đâm lao phải theo lao, hắn muốn cắn chặt răng nói nữ nhi của mình đúng, dù không thể cướp Phụng Đao đến tay làm con rể, cũng không thể mất danh tiếng!

Trương Hữu Điền tức giận nói: "Lan Tâm đã thề! Độc thề như vậy nàng ta cũng dám phát, nàng ta làm sao có thể nói láo?"

Tôn Xảo Cô nói: "Tiểu diễm này vì thăng chức nhanh mà điên cuồng, nàng ta có thể gì không dám phát? Nàng ta là đang nói láo!"

Lý chính nương tử nói: "Vậy các người dám phát thề độc nói Mai Hương nhà các người không có nói láo không? Mai Hương nhà các người dám phát thề độc không? Cứ ấn theo thề độc Lan Tâm vừa rồi phát ra thề như vậy là được! Các người dám không?"

Tôn Xảo Cô đương nhiên không dám, thời buổi này đại đa số người còn thật là tin quý thần, mặc dù bọn họ dám làm chuyện xấu, nhưng lại rất ít dám phát thề độc, bọn họ sợ hãi sẽ thật sự ứng nghiệm. Tôn Xảo Cô đặc biệt không dám, bởi vì thị ta là tin nhất cái này. Trương Thanh Mộc cũng không dám. Trương Ma ma lại càng không dám, nếu như nói trước kia thì bà dám, những ngày qua bà ta liên tục mơ tới tiểu nữ nhi bị bà ta bán tìm đến bà ta tính sổ, bà ta đang sợ hãi đây, nào dám vào lúc này phát cái gì thề độc?

Lý chính nương tử hỏi ba người đang kêu gào, trong lòng đắc ý, hừ một tiếng nói: "Các người vẫn là trở về đi, thật tốt khuyên nhủ Mai Hương, để cho nàng ta nói thật, sau đó nhận lỗi với Phụng gia! Phụng Đao nếu là khảo trúng học trò nhỏ, sau đó sẽ phải thi tú tài, các người vụ hãm hấn là có tội! Nếu như hấn tức giận thì có thể đưa các người tiến đại lao! Tự các người suy nghĩ thật kỹ là ngồi đại lao mới tốt hay là chịu nhận lỗi mới tốt!"

Ba người Trương Ma ma vốn là vừa nghe Lý chính nương tử bắt bọn họ nhận lỗi với Phụng gia cũng không cam tâm tình nguyện, nếu chịu nhận lỗi không phải hường tất cả giải thích rõ bọn họ là thật sự oan uổng Phụng Đao sao? Mặt mũi nhà bọn họ để đâu? Nhưng là vừa nghe đến sẽ bị ngồi tù, bọn họ toàn bộ đều sợ hãi. Bọn họ chỉ lo muốn cho Mai Hương gả cho một người đọc sách về sau có thể đi theo hưởng phúc, lại đã quên Phụng Đao có công danh cũng có thể làm cho bọn họ sống không bằng chết!

"Người nha đầu chết tiệt!" Trương Ma ma oán hận mắng chửi Lan Tâm, nghĩ đều do nàng ta, nếu không phải là nàng ta, chính mình làm sao sẽ rơi vào tình trạng tiền thối lương nan này?

"Nãi nãi, ta nói chỉ là lời nói thật."

Lan Tâm bụm mặt khóc lóc nói, trong lòng nàng ta hận chết Trương Ma ma, nãi nãi mình vì Mai Hương lại dùng sức đánh nàng ta như vậy, nàng ta cảm giác mặt mình đã không còn là của mình. Vốn là nàng ta lớn lên coi như bình thường, hiện tại khẳng định đánh thành đầu heo! Chờ, cái thù này nàng ta nhất định phải báo!

Lan Tâm nghĩ tới lần này đầu phục Trương Thanh Thạch, chỉ cần trong nhà ngày qua tốt lên, nàng ta sẽ dùng tiền tìm người hung hăng thu thập đám người Trương Ma ma, nàng ta mới không quản bọn họ có phải thân nhân của nàng ta hay không!

Trương Ma ma bị lời nói của Lan Tâm làm cho tức giận đến hơi kém ngả ngửa, bà ta thật muốn lại đánh nàng ta vài bạt tai, có điều bà ta cũng không có, lúc này lửa giận của bà ta tắt một chút, đầu óc lại thanh tỉnh, bà ta cũng ý thức được sau khi một nhà con lớn nhất triệt để đắc tội con thứ hai, bà ta không thể cùng một nhà tiểu nhi tử trở mặt, dù sao hiện tại một nhà tiểu nhi tử đứng về phía Trương Thanh Thạch, vạn nhất Trương Thanh Thạch giúp bọn họ đem ngày qua tốt lên thì sao? Vậy đối chính mình mà nói cũng là một hy vọng.

Trương Ma ma nghĩ rất tốt, người một nhà Lan Tâm cũng muốn được rất tốt, đáng tiếc Trương Thanh Thạch không ấn theo suy nghĩ của bọn họ mà làm.

"Nương, ngài nếu là muốn dạy dỗ Lan Tâm thì dẫn nàng ta đi về nhà máng, đừng máng ở chỗ này của ta."

Trương Thanh Thạch nói với Trương Ma ma, nhìn Lan Tâm nhìn về phía ánh mắt của hấn, hấn một chút áy náy cũng không có.

Lan Tâm lớn tiếng nói: "Nhị bá phụ! Ta đang giúp nhị Đường tỷ! Bá vì sao có thể đối với ta như vậy? Bá không giúp ta nói chuyện coi như thôi, bá còn để cho nãi nãi dẫn ta đi về nhà máng?"

Trương Thanh Ngọc cũng nói: "Đúng vậy, Nhị ca, người tại sao có thể như vậy chứ? Người không phải là hiểu rõ nha đầu này nhất sao? Lan Tâm chúng ta và Nhị Hoa chỉ kém mấy tháng, người làm sao có thể nhẫn tâm như vậy?"

Đỗ Quyên Hồng nói: "Chúng ta tuy là ở riêng, bà bà cũng không thể muốn làm gì Lan Tâm chúng ta thì làm, vừa rồi đánh nàng ta, ta đã đủ đau lòng, cũng không thể lại để cho Lan Tâm rơi vào trong tay của bà."

Đỗ Quyên Hồng đây cũng là muốn cùng với Trương Ma ma trở mặt.

Trương Ma ma tức giận tới mức trừng mắt.

Trương Thanh Thạch nói: "Lan Tâm nói là lời nói thật, nhưng nàng ta lại không có nói ngay từ đầu, làm hại Phụng Đao vô tội bị oan, hiện tại nàng ta nói lời nói thật, không trách tội nàng ta đã không tặc, còn muốn chỗ tốt sao?"

Viên Ngọc nương ở một bên nói: "Đúng vậy, Lan Tâm người vì cái gì không sớm một chút nói ra? Người bây giờ nói ra cũng không phải là vì lương tâm công chính, mà là vì chính người. Thanh Thạch huynh đệ cũng không có đáp ứng người bất cứ chuyện gì."

Lan Tâm tròn to hai mắt, nàng ta nghĩ: Đúng vậy, Nhị bá phụ cũng không có đáp ứng điều kiện của nàng ta! Nàng ta mới phát thề những người này liền từ bên ngoài xông vào! Lúc này nàng ta ý thức được chính mình bị lừa rồi, chính mình căn bản chính là bị lừa đến, những người bên ngoài này đã sớm chờ nghe nàng ta nói thật!

Hiểu ra được, chỉ là lúc này đã quá muộn.

Lan Tâm khóc, lần này nàng ta khóc đến thương tâm hơn so với mới vừa rồi bị Trương Ma ma đánh, bởi vì mộng đẹp của nàng ta tan vỡ. Nàng ta một bên khóc một bên ồm ồm, trong chốc lát cầu xin Trương Thanh Thạch, trong chốc lát lại oán Trương Thanh Thạch, tóm lại là muốn cho Trương Thanh Thạch đáp ứng điều kiện của nàng ta, dù không đáp ứng toàn bộ cũng phải đáp ứng một cái, đó chính là tìm cho nàng ta một nhà khá giả.

Trương Thanh Ngọc và Đỗ Quyên Hồng ở một bên nghe được trong lòng tức giận, nghĩ nha đầu chết tiệt này, lúc này không nói để cho Trương Thanh Thạch diu dắt nhà bọn họ làm buôn bán hoặc là cho bạc, lại chỉ muốn hôn sự của nàng ta, quả nhiên là con nhóc, còn nhỏ tuổi đã muốn rời nhà chính mình qua ngày tốt lành!

Trương Thanh Mộc và Tôn Xảo Cô trong lòng hả giận a, nghĩ để các người phản bội chúng ta, chính các người cũng sa sút theo! Hừ, chỉ cần Trương Thanh Thạch không giúp các người, các người một chút cũng không thể so với chúng ta? Xem sau khi trở về làm sao thu thập các người!

Lan Tâm chết sống không chịu đi, nhất định bắt Trương Thanh Thạch tìm cho nàng ta một nhà chồng tốt, nàng ta ngã trên mặt đất không động, khóc thảm giống như cha chết mẹ chết.

Đang lúc âm ỉ, Nhị Căn chạy vào bẩm báo nói Lý lang trung trấn trên đến đây.

Trương Thanh Thạch trong lòng kỳ quái, nghĩ tới Lý lang trung trấn trên đến làm cái gì đây? Chẳng lẽ là bởi vì Mai Hương? Mai Hương đi Lý lang trung xem thương, lúc ấy Lý lang trung đã nói Mai Hương trên mặt chín mươi chín phần trăm sẽ lưu sẹo. Trương Thanh Thạch còn nhờ hần giúp đỡ tìm thuốc tiêu sẹo, chẳng lẽ là có tin tức? Mặc kệ là chuyện gì, trước mời người vào đi!

Lý lang trung rất nhanh liền tiến vào. Bên cạnh hần còn đi theo một người trung niên.

Tất cả mọi người đều là người quen, chào hỏi lẫn nhau, sau đó Lý lang trung lại giới thiệu với mọi người vị trung niên bên cạnh hần, nói là một vị sư huynh của hần, vừa vặn tới bãi phỏng hần, hần nghĩ đến thương thế Mai Hương, cho nên liền mang theo sư huynh đến xem thương cho Mai Hương.

Lý lang trung và Phụng lang trung còn có Trương Thanh Thạch đều là người quen, hần thật thương thức Phụng Đao, nghĩ đến Phụng Đao gặp được chuyện như vậy hần cũng rất lo lắng, tự nhiên muốn chữa lành Mai Hương thay Phụng Đao giải trừ phiền toái. Mặc dù hần cũng không nói đến ý này, nhưng người một nhà Trương Thanh Thạch cùng Phụng lang trung hết sức cảm tạ sự trợ giúp của hần.

Tôn Xảo Cô sột ruột hỏi: "Các người đi nhà ta? Xem qua thương thế trên mặt khuê nữ ta? Mặt của nàng ta còn có cứu sao?"

Tôn Xảo Cô nghĩ tới mặt nữ nhi nếu là còn có cứu, vậy nhà bọn họ vẫn còn có hi vọng.

Lý lang trung lắc đầu, nói: "Hết thuốc chữa, sư huynh của ta nói, lưu sẹo là khẳng định!"

Tôn Xảo Cô gào thét một tiếng khóc toáng lên.

Lý lang trung chau mày, lui về phía sau một bước, lớn tiếng nói: "Người trước đừng khóc, nghe ta nói tiếp! Thương trên mặt con gái của người thoát nhìn không hề giống là ngoài ý muốn bị thương, mà là bị người làm thành như vậy!"

"Cái gì?!"

"Bị người làm cho thành như vậy?!"

Tôn Xảo Cô và Trương Thanh Mộc cùng nhau lên tiếng kinh hô, không chỉ có bọn họ, người còn lại cũng là hết sức kinh ngạc, tin tức này thật sự là như tiếng sấm nổ a.

Mặt Lan Tâm ngoại trừ chỗ sưng đỏ thoáng cái tất cả đều trắng bệch, bị hù dọa toàn thân run rẩy, nàng ta nghĩ xong rồi, chuyện của mình làm bị phát hiện!

Ngày đó sau khi Mai Hương từ trên dốc té xuống, Lan Tâm lập tức liền đi xuống, Mai Hương lúc ấy trên trán đụng phải tảng đá, cho nên ngất đi thôi, Lan Tâm nhìn gương mặt đỏ của Mai Hương, đột nhiên liền bạo gan lên, nghĩ tới Mai Hương cũng là bởi vì gương mặt này mới mạnh hơn mình một chút, mới có thể khắp nơi đè nặng chính mình, vậy nàng ta liền làm hồng mặt của ả. Nàng ta nghĩ như vậy cũng làm như vậy, nhất được tảng đá nhón đầu mà chạm mặt Mai Hương, còn tàn nhẫn mà xoay chuyển vài vòng.

Lan Tâm không nghĩ tới chuyện này lại bị phát hiện, nàng ta bị hù dọa đến không nhúc nhích được.

Nhìn bộ dáng của Lan Tâm, tất cả mọi người hiểu chuyện này là nàng ta làm.

Tôn Xảo Cô lập tức liền xông tới vừa đánh vừa mắng Lan Tâm, đem mặt Lan Tâm vốn đã bị thương đánh càng thêm hại hơn, Tôn Xảo Cô kêu la Lan Tâm phá hủy mặt Mai Hương, thị ta cũng muốn phá hủy mặt Lan Tâm, móng tay mạnh mẽ móc một cái vào mặt Lan Tâm, bắt được mặt Lan Tâm giống như bắt quả dưa hấu, nếu không phải là Lan Tâm liều mạng gãy giữa, về sau lại được Đỗ Quyên Hồng bảo vệ, trông mặt Lan Tâm cũng sẽ bị Tôn Xảo Cô lấy xuống.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 69: Lại một người bị hủy dung

Đỗ Quyên Hồng nhìn khuê nữ bị đánh thành như vậy, thị ta dĩ nhiên tức giận, bởi vì che chở Lan Tâm mà bị Tôn Xảo Cô tức giận đến nổi điên hung hăng đánh vài cái, còn cào vài đường ở trên mặt của thị ta. Cảm giác trên mặt và trên người đau đớn, Đỗ Quyên Hồng cũng tức giận, thị ta và Tôn Xảo Cô lẫn vào đánh nhau.

Cuối cùng bọn họ vẫn là được người kéo ra, ba người toàn bộ đều bị thương, ngay cả người kéo cũng bị một ít thương, đều cực kỳ tức giận.

Ở đây có ba người lang trung, hơn nữa Lý lang trung bọn họ đến Tiểu Pha thôn chính là vì xem thương cho Mai Hương, đương nhiên cũng mang theo được, ngay cả chỗ cũng không cần chuyển, ở chỗ này chữa thương cho bọn họ, bôi thuốc băng bó, rất nhanh thì đã xử lý tốt.

Đỗ Quyên Hồng đau thẳng nhếch miệng, hỏi Lý lang trung: "Mặt mũi ta sẽ không lưu sẹo chứ?"

Lý lang trung tức giận nói: "Trên mặt mũi người sẽ không để lại sẹo, có điều khuê nữ người trên mặt có thể lưu sẹo hay không thì nói không chừng."

"Cái gì?! Thương trên mặt khuê nữ ta sẽ để lại sẹo?!"

Đỗ Quyên Hồng vừa nghe tức giận đến nhảy dựng lên, một cô nương gia thật tốt nếu trên mặt có sẹo về sau làm sao lập gia đình?! Thị ta hướng về phía Tôn Xảo Cô liền gầm thét lên, "Tôn Xảo Cô! Người đáng bị thiên đao! Người vì sao ra tay liên ác như vậy? Móng vuốt của người làm sao lại độc như vậy? Thế nhưng cào nát mặt khuê nữ ta! Những năm gần đây trong vòng mười dặm tám thôn người nghe nói qua nữ nhân nào đánh nhau có thể cào nát mặt người không?! Người là cố ý! Tim của người cũng quá đen tối! Ta và người không xong!"

Tôn Xảo Cô trong lòng hả giận cực kỳ, "Cùng ta không xong? Ta còn cùng các người không xong đâu! Mai Hương nhà ta là cô nương đẹp bao nhiêu, cứ thế bị tiêu diễm nhà người hủy dung! Nàng ta hiện tại hủy dung đó là tự làm tự chịu! Nàng ta lớn lên đã có một gương mặt xấu như vậy, hủy hay không hủy cũng giống nhau, không gả được cho người trong sạch, khuê nữ ta thì không giống! Nói đến cũng là các người thiếu nhà ta! Ta mới cùng các người không xong!"

Lan Tâm oa oa khóc lớn lên, nàng ta không nghĩ tới chính mình thế mà lại bị hủy dung, này làm cho nàng ta về sau làm sao lập gia đình a!

Mọi người đứng ngoài quan sát thẳng nhủu mày, nghĩ đây thật là đủ loạn, thực là một đám người không đáng đồng tình.

Lý chính nói: "Được rồi, các người muốn ồn ào đi về nhà nháo, đừng ở chỗ này nháo."

Lan Tâm quỳ gối trước mặt Trương Thanh Thạch mạnh mẽ cầu xin Trương Thanh Thạch giúp nàng ta, nàng ta không muốn hủy dung.

"Người không muốn hủy dung? Vậy người lúc trước vì cái gì hại khuê nữ ta?!" Tôn Xảo Cô trừng Lan Tâm, lại hướng Trương Thanh Thạch ồn ào, "Nhị thúc! Nếu như người muốn xen vào việc của nàng ta, vậy thì ngay cả việc của Mai Hương cũng phải quản!"

Mọi người nghe trợn mắt nhìn thẳng, nghĩ các người đã làm ra chuyện này, còn muốn để cho Trương Thanh Thạch giúp các người? Hẳn nếu như thực giúp mới là bánh bao mềm, về sau là người cũng có thể cắn hán một cái!

Trương Thanh Thạch xác thực sẽ không quản, hẳn là có tâm đồng tình, nhưng tâm đồng tình của hắn cũng không phải là dùng ở trên thân loại người này. Hẳn thỉnh bọn họ rồi đi.

Mặc kệ Lan Tâm nháo ra sao, Trương Thanh Thạch đều không hề bị lay động. Hắn nhìn Trương Thanh Ngọc, ánh mắt lạnh như băng. Trương Thanh Ngọc lập tức liền đi qua kéo Lan Tâm, Trương Thanh Thạch cũng không phải là người bọn họ có thể dẫn dắt, nếu như hắn mất hứng, hắn còn có thể làm cho bọn họ qua không tốt. Quên đi, không thể bởi vì một khuê nữ gây chuyện thị phi lẫn nữa đắc tội Trương Thanh Thạch. Đỗ Quyên Hồng cũng cảm thấy dễ cho Trương Thanh Thạch hỗ trợ là không vui, cũng giúp Trương Thanh Ngọc cùng nhau kéo Lan Tâm. Trương Thanh Mộc mắt thấy sự tình biến thành như vậy, cũng chỉ có thể không thể làm gì khuyên Tôn Xảo Cô và Trương Ma ma đi về nhà.

Tôn Xảo Cô còn chưa từ bỏ ý định, bà ta nói chỉ bằng lời nói Lan Tâm căn bản không có biện pháp chứng minh không phải là Phụng Đao đem con gái bà ta đây xuống.

Viên Ngọc nương tức giận, cười lạnh nói: "Không đừng nam tường chưa từ bỏ ý định a! Lan Tâm cũng đã thế, hơn nữa còn là nàng ta cào nát mặt Mai Hương, người còn muốn đổ thừa đến trên đầu con ta? Thật sự là muốn gả khuê nữ muốn điên rồi đi? Bằng vào câu nói đầu tiên của nàng ta có thể phản bác lời chứng của người khác, nàng ta là thân phận gì a? Tiền nữ trên trời cũng không thể như vậy đi?"

Trương Hữu Điền nghiêm nghị nói: "Trương Thanh Mộc! Còn không đem vợ của người dẫn đi về nhà! Á ta đây là muốn đem danh tiếng Trương gia chúng ta đều bại hoại hết mới cam tâm sao? Chớ quên người ngoại trừ một khuê nữ còn có hai đứa con trai!"

Trương Thanh Mộc rung mình, đúng vậy, hắn còn có hai đứa con trai, hiện tại hai đứa con trai đều ở bên ngoài làm giúp, nếu như danh tiếng truyền đi như vậy, bọn họ cũng bị người đuổi về nhà. Hiện tại Trương Thanh Thạch là một danh nhân (người có tiếng tăm), những chương quỹ Đông gia kia vì nịnh

nọt Trương Thanh Thạch có khi nào sẽ sa thải hai tên hòa kẻ không? Hắn không thể vì một khuê nữ hủy dung hư danh tiếng mà hại tiền đồ hai đứa con trai. Vừa nghĩ như thế, hắn lập tức liền bắt đầu che chở Tôn Xảo Cô, để cho thị ta đi về nhà.

Tôn Xảo Cô tự nhiên cũng nghe hiểu trong lời của Trương Hữu Điền có uy hiếp, thị ta cũng không muốn vì nữ nhi phá hủy tiền đồ các con, trong tiếng quát lớn của Trương Thanh Mộc thị ta xám xịt xoay người đi.

"Nương, ta đi thôi."

Trương Thanh Mộc đi đỡ Trương Ma ma.

Trương Ma ma một đôi mắt đục ngầu nhìn Trương Thanh Thạch, giống như muốn nói gì, nhưng là cuối cùng cũng không có nói ra, trước mặt nhiều người như vậy, bà ta nghĩ vẫn là đừng nói nữa. Những người này đều hướng về Trương Thanh Thạch, bà ta chiếm không được hào, lại nói nếu là trước mặt nhiều người như vậy bị Trương Thanh Thạch chống đối, mặt già của bà ta để vào đâu?

Chờ những người này vừa đi, mọi người rồi rít hướng Trương Thanh Thạch và Phụng lang trung nói chúc mừng, chúc mừng bọn họ cuối cùng đã giải quyết chuyện phiền lòng này.

Trương Thanh Thạch và Phụng lang trung, Viên Ngọc nương hướng mọi người nói tạ, thỉnh bọn họ lưu lại ăn cơm, mọi người rồi rít nói không cần, nhưng cuối cùng vẫn là bị lưu lại.

Trương Thanh Thạch để cho người làm một bàn tiệc phong phú, cùng mọi người hảo hảo mà ăn một bữa.

Trong nhà Trương Thanh Thạch sung sướng thoải mái, Trương gia nhà cũ bên kia lại náo nhiệt vô cùng.

Mai Hương ở nhà, Lý lang trung mang theo sư huynh của hắn đến xem thương cho nàng ta, lại không nói gì liền rời đi, trong lòng nàng ta hết sức thất vọng, trong lòng ngóng trông nãy nãy và cha mẹ đi chỗ nhị thúc phụ có thể có một tin tức trở lại cho nàng ta, nàng ta biết rõ nếu như lần này nàng ta không thể gả cho Phụng Đoan, vậy thì nàng ta xong rồi. Mặt của nàng ta đã hủy dung, về sau người sẽ lấy nàng ta sẽ kém bao nhiêu cũng có thể nghĩ, nàng ta không muốn đi qua cuộc sống như thế.

Đợi đến nãy nãy và cha mẹ trở lại, Mai Hương chỉ nhìn về mặt trên mặt bọn họ cũng biết kết quả không tốt, nàng ta thoáng cái ngã ngồi ở cạnh giường đất. Chờ từ trong miệng nương nàng ta biết rõ thì ra nàng ta là bị Lan Tâm động thủ thương mặt, nàng ta cơ hồ muốn điên rồi, muốn đi tìm Lan Tâm liều mạng.

"Được rồi! Liều mạng cái gì? Còn hiềm khích không đủ mất mặt sao?!"

Trương Ma ma mắng, hiện tại Mai Hương bị hủy dung, bà ta lại cũng không cảm thấy nàng ta như tiểu nữ nhi của mình, hơn nữa bởi vì vài ngày nay gặp ác mộng, trong lòng bà ta cũng oán tiểu nữ nhi kia, nghĩ nàng ta quá không hiểu thuận, lại dám làm cho bà ta kẻ làm mẹ này gặp ác mộng! Còn có Mai Hương, không có việc gì lại nói có người lớn lên giống tiểu nữ nhi mình như vậy, nếu không phải là nghe nàng ta nói như vậy, bà ta sẽ gặp ác mộng sao? Nghĩ như vậy, Trương Ma ma không còn thương tiếc Mai Hương nữa.

"Nãi nãi!"

Mai Hương ủy khuất vô cùng.

Trương Thanh Mộc nhíu mày nói: "Được rồi, đừng khóc, càng khóc càng xúi quẩy! Nương cũng báo thù cho ngươi, mặt Lan Tâm đều bị nương ngươi cào nát, Lý lang trung bọn họ đều nói mặt Lan Tâm cũng sẽ hủy dung."

"Nàng ta đáng đời!" Mai Hương oán hận mắng, trong nội tâm có chút hả giận, nhưng là vừa nghĩ tới mặt của mình cũng sẽ không tốt lắm, nàng ta lại khóc lên.

Tôn Xảo Cô cũng lười khuyên Mai Hương, mặt của thị ta cũng bị Đỗ Quyên Hồng làm bị thương, cũng đau lắm.

Trương Thanh Ngọc trước vì theo Lan Tâm muốn nịnh nọt Trương Thanh Thạch, hắn và mẹ hắn còn có Trương Thanh Mộc đều xé rách mặt, hiện tại không bám vào được Trương Thanh Thạch, Trương Thanh Ngọc hối hận, lại chạy đến bên này hướng mẹ hắn và ca ca tâu từ chịu tội, kết quả bị Trương Ma ma hung hăng mắng một trận, lại đến cùng không có đuổi hắn ra ngoài. Trương Thanh Ngọc lại kéo Đỗ Quyên Hồng đến chịu tội. Đỗ Quyên Hồng quỳ trên mặt đất dập đầu, cầu xin Trương Ma ma tha thứ bà ta lúc đó nói ác, thị ta khóc lóc ni non bản thân lúc ấy chỉ là vì đề cho Trương Thanh Thạch tín nhiệm thị ta, cho nên mới phải vô lễ với bà bà, kỳ thật trong lòng thị ta là muốn chờ từ chỗ Trương Thanh Thạch đạt được chỗ tốt liền hiểu thuận bà bà. Trương Ma ma mới không tin lời của thị ta, nhưng cũng lười vạch trần.

Trương Thanh Mộc và Tôn Xảo Cô cũng không muốn tha thứ người một nhà lão Tam, nhưng Trương Ma ma bắt bọn họ tha thứ, Trương Thanh Ngọc và Đỗ Quyên Hồng lại mạnh mẽ chịu tội, bọn họ lúc này thái độ tuy hung dữ nhưng không đuổi bọn hắn. Nhưng là trong lòng bọn họ vẫn là hận người một nhà lão Tam, nghĩ tới đợi khi tìm được cơ hội liền thu thập bọn hắn.

Mai Hương thấy nãi nãi và cha mẹ đều tha thứ người nhà Tam thúc phụ, nàng ta cảm thấy ủy khuất vô cùng.

Mai Hương cảm thấy nãi nãi và cha mẹ không giống như trước đau chính mình, là vì thanh danh của nàng ta hư, tướng mạo cũng bị phá hủy đi? Nàng ta cảm giác mình sống không bằng chết, nhưng là nàng ta lại không muốn chết, chết vinh còn hơn sống nhục.

Ngày của Lan Tâm so với Mai Hương còn khó qua hơn, nàng ta cả ngày khóc, kết quả càng khóc miệng vết thương lại càng nghiêm trọng, đợi nàng ta phát hiện không đúng đã là quá chậm, miệng vết thương đã nặng hơn. Vốn là Lý lang trung nói mặt của nàng ta dùng được có thể tốt hơn nhiều, nhưng là cha mẹ nàng ta đều không muốn bỏ tiền, mà nhà bọn họ cũng không có nhiều tiền như vậy, trên mặt của nàng ta đến cùng là lưu lại sẹo nhân nhạ.

Mai Hương và Lan Tâm đều thành trò cười, hai người trốn ở nhà không dám ra cửa.

Cha mẹ và huynh đệ Mai Hương và Lan Tâm cũng thành trò cười, nhưng bọn họ lại không thể không ra cửa, mỗi ngày ra cửa bị chọc tức sẽ trở lại phát hỏa, đương nhiên là đối với hai cô nương này phát hỏa số lần nhiều nhất, ai bảo bọn họ là đầu sỏ gây nên đầu?

Mai Hương và Lan Tâm càng ngày càng không dễ chịu, các nàng đã từng là cô nương được sủng ái trong nhà, nhưng bây giờ so với Đại Hoa lúc trước, cuộc sống của các nàng còn không dễ chịu bằng, hai người đều là khổ mà không nói được.

Phượng Đoàn đi tham gia viện thử, chiếm được công danh tú tài, từ nay về sau có thể gặp quan không quỳ, miễn thuế, còn có thể mỗi tháng được cấp một lượng bạc.

Nhà Phượng lang trung lập tức nghênh đón vô số người tới thăm, đây chính là tú tài đầu tiên của Tiểu Pha thôn bọn họ! Hơn nữa bởi vì Phượng Đoàn là con rể chuẩn của Trương Thanh Thạch, người đến chúc lại nhiều hơn rất nhiều, cho lễ cũng trọng vài phần!

Mai Hương chỉ hận chính mình tính kế không có thành công, sau đó nàng ta vuốt mặt của mình hận người hai nhà Trương Thanh Thạch và Phượng lang trung, cũng càng thêm hận Lan Tâm.

Lan Tâm chỉ hận chính mình tính kế không có thành công, sau đó nàng ta vuốt mặt của mình hận người hai nhà Trương Thanh Thạch và Phượng lang trung, cũng càng thêm hận Mai Hương.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 70: Báo động trước, Trương Hoa gặp chuyện không may

Trương Thanh Thạch nhìn mưa to lại một lần phủ xuống, mây nhũn chặt lại, quả nhiên a, không quản sự tình bây giờ ra sao, trời muốn đổ mưa sẽ không thay đổi, đời trước cũng là ngày này hạ xuống cơn mưa rào đầu tiên, trước đó cũng xuống mấy trận mưa, nhưng cũng không tính là mưa to, lúc này đây mới thật sự là mưa to, trong ruộng tích lũy không ít nước mưa.

Tuyết nương nhìn phía ngoài mưa to, có chút lo lắng nói: "Lúa mạch sắp cắt, lại có mưa lớn như vậy, thật đúng là làm cho người lo lắng, cũng không biết có bao nhiêu lúa mạch sẽ bị mưa xuân làm đổ, hạt lúa mạch cũng sẽ bị thổi mất không ít đi. Hy vọng đến lúc thu hoạch ngày có thể tốt lên."

Trương Thanh Thạch không đáp lời của nàng, hẳn không có biện pháp đón nhận, hẳn cũng không thể nói với nàng, hy vọng của nàng sẽ bị hớ đi? Sắp tới sẽ có nhiều cơn mưa lớn hơn, hơn nữa đều ở lúc không thuận lợi nhất, lúc thu lúa mạch trời mưa, lúc lúa mạch mới vừa thu xong còn chưa thu thập tốt cũng sẽ mưa, lúc phơi nắng lúa mạch trời lại mưa, đợi đến lúc gieo bắp xuống trời mưa tiếp, một hồi lại một hồi mưa, chẳng những phá hủy lúa mạch, còn có thể phá hủy bắp mới vừa gieo xuống! Ngay cả lúa chịu được nước nhất đều cùng theo một lúc gặp nạn! Càng đừng nói đến thu hoạch cái khác!

Một năm nay nhất định là năm thiên tai.

Trương Thanh Thạch đã đem đất đai nhà mình đều thu thập xong, kênh mương đào cực kỳ sâu, tin tưởng sẽ không đọng nước, một số người có một chút quan hệ không tệ với hắn, lại cảm thấy hắn có bản lĩnh nhân gia, nhìn hắn làm như vậy cũng đi theo làm, nhưng là đại đa số nhà vẫn không có đào kênh, mương thoát nước. Nếu như tiếp tục như vậy, bọn họ nhất định tổn thất càng nhiều.

Trương Thanh Thạch nghĩ tới mình ở Bạch vân tự thả mấy tờ giấy giải thích, báo trước tai nạn cũng không biết có thể tạo tác dụng hay không.

Ở nửa tháng trước, Trương Thanh Thạch cải trang cách ăn mặc sau đó đi Bạch vân tự, tìm cơ hội ném mấy tờ giấy giải thích, báo trước tai nạn ở Bạch vân tự chỗ chủ sự tăng nhân có thể thấy. Vì để cho những tăng nhân kia tin tưởng thật sự sẽ có tai nạn phát sinh, Trương Thanh Thạch còn viết vài việc trước trận mưa lớn này sẽ xảy ra, nói thí dụ như phòng nào Bạch vân tự sẽ sập, nói thí dụ như huyện thừa sẽ ở ngày nào đó đến trong chùa dâng hương, nói ví dụ ngày nào đó sẽ hạ một cơn mưa nhỏ, bầu trời sẽ xuất hiện cầu vồng. Sau đó mới viết những ngày tai nạn hắn còn nhớ, vài trận mưa lớn đưa tới nạn úng, sau đó nạn sâu bệnh, năm thứ hai nạn hạn hán, lại một năm là nạn úng, ba năm thiên tai, dịch bệnh liên tục, những gì hắn nhớ được hắn toàn bộ viết lên.

Trương Thanh Thạch là dùng tay trái viết chữ, hơn nữa viết chính là kiểu chữ bình thường nhất, dùng là giấy cũng là giấy bình thường nhất, lúc ném những thứ giấy này cũng rất cẩn thận, tuyệt sẽ không có người phát hiện là hắn làm. Vì một mảnh sinh mạng dân chúng, dù gặp nguy hiểm hắn cũng muốn làm, chỉ cần trái qua tai nạn như vậy, người cũng sẽ không chỉ lo chính mình.

Hiện tại đã qua nửa tháng, hắn liên tục chú ý, hắn viết cái kia và sự kiện kia đều ẩn theo quỹ đạo đời trước tiến hành, những tăng nhân kia chắc sẽ tin đi? Trương Thanh Thạch nghĩ những tăng nhân kia nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này, chỉ cần bọn họ vận hành thích đáng, đây chính là cơ hội Bạch vân tự nổi danh! Bọn họ hoàn toàn có thể nói là Phật tổ thương cảm chúng sinh, mụn Bạch vân tự đến cảnh báo trăm dân trăm họ, miễn cho dân chúng lâm

than. Bởi như vậy Bạch vân tự có thể nổi danh! Trương Thanh Thạch không tin những hòa thượng kia sẽ không động tâm!

Sau một trận mưa lớn, Bạch vân tự nhất định sẽ có động tác!

Trương Thanh Thạch nghĩ tới trận mưa lớn này mau qua đi, Bạch vân tự mau hành động đi!

Tuyệt nương nhìn nét mặt kiên nghị của Trương Thanh Thạch, khuyên lơn: "Nhất định không có việc gì, chàng cứ yên tâm đi, nếu quả như thật có việc, đến lúc đó chàng muốn giúp đồng hương môn, chúng ta sẽ giúp."

Tuyệt nương biết rõ Trương Thanh Thạch cũng lo lắng người trong thôn gặp tai họa, hấn sớm như vậy đã bắt đầu đào kênh, nương thoát nước tự nhiên cũng nói với nàng lo lắng của hấn. Nàng cũng nhìn thấy Trương Thanh Thạch bởi người khác đi theo hấn cùng nhau đào kênh, nương mà cao hứng, bởi vì không đào kênh, nương mà lo lắng. Cho dù hấn giấu được kín đáo, nàng vẫn là phát hiện, nàng là thê tử của hấn a! Mặc dù không biết Trương Thanh Thạch vì cái gì mà khẳng định năm nay sẽ có đại tai họa, nhưng là nương tin tưởng hấn, nam nhân nàng là nam nhân có bản lĩnh.

Trương Thanh Thạch cầm tay Tuyệt nương, "Cám ơn nàng."

Tuyệt nương ôn nhu cười một tiếng, tay kia cầm lấy tay hấn nắm tay mình, "Cám ơn cái gì? Là nên như vậy."

Một trận mưa lớn này rơi xuống một ngày một đêm, thật vất vả ngừng, trong ruộng lúa mạch đỏ một mảng lớn, không nhà nào có thể may mắn thoát khỏi, ngay cả nhà Trương Thanh Thạch cũng vậy, chỉ có điều nhà hấn tổn thất ít nhất, mà những người kia theo phong trào đào kênh, nương thoát nước cũng tổn thất rất nhỏ. Làm cho những người không theo phong trào đào kênh nương hối hận muốn chết.

Các lão bách tính một bên về mặt đưa đám xếp hàng trong ruộng nước, một bên khẩn cầu lão thiên gia dừng lại lửa gát bọn họ, nhưng không ai đào kênh, nương thoát nước. Người luôn có một loại tâm lý như vậy, chính là trận mưa này đã khá lớn, sẽ không lớn hơn nữa. Cho nên bọn họ vẫn không có đào kênh, nương thoát nước. Bởi vì kênh, nương thoát nước cũng là diện tích, trong ruộng là lúa mạch trưởng thành, bọn họ không bỏ được, đào đi lúa mạch sắp thu cắt.

Trương Thanh Thạch nhìn ở trong mắt, ở trong lòng lắc đầu thở dài, hấn cũng biết là như vậy, đòi trước cũng như vậy phải không? Khi đó Trương gia cũng nghĩ như vậy, hấn cũng nghĩ như vậy, kết quả lúa mạch trong nhà tổn thất trọng đại.

Đợi ngày hôm sau mưa tạnh, trong thôn đột nhiên liền truyền ra một tin tức, nói là Bạch vân tự nhận được cảnh báo của Phật tổ, mưa này còn tiếp tục rơi, hơn nữa còn sẽ rơi rất nhiều lần, có thể so với trận mưa này còn lớn hơn! Không chỉ như thế, sẽ còn có vài trận đại tai đại nạn!

Ngay từ đầu có người không tin, còn tưởng rằng người truyền lời này đang nói hươu nói vượn, kết quả lại có người ra để chứng minh đây đúng là Bạch vân tự truyền tới báo trước, hơn nữa nói đã trình báo quan phủ.

Người trong thôn đều kinh hoàng, bọn họ tin tưởng Bạch vân tự, trong lòng bọn họ các tăng nhân Bạch vân tự không có can đảm mang Phật tổ ra lửa gát tất cả mọi người, huống chi đã thông báo quan phủ!

Lúc này tất cả mọi người bắt đầu liều mạng đào kênh, nương thoát nước.

Trương Thanh Thạch nhìn đồng hương môn ở trong ruộng bận việc, hấn cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, nghĩ Bạch vân tự cuối cùng đã hành động, khổ tâm của hấn xem như không có uổng phí.

Trương Thanh Thạch cao hứng chưa được hai ngày, thì lại có người làm cho hấn mất hứng tới cửa.

Trương Ma ma được Tôn Xảo Cô dắt đi đến đây, nhìn thấy Trương Thanh Thạch liền bắt đầu khóc thét.

Trương Thanh Thạch nhìn bà, con dâu hai người, người cao một tiếng ta thấp một tiếng khóc đến không xong, nói chuyện hấn đều nghe không rõ, hấn thẳng nhũn mày, nghĩ tới mặc kệ là chuyện gì, nhất định là không có chuyện tốt!

"Các người trước đừng khóc, có chuyện gì trước nói cho ta nghe một chút. Đương nhiên nếu như các người cảm thấy khóc có thể đem chuyện thành, vậy các người cứ khóc, ta có thể để chỗ cho các người. Đại Nha, rót cho hai vị khách nhân hai ly trà, đừng để cho bọn họ khát."

Đại Nha đáp ứng một tiếng, xoay người đi châm trà.

Trương Ma ma và Tôn Xảo Cô lập tức dừng khóc.

Trương Ma ma nói: "Người làm con trai như vậy sao? Mẹ người đều khóc thành như vậy người cũng không biết khuyên nhủ, còn nói mát! Ta đời này sinh người xem như uổng công!"

Trương Thanh Thạch nói: "Nương, ta đã cho người bạc và đất ruộng lão, trong tay ta còn có văn thư đây, người cũng không thể nói uổng công sinh ta."

Trương Ma ma ghen một hồi, không đề cập tới những chuyện này bà ta còn không tức giận, nhắc tới bà ta sẽ tức tới nín thở, năm đó bà ta làm sao sẽ biết rõ Trương Thanh Thạch có thể trải qua cuộc sống hiện thời như vậy? Năm đó bà ta cảm giác mình chiếm tiện nghi, kết quả bây giờ mới biết chính mình ăn thiên đại thiệt thòi, nhưng còn có thể làm gì đây? Con trai út đã chia tay đi ra ngoài, bà ta đi theo con lớn nhất mà sống, con thứ hai trả lại đất và bạc ruộng lão, bạc và đất đại kia còn là dùng thủ đoạn đạt được, bà ta háo thế nào cũng không để ý. Cho nên những năm này chỉ có thể nhìn con thứ hai thuận lợi vui vẻ, bà ta lại chỉ có thể làm một lão ma ma nông thôn!

Trương Ma ma kỳ thật sớm không muốn ằm ỉ cùng con thứ hai, cực kỳ không muốn! Nhưng lần này không đến tìm hấn không được, đại tôn tử đã xảy ra chuyện!

"Thanh Thạch, nương trước kia là làm qua chuyện xin lỗi người, người đừng ghi hận nương." Trương Ma ma nghĩ vẫn nên mềm dẻo đi, nếu không thì con thứ hai mạnh mẽ lên bà ta cũng không có biện pháp. "Dù coi như người ghi hận ta cũng được, ghi hận đại ca Tam đệ người cũng được, nhưng người đừng ghi hận đại chất tử bọn tiểu bối này! Chuyện năm đó không có quan hệ gì với bọn họ a! Hiện tại đại chất tử người gặp chuyện, người giúp hấn một chút đi! Coi như nương van người!"

Trương Thanh Thạch chột nhứ mày, nghĩ Trương Hoa đã xảy ra chuyện? Xem ra còn là đại sự a, nếu không thì người mẹ ngang ngược này của hấn có thể cúi đầu để van cầu hấn? Vừa rồi kêu khóc thành như vậy, xem ra thật sự là sốt ruột.

"Trương Hoa xảy ra chuyện gì?"

"Hấn bị người đánh! Hiện tại lại bị bắt giam lại!" Tôn Xảo Cô không đợi bà bà nói, thị ta vội vã há mồm nói ra, hết sức sốt ruột, "Nhị thúc, trong tay người có tiền, giúp đem đại chất tử người cứu về đây đi! Chỉ cần người cứu hấn trở lại, đến lúc đó ta để cho hấn hiếu thuận người, chờ sau khi người quy thiên, lại để cho hấn ném chậu cho người!"

"Đại bá nương! Người nói những gì đấy?! Cha ta sống phải hảo hảo, không có việc gì tự nhiên nói lời không may!"

Nhị Hoa từ bên ngoài đi tới, nổi giận đùng đùng la ầm lên, nàng nghe nói Trương Ma ma và Tôn Xảo Cô khóc đến đây, cũng biết không có chuyện tốt, quả nhiên a, lúc này mới vừa qua đến liền nghe đến nói như vậy, thật sự là xúi quẩy!

Tôn Xảo Cô lau nước mắt nói: "Ta đây không phải là hảo tâm sao? Nhị Hoa, người tức cái gì? Ta hiện tại gặp chuyện, không muốn cùng người tiểu nha đầu nói nhao nhao, người cũng đừng gào ta, lại gào ta sẽ chết a!"

Nhị Hoa hừ một tiếng, đi đến bên cạnh Trương Thanh Thạch, nói: "Cha, việc này phải hỏi cho rõ ràng, đại đường ca làm sao lại bị đánh, bị ai đánh, lại bị ai bắt lại, cũng phải hỏi rõ ràng! Đừng để đến lúc đó hấn bị quan phủ bắt lại chúng ta cũng đi cứu hấn, đây không phải là muốn đối phó quan phủ sao? Chuyện như vậy chúng ta cũng không thể làm."

Trương Ma ma và Tôn Xảo Cô trong lòng cùng nhau mắng, nghĩ tiểu nha đầu này nhẫn tâm a!

Trương Thanh Thạch cười sờ đầu Nhị Hoa, nói: "Ta đây không phải là còn chưa kịp hỏi sao? Nương, đại tẩu, các người mau nói, nói cho cùng là thể nào đi, nếu như không nói, ta sẽ không quản."

Trương Ma ma và Tôn Xảo Cô người nhìn ta, ta nhìn người, hằm hằm hồ hồ nói chuyện. Tóm lại đem Trương Hoa thành người vô tội mà nói, Trương Hoa chính là một người bị hại, để cho Trương Thanh Thạch nhất định phải cứu Trương Hoa.

Trương Thanh Thạch và Nhị Hoa sau khi nghe bọn họ nói chuyện, hai người đều tức đến nở nụ cười, cha con hai người căn bản không tin bà bà, con dâu này nói, nhất là Trương Thanh Thạch, hấn nghĩ Trương Hoa đến cùng vẫn là đi đường xưa của đời trước, hấn cứu y mới là lạ! Nhị Hoa hận không thể lập tức đuổi bà nội và đại bá nương của nàng ra khỏi nhà, người này là ai a, lại dám đến nhà nàng gạt người, coi bọn họ là người nào? Để cho Trương Hoa đi chết đi!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Gài tội

Đời trước Trương Hoa lừa gạt A Kiều, A Kiều tự sát, sau đó Trương Hoa bị ca ca A Kiều trở về nhà đánh gãy chân. Đời này bởi vì quan hệ giữa A Kiều và Đại Hoa không tệ, Trương Thanh Thạch lại cảm thấy A Kiều cũng là cô nương tốt, cho nên liền từ giữa giúp một phen, để cho cha mẹ A Kiều không thích Trương Hoa, không đồng ý bọn họ lui tới, hơn nữa nhanh chóng tìm một mối hôn sự cho A Kiều. Bởi vì ban đầu lúc ở Bạch vân tự, Trương Hoa bị một tiếng ho khan của Trương Thanh Thạch mà bị hù dọa bỏ A Kiều chạy, lại nghe Trương Thanh Thạch phân tích Trương Hoa và người nhà hấn, A Kiều cũng dự định nghe lời cha mẹ đang hoang lập gia đình. Trương Thanh Thạch sau khi từ chỗ Đại Hoa nghe được kết quả này thật sự hài lòng, cảm thấy cứu một mạng của cô nương này, cũng coi như tích đức làm việc thiện.

Chỉ là người tính không bằng trời tính a, vị hôn phu A Kiều thế nhưng bệnh một trận không dậy nổi, chết, sau đó hôn sự A Kiều tất nhiên không thể nói tốt. Trương Thanh Thạch không nghĩ tới nàng ta lại có liên lạc với Trương Hoa, lại để cho Trương Hoa tính kế, chỉ là đời này A Kiều còn may mắn, cha nương của nàng ta nhìn nàng ta chặt chẽ, mà ca ca của nàng ta cũng đã trở về nhà, kịp thời phát hiện tình huống không đúng, đi tìm A Kiều, gặp được A Kiều trốn ra được.

Ca ca A Kiều đánh Trương Hoa một trận, đánh cả Đông gia của Trương Hoa. Trương Hoa bị đập gãy chân, Đông gia kia vận khí tốt hơn, chân không bị gãy, nhưng cũng bị đánh không bò dậy nổi. Ca ca A Kiều lại là người tàn nhẫn, trực tiếp gõ Đông gia kia một khoản tiền, còn bắt bọn họ viết xuống thư nhận tội, hơn nữa đem Trương Hoa giao cho Đông gia kia, để cho hấn ta lên án Trương Hoa trộm trong tiệm gì đó. Đông gia kia nào dám không

thuận theo đâu? Việc này nếu là vỡ lở ra danh tiếng hẳn ta sẽ quét sân, hẳn ta cũng tức Trương Hoa, nghĩ hẳn thế nhưng không có tự nói với mình A Kiều lại có một ca ca lợi hại như vậy, làm hại chính mình bị đánh còn tổn thất bạc, Đông gia rất là tức giận, không thể làm gì ca ca A Kiều, liền đem con tức trút hết lên người Trương Hoa.

Đây là chân tướng sự tình.

Đương nhiên Trương Ma ma và Tôn Xảo Cô cũng sẽ không nói rõ những việc này cho Trương Thanh Thạch, bọn họ chỉ nói A Kiều không tốt, nói nàng ta chọc Đông gia Trương Hoa, kết quả làm hại Trương Hoa bị liên lụy.

Trương Thanh Thạch biết rõ chuyện tình đời trước a, cho nên mặc kệ Trương Ma ma và Tôn Xảo Cô làm sao giải vây thay Trương Hoa, hẳn cũng biết sự tình nhất định là Trương Hoa gây nên, hẳn ta khẳng định tuyệt không vô tội!

"Không thể nào! A Kiều tỷ tỷ không phải là người như vậy!"

Nhị Hoa khẳng định nói, mấy năm này tỷ muội các nàng và A Kiều cũng có lui tới, tính cách A Kiều các nàng đều rất rõ ràng, mặc dù nói A Kiều không phải là một cô nương thông minh, nhưng nàng ta tuyệt đối là một cô nương tốt, nàng ta sẽ không làm chuyện quấy rầy đông gia Trương Hoa.

Tôn Xảo Cô nói: "Làm sao không thể nào? Nàng ta một nha đầu khắc phu, hiện tại muốn gả nhưng không ai thèm lấy, nghĩ nam nhân muốn điên rồi, quấy rầy nam nhân không phải là rất bình thường sao? Nhị Hoa, ngươi còn nhỏ, không hiểu những thứ này!"

Trương Thanh Thạch mất hứng nói: "Đại tâu! Lời này là ngươi nên cùng Nhị Hoa nói sao?!"

Tôn Xảo Cô lập tức đàng hoàng, nói: "Nhị thúc, ta đây không phải là sốt ruột sao? Ngươi đừng nóng giận!"

Nhị Hoa hừ nói: "Đông gia kia của Đại đường ca lớn lên xấu như vậy, già như vậy, ai muốn quấy rầy hắn?! Các ngươi nói dối cũng phải hảo hảo động não! Cha, không cần lo cho chuyện này!"

"Ngươi nha đầu nhẩn tâm! Đây chính là đường ca ngươi!" Trương Ma ma mắng Nhị Hoa, "Trương lai sau khi các ngươi xuất giá còn phải dựa vào hắn cho các ngươi chỗ dựa. Ngươi đối với hắn như vậy cẩn thận hắn về sau mặc kệ các ngươi!"

Nhị Hoa bĩu môi: "Mặc kệ thì mặc kệ, hẳn trước đem mình quản thật tốt rồi nói! Ta thực không lạ gì hắn để ý tới ta."

Trương Ma ma và Tôn Xảo Cô đều bị Nhị Hoa chọc cho tức giận, Trương Thanh Thạch cũng không ngăn cản, hẳn cũng không muốn quản chuyện này.

Trương Ma ma khóc cầu xin Trương Thanh Thạch cứu Trương Hoa, bà ta ngồi xuống đất, nói nếu như Trương Thanh Thạch mặc kệ chuyện này bà ta sẽ chết ở nhà hắn.

Trương Thanh Thạch hai đời liên tục lãnh hội năng lực Trương Ma ma, hẳn thật không sợ, để cho người tiến đến nâng Trương Ma ma dậy, để cho bà ta ngồi ở trên ghế, sau đó lại để cho người đi hỏi thăm chuyện này đến cùng là thế nào. Hẳn nói với Trương Ma ma nếu như chuyện này là lỗi Trương Hoa, hẳn chắc chắn sẽ không quản.

Trương Ma ma liền nương nhờ ở nhà Trương Thanh Thạch, Trương Hoa là đại tôn tử của bà, bà ta vô cùng coi trọng, bất kể là bỏ ra bao nhiêu, đều nhất định phải đem Trương Hoa cứu về, mà bây giờ chỉ Trương Thanh Thạch có bản lĩnh này, bà ta đương nhiên muốn dây dưa đến cùng với Trương Thanh Thạch. Bà ta cũng không tin, nếu như bà ta thật sự ở trong nhà hẳn tìm cái chết hẳn sẽ không chút động lòng, cùng lắm thì sẽ đem lão nhân chết đi cùng tiểu nữ nhi gần đây liên tục ở trong mộng luôn dẫn dắt bà ta đem ra ép hẳn.

Trương Thanh Thạch để cho Đại Căn đi trần trên điều tra chuyện này, Đại Căn rất mau trở về đây, đồng hành cùng trở về còn có ca ca A Kiều.

Ca ca A Kiều tên là Chu Tráng, vóc người cao lớn, hẳn hết sức khách khí với Trương Thanh Thạch, trước nói lời cảm tạ Trương Thanh Thạch. Thì ra A Kiều mặc dù lại bị Trương Hoa hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt, nhưng nàng ta đến cùng bởi vì lời nói của Trương Thanh Thạch và Đại Hoa Nhị Hoa mà có chút phòng bị với Trương Hoa, cho nên nàng ta kịp thời phát hiện mình bị Trương Hoa lừa gạt, vội vã chạy trốn, gặp được ca ca của nàng ta tìm đến ở phía trước.

A Kiều nói nếu như không phải là bởi vì mấy người Trương Thanh Thạch đã từng nhắc nhở qua nàng ta, nàng ta chắc chắn sẽ không kịp thời trốn ra được, kính hải qua đi, nàng ta cảm thấy người cần được cảm ơn nhất là họ.

Chu Tráng vì thế hết sức cảm tạ người một nhà Trương Thanh Thạch, lần này gặp Đại Căn đi điều tra chuyện này, hẳn liền theo đến.

"Trương Hoa kia thật sự là đáng hận, ta không thể tha hắn! Hơn nữa chuyện này quan hệ đến muội tử ta, chuyện này ta vốn là đã đề ép xuống, ngoại nhân đều chỉ cho là Trương Hoa là trộm gì đó của Đông gia mới bị bắt lại, nhưng bây giờ truyền tới, ta càng không thể bỏ qua hắn!"

Chu Tráng thỉnh Trương Thanh Thạch không cần lo cho chuyện này, hẳn biết rõ Trương Thanh Thạch và người bên lão phòng quan hệ cũng không tốt, hơn nữa lúc người nhà Trương Hoa cầu xin tới cửa cũng không có lập tức đáp ứng cứu Trương Hoa, mà là đi điều tra, giải thích rõ Trương Thanh Thạch cũng không phải là một người chẳng phân biệt được đúng sai.

Trương Thanh Thạch tự nhiên sẽ không quản, Trương Hoa này thật sự là tự làm tự chịu, vốn là hẳn cũng đã đem hẳn ta và A Kiều tách ra, chẳng những cứu A Kiều, coi như là giúp đỡ Trương Hoa tránh được một kiếp, kết quả chính hẳn ta gấp gáp hại A Kiều, bị đập gãy chân còn bị oan uổng trộm đồ bôi bạc thực là đáng đời!

Chu Tráng rất cao hứng với trả lời thuyết phục của Trương Thanh Thạch, lại một lần nữa đối Trương Thanh Thạch bày tỏ cảm tạ, hẳn nói chuyện này truyền ra đối A Kiều danh tiếng là hoạ vô đơn chí, hẳn tính toán đợi chuyện này điều tra rõ liền mang theo cha mẹ và muội muội cùng nhau rời đi. Mấy năm này hẳn ở bên ngoài lang bạt cũng kiếm lời một chút tiền, hơn nữa ở bên ngoài có một phần sự nghiệp, vừa vận mang theo cha mẹ muội muội đi chỗ đó an gia.

Trương Thanh Thạch đem tin tức này nói cho mấy người Đại Hoa, Đại Hoa rất là thương cảm, nói muốn đi gặp A Kiều, hảo hảo mà an ủi nàng ta, cùng nàng ta cáo biệt.

Trương Ma ma sau khi nghe Trương Thanh Thạch nói hẳn sẽ không quản chuyện này lại bắt đầu nháo, nói Trương Thanh Thạch tình nguyện tin tưởng ngoại nhân cũng không muốn tin tưởng người trong nhà, nói hẳn không có lương tâm.

"Thanh Thạch a! Nương biết rõ nương những năm này là bạc đãi ngươi, có điều nương cũng là có nỗi khổ tâm a! Cha ngươi chết thật thảm a! Muội muội ngươi cũng không biết là chết hay sống! Ta vừa nghĩ tới bọn họ thì lòng ta đau tựa như đao cắt! Ta vì khó chịu nên nhìn ngươi không vừa mắt, cho nên mới đối ngươi như vậy, ngươi nói ta có lỗi gì? Mấy năm này ở riêng, ta cũng không có hướng ngươi muốn cái gì đi? Hiện tại nếu đại chất tử ngươi không gặp chuyện không may, ta cũng sẽ không nháo như vậy a! Ngươi không nể mặt ta, ngươi xem ở mặt mũi người cha chết đi của ngươi, xem ở trên mặt mũi muội muội không biết chết sống của ngươi mà cứu Đại Hoa (Trương Hoa) a! Hẳn là trưởng tôn Trương gia chúng ta! Hẳn sau này còn viếng mộ mà hoá vàng mã cho cha ngươi, cũng có thể viếng mộ mà hoá vàng mã muội muội đáng thương kia của ngươi a!"

Trương Ma ma vừa khóc vừa nói, lặng lẽ nhìn sắc mặt Trương Thanh Thạch, muốn nhìn đến hẳn có một chút mềm lòng, nên biết trước kia nói những lời này vẫn còn có chút dùng, về sau tác dụng nhỏ đi một chút, nhưng cũng không hoàn toàn không dùng được. Bà ta nghĩ tới nếu là hẳn còn không giúp đỡ, bà ta sẽ đi khóc trước mộ phần lão nhân.

Trương Thanh Thạch nghĩ mẹ hẳn lại nhắc tới cha hẳn và muội muội của hẳn, bà ta lúc nào cũng mang bọn họ làm thành vũ khí công kích hẳn.

Tôn Xảo Cô cũng ở một bên nháo, lần này con trai Đông gia chính là muốn Trương Hoa bồi hai trăm lượng bạc a, hai trăm lượng a! Nhà bọn họ nào có hai trăm lượng bạc? Đem phòng ở và đất đều bán cũng không có nhiều như vậy! Vì không muốn gánh món nợ khổng lồ, chỉ có thể trông cậy vào Trương Thanh Thạch. Nghĩ như vậy, thị ta khóc công công khóc em gái của chồng, ra sức mà khóc.

"Được rồi! Đừng khóc nữa!"

Một giọng nói thanh thúy của nữ tử lớn tiếng trách móc vang lên.

Trương Ma ma và Tôn Xảo Cô tất cả đều ngừng tiếng khóc rống, hai người xoay mặt vừa nhìn, là một nữ tử hết sức xinh đẹp, nữ tử này đang lườm bọn họ, vẻ mặt giận dữ. Hai người vừa nhìn mặt nữ tử này đều hết sức kinh ngạc, vì nữ tử này lớn lên cùng Mai Hương có vài phần tương tự.

Trương Ma ma nhìn nữ tử đeo vàng đội bạc một thân tơ lụa phú quý, nghĩ chẳng lẽ đây là thiếu phu nhân nhà giàu mà Mai Hương đã nói qua kia? Cũng bởi vì mấy câu nói của Mai Hương, bà ta liền nghĩ đến tiểu nữ nhi Trương Thanh Thủy, sau đó lại luôn gặp ác mộng. Hiện tại vừa nhìn nữ tử này lớn lên thật đúng là giống Mai Hương, hơn nữa nếu như con gái của bà ta trưởng thành, cũng là lớn tuổi như thế đi? Trong lòng bà ta đột nhiên có chút hối hận năm đó bán khuê nữ, nếu như năm đó không có bán khuê nữ, trạng phu của bà ta cũng sẽ không chết đi? Tiểu nữ nhi cũng lớn như vậy, cũng xinh đẹp như vậy, cũng có thể gả được tốt như vậy đi? Đều nói khuê nữ là tiểu áo bông tri kỷ của nương, nếu như Thanh Thủy vẫn còn, nàng ta trôi qua hảo, chính mình làm sao lại vì bạc sót ruột nóng giận? Còn bị con ruột không để vào mắt như vậy?

Người tới chính là Bích Ngọc, nàng hôm nay lại cùng Hoa Thế Vinh đi làm khách, vốn là thật cao hứng, kết quả là nghe được tiếng ồn ào bên này. Dù cho không hỏi người khác, nàng nghe những lời này cũng đoán ra là ai đang nói chuyện, thật là làm cho nàng ta tức giận đến lá gan đau!

Bích Ngọc nhìn Trương Ma ma, cố gắng đem gương mặt của bà ta cùng gương mặt có chút mơ hồ trong trí nhớ hòa cùng một chỗ, nàng ta phát hiện mình trong lòng thế nhưng một chút cũng không khó chịu, chỉ có thống hận. Bây giờ nhìn bà ta ngơ ngác nhìn đáng vẻ của nàng, nàng hung hăng trừng mắt nhìn lại.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 72: Nói ra chân tướng

Trương Ma ma bị Bích Ngọc trừng như vậy thì bình thường trở lại, trong lòng bà ta rất tức giận, nghĩ nữ nhân này quá kiêu ngạo, thế nhưng dám trừng mình! Nhưng là bà ta lại không dám nói gì, bởi vì Bích Ngọc vừa nhìn chính là người có tiền, là một dân chúng phổ thông, bình dân nhất, còn là một lão phu nhân cả đời sinh hoạt tại nông thôn không có kiến thức, Trương Ma ma trời sinh đối với người có tiền có thể có một loại tâm lý kính sợ.

Tôn Xảo Cô nhìn nữ nhân trẻ tuổi lớn lên cùng nữ nhi của mình có vài phần tương tự, trong lòng thị ta dấy lên nồng đậm ghen tị cùng thống khổ, thị ta nghĩ rõ ràng khuê nữ mình cũng lớn lên đẹp mắt như vậy a, rõ ràng khuê nữ mình cũng có thể mặc kim mang ngọc một thân lã la như thế, kết quả bây giờ bị hủy dung, tương lai dù có thể lập gia đình cũng không thể gả cho hảo nhân gia, vì cái gì ông trời bất công như vậy?!

"Nhị thúc, đây là khách nhân của ngươi? Ngươi cứ để cho nàng đối với mấy người chúng ta vô lễ như vậy? Dầu gì bà bà cũng là nương ngươi, ta cũng là đại tẩu ngươi a! Chẳng lẽ chúng ta ngay cả khóc cũng không được? Xem chúng ta người nhà bị người ngoài bắt nạt, trong lòng ngươi chắc vui lắm nhỉ?!"

Tôn Xảo Cô trong lòng khó chịu, lá gan cũng lớn không ít, dưới con mắt nhìn chăm chăm của Bích Ngọc, thị ta chất vấn Trương Thanh Thạch.

Trương Thanh Thạch cũng có chút kỳ quái, nghĩ thế từ Hoa Thế Vinh đây là làm sao, bình thường xem nàng cười dịu dàng rất hào phóng khéo léo a, hôm nay làm sao lại quần đến chuyện của người khác? Chẳng lẽ là muốn lo lắng chuyện bất công của thiên hạ?

Bích Ngọc, Tuyết nương và Viên Ngọc nương cũng cực kỳ kinh ngạc, vừa rồi bọn họ nghe Trương Ma ma mẹ chồng, con dâu hai người làm âm ỉ bọn họ cũng tức giận, thế nhưng Bích Ngọc là người lên tiếng trước so với bọn họ, xem bộ dáng như vậy còn tức giận hơn so với bọn họ! Thật đúng là dọa bọn họ nhảy dựng. Mặc dù sợ hết hồn, cũng cảm thấy hành vi Bích Ngọc có chút đường đột, nhưng là ai bảo bọn họ là đứng ở cùng một chiến tuyến đây? Hiện tại Tôn Xảo Cô chỉ trích Bích Ngọc, bọn họ đương nhiên phải giúp đỡ Bích Ngọc.

Viên Ngọc nương lạnh giọng nói: "Các ngươi có tình gây sự như vậy, bất luận kẻ nào nghe đều nhìn không được. Các ngươi nếu như thực coi trọng thân phận của mình nên thu liễm chút ít, cũng tránh cho người ta nhìn không được đến gần can các ngươi."

"Hoa đệ muội với chúng ta thân như một nhà, cũng không phải là ngoại nhân."

Tuyết nương bình tĩnh nói, thái độ rõ ràng đứng ở bên Bích Ngọc, mấy năm qua đi, nàng vẫn là nữ nhân ôn nhu hiền lành như trước, nhưng đã không khoan dung như trong quá khứ. Nhìn bà bà đại tẩu âm ỉ đại náo lớn như thế, còn nhắc tới chuyện công công và em gái của chồng đến uy hiếp trượng phu, nàng thật sự là tức giận. Đây chính là tâm sự nặng nề nhất trong lòng trượng phu, trượng phu và nàng còn có ba đứa nhỏ vì thế mà bị bao nhiêu tội a, hiện tại thật vất vả sống tốt lên, bọn họ lại nhắc lại!

Đại Hoa kéo cánh tay Bích Ngọc, dùng hành động chứng minh nàng là đứng về phía Bích Ngọc.

Tiểu Hoa dùng giọng nói mềm mại nói: "Nãi nãi và Đại bá mẫu khóc quá lớn tiếng, quấy rầy thanh tĩnh của người ngoài, như vậy không tốt."

Nhị Hoa vượt vượt mũi Tiểu Hoa, cười nói: "Tiểu Hoa thực hiểu chuyện, biết rõ ở nhà người ta lớn tiếng khóc rống như vậy không tốt, còn hiểu biết hơn so với vài người nào đó."

Trương Ma ma và Tôn Xảo Cô cơ hồ bị vài người làm cho tức chết, không quản bọn họ cãi lộn là đúng hay không, nhưng bị người ngoài quát lớn như thế vậy ý là chỉ người ngoài mới đúng sao? Kết quả mọi người tất cả đều hướng về nàng kia, thật sự là bắt nạt bọn họ a! Tôn Xảo Cô càng lớn tiếng chất vấn Trương Thanh Thạch, hỏi hẳn hiểu hay không hiểu cái gì gọi hiểu đạo. Trương Ma ma ngược lại lôi kéo Tôn Xảo Cô, nói với Trương Thanh Thạch bà ta có thể không quan tâm mấy người Trương Thanh Thạch đều che chở Bích Ngọc, chỉ cầu Trương Thanh Thạch đem Trương Hoa cứu về.

"Ngươi có thể không quan tâm nương có phải hay không bị người làm mất mặt, dù sao ta đối với ngươi cũng không tốt, nhưng là cha ngươi và muội muội ngươi thì chưa từng có lỗi với ngươi, là ngươi có lỗi với bọn họ. Cha ngươi dưới cừu hận nếu là biết rõ ngươi mặc kệ đại tẩu từ, hần khẳng định cũng không nhắm mắt! Muội muội ngươi vốn cùng Đại Hoa (TH) chơi rất thân, nàng cũng nhất định đau lòng hẳn, cũng nhất định hy vọng ngươi cứu hẳn. Ngươi giúp đỡ chút đi! Coi như ta kẻ làm mẹ này cầu xin ngươi a!"

Trương Ma ma biết rõ cãi lộn không nhất định có tác dụng, để xuống tư thái may ra còn có cửa.

Bích Ngọc thật sự tức giận, nghĩ mẹ mình thật không biết xấu hổ, đem nhược điểm này uy hiếp Nhị ca đã bao nhiêu năm a, bây giờ còn không chịu buông tha hẳn, nàng không nhìn thấy coi như xong, thấy được thì tuyệt không cho phép bà ta lợi dụng nàng để uy hiếp Nhị ca!

"Đừng nghe bà ta! Bà ta là đang dối gạt ngươi!" Bích Ngọc lớn tiếng nói.

"Vị tiểu nương tử này! Ngươi đừng quá đáng!" Trương Ma ma giận, cũng mặc kệ Bích Ngọc có phải người có tiền hay không, lên tiếng giận dữ mắng mỏ nàng.

Đám người Trương Thanh Thạch cũng cảm thấy Bích Ngọc có chút hơi quá, mặc dù nàng là hảo tâm, nhưng là nhúng tay vào chuyện của người khác như vậy xác thực hơi quá. Trương Thanh Thạch đã nghĩ để Tuyết nương mang Bích Ngọc đi.

Bích Ngọc cũng không chờ Trương Thanh Thạch mở miệng, nàng đi đến trước mặt Trương Thanh Thạch, "Nhị ca! Cha chết căn bản không có quan hệ với ca! Ta cũng không phải là do ca làm lạc mất! Nhị ca, ta là Thanh Thúy a! Vốn là muốn chờ lúc sinh nhật ca sẽ cùng ca nhận thân, cho ca một kinh hi, hiện tại không được, ta không thể nhìn ca bị người ta lừa!"

Lời kia của Bích Ngọc vừa thốt lên, tất cả mọi người đều sững sờ, bởi vì lời nói của Bích Ngọc thật sự là quá ngoài dự đoán của mọi người.

Trương Thanh Thạch nhìn Bích Ngọc, cho dù hẳn trải qua như nhiều đại tai đại nạn như vậy, ngay cả chuyện trung sinh cũng đã trải qua, vẫn không không chế nổi cả người run rẩy.

"Muội, muội là Thanh Thúy?"

Bích Ngọc dùng sức gật đầu, hốc mắt ửng hồng, "Nhị ca, ta là Thanh Thúy! Năm đó ta căn bản không phải bị lạc, là bị cha ta bán đi! Nương cũng biết! Cho nên cha bị xe ngựa đụng phải khẳng định là không phải bởi vì tìm ta! Chuyện này không trách được trên đầu của ca! Nhị ca, những năm này ca đều bị gạt!"

Trương Thanh Thạch giống như bị sét đánh, hắn không nghĩ tới muối muối bị lạc nhiều năm sống chết không rõ đột nhiên trở lại, kết quả còn chưa kịp cao hứng, nàng đã tự nói với mình chân tướng làm cho người ta khó có thể tiếp nhận! Hắn thế mà lại bị gạt? Muối muối không phải là vì hắn làm thất lạc, nàng là bị cha bán đi! Cha cũng không phải là vì lạc mất muối muối mà sốt ruột tìm kiếm muối muối nên bị xe ngựa đụng! Chuyện bán muối muối nương cũng biết! Không ngờ mẹ hắn liên tục gạt hắn làm trâu làm ngựa?! Không ngờ đời trước hắn vì cái nhà kia hy sinh nhiều như vậy, ngay cả mệnh thể từ nữ nhi đều dân lên, tất cả là bị gạt?!

Trương Thanh Thạch không thể tin được chân tướng như vậy, ánh mắt của hắn trừng đến đỏ lên.

“Cha! Cha không sao chứ?!”

Nhị Hoa nhìn đáng về Trương Thanh Thạch có cái gì không đúng, nàng sợ hãi, chạy tới lay động cánh tay Trương Thanh Thạch.

Tuyết nương cũng đến bên cạnh, nàng nhìn không được rơi xuống nước mắt, vì chính mình, vì nữ nhi, vì Trương Thanh Thạch, nàng nghĩ đây rốt cuộc là vì cái gì a! Vì cái gì mà người một nhà đối với hắn như vậy đây?!

Đại Hoa dắt tay Tiểu Hoa cũng thẳng lau nước mắt, nàng tình tường còn nhớ năm đó người cả nhà bọn họ bị khổ, biết rõ cha hắn mang tội danh như vậy thống khổ dường nào, kết quả đây hết thảy cũng chỉ là âm mưu! Thật sự là quá hoang đường! Thật sự là rất đáng hận! Tiểu Hoa tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện, nhưng nhìn đến cha mẹ và tỷ tỷ tất cả đều khóc, bé cũng khóc.

Viên Ngọc nương vội vàng ôm Tiểu Hoa dự dỗ, trong lòng suy nghĩ chuyện ngày hôm nay thật đúng là làm cha người ta kinh hãi rồi, nghĩ nàng Viên Ngọc nương cũng đã từng thấy qua công lớn đấu tranh, nhưng người kia tâm một người so với một người càng ngoan độc hơn, một người so với một người càng quanh co khúc khuỷu hơn, nhưng là Trương Ma ma lừa gạt con trai mình như vậy vẫn là làm cho nàng hết sức kinh ngạc, quả nhiên mặc kệ nhà nghèo hay là phú hộ, người nếu tâm đã bắt đầu hư thì sẽ không có chừng mực.

Trương Ma ma và Tôn Xảo cô cũng ngạc nhiên, bọn họ làm sao cũng không nghĩ tới Bích Ngọc lại là Trương Thanh Thủy.

Dưới cái nhìn chăm chăm của Trương Thanh Thạch và Trương Thanh Thủy còn có mấy người Tuyết nương, Trương Ma ma tâm hoảng ý loạn, bà ta cũng mặc kệ Tôn Xảo Cô, xoay người liền chạy.

“Nương! Người chờ ta một chút! Chờ ta một chút!”

Tôn Xảo Cô vừa thấy Trương Ma ma chạy, thị ta cũng xoay người chạy theo.

Trương Ma ma chạy, càng chứng minh bà ta chột dạ, càng chứng minh Bích Ngọc nói là thật.

Trương Thanh Thạch và Bích Ngọc quen biết nhau, từ thống khổ đến vui sướng, trường cảnh kia có bao nhiêu náo nhiệt tự không cần nói.

Hoa Thế Vinh đau lòng giúp đỡ nương tử lau nước mắt, càng thêm không thích Trương Ma ma, nghĩ rõ ràng nương tử hôm nay thật cao hứng, kết quả thế nhưng chọc cho nàng khóc, thật sự là làm cho người ta tức giận! Lão ma ma này không thể để cho bà ta sống thoải mái! Hắn nghĩ như vậy, lập tức nói với Trương Thanh Thạch cần phải đem chuyện này tuyên bố ra ngoài, để cho mọi người biết rõ hành động của Trương Ma ma, lật lại bản án cho hắn, không thể lại để cho người cho rằng hắn là đầu sỏ hại chết cha ruột lạc mất muối muối.

“Cũng đỡ cho bọn họ về sau tìm huynh thêm phiền toái. Không phải là ta đa tâm, ta còn sợ bọn họ tìm nương tử ta gây phiền toái đây!”

Hoa Thế Vinh nghĩ mấy người Trương Ma ma có thể lừa gạt Trương Thanh Thạch trước khi ở riêng, sau tiếp tục còn mặt mũi lần qua lần lại Trương Thanh Thạch, như vậy bọn họ cũng dám dù bán vợ hắn mà vẫn còn tìm vợ hắn (chiếm tiện nghi)! Người này chỉ cần không biết xấu hổ lên, vậy thật là chuyện gì cũng làm ra được! Hắn cũng từng gặp qua người bán nữ còn đến tìm con trai con gái đòi tiền, còn là lễ thắng khí hùng!

Nhị Hoa lập tức nói: “Dượng nói rất đúng! Phải nói việc này ra ngoài, chúng ta tiện hạ thủ vì cường!”

Đại Hoa cũng nói: “Cha, chúng ta không thể lại đeo cái nôi đen này! Cha thật sự là quá uy khuất!”

Tuyết nương cũng đỏ hồng mặt nhìn Trương Thanh Thạch.

Trương Thanh Thạch gạt đầu, hắn nghĩ chuyện này là không thể gạt, chỉ cần nghĩ đến những chuyện đời trước hắn gặp được, nghĩ đến thể từ chúng nữ nhi thống khổ qua đời, hắn đã không có biện pháp bình tĩnh. Hắn chẳng những muốn xả giận cho mình, còn nuông xả giận cho bọn họ!

Trương Phú đang ngồi ở trong nhà đánh thuốc lá rồi tự sướng, chỉ thấy Trương Thanh Thạch mang theo một đám người tiến vào, từng người từng người mặt phẩm hồng sắc mặt khó coi, ông ta bị hù dọa thoáng cái đứng lên, vội hỏi hắn đây là thể nào. Chờ ông ta nghe Trương Thanh Thạch nói rõ ý đồ đến đây, ông ta tức giận đến thoáng cái ném luôn cả thuốc lá.

“Cái đồ tâm can đen tối! Lại dám gạt người như vậy! Đi! Tìm bà ta tính sổ đi! Bà ta chẳng những là lừa gạt một nhà các người, còn đem mọi người chúng ta thành ngọc từ đùa giỡn a! Lão Trương nhà chúng ta lại có bà vợ tâm địa như vậy thật sự là gia môn bất hạnh a! Hôm nay ta sẽ phải thay lão Trương dọn dẹp một chút cái lão ma ma này!”

Trương Phú quát, rống xong liền ho khan, ông đây là đang tức giận.

Người trong nhà Trương Phú đều đi ra ruộng, ông ta gọi tiểu oa nhi trong nhà đi ra ruộng gọi mấy người Trương Hữu Điền, muốn toàn gia thảo phạt

Trương Ma ma, chuyện ngày hôm nay nhất định phải vỡ lở ra. Trương Phú sở dĩ muốn quây lớn chuyện, là vì Trương Ma ma thật sự quá đáng, nhà Trương gia thật vất vả mới có được Trương Thanh Thạch một người có khả năng, chẳng những có khả năng còn nguyện ý giúp đỡ thôn nhân cùng nhau kiếm tiền, ông ta rất thích a, kết quả cứ bị Trương Ma ma mang tội danh hãm hại chết cha ruột lạc mất muối từ đê nặng, bởi nhờ thanh danh Trương Thanh Thạch, Trương Phú sớm đã không vui, lần này vừa vặn đem sự tình giải quyết.

Lý chính cũng thông tri, dọc đường đi vừa vặn cùng gặp gỡ, liền đi đến nhà Trương Thanh Mộc, dọc theo đường đi người càng tụ càng nhiều, bởi vì tiêu oa nhi Trương gia lúc đi ra ruộng là to gọi mấy người Trương Hữu Điền, phàm là người làm việc trong ruộng cũng nghe được. Bọn họ vừa nghe muối muối Trương Thanh Thạch trở lại, còn muốn tìm Trương Ma ma tính sổ, mặc dù không biết rõ là thế nào, nhưng đều thật tò mò, hơn nữa Trương Thanh Thạch hiện tại là người có tiền ở thôn bọn họ, bọn họ trồng khoai lang khoai tây đều bán cho Trương Thanh Thạch, hã là cha của mẹ một nửa cơm áo của bọn họ, thì đều rất đề bụng chuyện của hã, chọn làm việc hay chọn đi xem Trương Thanh Thạch muốn làm cái gì, cuối cùng bọn họ vẫn là lựa chọn trước đem việc để xuống. Cứ như vậy người càng đến càng nhiều.

Nửa đường vừa vặn đụng phải đám người Trương Bà Từ, đứng như Hoa Thế Vinh đoán, Trương Ma ma tù trong kinh hoàng phục hồi tinh thần lại, lại muốn trở về nhận thức khuê nữ đây! Kết quả không nghĩ đến chạm mặt nhiều người đến đây như vậy.

Trương Ma ma sắc mặt đối tới đối lui, bà ta vừa nhìn tình huống này liền hoài nghi mọi người đều biết hết thảy, trong lòng bà ta thầm mắng con trai khuê nữ không bớt lo, chuyện như vậy là chuyện xấu a, làm sao có thể nói ra? Người một nhà tụ cùng một chỗ có cái gì không thể giải quyết? Vì cái gì để cho người khác chế giễu?

Trương Phú lớn tiếng chất vấn Trương Ma ma, hỏi bà ta có biết tội không.

Trương Ma ma thoáng cái khóc lớn lên, nói năm đó muốn bán Trương Thanh Thuý là chủ ý Trương Hữu Lương, bà ta cũng là không có biện pháp, về sau Trương Hữu Lương chết, tiểu nữ nhi lại bị bán, bà ta thực tại quá thương tâm, cho nên tự mình gát mình, đem tất cả sai lầm đổ lên đầu Trương Thanh Thạch, kết quả cứ như vậy bà cũng tự lừa gát mình. Bà ta cầu xin Trương Thanh Thạch tha thứ cho bà ta, hơn nữa nói nhìn thấy Trương Thanh Thuý trở lại, còn trôi qua tốt như vậy, trong lòng bà ta hết sức an ủi.

“Thuý a! Nương nhưng năm ngày nhớ người, nương nghĩ người nghĩ đến ngày ngày ngủ không ngon a!”

Trương Ma ma nhìn Bích Ngọc, hướng nàng giương tay, một bộ khát vọng.

Bích Ngọc bĩu môi một cái, “Người lừa Nhị ca những năm này, còn muốn gát ta sao? Năm đó rõ ràng chính là người muốn nói bán ta, cha còn có chút do dự, là người nói tiểu nha đầu không dùng được.”

“Tiểu cô, người khi đó còn nhỏ, nhất định là người nhớ lầm a!” Tôn Xảo Cô nở nụ cười nói, “Người và khuê nữ nhà ta lớn lên có tám phần giống nhau! Đây trong thôn người nào không biết bà bà thương yêu nhất khuê nữ ta, đây còn không phải là bởi vì người sao? Năm đó nhất định công công muốn bán người, nhất định là người nhớ lộn, cho là bà bà muốn bán người.”

Bích Ngọc cười lạnh một tiếng: “A! Hiện tại lại đem tất cả sai đẩy tới trên đầu người mất?”

Tôn Xảo Cô bị ghen lại.

Trương Thanh Mộc, Trương Thanh Ngọc, và Đỗ Quyên Hồng tất cả đều thay phiên làm hoà, bọn họ cũng không biết chuyện năm đó, nhưng là bọn họ biết rõ chuyện này nếu vẫn hỏi không được, vậy danh tiếng cả nhà bọn họ càng sẽ kém! Nếu như vẫn hỏi rồi, như vậy thì có một thanh thích có tiền! Hoa Thế Vinh thoát nhìn còn nhiều tiền hơn so với Trương Thanh Thạch a! Đây chính là cơ hội tốt để bọn họ xoay người!

Hoa Thế Vinh cười nói: “Nương tử ta bay giờ là người Hoa gia chúng ta, cùng các người là một chút quan hệ cũng không có, cho nên các người cũng đừng phí tâm tư. Hiện tại chỉ cần nói chuyện của Trương đại ca là được. Các người là thật sự lừa hã a!”

Trương Ma ma hướng Trương Thanh Thạch chịu tội, bà ta nói: “Thanh Thạch, xem ở ta là mẹ người, người hãy tha thứ cho ta, lão ma ma này bởi vì trọng phu chết, mất nữ nhi mà trở nên quá mức khó chịu đi!”

Tất cả mọi người không nói ra lời, nghĩ Trương Ma ma cũng thật sự là quá không biết xấu hổ, bà ta đây là thật mang thân phận mẹ ra làm bùa hộ mệnh a, làm chuyện sai lớn như vậy thế nhưng vẫn nghĩ để cho người tha thứ bà ta?

Trương Thanh Thạch đương nhiên không chịu tha thứ Trương Ma ma, nhưng hã cũng biết mình không có cách nào làm gì Trương Ma ma, bởi vì bà ta là mẹ hã.

“Từ nay về sau, ta sẽ không còn tin tưởng bất kỳ câu nói nào của ngài! Ta không muốn gặp lại ngày!”

Trương Thanh Thạch nói xong câu đó xoay người rồi đi, hã thật không muốn gặp lại người mẹ này.

Tuyết nương Đại Hoa đám người thật sâu nhìn Trương Ma ma một cái, xoay người đi theo Trương Thanh Thạch.

Bích Ngọc hừ lạnh một tiếng, cũng đi, Hoa Thế Vinh đương nhiên theo sát bước chân nương tử.

Trương Phú lớn tiếng nói về sau cũng sẽ không quản chuyện nhà Trương Ma ma, lớn tiếng hỏi Trương Hữu Điền bọn họ có nghe hay không, mấy tôn tử lập tức lớn tiếng đáp ứng, bọn họ vốn không thích nấy người Trương Ma ma, lại hướng về Trương Thanh Thạch, hiện tại càng phải như vậy. Sau đó Trương Phú cũng mang theo người nhà rồi đi.

Lý chính nhìn đám người Trương Bà Từ, lắc đầu, cũng đi. Lý chính nương tử trong lòng thật cao hứng, nàng đã coi nhà Trương Thanh Thạch thành thân gia, hiện tại nhà Trương Thanh Thạch rốt cuộc thoát khỏi danh tiếng không tốt, còn có thể vứt bỏ Trương Ma ma một cái – phiền, thật sự là hi sự. Nàng nói như vậy với Lý chính, Lý chính để cho nàng nhỏ giọng chút ít, nhưng cũng đồng ý gật đầu, trong lòng hẳn nghĩ Trương Ma ma thật đúng là không có phúc khí, con trai, con gái có tiền đều hận bà ta nhất!

Đám người lưu lại chỉ chỉ trở trở mấy người Trương Bà Từ, rồi rít nói Trương Ma ma không phải.

Đám người Trương Ma ma xám xịt chạy trở về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Đại kết cục

Mấy người Trương Ma ma sau khi về đến nhà lại là một phen thảo luận, vẫn cảm thấy buồn tha không được Trương Thanh Thạch và Bích Ngọc hai người có tiền này, hơn nữa bọn họ bây giờ là thật cần tiền, thì càng không muốn bỏ qua.

Mấy người Trương Ma ma lại đi đến nhà Trương Thanh Thạch thỉnh cầu tha thứ, cũng đi tìm Bích Ngọc, nhưng đều không thấy người, còn bị Hoa Thê Vinh tìm người uy hiếp ngừng lại, bọn họ mới đành hoảng, biết rõ Bích Ngọc đã không còn là Trương Thanh Thủy, bọn họ hiện tại đã không thể dựa được vào nàng ta. Về phần Trương Thanh Thạch, hẳn hiện tại không muốn hỗ trợ, bọn họ cũng không có lý do ép buộc hắn, dù sao chuyện Trương Ma ma lừa gạt con mới vừa bị vạch trần, tất cả mọi người đều đứng về phía Trương Thanh Thạch, Trương Ma ma cũng mất đi nhược điểm uy hiếp Trương Thanh Thạch. Người trong thôn hiện tại cũng không để ý đến bọn họ, bọn họ gây nữa sẽ chỉ làm cho tình cảnh càng kém. Hơn nữa Đông gia của Trương Hoa lại bắt đầu thúc giục đòi tiền, nói nếu không trả tiền hắn sẽ đưa Trương Hoa lên quan phủ. Bọn họ vội vàng nghĩ biện pháp cứu Trương Hoa, nên không còn tâm tư đi quấy rầy Trương Thanh Thạch và Bích Ngọc.

Hoa vô đơn chí, Trương Khởi bị sa thải, hơn nữa bị người đánh một trận. Chuyện này là Chu Tráng làm, Chu Tráng vì danh tiếng muối muối, bắt Đông gia của Trương Hoa gài tội Trương Hoa ăn cắp, giấu diếm chuyện A Kiều bị lừa, kết quả Trương Khởi không biết làm sao lại biết được, nói cho Trương gia, tiếng gió vừa truyền ra, làm hại danh tiếng A Kiều bị tổn thương, Chu Tráng đây là trút giận thay muối muối.

Vì cứu Trương Hoa, vì trị thương cho Trương Khởi, Trương gia lần này thật sự là sẽ táng gia bại sản.

Trương Thanh Ngọc và Đỗ Quyên Hồng đương nhiên không chịu đem tiền bạc nhà mình lấy ra cứu Trương Hoa, khi bọn họ biết được Trương Ma ma không thể được Trương Thanh Thạch và Trương Thanh Thủy tha thứ, lập tức liền cùng phòng lớn phân rõ giới tuyến, nói đã chia nhà, tiền của bọn họ là của bọn họ, không có nghĩa vụ cứu Trương Hoa.

Trương Ma ma mắng Trương Thanh Ngọc và Đỗ Quyên Hồng vài câu thì im, mất đi Trương Thanh Thạch đứa con trai tốt nhất, hiếu thuận nhất, chỉ còn hai đứa con trai bà ta không muốn mất đi, bà ta không thể vì con lớn nhất mà cũng đắc tội luôn với tiểu nhi tử.

Trương Khởi nghe nói muốn bán nhà đất cứu đại ca hắn, trong lòng hắn cũng không cao hứng, đồ đạc trong nhà này cũng có phần của hắn! Trương Khởi liền thể hiện bất mãn của mình.

Trương Thanh Mộc và Tôn Xảo Cô kỳ thật trong lòng cũng không muốn bán nhà ở, đất đai, bọn họ dù đau con lớn nhất, nhưng cũng không có thương yêu hẳn đến nguyện ý táng gia bại sản, huống chi bọn họ còn có một đứa con trai khác! Hiện đứa con trai tỏ ra bất mãn, bọn họ càng thêm do dự. Nhưng cũng không thể không cứu Trương Hoa a, dù sao cũng là con của bọn họ.

"Ai, chúng ta làm sao lại không có mệnh phú quý đây? Nhị thúc và tiểu cô đều bị đắc tội hết, bọn họ là không trông cậy được vào. Khuê nữ nhà mình rõ ràng có thể trông cậy vào, kết quả còn bị từ hôn còn bị hủy dung. Nếu là nàng ta đến Triệu gia, ít nhất bây giờ có thể trông cậy vào đi? Hoàn Từ những năm này số lần về nhà mặc dù không nhiều, nhưng nhà mẹ đẻ nàng ta ngày trải qua thoát nhìn cũng không tệ a! Đúng vậy, nhà mẹ đẻ Hoàn Từ hiện tại cũng không tệ!"

Tôn Xảo Cô đang rầu rĩ oán trách, đột nhiên vỗ đùi, nghĩ tới một chủ ý.

Trương Thanh Mộc sợ hết hồn, tức giận lớn tiếng nói: "Người không có việc gì nổi điên làm gì?"

Tôn Xảo Cô trừng mắt nhìn hắn, "Ta không có nổi điên! Ta là nghĩ đến một chủ ý hay kiếm tiền! Người nói bộ dáng kia của Mai Hương chúng ta cũng là gà không được cho người tốt lành gì, không bằng để cho nàng ta và Thiết Từ thì thế nào? Ta cảm thấy được Thiết Từ đối với Mai Hương chúng ta vẫn còn có chút niệm tưởng. Đến lúc đó để cho Mai Hương chúng ta đi tìm hắn, lấy bạc trong tay hắn. Mai Hương chúng ta cũng có người gả, con trai cũng có thể cứu về rồi, không phải thoát cái giải quyết hai chuyện lớn sao?!"

Trương Thanh Mộc nghe nhứ mầy, nửa ngày mới chần chờ nói: "Với gương mặt đó của Mai Hương, Thiết Từ còn có thể vừa ý sao? Hắn đã có nàng dâu, nàng dâu kia còn rất lợi hại! Với tính tình khiếp nhược kia của Thiết Từ, hắn có thể đem bạc ra sao?"

Tôn Xảo Cô nói: "Ta xem Thiết Từ không quan tâm chuyện Mai Hương hủy dung, hấn và Mai Hương là từ nhỏ cùng nhau lớn lên, sao có thể bởi vì Mai Hương hủy dung liền đoạn tâm tư? Còn có nàng dâu kia, dữ như vậy, sao xứng với Mai Hương chúng ta? Mai Hương chỉ cần dùng chút thủ đoạn, tại sao phải sợ hấn không đem bạc ra? Dù sao mặc kệ được hay không được, phải thử một lần! Mai Hương đã như vậy, đường chết gì cũng phải thử một lần!"

Tôn Xảo Cô hiện bởi vì con trai mà đem khuê nữ bán bất cứ giá nào.

Trương Thanh Mộc cũng bị Tôn Xảo Cô thuyết phục.

Mai Hương được cha mẹ kêu lên, nàng ta nghe lời của bọn họ, lập tức đáp ứng.

Mai Hương mặc dù trong lòng cũng biết mình là bị cha mẹ bán bất cứ giá nào, nhưng là nàng ta lại có thể làm gì đây? Lấy danh tiếng và tướng mạo của nàng ta bây giờ, nàng ta chắc chắn sẽ không gả được cho nhà tốt lành gì, nói không chừng còn phải lấy chồng ở xa, nàng ta không muốn lấy chồng ở xa, như vậy chỉ bằng gả gần một chút ít, vì nhà mẹ đẻ làm chút chuyện, đến lúc đó để cho bọn họ giúp đỡ mình. Nàng ta cảm thấy Thiết Từ không tệ, mình chỉ muốn cùng với hấn, cũng sẽ có biện pháp để cho hấn che chở mình, cha mẹ của hấn không thích mình thì làm sao? Nàng ta biết đồ bọn họ. Hấn có nàng dâu thì làm sao? Nàng ta có thể đôi phó nữ nhân kia! Nghĩ đến nữ nhân kia nhìn thấy nàng ta liền ra vẻ hung dữ, Mai Hương càng muốn cướp đi hết thảy thuộc về nàng ta. Mặt khác, nếu như có thể cùng Thiết Từ cùng một chỗ, nàng ta chính là tẩu tử của Hoàn Từ, nàng ta hận Hoàn Từ, xem nàng ta đến lúc đó làm sao từng bước từng bước thu thập Hoàn Từ, Hoàn Từ ở Triệu gia trôi qua chưa chắc được như ý, nhìn Hoàn Từ càng ngày càng gầy có thể nhìn ra, xem nàng ta làm sao khiến cho Hoàn Từ mất đi hết thảy!

Mai Hương liền đánh chủ ý như vậy bắt đầu quyến rũ Thiết Từ, nàng ta vô cùng dễ dàng thành công.

Trương Thanh Mộc và Tôn Xảo Cô cầm lấy bạc rất cao hứng, chuẩn bị đi chuộc Trương Hoa ra, chỉ là không nghĩ tới mới chỉ qua một đêm, bạc kia đã không thấy tăm hơi!

Trương Tráng luôn tỏ ra thành thật đột nhiên liền kinh hãi tất cả mọi người, hấn trộm hai trăm lượng bạc chạy!

Trương Thanh Thạch sau khi nghe được tin tức này cũng sờ trong chốc lát, sau đó chỉ lắc đầu thở dài một tiếng, nghĩ nhà đại ca và Tam đệ thật sự là không có thuốc nào cứu được.

Mấy người Trương Thanh Mộc vốn là bởi vì một nhà Trương Thanh Ngọc không chịu xuất tiền cứu Trương Hoa mà lật mặt, hiện tại lại là đánh thành một đoàn. Trương Thanh Mộc và Tôn Xảo Cô buộc nhà Trương Thanh Ngọc trả tiền.

Một trận nháo này, việc Thiết Từ lấy tiền cho Mai Hương cũng không giấu được.

Nhà Thiết Từ trải qua một hồi làm âm ỉ giống như động đất, cuối cùng vì Thiết Từ tuyệt thực kháng nghị đành phải đồng ý để cho Mai Hương vào cửa. Người trong thôn đều nói Thiết Từ đời này cực kỳ có quyết đoán đúng là lần này. Nhưng là rõ ràng hấn lần này làm sai, người trong thôn đều đem hấn thành câu chuyện cười mà chế bai.

Nhà Trương Thanh Ngọc bị nhà đại ca buộc trả tiền, Tôn Xảo Cô khóc đến chỗ Lý chính, để cho Lý chính làm chủ, thị ta nói nếu như Trương Hoa không cứu được thì sẽ liều mạng cùng với nhà Trương Thanh Ngọc, còn mang cả dao phay đến đây. Lý chính nhìn thấy quá kỳ cục, nên bắt Trương Thanh Ngọc mau trả tiền.

Trương Thanh Ngọc và Đỗ Quyên Hồng không có biện pháp, cuối cùng nghĩ tới chủ ý bán Lan Tâm, nhưng Lan Tâm có thể bán bao nhiêu tiền? Nàng ta còn là tiểu cô nương trên mặt để lại nhân nhạ vết sẹo, căn bản là bán không được bao nhiêu tiền.

Lan Tâm sợ hãi mình bị bán, nàng ta sốt ruột nên đánh chủ ý lên Trọng Cừ, nghĩ Trọng Cừ sẽ đi con đường khoa cử, hấn khẳng định cũng sẽ rất đề ý danh tiếng. Lúc trước Mai Hương không thể dùng một chiêu này bắt bị Phụng Đoan, đó là vận khí không tốt! Hiện tại mình chỉ cần cố gắng cũng không tin không thành công! Nàng ta cũng là không có biện pháp khác, chỉ có con đường này có thể đi, nàng ta bất cứ giá nào cũng phải làm! Dù sao cùng lắm thì chính là danh tiếng lại kém một chút, nàng ta không sợ!

Chỉ là vận khí Lan Tâm kém giống như Mai Hương, nàng ta cũng không thành công, mà thành công chọc giận Lý chính và Lý chính nương tử.

Trương Thanh Ngọc và Đỗ Quyên Hồng sợ hãi người một nhà Lý chính trả thù, vội và bán Lan Tâm.

Lan Tâm cứ như vậy biến mất ở thôn Tiểu Pha, biến mất trong cuộc sống mọi người, nghe nói nàng ta cũng bị mang tới chỗ rất xa rất xa bán đi.

Trương Hoa đến cùng là được thả ra, bởi vì Thiết Từ bị Mai Hương dụ dỗ đi tìm Hoàn Từ, để cho Hoàn Từ lấy tiền cứu Trương Hoa.

Hoàn Từ thật sự là bị người ca ca này của mình làm tức chết rồi, nhớ ngày đó nàng ta vì hấn đoạt hôn sự của Mai Hương, đến Triệu gia, kết quả tiến vào hố lửa, hiện tại hấn lại vì Mai Hương đến bức nàng ta, hấn còn là ca ca thành thật có chút uất ức kia sao? Nàng ta chỉ hận chính mình lúc trước tại sao không có đem Mai Hương thiết kế sớm một chút gả đi! Nhưng là bây giờ nói gì cũng đã chậm, nàng ta nếu không để ý tới ca ca, vậy cha mẹ nàng ta nhất định là hướng về ca ca của nàng ta, dù sao ca ca mới là hi vọng của bọn họ. Nàng ta hiện tại ở Triệu gia qua thành cái dạng này, nếu như không có người nhà mẹ đẻ, nàng ta thật sự là không muốn sống. Cho nên Hoàn Từ cuối cùng vẫn là giúp đỡ đem Trương Hoa cứu ra.

Trương Hoa trôi lại thì trở lại, nhưng là chân của hấn lại bị tàn tật.

Trương Ma ma nhìn vợ chồng tiểu nhi tử cả ngày phờ phạc, nhìn lại một chút vợ chồng con lớn nhất mặt mày ủ rũ, còn có hai người tôn tử nằm ở trên

giường, Lan Tâm bị bán, Mai Hương bị người trong thôn mắng chửi. Bà cảm giác muốn chết, đây gọi là tháng ngày gì a! vì cái gì những người lưu ở bên người bà ta toàn bộ đều xui xẻo không có tiền đồ như vậy, mà những người rời đi bà ta đều trôi qua tốt như vậy đây!

Trương Ma ma ngã bệnh, lần này bà ta thật sự là ngã bệnh, nhưng người trong nhà đều không quan tâm, mặc kệ bà ta, thậm chí cũng không có thỉnh lang trung cho bà ta, chỉ cho bà ta dùng phương thuốc dân gian.

Trương Ma ma mê man nằm ở trên giường, bà ta đột nhiên nghĩ đến lúc trước con thứ hai sau khi đi lao dịch trở lại nóng rần lên, bà ta cũng để cho hắn dùng phương thuốc dân gian, hình như lần đó đã thương tâm của hắn đi? Bây giờ suy nghĩ một chút, xác thực đã thương tâm hắn a, bản thân bà hiện tại cũng rất thương tâm a. Trương Ma ma lại nghĩ tới Trương Thanh Thủy, nhớ ngày đó nếu không có bản năng ta thì tốt rồi, vậy trọng phụ cũng sẽ không chết, bà ta cũng sẽ không đem tất cả đều đổ lên đầu con trai thứ hai, bà ta cũng sẽ không từng bước từng bước đi nhầm, trong nhà nhất định là thịnh vượng, bà ta sẽ không rơi vào tình trạng bây giờ.

Cửa nhà Trương Thanh Thạch sau nửa đêm bị nện vang lên, Trương Thanh Mộc đến báo tang, nói Trương Ma ma đi.

Trương Thanh Thạch sững sờ một hồi lâu, hắn không nghĩ tới Trương Ma ma sớm như vậy đã chết, đây cũng là một lần thay đổi trọng đại sau khi hắn sống lại đi. Cho dù có oán hận Trương Ma ma, bởi vì Trương Ma ma đời này bởi vì hắn trùng sinh mà chết sớm hơn so với đời trước, Trương Thanh Thạch vẫn là dốt giấy để tang cho Trương Ma ma.

Bích Ngọc không có đi tham gia tang lễ Trương Ma ma, nàng ta như xưa hận người mẹ này, không muốn tha thứ.

Trương Ma ma chết, ngày như xưa tiếp tục qua.

Giống như đời trước, sau lao tai chính là nạn sâu bệnh, năm thứ hai là nạn hạn hán, lại một năm là nạn úng, ba năm đại tai giống như đời trước không sai thời điểm xảy ra. Nhưng là vì Trương Thanh Thạch đã cảnh báo Bạch Vận Tự, Bạch Vân Tự lấy danh nghĩa Bồ tát tuyên bố ra, tất cả mọi người đã làm xong chuẩn bị đối kháng thiên tai, cho nên mặc dù cũng có tổn thất, lại cũng không thảm trọng như đời trước. Nhất là những thôn phụ cận thôn Tiểu Pha, bởi vì Trương Thanh Thạch nói ra các loại phương pháp đối phó nạn úng, hạn hán, nạn sâu bệnh, tổn thất của bọn họ có thể nói là nhỏ nhất trong số các thôn của mấy huyện.

Đáng nhắc tới chính là, đời này mặc dù không có dân chạy nạn, nhưng nhà Triệu tài chủ vẫn bị cướp. Người một nhà Triệu tài chủ chết trong một trận lửa lớn.

Ba tháng sau, một nhóm thổ phi bị bắt, vốn là Hoàn Tử được cho rằng đã chết rồi thế nhưng cũng có trong đó, thì ra là nàng ta cấu kết thổ phi.

Trương Thanh Thạch nghĩ Hoàn Tử lại đi đường xưa của nữ nhân đời trước a, chỉ là nàng ta không có vận may của nữ nhân kia, nàng ta bị bắt.

Bởi vì chuyện của Hoàn Tử, nhà Thiết Tử bị người người trong thôn tránh né, Mai Hương biết được kết cục của Hoàn Tử trong lòng cười to, nàng ta nghĩ Hoàn Tử cuối cùng bị báo ứng. Vợ Thiết Tử không có Hoàn Tử áp chế càng thêm đứng cảm. Thiết Tử ngoại trừ đứng cảm một hồi lúc cưới Mai Hương thì lại khôi phục bản tính nhu nhược, hai nữ nhân vừa huyền não vừa hung dữ, hắn cũng không muốn đuổi đi người nào, liền để tùy họ nháo. Cha mẹ hắn chỉ có thể than thở nhìn Mai Hương và con dâu quân gia huyền não long trời lở đất.

Vợ chồng Trương Thanh Ngọc đang hoàng hơn so với quá khứ, ngày ngày ngoại trừ làm việc chính là về nhà tổ, nhìn ngôi nhà yên ắng tĩnh lặng, nghĩ tới con trai bỏ trốn và nữ nhi bị bán, càng ngày càng không có tinh thần. Có một ngày bọn họ từ Dã Tây dốc kiếm củi trở lại, vừa hay nhìn thấy Trương Thanh Thạch mang theo ba nữ nhi ở trước cửa chơi đùa, thấy bọn họ sung sướng, trong lòng hai người hết sức ghen tị, trước kia bọn họ cưới Trương Thanh Thạch không có con trai, lại ở đâu có thể nghĩ đến có một ngày bọn họ sẽ phải hâm mộ hắn đây? Sau đó, bọn họ càng thêm trầm mặc, càng ngày càng già nua.

Toàn gia Trương Thanh Mộc trôi qua cũng không tốt hơn bao nhiêu so với nhà Trương Thanh Ngọc, chân Trương Hoa bị tàn tật, tính tình trở nên đặt biệt kém, Trương Khởi và Trương Hoa càng ngày càng không hợp nhau, hai người ngày ngày ầm ĩ, đều tuổi nhỏ còn chưa cưới được nàng dâu, cùng làm cho Trương Thanh Mộc và Tôn Xảo Cô buồn chết. Về sau Trương Khởi đi làm rở cho nhà người ta, ngày trôi qua cũng không tệ lắm, lại không muốn trở về nhà, ngay cả cha mẹ hắn đi tìm hắn, hắn cũng không nguyên gặp. Trong nhà chỉ còn lại một người tàn tật ngay cả làm việc trong ruộng cũng làm không được, Trương Thanh Mộc và Tôn Xảo Cô cũng không dễ chịu hơn bao nhiêu so với vợ chồng Trương Thanh Ngọc.

Nhìn kết cục người hai nhà Trương Thanh Mộc và Trương Thanh Ngọc, Trương Thanh Thạch trong lòng tuyệt không thay bọn họ khó chịu, đời trước thê tử nữ nhi của hắn chết có trách nhiệm của bọn họ, đời này bọn họ qua thành như vậy, là báo ứng. Nếu như bọn họ trôi qua hảo, hắn còn muốn trả thù bọn họ đây, chỉ là ông trời đã thay hắn thu thập bọn họ.

Đại Hoa xuất giá, sau khi Phụng Đoàn trúng cử nhân, nàng quang cảnh đại giá.

Nhà Phụng lang trung hiện tại cũng là người có tiền, vào một năm trước, người nhà Phụng lang trung tìm tới, thì ra hắn là con trai trưởng một nhà giàu có ở Giang Nam, bởi vì lão phu sùng ái thiếp thất và thứ đệ, hắn bị đuổi ra khỏi nhà, vì muốn sống cuộc sống thái bình, hắn liền cách xa quê quán. Kết quả cha hắn lại phát hiện con vợ kế kia không phải là con trai ruột của mình, lập tức lại tới tìm con trai ruột, đem tất cả tài sản đều cho Phụng lang trung.

Hôn sự Nhị Hoa là Hồ Tử cũng nâng lên nhật trình.

Tiểu Hoa và Trọng Tử vẫn giống như trước đây, Trọng Tử cũng thi đậu tú tài, Lý chính nương tử đã đề cập qua với Tuyết nương cho hai đứa bé訂 hôn, nhưng Trương Thanh Thạch và Tuyết nương không muốn hai tử訂 hôn sớm, chưa đồng ý, nhưng bọn họ cũng rất hài lòng Trọng Tử. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Trọng Tử sau này sẽ là tiểu con rể của bọn họ.

Trương Thanh Thạch cảm thấy cuộc sống của mình bây giờ thật sự rất mỹ mãn, không uổng công hấn trùng sinh lần này.

“Đại ca! Nói cho huynh biết một tin tức tốt! Khánh Minh muốn tới nơi này làm tri huyện! Còn có Tạ đại ca, hấn muốn tới nơi này làm tri phủ! Thật sự là song hỷ lâm môn a! Về sau địa giới này huynh có thể đi ngang a!”

Hoa Thế Vinh nhanh chân đi vào, cười nói với Trương Thanh Thạch.

Bích Ngọc trừng mắt nhìn hấn, “Cái gì gọi là đi ngang? Chàng cho ca ca ta là con của sao?”

“Không có, không có, ta nào dám nói đại ca như vậy a! Nương tử nàng chậm một chút, cẩn thận bụng!”

Hoa Thế Vinh đỡ Bích Ngọc, nhìn bụng Bích Ngọc vẫn chưa nhô lên, con mắt toả sáng như đang nhìn toà kim son.

Trương Thanh Thạch nhìn mà lắc đầu, người muội phu này thật sự là dù bộ dáng thay đổi cũng thay đổi không được tính tình a, có điều như vậy cũng tốt, muội muội của hấn hạnh phúc là được.

Cổ Khánh Minh mặc dù là cháu Cổ Đại Thành, nhưng là hộ tịch của hấn không ở chỗ này, cho nên có thể tới đây làm quan.

Tạ Trạch đời này giống như đời trước thi đậu Tiến sĩ, cũng bởi vì Trương Thanh Thạch nhắc nhở mà không có anh niên táo thê (còn trẻ mất vợ), hơn nữa nương tử của hấn cũng thuận lợi sinh được hài tử. Hấn hết sức cảm kích Trương Thanh Thạch, những năm này mặc dù không có gặp mặt, nhưng lại liên tục có thông tin qua lại.

Trương Thanh Thạch nhìn gia chủ ân nhân đời trước có thể tự mình thoát khỏi vận rủi cũng thật cao hứng, đối với việc hấn muốn tới nơi này làm quan càng vui mừng hơn, nghĩ đến sắp gặp được tiểu thiếu gia đời trước hấn xem như con trai, tâm tình cũng hết sức kích động.

“Trương Nhị huynh đệ! Đại hỷ sự a! Đại hỷ sự!”

Vợ Bảo Hoà cười chạy tới, lớn tiếng hướng Trương Thanh Thạch báo tin mừng.

Lý Bảo Hoà và Trương Toà Đầu làm bạn tốt với Trương Thanh Thạch, hiện tại cũng giúp Trương Thanh Thạch làm việc, vợ của bọn họ tự nhiên cùng Tuyết nương đi được đặt biệt gần, hôm nay chính là ngày vợ Bảo Hoà và vợ Toà Đầu cùng Tuyết nương đi chợ huyện thành, các nàng đi thi trấn mưa đổ. Tuyết nương thuận tiện vắn an ca ca tàu từ của nàng. Ca ca tàu từ Tuyết nương đã không còn ở Thổ Sa thôn, bọn họ mang theo Tống Lương Điền và Tiểu Đào cùng nhau đến thi trấn ở, giúp đỡ Trương Thanh Thạch xem cửa hàng, cũng đỡ phải thấy ca ca tàu từ Tiểu Đào làm phiền. Tiểu Đào đã sinh hai đứa con trai, Tuyết nương lần này chính là đi thăm con trai thứ hai Tiểu Đào được hơn trăm ngày.

Trương Thanh Thạch nghĩ tới có thể có chuyện gì vui a, có thể làm cho vợ Bảo Hoà vớt Tuyết nương ở phái sau, chính nàng ta chạy tới trước.

Bích Ngọc cũng cười hỏi: “Bảo Hoà tàu từ, cái gì đại hỷ sự a? Người nói mau a!”

Vợ Bảo Hoà cười hi hi nói: “Lúc người sinh con có chị dâu người làm bạn, người nói có phải đại hỷ sự hay không?!”

“A? Lúc ta sinh con, chị dâu ta cũng sẽ cùng ta, đây coi là cái gì... A! Người nói là chị dâu ta có hỷ a?!”

Bích Ngọc nói được một nửa kịp phản ứng, lập tức ngạc nhiên mừng rỡ hỏi.

Vợ Bảo Hoà gật đầu liên tục, nói: “Còn không phải sao! Trên đường, Tuyết nương bị khó chịu, ới lên ới xuống! Chúng ta liền dẫn nàng ta đi xem lang trung, Lý lang trung nói là có hỷ a! Đã hai tháng a! Trương Nhị huynh đệ, chúc mừng người a! Người lại sắp làm cha a!”

Bích Ngọc và Hoa Thế Vinh vội vàng chúc mừng Trương Thanh Thạch.

Trương Thanh Thạch ngồi tại chỗ, hấn đột nhiên nghĩ đến Tuyết nương hình như vài ngày nay xác thực thích ăn chua, hấn không nghĩ nhiều, bởi vì niên kỷ Tuyết nương cũng không nhỏ, nhiều năm như vậy chưa có thai lại, hấn cũng không còn tâm tư kia nữa, nào nghĩ đến thế nhưng lại sắp làm cha đây? Nghĩ đến Tuyết nương lúc hoài Đại Hoa ba đứa, cũng không thích ăn chua, mà là thích ăn lạt, lần này thay đổi khẩu vị, chẳng lẽ là con trai sao?

Trương Thanh Thạch nhìn Tuyết nương sắc mặt đỏ lên được vợ Toà Đầu nở nụ cười đỡ tiến đến, ánh mắt của hấn rơi trên bụng Tuyết nương, nghĩ đến nếu như đây là nhi tử thì hấn cũng sẽ không vui mừng vì điều đó bao nhiêu, mà là có đứa con trai này, ba khuê nữ cuối cùng có huynh đệ nhà mẹ đẻ dựa vào, hấn phải dùng sức thao luyện nó!

Mấy tháng sau, một tiểu nam oa trắng trẻo mập mập sinh ra, bắt đầu bị cha ruột xách lỗ tai dạy hấn đạo lý che chở ba tỷ tỷ của mình.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Nông Phu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

